Roland Jacquard

11 septembrie 2001 ?

ÎN NUMELE LUI USAMA BIN LADEN...

Dosarul secret al celui mai căutat terorist din lume

Roland Jacquard este expert pe lîngă țările membre ale Consiliului de Securitate al ONU și ale Consiliului Europei și conduce Centrul Internațional de Observare a Terorismului.

El este autorul a numeroase lucrări de referință: *Les Dossiers secrets du terrorisme* (*Dosarele secrete ale terorismului*), *La Fin de l'empire rouge* (*Sfîrșitul Imperiului roșu*), *Carlos – Dossier secret* (*Carlos – Dosar secret*), *Fatwa contre l'Occident* (*Fatwa împotriva Occidentului*).

11 septembrie 2001 – o lume întreagă este bulversată: New Yorkul și Washingtonul sînt în flăcări. Atentatele sînt atribuite rețelelor secrete ale lui Usama bin Laden, un terorist puțin cunoscut publicului pînă în acel moment. Roland Jacquard caută în arhivele sale și ne dezvăluie în volumul În numele lui Usama bin Laden... cine este acest miliardar arab. Care sînt obiectivele sale? Cine sînt militanții și luptătorii săi kamikaze? Cine sînt teroriștii care fac parte din „Frăția lui Usama bin Laden", organizație care se întinde ca o pînză de păianjen, acționînd din Algeria pînă în Filipine? Care sînt sursele de finanțare? Unde sînt ascunzătorile, care sînt rețelele din Franța, Anglia, Germania sau din America de Nord? Ce operațiuni au inițiat acestea, de la atentatele asupra clădirilor World Trade Center pînă la cele asupra ambasadelor americane din Africa de Est, de la asasinarea turiștilor la Luxor, în Egipt, sau a soldaților din Marina SUA în Arabia Saudită pînă la dinamitarea unui distrugător în Aden? Roland Jacquard răspunde la toate aceste întrebări cu fapte, nume și documente de necontestat.

rao international publishing company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

Roland Jacquard
Au nom d'Oussama Ben Laden...

Traducere din limba franceză:
Simona Brînzaru, Angela Cismaș,
Ana Antonescu

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

2001

ISBN 973-576-391-5

AVERTISMENT

Ne-am străduit să ortografiem corect cuvintele şi numele arabe. De asemenea, am căutat să fim atenţi în primul rînd la coerenţa uniformizării lor.

Am optat pentru varianta de *taliban* (pluralul de la *talib*) şi *mudjahedin* (pluralul de la *mudjahid*), care, de altfel, este scris sub influenţa englezei *mujahideens*.

În funcţie de regiune, *emir* se pronunţă *amir*, *djebel* se scrie *jebel*, şi *djihad*, *jihad*. Ca regulă generală am încercat să folosim grafia care este uzitată în franceză, de inspiraţie nord-africană, din Orientul Mijlociu. Astfel, vom scrie mai curînd *al* decît *el*, sau *bin Laden*, decît *Ben Laden*, *şeic* decît *Sheikh* sau *Mansur* decît *Manzoor*, după cum îl scriu anglo-saxonii.

Vă mulţumesc pentru acceptarea grafiilor diferite (de exemplu, pot fi regăsite *Gamaa* sau *Jamaa*, una sau alta, în funcţie de originea documentului).

Autorul

„Talibanii sînt o catastrofă pentru mişcarea islamică, ei sînt ceea ce Pol-Pot sau Enver Hodja au fost pentru mişcarea comunistă."

Gilles Kepel
(*Djihad, expansiunea şi declinul islamismului*,
Gallimard, 2000)

1

Amenințări nucleare, bacteriologice și chimice

În martie 2000, spre stupefacția lor, polițiștii neo-zeelandezi au descoperit, în timpul unei operațiuni desfășurate împotriva unei filiere de imigrare clandestină și de trafic de pașapoarte, că un comando terorist islamic e pe cale să pregătească un atentat împotriva vechiului reactor nuclear Lucas Heights, construit în 1958 în partea sud-vestică a Sydneyului, la doar 25 de kilometri de Stadionul Olimpic. Pe 15 septembrie 2000, cu doar cîteva luni înainte de festivitatea deschiderii Jocurilor Olimpice, găzduite de marele oraș australian, această informație, discret comunicată serviciilor de securitate australiene, a declanșat începerea unei anchete amănunțite în comunitățile islamice din Noua Zeelandă și din Australia.[1] Într-adevăr, aceste țări găzduiesc refugiați veniți din Asia Centrală: aproape 200 de afgani în Wellington, capitala neo-zeelandeză, și peste 15 000 în regiunea Sydney. Descoperirea aceasta a intervenit în vreme ce CIO (Comitetul Internațional Olimpic) tocmai retrăsese talibanilor[2] din Afghanistan invitația de a participa la JO. Integriștii aflați la putere la Kabul declaraseră, într-adevăr, că această invitație ar reprezenta o recunoaștere a regimului lor.

În urma unei percheziții efectuate într-o casă din Anklan, poliția a descoperit un adevărat centru terorist clandestin, un atelier de falsificare a pașapoartelor, dar și o hartă a orașului Sydney unde erau evidențiate reactorul nuclear și diferitele drumuri ce duc spre el. Avînd încă vie amintirea atentatului palestinian de la Jocurile Olimpice de la München, din 1972, care costase viața a patru atleți israelieni, și tratînd cu multă seriozitate primele rezultate ale anchetei, australienii au descoperit că acel complot era inițiat de miliardarul Usama bin Laden, un saudit căruia i se retrăsese această cetățenie, refugiat în Afghanistan și căutat de majoritatea polițiilor occidentale pentru implicarea sa în diferite atentate teroriste, mai ales în Arabia și în Africa de Est. Corelarea informațiilor deținute

de diversele servicii de poliţie din lume le-a dat australienilor deplina măsură a ameninţării: atentatul care ar fi trebuit să fie comis de membrii unei reţele de afgani instalaţi în Australia era comandat de un militant islamist care se declara, cu înfocare, a fi antioccidental şi care dispunea de mijloace financiare considerabile şi, de cîteva luni, chiar de arme bacteriologice şi chimice! Mai mulţi şefi ai organizaţiei lui bin Laden voiau ca la Sydney să pună în scenă o operaţiune spectaculoasă, în primul rînd împotriva delegaţiilor britanice, americane şi ale ţărilor din regiunea Golfului. De altfel, un islamist saudit, Abad al-Anezi, posedînd paşaport yemenit şi irakian, fusese arestat în urma informaţiilor primite de la Londra şi de la Washington, la Fidji, în aprilie 2000.

Astfel, după mai multe luni de linişte şi de relativă discreţie, Usama bin Laden şi organizaţia sa ieşeau din nou la suprafaţă, în ajunul unui eveniment de răsunet mondial. Două reuniuni ale experţilor în probleme de securitate, ţinute în decembrie 1999 şi aprilie 2000 la Bruxelles, la sediul NATO, îl avuseseră pe Usama bin Laden pe ordinea de zi. Ameninţările, sale la adresa occidentalilor au fost evocate şi la summitul G7 de la Tokyo, în iulie 2000, cînd serviciile secrete ale ţărilor participante au schimbat informaţii.

Printre dosarele discutate, cel mai îngrijorător era cel despre arsenalul lui Usama bin Laden şi despre reţelele lui: nu exista nici cea mai mică îndoială că, profitînd de poziţia strategică pe care o deţine într-o regiune a lumii considerată azi un adevărat butoi cu pulbere, Afghanistanul talibanilor, Usama bin Laden a fost în măsură să-şi procure arme chimice şi dispozitive pentru lansarea şi răspîndirea lor. Astăzi, armele chimice sînt interzise prin mai multe convenţii internaţionale, iar ţările care le posedă sînt obligate să le distrugă. Occidentalii au ţinut serios cont de acest risc; în 1998, Henry Kissinger scria în *Los Angeles Times* că, aproape inevitabil, cursa înarmărilor nucleare va conduce la excese în anumite ţări care aveau posibilitatea de a fabrica arma nucleară, dar nu aveau resursele financiare pentru a dezvolta tehnologia aferentă. Astfel, aceste state ar fi tentate să ofere material nuclear sau tehnologie altor persoane, în schimbul asistenţei financiare. Articolul viza, pe atunci, Pakistanul şi Rusia, două state subminate de crize politice şi financiare multiple, capabile să realizeze transferuri ilicite de tehnologie.

Unul dintre primele rapoarte secrete trimise noului preşedinte american George W. Bush, în decembrie 2000, se referea tocmai la pericolul reprezentat de terorişti şi de armele chimice şi biologice. Documentul, intitulat *Ameninţările pînă în 2015*, însumează 68 de pagini şi tratează foarte serios aceste probleme.

Cu prilejul întîlnirilor pentru preluarea puterii, Bill Clinton i-a înmînat, între altele, succesorului său un dosar voluminos despre Usama bin Laden, prezentîndu-l pe ex-saudit ca pe unul dintre cei mai periculoşi factori de risc, din cauza posibilităţilor sale financiare, care îi permit să achiziţioneze arme chimice şi biologice. Acest dosar specifică: „Statele Unite şi Rusia au semnat, în iunie 2000, un acord pentru a se alerta reciproc asupra oricărei lansări suspecte de rachete". În sfîrşit, a fost instalat un telefon roşu între Kremlin şi Casa Albă pentru a facilita schimbul de informaţii privind acţiunile teroriste cu arme chimice, biologice sau nucleare.

*

Ficţiunea cochetează astăzi cu realitatea... În 1999, o simulare iniţiată de CSIS, *Center for Strategic and International Studies* din Washington, condusă de William Webster[3], propune un scenariu neliniştitor în care Consiliul Naţional de Securitate[4] este atacat, într-o fictivă zi de 12 februarie 2001, zi în care preşedintele Statelor Unite prezidează, în „Sala Situaţiei" din Casa Albă, un consiliu lărgit de securitate privind o explozie nucleară în Rusia. Simularea arată cum, la ora 4.35, *US Atomic Energy Detection System* (sistemul de detectare nucleară american) identifică o puternică explozie nucleară, al cărei epicentru s-ar găsi la aproximativ 40 de kilometri sud de Moscova. La cîteva ore după explozie, ruşii nu au încă un bilanţ precis al pierderilor. Ei trebuie să facă faţă unei situaţii al cărei singur precedent îl constituie exploziile de la Hiroshima şi Nagasaki din august 1945. Un grup separatist islamic cecen revendică atentatul. Cecenii cer recunoaşterea independenţei ţării lor şi retragerea trupelor ruseşti de pe teritoriul acesteia în 24 de ore. Dacă Moscova nu se supune, separatiştii ameninţă că vor provoca o a doua explozie, de data aceasta chiar în capitală, unde panica domneşte deja.

Cu doar 30 de minute înaintea revendicării cecene, *Hezbollah*, o organizaţie libaneză susţinută de Iranul ayatollahilor, a transmis ambasadelor occidentale din Orientul Mijlociu, agenţiilor de presă şi televiziunilor o declaraţie în care afirma că deţine arme nucleare şi cerea imediata retragere a forţelor nemusulmane din Peninsula Arabiei, repararea prejudiciilor şi încetarea „sacrilegiilor" care au afectat lumea musulmană în urma operaţiunii americane „Furtună în deşert" din Războiul din Golf, în 1991.[5] *Hezbollah* ameninţă că, dacă Statele Unite ar încerca să reziste, ar trebui să se aştepte la alte explozii asemănătoare celei din împrejurimile Moscovei; de data asta ar fi lovite oraşe americane, britanice, franceze, ca şi tabere

militare americane din Arabia Saudită. Pentagonul[6] începe o evaluare a riscurilor şi descoperă că, aşa cum arată serviciile de informaţii sud-africane, material nuclear a fost livrat unei societăţi din Dubai, în Emiratele Arabe Unite.

Serviciile de informaţii ruseşti izbutesc să refacă firul evenimentelor, pornind de la momentul în care combustibilul nuclear, circa 29 kg de plutoniu, fusese furat de la centrala rusească Celiabinsk-65. Această simulare a fost actualizată ţinîndu-se cont de ameninţarea cea mai îngrijorătoare: Usama bin Laden. Conform informaţiilor furnizate de un irakian, inginer în fizică atomică, transfug al organizaţiei lui Usama bin Laden, acesta ar fi cheltuit mai multe milioane de franci pentru a realiza în Kazahstan o bombă tactică, prin intermediul mai multor filiere de traficanţi aflaţi în republicile musulmane ale Asiei Centrale, devenite independente după dezmembrarea Imperiului sovietic. Un raport din 1999 al Comisiei naţionale americane asupra terorismului autentifică acest risc: „Un atac terorist ce ar folosi agenţi biologici, chimici sau nucleari ar putea afecta profund naţiunea, chiar dacă reuşita sa ar fi parţială."

Usama bin Laden, omul care ameninţă astfel lumea cu o explozie nucleară sau cu un atac bacteriologic, este moştenitorul unei familii saudite din anturajul regelui Fahd al Arabiei Saudite. El ar fi putut duce viaţa fără griji a unui miliardar şi ar fi putut să frecventeze cercurile mondene din Monte Carlo sau Gstaad. Ar fi putut, de pe bordul unui iaht luxos ancorat pe ţărmul Mediteranei, să-şi chivernisească averea şi să investească în acţiuni imobiliare sau în cinema, cum fac atîţia alţi nababi care şi-au construit bogăţiile pe petrodolari. Însă Usama bin Laden nu a ales această cale indolentă, ci pe cea a djihadului, războiul sfînt al musulmanilor împotriva necredincioşilor, împotriva Occidentului.

La 20 de ani, în timp ce prietenii săi tocau banii părinţilor în barurile de noapte din Beirut, el s-a angajat de partea mudjahedinilor[7] care luptau împotriva Armatei Roşii în Afghanistan. Va trăi 10 ani printre partizani.

20 de ani mai tîrziu, după o viaţă aventuroasă, între Pakistan, Afghanistan şi Sudan, miliardarul Usama bin Laden a devenit inamicul public nr. 1 al lumii occidentale, iar FBI a pus pe capul său o recompensă de 5 milioane de dolari, cea mai mare sumă oferită vreodată pentru un om. Conduse de saudit din vizuina sa secretă din Munţii Hindukush, *fatwa*-urile legate printr-o reţea puternică de „Frăţia bin Laden" fac să planeze cumplite ameninţări asupra

Occidentului şi asupra întregii lumi. Deja, în numele acestei „Frăţii", militanţi islamişti fanatici au făcut să explodeze ambasade americane în Africa, World Trade Center[8] din New York, vagoanele metroului din Paris ori tabere militare din Arabia Saudită.

Ascuns în Afghanistanul controlat de talibani, un adevărat butoi cu pulbere, Usama bin Laden exacerbează fără scrupule tensiunile deja existente între India şi Pakistan, între Iran şi Irak sau între fostele republici sovietice din această regiune a Asiei Centrale.

Umbra lui Usama bin Laden planează peste tot unde o criză majoră poate zdruncina influenţa Occidentului: în Kosovo, în Filipine, la Londra, la Paris sau Brooklyn. Organizaţia sa tentaculară nu cunoaşte limite, iar fidelii săi nu sînt mercenari venali, ci idealişti gata de orice sacrificiu.

Rebelul Usama a declarat că nici o armă nu le va fi refuzată musulmanilor în războiul pe care-l duc pentru obţinerea drepturilor lor. Nici măcar armele nucleare, chimice sau bacteriologice, interzise de toate convenţiile internaţionale.

Acestui război total exprimat prin *fatwa*-urile lui bin Laden occidentalii i-au răspuns printr-un alt război, de asemenea total, în care au fost mobilizate resurse poliţieneşti unice, aşa cum au fost cele care au reconstituit atentatele de la Nairobi şi Dar es Salaam sau cele care au demonstrat vinovăţia lui Usama bin Laden în faţa unui tribunal din New York. Iată, în paginile care urmează, povestea acestui terorist.

NOTE

1 Islamiştii apropiaţi lui Usama bin Laden dispuneau în Australia, printre altele, de un site pe Internet care difuza discuţii cu acesta ca şi *fatwa*-urile sale. În 1998, islamiştii din Australia au inclus acest site.

2 Un taliban este un student în teologie.

3 Un fost director al CIA.

4 Instituţie subordonată Casei Albe care coordonează toate informaţiile considerate vitale pentru securitatea Statelor Unite.

5 În august 1990, trupele irakiene au invadat Kuweitul, declanşînd Războiul din Golf.

6 Sediul Ministerului american al Apărării din Washington.

7 Luptător arabo-musulman. Cei care au luptat în Afghanistan vor fi desemnaţi mai curind cu termenul „afgano-arabi".

8 La 26 februarie 1993, o încărcătură puternică a pulverizat trei subsoluri ale acestui turn situat în centrul Manhattanului. Bilanţ: 6 morţi şi peste 1 000 de răniţi. Acesta a fost primul atentat terorist care a lovit Statele Unite pe teritoriul lor. Cîteva săptămîni mai tîrziu, FBI va identifica autorii, care vor fi condamnaţi; între alţii, şeicul Abdul Rahman, imam al moscheii din Brooklyn, şi Ramzi Yussuf; azi, ambii sînt deţinuţi în Statele Unite.

2
Peshawar, poartă a djihadului

Mai 1998. Soarele abia a răsărit peste Peshawar, la frontiera nordică a Pakistanului. Umbrele lungi ale ricşelor[1] se proiectează pe porţiunile refăcute ale şoselei. Praful cenuşiu ridicat de inconfundabilele camioane multicolore cu caroseria din lemn sculptat acoperă, puţin cîte puţin, trecători, case şi vehicule. Deşi pare doar un orăşel de munte, în aparenţă izolat de restul lumii, cel puţin de Hymalaya, Peshawar nu este mai puţin un oraş în care se desfăşoară o activitate zbuciumată – avanpostul marilor probleme de geopolitică internaţională.

De cînd drumul de la frontieră şi Kandahar, devenit capitala Afghanistanului taliban, este din nou sigur şi practicabil – fără indivizii ce vor despăgubiri la fiecare 20 de kilometri – convoaie de camioane pestriţe, supraîncărcate de mărfuri, asigură zecile de legături cotidiene cu provinciile afgane limitrofe. Peshawar a devenit capul de pod al comerţului cu Afghanistanul, oraşul regăsindu-şi vocaţia sa dintotdeauna. Între căsătorii, recepţii mondene şi banchete ale oamenilor de afaceri prosperi, ce se prelungesc pînă tîrziu, şi primele strigăte ale muezinilor, nopţile sînt scurte. În această ţară declarat islamică nu toate femeile poartă văl, ba chiar dimpotrivă, iar locuitorilor din Peshawar le place să se distreze; şi asta la numai cîteva ore distanţă de Afghanistan, unde domneşte fundamentalismul islamic. Şoferii camioanelor care trec în permanenţă frontiera ştiu cîte ceva despre asta; lor li se confiscă, politicos dar ferm, cu regularitate, casetele cu muzică occidentală.

În special noaptea care a trecut a fost foarte dură pentru 14 ziarişti pakistanezi, discret plasaţi în mai multe pensiuni de familie din cartierul universitar... De două zile stau în tensiune deoarece se pregătesc să-l întîlnească pe inamicul public nr. 1 al Washingtonului, pe Usama bin Laden, zis Prinţul, Emirul, Ab Abdullah, Mudjahis, şeic, *hadji*[2] sau, pur şi simplu, Şeful... În spatele acestor pseudonime se ascunde un fost cetăţean saudit etichetat fără jenă de americani şi de o parte a presei internaţionale drept „bancher al

terorismului". Pentru reporterii aleşi pe sprînceană, veniţi special din Islamabad, Karachi sau Habore, această întîlnire cu inamicul public nr. 1 al Statelor Unite va constitui marele reportaj al carierei lor. În acea noapte, toţi au recitit conştiincios notiţe biografice şi au verificat de 10 ori bateriile reportofoanelor şi ale aparatelor de fotografiat. Cu toţii ştim, desigur, că majoritatea ziariştilor occidentali şi-ar vinde chiar şi sufletul pentru a-l întîlni pe extrem de faimosul Usama bin Laden. Apropierea imanentă şi cerinţele stricte ale discreţiei nu fac decît să le accentueze febrilitatea.

Întîlnirea nu va avea loc la Peshawar, ci de cealaltă parte a frontierei, undeva în Afghanistan, spre Kandahar sau Jalalabad, într-un loc pe care îl cunoaşte numai ghidul ce-i va lua în primire dincolo de mitica trecătoare Khyber. Pentru început se prefigurează o călătorie de mai multe ore cu maşina sau camionul, dar cei 14 ştiu că va trebui să urce muntele înainte de a-l întîlni, în sfîrşit, în carne şi oase, pe acest personaj misterios, pe care fişa de identificare a FBI îl descrie ca pe un gigant, înalt de peste 1,90 metri, filiform şi adus de spate, mergînd sprijinit în baston, cu ochi căprui, piele măslinie şi barbă căruntă, deasă. Ironie a fişei, la rubrica profesiune este precizat: „necunoscută".

În cele cîteva fotografii care circulă, rebelul apare cel mai adesea avînd o privire distantă şi febrilă, părul încins într-un *keffieh* roşu, învăluit într-un burnus lung, de culoare kaki sau maro, ori purtînd o uniformă militară de camuflaj; aproape întotdeauna este aşezat, surprins într-o atitudine meditativă, demnă şi puţin tristă... dar păstrînd totuşi Kalaşnikovul pe genunchi sau îndreptat către biblioteca sa plină de cărţi legate în piele.[3] Chiar şi în fotografiile a căror publicare o autorizează (precum cea a ziaristului palestinian Abdel Bari Atwane[4], realizată într-una din ascunzătorile sale secrete), Usama bin Laden îşi cizelează o imagine de profet-luptător martirizat, condamnat să trăiască înarmat pentru a-şi asigura securitatea.

De altfel, securitatea este o obsesie pentru rebelul saudit care se pregăteşte să-i primească pe ziariştii pakistanezi; se simte extrem de ameninţat, dar, în acelaşi timp, afirmă deplina încredere pe care o are în gărzile sale de corp: nici un membru al pazei sale nu s-ar lăsa cumpărat de necredincioşi. După relatările unui apropiat al şefului fundamentalist, gărzile sale de corp înarmate cu rachete Stingers[5] sînt în căutarea unei sosii pentru şeful lor, pentru a deruta cît mai bine orice eventual agresor; astfel, ei copiază Irakul şi pe Saddam Hussein. În acelaşi timp însă, Usama

bin Laden îl bănuieşte pe Salman Abdelaziz, fratele regelui Fahd, de a fi oferit o recompensă de 300 000 de dolari unor militanţi palestinieni ca să-l ucidă... În urma acestui incident s-a înconjurat cu gărzi de corp de diferite naţionalităţi şi a început să beneficieze de o pază mai strictă, asigurată de oameni recrutaţi de şeful militar al talibanilor, vechiul său prieten, mollahul Hafizdin Akhawandi. Se bucura, de asemenea, de sfaturile cîtorva ofiţeri pakistanezi în retragere, o vreme apropiaţi defunctului preşedinte Zia. În primăvara lui 1999, afirmă apropiaţii lui Usama bin Laden, un iordanian de origine palestiniană, Mohamed al-Bayid, fusese arestat în Afghanistan pe cînd se pregătea să-l asasineze. După ce a fost condamnat la moarte de către talibani, ucigaşul plătit a fost totuşi trimis în Iordania. Era, într-adevăr, un apropiat al mollahului Omar, conducătorul talibanilor, iar incidentul însuşi urma să fie sursa anumitor tensiuni între talibani şi Usama bin Laden. De atunci, Usama bin Laden a chemat, pentru a-l proteja, militari provenind din ţările Golfului, în frunte cu Hassan al-Chaeri, unul dintre şefii taberei de la Richkor, de la sud de Kabul, acolo unde, în anii '80, îşi începuse lupta. Anecdotă instructivă: deşi Usama bin Laden afirmă că nu se teme de moarte, mai multe persoane din garda sa personală sînt condamnate să guste înainte fiecare din bucatele pe care şeful urmează să le mănînce.

Rarele portrete psihologice ale lui Usama bin Laden care circulă în lumea islamică îl descriu ca pe un om mai curînd timid şi laconic, cu o fire atît de serioasă, încît îi vine greu să surîdă (cf. Documentul 1 care ne prezintă portretul lui Usama bin Laden văzut de adepţii săi).

Se spune că este foarte inteligent şi un fin observator, avînd un simţ ascuţit al replicii. Dar mai este descris şi ca un ins ezitant şi lent în luarea deciziilor şi în gîndire. Usama bin Laden nu este un impulsiv; dacă nu se grăbeşte, nu o face din nesiguranţă, ci pentru că îi place să-i consulte pe înţelepţii Coranului (*ulema*), ceea ce, din motive de securitate, este uneori complicat. Această atitudine se află la originea întîrzierilor care îi sînt uneori reproşate. Pentru cei care acceptă totul necondiţionat, aceasta este dovada marii înţelepciuni a conducătorului lor...

Mai multe zvonuri îl descriu pe rebel ca fiind slăbit şi bolnav; după anumite surse, ar avea puternice dureri lombare, iar coloana sa vertebrală ar fi fragilă; după alte informaţii, ar suferi din cauza unei scăderi a globulelor albe, sau, după cum spun informatorii pakistanezi, de cancer. Dar tocmai pentru a dezminţi

aceste zvonuri, Usama bin Laden nu lasă să se vadă nimic; ceea ce va constata ziaristul palestinian Jamal Ismail, pe 8 decembrie 1999, cu prilejul unei întîlniri cu fugarul, publicată în *Newsweek* la 11 ianuarie 2000:

„– Contrar spuselor americanilor, păreţi a fi perfect sănătos.

– Americanii continuă să mintă. Sînt mai sănătos ca oricînd, la fel ca toată naţiunea musulmană, care se ridică împotriva americanilor agresivi şi a aliaţilor lor, în special împotriva statului evreu Israel."

Iată portretul bărbatului atît de căutat, pe care norocoşii ziarişti pakistanezi îl vor putea întîlni, în sfîrşit, în cîteva ore. Din 1979, înainte de invazia sovietică în Afghanistan, Peshawarul devenise pentru ziariştii curajoşi ultimul popas în lumea civilizată înaintea saltului în necunoscut, înaintea intrării într-un Afghanistan sfîşiat. Astfel, începînd cu 1979, reporteri occidentali care treceau pasul Khyber intrau clandestin într-o ţară abandonată gherilei, străbătută de enormele tancuri ale Armatei Roşii şi survolată de elicoptere blindate sau de avioane de vînătoare supersonice de recunoaştere. Ziariştii deghizaţi în munteni erau conduşi pe jos, pe drumuri străbătute de catîri, deseori mînate de soldaţii sovietici sau de mudjahedinii comandantului Massud[6], pînă în sate pierdute în văi retrase, unde luptau cei numiţi „ultimii cruciaţi" ai secolului XX; „cruciaţi" musulmani, desigur, dar atît de drept-credincioşi, de *politically correct*, chiar dacă la acea vreme nu existau nici termenul, nici conceptul. Pentru occidentali, şi mai ales pentru americani, aceşti mudjahedini aveau o imensă calitate: erau sălbatic de anticomunişti şi o declarau sovieticilor şi lumii întregi. Cu turbanele specifice sau cu părul tăiat după norma tradiţională, cu feţele de munteni hotărîţi şi cu puştile lor AK 47, fabricate artizanal, copiate aproape în detaliu în ateliere de arme clandestine, deveniseră eroi fotogenici; li se datora totul şi totul le era iertat. Erau musulmani, unii chiar integrişti, dar pe atunci asta nu îngrijora pe nimeni. Washingtonul le furniza fără ezitare rachete Stingers sol-aer, costisitoare şi performante, pentru a rezista Armatei Roşii. În 1979 era, se pare, o atitudine explicabilă şi demnă de apărat. Zidul Berlinului încă nu căzuse, iar diviziile sovietice erau cu mult mai neliniştitoare decît o eventuală legiune islamică.

În 1998, la aproape 20 de ani de la invazia sovietică, la Peshawar nu s-a schimbat aproape nimic pentru grupul de ziarişti pakistanezi care se pregăteşte să treacă în secret frontiera. Cu „binecuvîntarea" talibanilor, alţi mudjahedini, de asemenea musulmani

şi la fel de bine înarmaţi, dar mai puţin iubiţi de occidentali, îi conduc oficial pe vizitatorii lui Usama bin Laden prin munţi.

Conform justiţiei americane, acesta are la activ următoarele crime:

– implicarea în atentatul dintr-un hotel din Yemen, unde staţionau soldaţi americani în drum spre Somalia pentru operaţiunea militară *Restore Hope*;

– adăpostirea, în Pakistan, a lui Ramzi Ahmed Yussuf, cel implicat în atentatul împotriva turnurilor World Trade Center din New York;

– sprijinirea atacului somalezului Aidid[7], împotriva americanilor, la Mogadiscio, pe 3 şi 4 octombrie 1993, în timpul unei operaţiuni de menţinere a păcii, care a cauzat, printre altele, moartea a 18 soldaţi americani;

– ar fi la originea atentatului din 13 noiembrie 1995 împotriva centrului de comunicare al Gărzii Naţionale din Riyadh, Arabia Saudită, în urma căruia au murit 7 persoane, dintre care 5 americani;

– iniţierea atentatului împotriva turnurilor bazei aeriene de la d'al-Khobar[8] la Dharan, în Arabia Saudită;

– implicarea într-o tentativă de asasinat al preşedintelui egiptean Hosni Moubarak, pe 26 iunie 1995, cu prilejul unei vizite oficiale la Addis-Abbeba, în Ethiopia;

– în fine, tot bin Laden ar fi responsabil şi de două atentate împotriva ambasadelor americane din Nairobi, Kenya, şi Dar es Salaam, Tanzania[9], pe 7 august 1998.

Şi toate acestea fără a mai vorbi de eventualul sprijin material acordat numeroşilor militanţi islamici extremişti răspîndiţi cam în toată lumea: Londra, San Francisco, Manila, Paris şi Alger... şi care susţin că au fost ajutaţi de el. Dar, mai ales, bin Laden este vinovat pentru că a achiziţionat arme chimice şi biologice.

Din 1996, Usama bin Laden a ales să se ascundă în munţii Afghanistanului, sub protecţia talibanilor, o retragere ce întăreşte bănuielile care îl situează pe lista criminalilor cei mai căutaţi de FBI, care propune o recompensă considerabilă pentru orice informaţie ce ar permite capturarea sa: niciodată o recompensă americană nu a depăşit 2 milioane de dolari. Informatorii pot beneficia de anonimat, de refugiu şi chiar de ajutor pentru a se stabili într-o altă ţară dacă vor![10]

Dar, dacă Usama bin Laden este căutat de ministrul american al Justiţiei, el este căutat şi de regele Fahd al Arabiei Saudite

și de familia acestuia. Usama bin Laden este un opozant radical care cere pur și simplu abdicarea monarhului saudit (cf. Documentul 2, adevărat rechizitoriu al lui bin Laden, impostorul) pentru corupția masivă și pentru supunere față de „imperialismul american" în timpul și după Războiul din Golf. Această critică nu a rămas fără urmări în Arabia Saudită unde bin Laden nu este un personaj neînsemnat. O vreme a fost chiar foarte apropiat familiei regale wahhabite. Consecință inevitabilă: dacă pentru Washington și Riyadh, Usama bin Laden este un terorist și nu un disident, pentru milioane de musulmani, datorită opoziției sale deschise față de americani, evrei și rege, pe care îl taxează drept corupt, a devenit un erou de legendă și chiar un martir al luptei împotriva stricăciunii occidentale: în anumite moschei, inclusiv în Franța, este numit Usama „Rebelul", mii de copii îi poartă numele, iar în multe țări musulmane, în ferme, școli și în magazine este afișată o inscripție întru gloria luptătorului saudit.

Pentru milioane de musulmani care se consideră oprimați de lumea iudeo-creștină – și mai ales de americani – epopeea lui Usama bin Laden este versiunea modernă a luptei lui David împotriva lui Goliat.

Această poveste, rezultatul mai multor ani de anchetă în Orientul Mijlociu, în SUA, în Algeria, în Marea Britanie, în Kenya, în Sudan, în India, în Afghanistan și în Pakistan, este consacrată unuia dintre cei mai misterioși, mai controversați și mai căutați oameni din ultimii 10 ani, a cărui notorietate nu poate rivaliza decît cu cea a teroriștilor Abu Nidal[11] sau Carlos[12]. Renegatul saudit are tristul privilegiu de a fi înscris pe lista criminalilor cei mai căutați de FBI[13]. La Hollywood se zvonește că viața sa zbuciumată ar putea fi subiectul unui film produs și interpretat de actorul american Robert de Niro. Un fost responsabil al operațiunilor speciale din CIA, Duane Chassidge – care la vremea sa ajutase serviciile secrete franceze să-l captureze pe Carlos, refugiat la Khartoum – ar fi în tratative pentru postul de consilier tehnic...

NOTE

[1] Un fel de biciclete, cu sau fără motor, care înlocuiesc taxiurile.

[2] Musulman care a făcut un pelerinaj la Mecca.

[3] Usama bin Laden pretinde că și-a recuperat pușca de atac de lîngă cadavrul unui general sovietic. După alte surse, Kalașnikovul său i-ar fi fost oferit de un egiptean poreclit Kodus, grav rănit în Afghanistan, întemeietor al unei grupări islamice egiptene favorabile lui Usama bin Laden și care ar trăi azi în Australia.

[4] Abdel Bari Atwane, un intelectual nesserian, proprietar al jurnalului *Al Qods Arabi* (*Ierusalimul Arab*), este unul dintre primii ziariști care l-au intervievat pe Usama bin Laden. Vreme de o săptămînă el l-a însoțit în toate deplasările și chiar a dormit în camera sa.

[5] Stingers sînt rachete sol-aer, foarte perfecționate și ușor de mînuit, realizate în Statele Unite. Lansate printr-un tub sprijinit de umăr, pot distruge un avion de luptă și chiar unul de transport. Putem dezvălui că în 2000 armata tunisiană a descoperit o ascunzătoare de arme în apropierea orașului An Drahen, pe lîngă frontiera algeriană, unde se găseau trei Stinger. În urma anchetelor clasificate „secrete" a reieșit că rachetele proveneau din Afghanistan, via Pakistan și Sicilia. Erau destinate islamiștilor algerieni sau tunisieni și fuseseră trimise de un saudit, pe nume Al-Mundhir al-Bechir, apropiat al lui Usama bin Laden.

[6] Ahmed Massud este unul dintre generalii afgani cei mai cunoscuți, numit uneori „Leul din Panchir". Fiul unui ofițer al armatei regale, acest tadjik s-a născut în provincia Panchir în 1953. Este unul dintre primii organizatori ai războiului de rezistență împotriva sovieticilor.

[7] Mohamed Farah Hassan, „Aidid", s-a născut în anii '20 și face parte din clanul Hewyie. Acest comandant militar s-a opus viguros intervenției Națiunilor Unite în Somalia și prezenței americane. Aidid și-a creat o imagine de naționalist care luptă pentru independența țării sale, în parte și datorită acestei opoziții față de orice ingerință străină.

[8] Pe 25 iunie un camion încărcat cu patru tone de TNT exploda în partea de nord a complexului imobiliar ce adăpostește forțe aeriene ale alianței împotriva Irakului. Bilanț: 19 soldați americani au fost uciși și 500 răniți. Cîțiva suspecți saudiți au fost imediat executați.

[9] Atentatul de la Nairobi: 216 morți. Atentatul de la Dar es Salaam: 11 morți.

[10] Campania pakistaneză organizată de consulatul american de la Peshawar este mai puțin generoasă. Într-adevăr, figura lui Usama bin Laden, pentru prinderea căruia s-a oferit o recompensă de 500 000 de dolari, este reprodusă pînă și pe cutiile de chibrituri. O altă campanie, care nu este inițiativa americanilor, folosește ca suport o reproducere a unei bancnote de 100 de rupii.

[11] Mereu înconjurat de o aură misterioasă (mai trăiește? și dacă da, unde?), Abu Nidal este un terorist palestinian care a fost foarte activ între anii 1970 - 1980.

[12] Cf. lucrarea noastră *Carlos, le dossier secret*, Jean Picollec, 1997, Usama bin Laden pare a exercita un fel de fascinație pentru venezueleanul care refuză să depună... Într-adevăr, la 30 august 1998, din celula sa din închisoarea Santé, Carlos, înregistrat cu numărul 268461/FQ1.7, îi scrie lui Bechir bin Yamed, patronul hebdomadarului *Tinăra Africă*, în legătură cu bombardamentele americane împotriva uzinei al-Shifa din Khartoum și a taberei lui Usama bin Laden din Afghanistan: „Agresiunea imperialistă vizează, atacîndu-l pe Usama bin Laden, să decapiteze refacerea wahhabită care se pregătește să-i alunge pe uzurpatorii din Nedjd și Hedjaz (două provincii din centrul Arabiei Saudite), să elibereze Locurile Sfinte și să folosească mana petrolieră pentru a dezvolta Unumma (națiunea arabă) și să elibereze Palestina. Atacurile de la Nairobi și Dar es Salaam sînt în continuitatea istorică a celor pe care le-am început în Africa de Est acum un sfert de secol, pe pămînt, pe mare și în aer, împotriva sioniștilor."

[13] Această listă a FBI (care conține, de fiecare dată, cîte 10 nume) a fost publicată pentru prima oară în 1950. Usama bin Laden era al 456-lea „nominalizat". De la publicarea primei liste au fost localizați și prinși 427 de fugari, dintre care 133 datorită informațiilor furnizate de public.

3
Un tînăr de familie bună

În ianuarie 1980, tînărul arab, proaspăt absolvent al unei universități saudite, nu-și închipuia, în timp ce zbura spre Pakistan, la numai cîteva zile după invazia URSS în Afghanistan, că peste cîțiva ani se va vorbi atît despre el. Răspunzînd apelului djihadului – războiul sfînt al musulmanilor – din Afghanistan, Usama bin Laden a dat sens vieții sale și i-a schimbat, de asemenea, ireversibil, cursul. Cine este acest tînăr burghez saudit, inginer de formație, strălucit om de afaceri și musulman pios ce va afirma: „O zi în Afghanistan valorează mai mult decît 4 000 de zile de rugăciune într-o moschee“?

Tatăl lui Usama bin Laden, șeicul Mohamed bin Oud bin Laden, după unii inginer și arhitect, după alții simplu țăran, a părăsit, pe la începutul anilor '20, provincia natală Hadramut din sudul Yemenului. Apoi s-a stabilit la Hedjaz, în Arabia Saudită, în 1932. A făcut avere și s-a impus ca un om de afaceri riguros și corect.

Devenit bogat, șeful clanului bin Laden va ajuta financiar, în momente dificile pentru trezorerie, monarhia saudită: odată a vărsat bani în casieriile publice pentru a garanta salariile funcționarilor. Un cadou greu de uitat pentru monarhul de atunci. Naturalizat saudit, Mohamed bin Laden a fost chiar, pentru o vreme, ministrul Lucrărilor Publice al regelui Faisal, dar, înainte de toate, a fost prietenul acestuia. Drept mulțumire, i se vor încredința societății sale refacerea moscheii Haram Sharif din Mecca și renovarea celei a lui Masjid-i-Nabawi. Astfel a înflorit, în anii '70, de pe urma petrolului saudit, consorțiul întreprinderilor Bin Laden, mai cunoscut sub numele Ben Laden Corporation și a primit din partea regelui exclusivitatea lucrărilor de renovare sau de construire a edificiilor religioase. Societatea bătrînului bin Laden va obține numeroase contracte în diverse state ale lumii arabe, dintre care unul în Iordania în cadrul unei licitații în care venerabilul va cere inginerilor săi să stabilească un deviz fără beneficii. Conform legendei familiei, șeful clanului a cerut să se reducă și mai mult

costurile stabilite de experții săi pentru a se asigura că, în această moschee dintr-o țară prietenă, Dumnezeu este bine slujit. La moartea bătrînului bin Laden, în 1972, regele Faisal domnea încă; amintirile de familie susțin că regele, care nu plînsese decît de două ori în viață, a mai plîns o dată pentru prietenul său mort.

Evlavia lui Mohamed bin Laden, tată prolific a vreo 50 de copii – a avut 11 soții – aparținea altei epoci. Vreme de mai bine de 40 de ani a așteptat cu răbdare și speranță venirea lui Hazrat Mahdi[1], mesia musulmanilor. Constituise chiar un fond de caritate de vreo 12 milioane de dolari pentru a-l ajuta pe Mahdi, în cazul în care ar fi venit în timpul vieții sale, să restaureze grandoarea și gloria islamului în lumea întreagă.

De relațiile cordiale dintre familia regală și venerabilul bin Laden au profitat copiii acestuia: numeroșii fii ai lui bin Laden au frecventat aceleași colegii ca și numeroșii copii ai regelui Abdelaziz, în special Colegiul Victoria din Alexandria (Egipt). Mai mulți dintre copiii lui bin Laden au studiat aici împreună cu noul rege Hussein al Iordaniei sau cu frații Kashoggi[2], al căror tată era unul dintre medicii regelui.

Dar bătrînul bin Laden nu era singurul care se bucura de prietenia regelui Faisal și apoi a regelui Fahd[3]: fiul său, Salem, era, de asemenea, unul dintre apropiații suveranului și putem crede că a făcut servicii importante monarhiei, mai ales în cadrul unor misiuni secrete. Dovadă moartea sa misterioasă, după cum susțin mai mulți martori. În 1988, avionul pilotat de Salem, un BAC 111, se prăbușește în Texas[4]. Conform mai multor surse americane, Salem ar fi fost remarcat, la comanda aceluiași avion, cu prilejul unei întîlniri secrete, la Paris, în octombrie 1980, între emisari americani și iranieni.

Moartea sa a generat numeroase speculații despre rolul exact pe care el l-a jucat pe lîngă regele Fahd și guvernul saudit, în îndeplinirea unor operațiuni discrete în Orientul Mijlociu și în America Centrală. Pentru unii, ea ar fi fost departe de a fi un simplu accident…

Apropiați regelui, cei din familia bin Laden au fost mentorii copiilor lor în lumea afacerilor. Mohamed bin Fahd și Saud bin Nayef, doi dintre prinții cei mai întreprinzători ai familiei regale, au devenit, în anii '80, magnați ai finanțelor și ai industriei sub îndrumarea fiilor lui bin Laden, aflîndu-se deseori împreună în consiliile de administrație ale puternicelor concerne multinaționale întreținute de petrodolari.

Această legătură întemeiată pe încredere nu va fi niciodată pusă sub semnul întrebării în pofida cîtorva crize grave. Cea mai importantă dintre ele va fi atacul din 20 noiembrie 1979, asupra Marii Moschei din Mecca. Dat fiind că societatea de construcţii a celor din clanul bin Laden avea exclusivitatea reparaţiilor aşezămintelor din Locurile Sfinte, camioanele firmei beneficiau de privilegiul de a intra şi de a ieşi din Mecca fără nici un control. Şi, împrumutînd tocmai aceste camioane, teroriştii au reuşit să introducă în mod clandestin arme. Acest atac avea să fie unul dintre cele mai traumatizante pentru saudiţi. Într-adevăr, peste 50 000 de pelerini fuseseră surprinşi în incinta Marii Moschei de către un comando condus de Juhayman al-Otaibi, un tînăr de vreo 30 de ani. În timp ce rugăciunea tocmai începuse, teroristul plasase pe cele 7 minarete ale moscheii 200 de „fraţi" înarmaţi şi, punînd mîna pe microfon, a cerut credincioşilor ce se rugau să recunoască în persoana unuia dintre secundaţii săi, Mohamed al-Qahtani, pe Mahdi însuşi... Incapabil să stăpînească 50 000 de persoane, comandoul a luat 30 de ostatici, în timpul unui asediu care a durat 15 zile! Cei care au rezolvat situaţia au fost jandarmii din cadrul GIGN (Jandarmeria Naţională franceză), plătind totuşi preţul unei convertiri formale ce i-a autorizat să pătrundă în incinta rezervată musulmanilor.

În cele din urmă, Poliţia saudită şi GIGN au putut să se orienteze în subterane şi să supravegheze rebeliunea, însă apelînd la cei din clanul bin Laden[5] care, la acea vreme, erau singurii posesori ai planurilor exacte ale Locurilor Sfinte. Cu ocazia acestei crize, chiar Mahrus, unul dintre fiii lui bin Laden, a fost arestat pentru legăturile sale cu islamiştii implicaţi în atac şi apoi eliberat. Teroriştii intraseră în legătură cu Mahrus cu mulţi ani înainte, pe cînd acesta îşi făcea studiile la Londra, unde printre prietenii săi se număra şi fiul unui înalt demnitar din sudul Yemenului, conducător al unei grupări fundamentaliste foarte active.

Datorită acestei legături universitare, Mahrus bin Laden se alăturase unui grup de activişti ai „Fraţilor musulmani" sirieni, aflaţi în exil în Arabia Saudită. Ancheta serviciilor secrete saudite va scoate la iveală faptul că teroriştii, folosindu-se cu cinism de această reţea de prietenii mai vechi ale tînărului Mahrus, profitaseră de camioanele grupului bin Laden pentru a-şi organiza atacul, fără ca tînărul, pe atunci director al sucursalei grupului bin Laden la Medina, să ştie.

Totuşi, acest episod tragic nu a afectat legăturile strînse ale clanului bin Laden cu familia regală; aceasta va şti întotdeauna să

facă dovadă de discernămînt atunci cînd unii dintre membrii familiei bin Laden vor fi implicaţi în afaceri complexe sau necurate.

Usama s-a născut în anul 1377 al hegirei, adică în 1957, la Riyadh, în cartierul d'al-Malazz. Este unul dintre cei mai tineri băieţi ai familiei, iar mama sa nu era, se spune, soţia preferată a bătrînului Mohamed. Dar, cu toate acestea, familia bin Laden este un veritabil trib oriental, unde fiecare îşi are locul său. Usama are parte de relaţii călduroase, chiar dacă nu este, după cum se zice, unul dintre fiii preferaţi ai venerabilului; el trăieşte alături de vreo 50 de verişori, fiii unchiului său, şi de vreo cîteva zeci de mătuşi. În acest mediu, Usama primeşte o educaţie tradiţională; va termina studiile primare într-un liceu din Djedda, în 1973.

Ca mulţi tineri arabi de familie bună, Usama a avut norocul de a putea călători şi, după anumite informaţii, dintre care unele provin de la *profilers*[6] americani, a mers la Beirut între 1968-1970, însoţit de fraţii săi Omar, Khaleb şi Bakri, pentru a studia într-o şcoală frecventată în majoritate de tinerii provenind din ţările din Golf. Aici, tînărul Usama se face remarcat mai mult prin nebuniile de fante decît prin conştiinciozitatea şcolară... Antrenat de Bakri, cel mai cheltuitor, mai îndrăzneţ şi mai inteligent dintre elevi, a fost deseori prins de supraveghetori sărind zidul pentru a merge în cartierele rău-famate ale Beirutului ca să bea. A fost chiar implicat într-o bătaie pentru obţinerea favorurilor unei dansatoare... Împreună cu Bakri, Usama nu dovedea o pietate exemplară, spre deosebire de ceilalţi doi fraţi, Omar şi Khaleb, studioşi, serioşi, nepierzînd nici o rugăciune, care vor sfîrşi prin a-i povesti tatălui lor despre nebuniile lui Usama şi ale lui Bakri... Acestea sînt însă contestate de unul dintre fraţii mai mari, Abdelaziz: pentru el Usama era pios, şters şi foarte ataşat valorilor islamului. Mai mult, conform spuselor apropiaţilor săi, Usama nu vorbeşte nici engleza, nici franceza, două limbi absolut necesare la acea vreme pentru a duce o viaţă uşuratică la Beirut. În fine, fizicul său de ascet şi privirea blîndă nu prea sugerează o persoană dedată unei vieţi dezmăţate. Dar aceste năzbîtii de adolescenţi – dintre care unele vor lăsa urme în modalitatea de împărţire a banilor de buzunar – nu vor merge niciodată suficient de departe pentru a crea o ireversibilă ruptură între fraţi.

După alte surse, în jurul anului 1975, Usama bin Laden şi-ar fi dobîndit prima soţie, în urma unei căsătorii aranjate. O tînără siriană, mai mult sau mai puţin rudă cu el. În acelaşi timp a intrat şi la Universitatea „Regele Abdelaziz".

Cu diploma în buzunar, Usama dobîndise o cultură generală care îl pregătea pentru a deveni unul dintre cadrele de răspundere din Ben Laden Corp. Această formaţie profesională este însoţită de un „arsenal moral". În 1973, tînărul Usama se dedică vieţii spiritului, împreună cu importantele contracte propuse de tatăl său: refacerea a două moschei. Evlavie prefăcută, la acea vreme din motive de circumstanţă, sau sinceră, nu mai contează! De acum încolo nu va mai putea fi contestată angajarea sa religioasă. Tînărul face onoare numelui pe care-l poartă, iar tatăl său îi conferă, în sfîrşit, conducerea şantierului Moscheii Masjid-i-Nabawi. Totuşi, Usama bin Laden, idealistul, nu se simte bine în costumul său occidental de firmă şi nici în *gallabhia* albă, tunica tradiţională a oamenilor de afaceri arabi; el are alte visuri...

La moartea bătrînului şeic Mohamed, în 1972, copiii săi moştenesc un adevărat imperiu financiar şi industrial. Însă descendenţa sa este alcătuită din 54 de copii! Pentru ca împărţirea acestei moşteniri să fie şi mai complicată, fraţii bin Laden au mame diferite, sînt chiar de naţionalităţi diferite, şi, de altfel, se folosesc de aceasta pentru a dezvolta după afinităţi grupul familial în străinătate. De exemplu, Bakri şi Yahia reprezintă curentul sirian al familiei, Yeslam, tendinţa libaneză, Abdelaziz este port-drapelul mişcării egiptene şi cel mai puternic reprezentant al grupului, cu cei aproape 40 000 de salariaţi pe care îi are în subordine. Există, de asemenea, şi ramurile israeliană şi, în sfîrşit, saudită, al cărei unic reprezentant este Usama. Clanul este, desigur, un cazan, mereu pe punctul de a exploda, în interiorul căruia se înfruntă fraţii. Miza acestor lupte intestine sînt, bineînţeles, banii, dar şi, înainte de toate, puterea în imperiul financiar.

La moartea şefului familiei, grupul bin Laden este condus, în această situaţie de urgenţă, de Mohamed Baharat, fratele primei sale soţii şi cel mai vîrstnic dintre unchi. Puţin mai tîrziu, cel mai mare dintre fraţi, şeicul Salem bin Laden, preia comanda asistat de numeroşii lui fraţi. În 1988, la moartea lui Salem, un alt frate, Bakr, supraveghează consiliul grupului familial, împreună cu un nucleu dur, alcătuit din 30 de fraţi, şi preia conducerea. Atunci încep să apară tensiuni. Ali bin Laden, fratele mai mare al lui Bakr, astăzi instalat între Beirut, Damasc şi Paris, ia distanţă: el se sufoca în sînul acestui imperiu familial, dar, pentru a nu se certa cu membrii clanului, invocă motive personale; fără scandaluri... Practicarea discreţiei este o regulă în familia lui bin Laden, unde fraţii rămîn, aparent, solidari, îşi spală rufele murdare doar în familie.

Împărțirea dividendelor grupului devine totuși foarte repede mărul discordiei, iar Ali are cele mai mari probleme cînd trebuie să fie plătit de frații săi... Mahrus, marcat pe viață de tragicul eveniment de la moscheea din Mecca, menține, discret, distanța. Un alt frate, Yeslam[7], s-a îndepărtat și el, dar fără zgomot: conduce activitățile internaționale ale grupului între Geneva și Paris. Este cel mai occidentalizat dintre fiii lui bin Laden, fără îndoială datorită mariajului său cu o prințesă iraniană francofonă. Călătorește mult și, la fel ca și fratele său, Salem, pilotează propriile avioane de afaceri. În rîndurile acestui grup prosper și diversificat, Usama bin Laden poate să aleagă cum vrea să se ocupe de bani și cum să îi cîștige. În 1976, la patru ani după moartea lui *pater familias*, grupul s-a modernizat pentru a face față noilor cerințe ale pieței din aproape toate sectoarele, de la clădiri la industrie, trecînd prin import. Societatea ia numele de *Ben Laden Brothers for Contracting and Industry*. Sediul ei este la Djedda. După cifra de afaceri este, în Arabia Saudită, cea de-a treizeci și doua. Construiește numeroase clădiri, face drumuri, între Mecca și Medina, de exemplu, dezvoltă ferme și inițiază lucrări de irigații. De asemenea, în Arabia Saudită grupul reprezintă marile societăți europene cum sînt cele de automobile Audi sau Porsche. Frații sînt asociați ai diverselor companii de distribuire a produselor de lux, cum este societatea olandeză Pander Projects, dar și ai antreprenorului britanic *Hunting Surveys Ltd* pentru construirea locuințelor din prefabricate.

Familia bin Laden este recunoscută în întreaga lume nu doar pentru puterea sa financiară și industrială, ci și datorită bunei sale reputații. Astfel, cu prilejul unui dejun oferit de președintele Jacques Chirac, cu ocazia vizitei sale oficiale în Arabia Saudită, pe 7 iulie 1996, Yahia bin Laden, numărul doi al grupului, se numără printre invitați.

Activitățile grupului bin Laden, prin intermediul contribuțiilor financiare, se întind dincolo de ceea ce este cunoscut. Într-adevăr, fiind exclusiv familial și lipsit de acționari externi, grupul este foarte discret în privința investitorilor și a politicii sale de diversificare și, ținîndu-se cont de relațiile sale privilegiate cu regele, nu riscă să fie obiectul unei curiozități de proastă calitate. Contractele grupului bin Laden nu sînt niciodată oferite în cadrul unui consiliu de miniștri sau cu prilejul licitațiilor; ele fac obiectul schimburilor negociate direct cu casa regală și cu marele șambelan, Ali bin Mussalem. Deseori, cei din grupul bin Laden, care se tem de tapajul mediatic, se retrag fără preaviz din proiecte

financiare sau comerciale unde sînt asociații unor parteneri prea vorbăreți. Grupul sau filialele sale nu își fac niciodată publicitate în magazine, iar unui analist îi este imposibil să-i cunoască dinainte strategia. Aceasta este cu atît mai secretă, cu cît anumite societăți ale grupului servesc drept intermediari în contractele oficiale de armament dintre Riyadh și puterile occidentale.

În anii '80 -'90, clanul bin Laden a realizat în regatul saudit mai multe proiecte de anvergură: un contract de 296 de milioane de dolari pentru construirea unui bulevard periferic în jurul Riyadhului; construirea de imobile pentru forțele de securitate la Djedda și la Mecca; construirea la Mecca a unei săli de audiență a *diwan*-ului regal; amenajarea Locurilor Sfinte la Medina; construirea unuia dintre terminalele aeroportului din Riyadh. Cei din grupul bin Laden vor participa chiar la construirea de depozite în timpul operațiunii americano-saudite „Bouclier de la Paix", în timpul conflictului cu Irakul.

Mister al Orientului și mister al afacerilor... În septembrie 1998, familia bin Laden deschide o nouă piață, o dată cu construirea unei cazărmi destinate soldaților americani aflați în Golf, înglobînd 4 257 de paturi. Această cazarmă, construită la 170 de kilometri de Riyadh, în plin deșert, pe o bază a armatei saudite, este o clădire modernă și bine concepută din punct de vedere al securității; inițiatorii proiectului nu au uitat că în 1996 un corp expediționar american fusese greu lovit de un atentat împotriva turnurilor din al-Khobar pe care guvernul saudit le pusese la dispoziția americanilor pentru a-i găzdui. Doi ani mai tîrziu sînt construite de bin Laden, pentru 50 de milioane de dolari integral plătiți de guvernul saudit, noi clădiri pentru soldații americani care majoritatea trăiesc, de la atentat, în sate de corturi asemenea beduinilor din țara care îi găzduiește. Totuși, ușor bănuitoare, serviciile de securitate ale US Central Command[8] au controlat minuțios imobilul înainte de a-și instala aviatorii care asigură sprijinul unității aeriene de la baza Prince Sultan.

Proiectele atribuite grupului bin Laden depășesc granițele regatului saudit: ele ajung și în Liban, unde Yehia bin Laden s-a angajat în reconstruirea centrului Beirutului distrus de războiul civil; la Londra, unde grupul are o reprezentanță, Binexport; la Geneva, unde Sico, Saudi Investment Company tratează afaceri internaționale.

Această societate, creată de cei din familia bin Laden în 1980, este locul de unde pornesc activitățile grupului în Europa. Este con-

dusă de Yeslam bin Laden și consiliul de administrație este compus aproape exclusiv din membrii familiei, cu excepția unui cetățean elvețian, Baudoin Dunant. Acest celebru avocat din Elveția romandă, administrator al mai multor zeci de societăți, s-a făcut remarcat în 1983, cînd a acceptat să devină avocatul bancherului elvețian François Genoud, un personaj controversat, fidel lui Hitler și moștenitor al operelor lui Goebbels, înainte de a deveni unul dintre finanțatorii FLN în timpul războiului din Algeria. Prieteniile familiei bin Laden sînt uneori surprinzătoare pentru neinițiați, dar ele sînt logice: François Genoud a fost întotdeauna pro-arab.

Sico, societatea-mamă a grupului în străinătate, are, de asemenea, agenții la Londra și la Curaçao, în Antilele olandeze. Această ultimă ramură, creată în 1984, gireazå, între altele, relațiile grupului bin Laden cu o societate americană, Daniels Realty Corporation, o filială a grupului Fluor Corporation, căreia, datorită influenței celor din familia bin Laden, i se vor atribui numeroase contracte de reconstrucție în Kuweit după Războiul din Golf. În Franța, în special cei din grupul bin Laden se regăsesc în consiliul unei bănci, *al-Saoudi*, care va trece parțial în stăpînirea Băncii Indosuez, devenind Banque Francaise pour l'Orient înainte de a fuziona cu grupul Méditerranée al lui Rafik Hariri, prim-ministrul libanez... Începînd cu anii '80, al-Saoudi a facilitat numeroase tranzacții cu arme pentru Orientul Mijlociu.

Astăzi, grupul, la fel de discret, dispune încă de mijloace financiare excepționale. Pentru a-și conduce delegațiile, cei din grupul bin Laden folosesc cel puțin trei avioane: un King Air 90 Beechcraft înmatriculat în Statele Unite, dar aparținînd companiei Soudi Investment, un alt aparat de același tip înregistrat în Zürich și un jet Challenger III, proprietate a *Ben Laden Aviation*, înmatriculat în Insulele Cayman, paradisul financiar din Antile.

Cînd numele lui Usama bin Laden a început să invadeze ziarele și rapoartele serviciilor de informații occidentale, în diferite aeroporturi europene aparatele au fost supuse unei supravegheri atente. S-a descoperit că aceste avioane de afaceri erau folosite, adesea, în călătorii în Franța via Aeroportul Cannes-Mandelieu. După opiniile serviciilor aeroportuare, acest punct de intrare permite pasagerilor acestor avioane private să se supună unor controale mai puțin severe decît dacă ar călători cu zborurile comerciale. Ancheta a arătat că itinerarul cel mai frecvent parcurs de unul dintre aceste două King Air era zborul Geneva-Cannes și retur și că Yeslam bin Laden pilota acest aparat. În cîțiva ani,

serviciile de specialitate au numărat pînă la 200 de călătorii. În schimb, avionul cu reacție de tip Challenger pare să fie destinat exclusiv legăturilor Londra-Geneva-Malaga-Lugano. Cel puțin alte șapte avioane bireactoare de tip BAC 111[9] sau Learjet[10] folosite de grupul bin Laden fuseseră un timp înregistrate în Elveția înainte de a schimba înmatricularea și chiar „cetățenia".

De asemenea, frecvența acestor zboruri private a atras atenția serviciilor de supraveghere europene, care au făcut cercetări în legătură cu reprezentanții familiei bin Laden în Franța și în Monaco, arătînd că cel puțin 10 dintre membrii clanului ajunseseră aici cu regularitate, alegînd între un cartier rezidențial la Cannes, strada Vernet și Avenue Bosquet din Paris, orășelul distins și bogat Chatou, situat în suburbiile Parisului, și Bulevardul Suisse, la Monaco. Diferiții agenți occidentali implicați în această supraveghere îi bănuiesc pe unii membri ai familiei bin Laden de a nu fi rupt chiar toate legăturile cu Usama. În special în privința gestionării afacerilor sauditului fugar și urmărit. Conform anumitor informații, Usama ar fi rămas foarte apropiat de mama sa și de unul dintre frații săi care, nu de mult, l-ar fi rugat să se predea.

NOTE

[1] Mahdi este trimisul lui Dumnezeu sau imamul ascuns revenit pe Pămînt pentru a inaugura domnia lui Dumnezeu.

[2] Această familie de negustori era bine situată în mediile de afaceri cu armament și a servit drept intermediar în contracte profitabile între Franța și Orientul Mijlociu.

[3] Acesta din urmă domnește pînă în 1982.

[4] Conform autorului Simon Reeve, în lucrarea sa *The new jackals*, dedicată lui Usama bin Laden și lui Ramzi Yussuf (André Deitschi, Londra, 1999), această versiune este controversată: Salem ar fi murit în Texas, în timp ce pilota un planor.

[5] Acest episod nu a putut fi confirmat de Paul Bowil, unul dintre personajele-cheie ale acestei operațiuni antiteroriste.

[6] *Profilers* sînt specialiști ai serviciilor de informații sau ai poliției care stabilesc profilul psihologic al unui criminal pentru a-i contura mai bine personalitatea și a-i putea prevedea acțiunile. Ca mulți ucigași în serie, în Statele Unite, Usama bin Laden a fost subiectul acestui tip de studiu.

[7] Yeslam bin Laden s-a născut la 19 octombrie 1950 în Arabia Saudită. La sfîrșitul anului 2000 a încercat în zadar să obțină cetățenia elvețiană.

[8] Statul-major al forțelor americane din Golf.

[9] Un BAC 111 este un avion bireactor al companiei British Aerospace cu 89 de locuri, cu autonomie de zbor de peste 3 500 kilometri.

[10] Learjet este un mic avion pentru afaceri care poate primi la bord 7 pasageri, avînd o autonomie de zbor de 2 500 kilometri.

4
De la Riyadh la Peshawar

Usama bin Laden fusese în grațiile regelui Fahd înainte de a ajunge un fugar și un paria (i s-a ridicat cetățenia în 1994) și înainte ca întreaga sa familie să fie atent supravegheată, chiar și în străinătate.

În 1980, deja un industriaș bogat, Usama bin Laden este un supus saudit model și se străduiește să-și slujească țara așa cum au făcut-o mai înainte alți membri ai familiei. El este însărcinat de șeful serviciilor de informații saudite, prințul Turki al-Faisal (fiul regelui Faisal, care murise deja), prieten al familiei, cu organizarea unei misiuni pentru afgano-arabii care treceau cu sutele prin Djedda înainte de a se îndrepta spre Peshawar, în Pakistan. Acești voluntari, numiți în ziarele europene „mudjahedini", veneau din toate țările arabe pentru a-i susține în luptă pe coreligionarii lor afgani oprimați de sovietici; pregătirea lor militară fusese încredințată ofițerilor egipteni de rang înalt, adeseori absolvenți ai academiilor militare occidentale, iar fondurile erau oferite cu generozitate de mai multe țări arabe și de Statele Unite, care, conform surselor oficiale, vor consacra rezistenței afgane mai mult de 285 de milioane de dolari pe an! La cererea prințului Turki al-Faysal, Usama bin Laden era pe atunci piatra unghiulară a acestei rețele de recrutare. Dar tînărul, idealist și credincios, făcuse atunci o alegere de conștiință, nu se mulțumise doar să se supună unui ordin al monarhului saudit. Se hotărîse cu adevărat să îmbrățișeze cauza rezistenței afgane.

La puțin timp după invazia armatei sovietice în Afghanistan, în 1979, Usama bin Laden a renunțat la palatul său climatizat și la prosperele sale preocupări comerciale. Rezistența afgană se organiza în munți, suscitînd o simpatie internațională. Implicat fără nici o rezervă în această cruciadă anticomunistă, Usama bin Laden va găsi în curînd ocazia să-și manifeste curajul și credința: dovezile sînt unanime. Eliberarea Afghanistanului devine propriul său djihad. Sensibil la „martiriul fraților afgani zdrobiți de

Moscova", evocat constant de presa arabă sau occidentală, Usama bin Laden se îndreaptă spre Pakistan de unde, asemeni miilor de voluntari, va trece clandestin în Afghanistan împreună cu cele patru soţii (două saudite, o palestiniană din Siria şi o filipineză), şi cu cei 15 copii. Înainte de a se apropia de front şi de a deschide o agenţie la Peshawar, se stabileşte, pentru început, în Lahore.

Avanpost al djihadului, Peshawarul anilor '80 este un oraş surprinzător. Aici se întîlnesc reprezentanţii mai mult sau mai puţin oficiali, mai mult sau mai puţin clandestini, a tot ceea ce conta pe atunci în galaxia islamică, palestiniană şi chiar mondială a informaţiilor. Trebuie spus că, la acea vreme, pentru a complica şi mai mult lucrurile, URSS, care avea mari probleme pe teritoriul afgan, se angajase într-un proces de destabilizare teroristă a Pakistanului, în mare parte din cauza ajutorului pe care această ţară îl oferea mudjahedinilor.

Această acţiune subversivă, condusă direct prin loviturile complicate al KGB, era atunci în mîinile comandourilor WAD, serviciul de informaţii afgan. Acesta din urmă era susţinut de KGB, prin sutele de consilieri tehnici şi fondurile sale dubioase, cu resurse vaste. În acest context de război regional care se derulează în apropierea ei, Moscova avea mai multe obiective: mai întîi, să-şi însuşească ajutorul pakistanez de care beneficiau rebelii afgani şi, după aceea, să slăbească ţara prin violenţă, pentru a facilita realizarea obiectivelor sale pe termen lung – atragerea Pakistanului în sfera de influenţă sovietică şi crearea pentru URSS a unei căi de acces spre Golful Oman. În paralel cu aceste metode subversive şi teroriste, Moscova încercase, în anii '70 –'80, să pătrundă şi comercial în Pakistan, printr-o agenţie a Aeroflot şi prin sucursalele companiei Steel Mills, o societate petrolieră, şi prin uzina de tractoare Belarus. Prezenţa sovietică sporise pe atunci în mod semnificativ: în 1972 erau 56 de sovietici în Pakistan; în 1980 existau deja 1 374, deşi nici un contract real de cooperare nu justifica acest fapt. Ceea ce avea să conducă autorităţile pakistaneze la reducerea la jumătate a reprezentanţei diplomatice de la Islamabad. Inutil, deoarece, dintr-o sută de diplomaţi şi rezidenţi rămaşi, o treime făceau parte din KGB! Astfel, sovieticii au putut să-şi continue atentatele teroriste, din pieţe şi locuri publice, în special în Islamabad.

Pe tot parcursul anilor '80, războiul invizibil condus de Kabul împotriva Pakistanului va trece astfel printr-o campanie de atentate distrugătoare. Direcţionată de KGB, care trăgea sforile, executarea era încredinţată agenţilor WAD infiltraţi în

zonele de frontieră, ca şi în taberele de refugiaţi din Peshawar. Astfel, mai multe sute de ofiţeri din serviciul de informaţii afgan se vor stabili clandestin la Peshawar, Karachi, Rawalpindi şi Islamabad. Ca să-şi asigure un mai bun control asupra alianţelor şi mişcărilor de trupe desfăşurate de-a lungul frontierelor, KGB, ajutat de WAD, trebuia, de asemenea, să reorganizeze Ministerul afgan al Naţionalităţilor şi al Triburilor. Acesta trebuia să-şi redefinească misiunile în funcţie de interesele KGB: să convingă triburile să înceteze să-i susţină pe mudjahedini şi să contribuie la acţiunile de sabotaj din Pakistan în favoarea WAD. Ca să-şi atingă scopurile, WAD primea de la Moscova un buget de 100 de milioane de dolari pe an. Acum putem înţelege de ce, în anii '80, Afghanistanul şi Pakistanul deveniseră deja centrul unui butoi cu pulbere regional.

În inima acestui Pakistan zbuciumat, sauditul avea o misiune precisă: să organizeze infrastructura djihadului în Afghanistan. Însă Usama a descoperit repede că, deşi se aşteptase să găsească cel puţin aparenţa unui aparat revoluţionar sau vreo armată din umbră, modestă în privinţa efectivului, dar cel puţin bine organizată şi motivată, trebuia să pornească aproape de la zero. A fost o decepţie: nici în Pakistan, nici în Afghanistan, mudjahedinii nu aveau o organizaţie adevărată. Amatorismul domneşte pretutindeni şi, pentru început, sauditul s-a ocupat de logistica rezistenţei în bazele pakistaneze din interiorul ţării: a construit şcoli, dispensare, moschei şi adăposturi pentru refugiaţi. Puţin mai tîrziu, în Afghanistan, unde s-a strecurat, a contribuit la construirea de tunele strategice în zonele din apropierea bazelor sovietice, pentru a oferi mudjahedinilor puncte de retragere în luptele lor. Astfel, a săpat galerii care permit luptătorilor să se apropie de duşman fără să se expună. Usama bin Laden nu şi-a precupeţit nici energia şi nici fondurile pe care le avea şi care îi erau puse la dispoziţie de bogaţi donatori saudiţi. Prin prezenţa şi devotamentul său, a devenit unul din stîlpii djihadului.

Într-o a doua etapă, Usama bin Laden a înţeles că recrutarea rebelilor suferea, înainte de toate, de lipsă de profesionalism. Atunci s-a hotărît să-şi concentreze eforturile asupra reorganizării filierelor ce direcţionau voluntarii. Începînd cu 1984, şi-l va apropia pe Abdallah Azzam, un palestinian idealist, strălucitor, apropiat al lui Yasser Arafat, care a creat „Agenţia de servicii pentru mudjahedini"; Usama bin Laden îl ajută să recruteze voluntari pentru partizani. Azzam are oameni cam peste tot în lume,

pînă şi în Statele Unite, la Brooklyn, un cartier al New Yorkului unde, deasupra unei băcănii chinezeşti, este stabilit al-Kifah Refugee Center. Aici oficiază şeicul arab Omar Abdul Rahman, un imam obscur, care va fi arestat în 1993, după atentatul de la World Trade Center. Pînă în 1990, făcînd neîncetat naveta între Afghanistan şi Arabia Saudită, Usama bin Laden va fi prezent pe toate fronturile: recrutînd cu miile luptători, organizîndu-le transportul la partizani, creînd tabere de antrenament. A construit cu propriile buldozere fortificaţii şi tunele la graniţa Pakistanului. Angajarea sa este împinsă pînă într-acolo încît, în anumite ocazii, participă chiar el la aceste acţiuni. Conform legendei care îl înconjoară, s-ar părea că deseori a comandat el însuşi aparatele de terasare, pentru a ridica fortificaţii sau pentru a săpa şanţuri antitanc.

Pe 18 martie 1997, el povesteşte cotidianului de limba arabă *Pakistan* despre această perioadă importantă a angajamentului său:

„În timpul djihadului, ruşii au atacat regiunea Jaji. Din faţă atacau tancurile, iar aviaţia începuse de asemenea să bombardeze. Atunci trebuia să rămîn închis mai multe zile într-o fortificaţie. Auzeam duşmanul mergînd în jurul nostru! În ciuda acestei situaţii, am adormit... Cînd m-am trezit, inamicul dispăruse. Poate nu mă văzuse... Altă dată, o rachetă Scud a explodat foarte aproape de mine, dar n-am fost rănit. Astfel de incidente m-au determinat să nu mă tem de moarte. Dar americanilor le este teamă de moarte. Dacă Rusia a putut fi distrusă, atunci şi Statele Unite pot fi decapitate..."

La Jaji, în 1986, în apropierea frontierei pakistaneze, ca şi la Shaban, în 1987, Usama bin Laden ar fi fost, după mai multe mărturii[1], direct implicat în lupte sîngeroase, corp la corp, cu soldaţii Armatei Roşii; ar fi fost chiar uşor rănit, cîştigînd astfel toate bătăliile iniţiate împotriva ocupantului şi dovedind restului lumii că Armata Roşie nu era invincibilă. Puţin timp după retragerea sovieticilor, în 1989, Usama bin Laden va participa la bătălia de pe aeroportul din Jalalabad. Alături de o unitate de consilieri tehnici pakistanezi, va fi lovit de schijele unui obuz, cîştigînd astfel galoanele de mudjahedin. Galoane obţinute în focul luptei şi nu într-un salon, o moschee din Geneva sau Londra ori de la tribuna Naţiunilor Unite.

Conform sursei, mai puţin elogioase, citate de autorul englez Simon Reeve[2], în timpul acestei lupte Usama bin Laden s-ar fi comportat ca un nebun furios şi ridicol: mudjahedinii au fost obligaţi să înlăture vreo duzină din oamenii lui Usama bin

Laden, din cauza incompetenţei lor în luptă. Potrivit lui Simon Reeve, în 1989, Usama bin Laden, gesticulînd şi vociferînd, i-ar fi incitat pe mudjahedini să-i linşeze pe ziariştii englezi de la BBC, care filmau luptele din neprimitoarele hăţişuri afgane.

Prin 1985, Usama bin Laden, care sesizează măsura rezistenţei şi care înţelege că, dincolo de conflictul dintre ocupanţi şi ocupaţi, această înfruntare are o dimensiune mondială, implicînd direct statele din Est şi din Vest, începe să colaboreze deschis cu alte organizaţii islamice radicale din străinătate, pentru a obţine sprijin. Prin urmare, intră în legătură cu fundamentaliştii egipteni şi algerieni şi îşi creează propria organizaţie: *al-Qaida* („Temelia"), o mişcare islamică, în mare parte susţinută de militanţi egipteni şi care, printre altele, va desfăşura o activitate de recrutare şi de formare de luptători. Modestă la început, această organizaţie va deveni, de-a lungul anilor, vîrful de lance al „Frăţiei bin Laden", înainte ca, după retragerea ruşilor din Afghanistan, să devină o cochilie aproape goală.

În aceeaşi perioadă, Usama bin Laden se angajează fără ezitare şi trece deschis de partea Rezistenţei; părăseşte bazele din interiorul Pakistanului şi se instalează durabil în partea orientală a Afghanistanului, în regiunea Nangarhar. Caută să se apropie de frontul antisovieticilor şi se angajează alături de oamenii mişcării *Hezb-e-Islami* (Partidul islamic) al lui Gulbuldin Hekmatyar[3], o facţiune rebelă susţinută de ISI, serviciile secrete pakistaneze[4]. Potrivit unor surse occidentale, Usama bin Laden ar fi acceptat să plătească întreţinerea mai multor tabere de antrenament ale lui Hekmatyar, mai ales la Khost. În aceste baze clandestine aproape 700 de afgano-arabi ar fi primit o pregătire militară, alături de cîteva mii de pakistanezi. Ei urmau să desfăşoare acţiuni subversive în Kashmir, şi apoi să îndeplinească alte misiuni clandestine în India.

Aceşti ani petrecuţi alături de membrii Rezistenţei afgane constituie fundamentul legendei lui Usama bin Laden răspîndite în lumea arabă, unde este cunoscut şi recunoscut în primul rînd ca un luptător inflexibil şi doar secundar ca un miliardar saudit. Unul dintre ofiţerii săi, palestinianul Hamza Mohamed, va dezvălui, într-un interviu acordat hebdomadarului american *Time*[5], în ce măsură Usama bin Laden suscita la vremea aceea admiraţia altor luptători ai djihadului:

„Pentru noi era un erou deoarece se afla mereu în avanposturi. Se descurca întotdeauna pentru a lua locul cuiva din linia

întîi... El nu a furnizat numai bani cauzei, s-a angajat cu întreaga sa ființă... A venit aici să trăiască împreună cu țăranii afgani și cu luptătorii arabi. Pregătea mîncarea împreună cu ei, mînca împreună cu ei, săpa tranșee ca și ei. Acestea erau felul de a trăi și stilul lui bin Laden..."

De-a lungul acestor ani de război sfînt arab, de la înălțimea reputației sale, Usama bin Laden începe să urzească legături care îi vor folosi pentru a anima „Frăția" în viitor. În ceea ce-l privește, *Ben Laden Brothers for Contracting and Industry* prosperă, în Arabia Saudită, prin grija fraților săi. În 1983, grupul primește o ofertă – de trei miliarde de dolari – pentru restaurarea Locurilor Sfinte din Medina și Mecca din partea noului rege Fahd. Usama bin Laden, a cărui imagine de erou a contribuit la garantarea acestui contract pentru familia sa, ar fi primit un comision de 30 de milioane de dolari, care au fost depuși în conturi din Elveția, Dubai sau Luxemburg.

La 13 februarie 1989, ultimii soldați sovietici se retrag și abandonează Afghanistanul, deși regimul comunist al noului lider de la Kabul, Najibullah, rămîne ferm implantat; așadar, pentru mudjahedinii afgani, războiul nu s-a terminat. Departe de asta. Totuși, în 1990, saudiții, la cererea americanilor, opresc subvențiile și ajutorul logistic pentru afgano-arabi, punînd astfel capăt misiunii oficiale a lui Usama bin Laden.

Dar saudítul nu acceptă să-și piardă astfel idealul. Tînărul bin Laden, convins de legitimitatea luptei celor din Rezistența afgană și care contribuise mult la triumful cauzei lor, refuză să-i părăsească. Revine în Arabia Saudită, unde compatrioții îl primesc ca pe un erou. În fața regelui, a familiei sale, a consilierilor săi, a înțelepților Coranului, și a mai-marilor regatului, începe să pledeze cu aprindere cauza camarazilor săi de arme, dar discursul său partizan nici nu seduce și nici nu convinge autoritățile, care au hotărît deja să se retragă din Afghanistan. O decizie politică, asupra căreia nu se va mai reveni. Usama bin Laden are sentimentul că a pierdut 10 ani din viață și că este trădat.

Aproape imediat se opune puterii saudite, a cărei indiferență în ceea ce privește cauza afganilor i se pare inacceptabilă; atunci, în anturajul său, începe să vorbească deschis despre trădare. Dezamăgit, Usama se aliază în secret și cu opoziția regimului, cu cei din Iran și din Siria. Monarhia wahhabită, prin intermediul familiei și al apropiaților, încearcă să-l convingă să se răzgîndească. Dar el este inflexibil: lupta mudjahedinilor arabi a

devenit şi a sa, iar implicarea este, de aici înainte, ireversibilă. Dar mai există şi alte motive care încep să-l obsedeze pe Usama bin Laden, mai profunde, mai politice: el nu mai crede în legitimitatea familiei regale saudite şi nu mai acceptă pînă într-atît înfeudarea regatului faţă de Statele Unite ale Americii. Întreruperea ajutorului acordat mudjahedinilor nu mai este decît un pretext pentru a se opune regimului.

Disidenţa lui Usama bin Laden a început!

Rebelul va lua o hotărîre: va continua djihadul din proprie iniţiativă, în felul său şi pe cheltuiala sa. Datorită diverselor societăţi ale grupului său personal, diferit de cel al familiei, Usama bin Laden, dispreţuind instrucţiunile Casei Regale şi directivele americane, va continua să asigure, singur, tranzitul mudjahedinilor proveniţi din organizaţiile egiptene *Al-Djihad* şi *Jama'a al-Islamya* către Pakistan (cf. Documentul 3, care este un lung interogatoriu al lui Al-Najar, unul dintre principalii conducători ai mişcării islamiste egiptene, luat de poliţia din Cairo).

Pentru a facilita trecerea combatanţilor, merge pînă într-acolo încît le stabileşte false contracte de muncă în întreprinderile sale şi le obţine documente false.

Deoarece respinsese deja ordinele regelui, Usama bin Laden îşi continuă disidenţa, nu şi-o mai ascunde; în ochii săi, regimul wahhabit este corupt şi, mai grav, deviant în plan teologic. Convins, pe de o parte, că originea sa îl protejează şi devenind, pe faţă, din ce în ce mai critic, fiul iubitului Mohamed bin Laden crede că poate beneficia de un fel de imunitate.

Statutul său de erou şi numele îl vor proteja o vreme, dar regele, sătul de atacurile sale, începe să-i impună acelaşi regim ca şi altor opozanţi, victime ale unei represiuni mai mult sau mai puţin demne de rangul lor. Fiul de familie bună mersese prea departe! Totuşi, la începutul Războiului din Golf, bin Laden a propus guvernului său un ajutor, militar şi logistic, împotriva Irakului, ce i-a fost refuzat: bin Laden a fost mîhnit. Mai tîrziu, va accepta ca adjuncţii săi să aibă contacte cu Bagdadul. Usama bin Laden, care deliberat a hotărît să nu se mai supună regelui şi care a devenit cel mai virulent dintre opozanţii monarhiei, nu mai are altă soluţie decît exilul. Trebuie să părăsească Arabia Saudită. Îşi va găsi refugiul în Sudan, nu departe, de cealaltă parte a Mării Roşii, acolo unde, în 1989, printr-o lovitură militară, a venit la putere Omar Hassan al-Bechir, un ofiţer reputat ca fiind foarte pios şi respectuos faţă de islam.

NOTE

[1] Culese chiar de autor, în Pakistan, din 1998.

[2] *The new jackals*, André Deutsch, New York, 1999.

[3] Hekmatyar s-a născut în 1948; a studiat la facultatea de științe din Kabul. În 1973, se instalează în Pakistan, își întemeiază propriul partid în 1976, mai înainte de a se angaja în campania împotriva sovieticilor, de la Peshawar – nu participă la luptele împotriva Armatei Roșii – și devine unul dintre liderii dominanți ai scenei politice afgane. Bizuindu-se pe simpatizanții săi, este foarte apropiat pakistanezilor și beneficiază de sprijin saudit. În 1994 este victima popularității talibanilor; azi se străduiește să-i îndepărteze de la putere.

[4] ISI, *Inter Service Intelligence*, face parte din forțele armate pakistaneze. Se află sub autoritatea ministrului Apărării. Beneficiază de o mare libertate de acțiune și de mijloace importante. Este foarte puternic în provincia din nord-vestul Pakistanului, la frontiera cu Afghanistanul. A fost deseori acuzat pentru implicarea sa în acțiuni de destabilizare regională, alături de mudjahedini, în Afghanistan și în Kashmir. În ultimii ani, scopurile ISI n-au coincis în mod necesar cu obiectivele guvernului pakistanez... Cu excepția perioadei în care la putere s-a aflat generalul Zia. Ambiguitatea relațiilor dintre anumiți agenți pakistanezi și familia bin Laden îi îngrijorează pe saudiți și pe occidentali. Numeroși afgani posedă documente pakistaneze în urma căsătoriei sau a furtului.

[5] Numărul din 6 mai 1996, într-un articol („Paladinul djihadului") de Scott McLeod.

5

Exilat în Sudan

Această călătorie în Sudan nu este, pentru Usama bin Laden, decît începutul unei lungi peregrinări... La Khartoum, în Sudan, țară africană, dar arabă și arabofonă, Usama bin Laden crede că va putea trăi conform obișnuințelor și convingerilor sale și că a găsit o oarecare bunăvoință. Sudanul este una dintre puținele țări care a susținut Irakul în timpul Războiului din Golf, împotrivindu-se astfel monarhiilor saudită și kuweitiană și asigurîndu-și inamiciția americană, care durează de mult, și relații mai curînd acre-dulci cu Riyadhul – poziții care nu-i displac lui Usama bin Laden. Între altele, el vizitase Sudanul în 1983 și fusese impresionat de imensele posibilități pe care acesta le oferea pentru investiții sau pentru dezvoltarea agriculturii. Fără îndoială, Sudanul poate deveni un golf al liniștii, însă dorește să facă și afaceri.

În primele luni ale exilului său sudanez, înainte de a se instala în propria sa casă, în cartierul rezidențial al capitalei sudaneze, de cealaltă parte a aeroportului, un cartier populat de oameni de afaceri și de politicieni influenți ca șeicul Hassan al-Turabi, organizatorul loviturii de stat din 1989, Usama bin Laden este găzduit în anexa unei cazărmi dezafectate, într-unul din cartierele din nordul Khartoumului, pe malul Nilului Albastru. La Riyadh, reședințele burgheze sînt impozante și chiar luxoase; au nu mai puțin de trei sau patru etaje, agrementate de grădini suspendate și înconjurate de ziduri înalte. Noaptea, în fața fiecărei case veghează un *gaffir*[1] – chiar dacă sînt puține crime în Khartoum – iar în fața casei lui Usama bin Laden gărzile sînt vigilente. Miliardarul saudit a barat extremitățile străzii sale și și-a postat poliția privată, alcătuită din foști luptători în Afghanistan, care filtrează vehiculele.

La acea vreme, Khartoumul era un oraș fascinant: un adevărat cuib de spioni. Veniți din Egipt, din Israel, din Statele Unite și din Marea Britanie, toți acești agenți, mai mult sau mai puțin secreți, caută să identifice mișcările extremiștilor islamici

care şi-au găsit aici azil şi se supraveghează unii pe alţii. Ţara nu are o reputaţie bună: conform mai multor rapoarte occidentale, guvernul ar găzdui, nu departe de Khartoum, în mijlocul deşertului, tabere de antrenament ale luptătorilor de gherilă algerieni, tunisieni, egipteni, libanezi etc.

Fotografii realizate de sateliţii americani au dezvăluit existenţa taberelor militare construite în plin deşert, între capitală şi oraşele Wad Madani sau Atbara, însă nimeni nu ştie cu adevărat dacă aceste tabere[2] sînt construite oficial de PDF, *Popular Defence Forces*, un fel de gazdă naţională compusă din voluntari, sau e vorba de tabere ale *Hamasului* palestinian, ale GIA algerian, ale islamiştilor egipteni sau ale *Hezbollahului* libanez[3]. Fără dovezi contrare, prevalează teza teroristă şi Sudanul, care răspunde fără prea multă tărie acuzaţiilor, sfîrşeşte prin a avea un renume prost, care cu anii se va estompa.

Încet, încet, Usama bin Laden, însoţit de un mic grup de fideli afgano-arabi care îl vor proteja şi îl vor ajuta în afaceri, îşi reconstituie în Sudan mediul familial, social şi profesional. Îşi deschide un cont într-o bancă islamică, al-Shamall Islamic Bank. După mai multe informaţii, depune aici 50 de milioane de dolari, contribuind la recapitalizarea instituţiei şi creînd numeroase societăţi: *Wadi al-Aquiq Company Ltd.*, specializată în export-import; *Taba Investment Company Ltd.*, care comercializează produse agricole (gumă arabică[4], susan, porumb şi floarea-soarelui); al-Themar al Mubaraka, o societate de investiţii; în fine, *al-Hijrah Construction & Development Ltd.*, consacrată specialităţii principale a lui Usama bin Laden: lucrările publice. În Sudan, ca şi în Arabia Saudită, Usama bin Laden face tot ceea ce l-a învăţat atît de bine tatăl său: afaceri. Pentru serviciile secrete occidentale, toate aceste societăţi nu sînt în realitate decît instituţii de faţadă pentru cumpărarea de arme trimise mişcărilor teroriste islamice din lumea întreagă şi pentru acoperirea numeroaselor călătorii ale diferiţilor membri ai *al-Qaida*, organizaţia secretă pe care a creat-o în Pakistan.

În Sudan, Usama bin Laden va trăi un exil aproape confortabil, nu departe de oraşul istoric Omdurman şi într-o fermă în nordul capitalei. Celor care l-au cunoscut la Khartoum le-a lăsat impresia unui om de afaceri calm şi politicos, care se dedica mai ales familiei şi afacerilor sale. Spre deosebire de un alt fugar, instalat cam în acelaşi timp nu departe, de cealaltă parte a pistelor aeroportului, într-o casă de pe Africa Road: Carlos, Usama nu prea are contacte cu sudanezii şi participă foarte puţin la

activitățile mondene. Venezueleanul fugar însă nu a adoptat aceeași atitudine discretă: are amante în văzul și știința tuturor și se afișează la clubul armean, unde, uneori, se îmbată atît de tare, încît își descarcă în aer pistoalele[5].

În schimb, Usama bin Laden nu îngrijorează și nu șochează pe nimeni. Sudanezii sînt obișnuiți să vadă numeroși imigranți bogați instalîndu-se la Khartoum sau plecînd, după bunul lor plac; Sudanul era o țară care, pe atunci, nu impunea vize de intrare celor care proveneau dintr-o țară arabă. Usama bin Laden este la Khartoum la el acasă și, dacă n-ar fi gărzile de corp care îl înconjoară și care lasă unora dintre vecini impresia că este un prinț saudit venit să ajute Sudanul, nimic nu l-ar deosebi de un localnic.

În acest Sudan zbuciumat al începutului anilor '90 și pe care Departamentul de Stat american l-a pus pe lista țărilor care susțin terorismul internațional, e greu să nu intri în contact cu un personaj absolut remarcabil al vieții publice: șeicul Hassan al-Turabi, șeful FNI, Frontul Național Islamic, cel care tocmai a susținut venirea la putere a unei junte în mod deschis islamice și care era considerat pe atunci unul dintre cei mai apropiați consilieri ai noului președinte Omar Hassan al-Bechir. Pentru analiștii occidentali, șeicul al-Turabi fusese creierul acestei lovituri de stat pe care ar fi organizat-o și comandat-o el însuși, iar colonelul al-Bechir n-ar fi fost decît un executant, conform tradiției sudaneze, amatoare de schimbări de guvern, în forță sau nu.[6] Usama bin Laden va avea relații strînse cu acest om abil, bun vorbitor, inteligent și care, în plus, îi este și vecin, relații întemeiate pe credința comună într-un islam universal, fără frontiere și aproape utopic. Li se întîmplă adeseori să viseze împreună.

În țara sa, noul prieten al lui Usama bin Laden este mai mult decît un om politic, este o icoană admirată sau temută de toți. Obiectiv vorbind, șeicul al-Turabi prezintă un dublu interes, deoarece s-a străduit întotdeauna să asocieze dimensiunii spirituale a islamului o alta, ce ține de politica națională, internațională și chiar internaționalistă, care nu putea să-i displacă idealistului Usama bin Laden. În Africa neagră, anumiți musulmani l-au poreclit pe acest mic sudanez fragil, poliglot și tot timpul zîmbitor „Pontiful negru". Istoria foarte specială a șeicului al-Turabi poate explica importanța sa în lumea islamistă internațională a anilor '90 și poate, de asemenea, justifica admirația exilatului Usama bin Laden, cel aflat atît de departe de țara sa și care este în căutarea unui mentor sau a unui complice cu care să

împartă ambițiile sale de renaștere a islamului. Nimeni nu se îndoiește că, la un pahar de *karkadeh*[7] sau la o cafea sudaneză, cei doi au pus lumea la cale, așa cum îi plăcea lui al-Turabi să o facă pe cînd frecventa intelectualii parizieni, în Bulevardul Saint-Ecomain, pe vremea studiilor sale la Sorbona.

Șeicul Hassan al-Turabi s-a născut pe 1 februarie 1932, la Kassala, un oraș situat la frontiera Sudanului cu Eritreea. Copilăria și-a trăit-o în lumina învățăturii religioase moștenite de la un strămoș, care, în secolul al XVII-lea, se proclamase „Mahdi" sau ghid spiritual și care atrăsese discipoli din toate colțurile regatului Sennar, o provincie din estul țării. Drumul lui Hassan al-Turabi este o ascensiune metodică, vizînd puterea politică și, în același timp, autoritatea religioasă. Absolvent al universității din Khartoum în anii '60, Hassan al-Turabi se stabilește în Europa, la Londra și Paris, unde își continuă studiile. În urma acestui sejur a păstrat stăpînirea unei franceze cizelate, care deseori îi surprinde pe ziariști. Ținea să-și însușească cultura occidentală, fără îndoială pentru ca apoi să i se poată opune mai bine.

În octombrie 1964, manifestațiile violente ale studenților și grevele generale duc la căderea regimului generalului Ibrahim Abbud, care guverna țara din 1958. Atunci Hassan al-Turabi intră în politică; avea deja relații cu ramura sudaneză a „Fraților musulmani" egipteni; se apropie acum de elita islamistă din Sudan și devine secretarul general al Frontului Cartei Islamice, un mic partid pe care îl crease. Din ordinul președintelui Nimeiri este închis în 1969. Va petrece șapte ani dincolo de gratii, într-o atmosferă de epurări politice sau, mai degrabă, religioase, mai înainte de a fi numit de către același președinte Nimeiri, în funcția de Attorney General (ministru al Justiției). Atunci magistratul al-Turabi cere să fie aplicată *charia*[8]. Lucrurile se schimbă, iar președintele Nimeiri trebuie, de acum înainte, să fie foarte atent la normele religioase.

În timpul vizitei în Statele Unite din aprilie 1985, președintele Nimeiri este răsturnat de la putere și Sadik al-Mahdi preia conducerea. Să fie doar o întîmplare că Hassan al-Turabi o luase în căsătorie pe sora noului om al puterii din Sudan în urmă cu cîțiva ani?...

În acest context, dominat de lovituri de stat și de anarhie, Hassan al-Turabi își reia ascensiunea spre putere, sprijinindu-se și mai mult pe islam și folosind abil alianțele oportuniste cu diferiți oameni politici. Partidul pe care l-a a creat și care din 1985 se numește Frontul Islamic Național își începe marșul spre

putere: va deveni cel mai important din Sudan. Fără să rupă legăturile cu „Frații musulmani“, al-Turabi adaugă din proprie inițiativă islamului cîteva componente sudaneze, cum sînt referirile la masele populare dezmoștenite sau la conflictul dintre nordul și sudul țării. Islamismul său progresist, anticapitalist, însă nu și marxist, este, în plan politic, un adevărat cocteil Molotov. Împreună cu mișcarea islamistă, al-Turabi reușește acolo unde Nimeiri eșuase și contribuie la nimicirea influenței oligarhiei albe, grecești sau armene, care controlează cea mai mare parte a vieții economice, dar care stă mai mult la Cairo sau pe Coasta de Azur decît la Khartoum.

În 1989, Sudanul este sfîșiat între luptele politice interne și un război civil care opune o revoltă din sud puterii centralizatoare de la Khartoum[9]: la 30 iunie, generalul Omar Hassan al-Bechir, susținut de partidul lui Hassan al-Turabi, preia puterea. Formează, cîteva luni mai tîrziu, un guvern de o puternică coloratură islamistă. Hassan al-Turabi, care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții combătînd, în clandestinitate, colonialismul, comunismul, ateismul și nasserismul, se află acum în prim-planul scenei publice sudaneze. Cu sprijinul larg al populației și al islamiștilor, guvernul generalului al-Bechir încearcă să scoată această țară întinsă din haosul în care o aruncaseră, încet, dar sigur, o democrație anarhică, un război civil costisitor și diverse ingerințe străine.

Ajuns în vîrful puterii, mai influent ca niciodată și ca să nu îl stînjenească pe noul șef al țării, Hassan al-Turabi se distanțează de politica obișnuită și se impune ca ideolog. Întîlnirea sa cu Usama bin Laden va fi hotărîtoare; saudítul îi va oferi mijloace ca să-și pună în practică ambițiile și îl va susține în marele proiect al panislamismului.

Șeicul al-Turabi, împreună cu vreo cincizeci dintre mișcările islamiste afro-asiatice, întemeiază, în aprilie 1991, cu puțin înainte de declanșarea războiului din Golf, CPAI, Conferința Populară Arabo-Islamică[10] (cf. Document 4). Al-Turabi dorește să dea un sens decepției lumii arabe adunîndu-i sub același drapel pe militanții islamici „puri și duri“ și pe naționaliști. Șeicul a elaborat cu abilitate o platformă politico-religioasă vagă și confuză, care încearcă să obțină cît mai multe adeziuni: Frontul Islamic al Salvării din Algeria, talibanii, despre care începuse să se vorbească, naționaliștii filipinezi sau organizațiile palestiniene vor să recunoască această platformă și să participe la lucrările primei reuniuni organizate în Sudan. Între Nehru, Tito și

Khomeini, Hassan al-Turabi își caută identitatea, sfîrșind prin a o găsi: o altă cale spre un islam politic.

În scurt timp această organizație, care face multă vîlvă în mass-media, va fi percepută de occidentali ca o Internațională islamistă, iar de unii chiar ca o Internațională teroristă în serviciul mișcărilor extremiste islamiste. Hassan al-Turabi devine „bardul" unei islamizări totale. Presa occidentală, care tocmai l-a remarcat, îl descrie ca avînd o inteligență, un farmec, o elocință și puteri nelimitate, fiind de fapt conducătorul din umbră al Sudanului și inspiratorul tuturor rebeliunilor islamice din lume.

Cu toate acestea, Hassan al-Turabi era pe atunci încă binevenit în majoritatea capitalelor occidentale: în 1992 era oaspete al *Royal Institute of International Affairs* și al *Royal Society of Arts din Londra*. Ca să nu mai vorbim de călătoria ce va urma, în Statele Unite ale Americii, unde a fost primit oficial la Washington.

Timp de mai mulți ani, pînă în 1995, Hassan al-Turabi va putea organiza, cu sprijinul financiar al lui Usama bin Laden (care cheltuie mult pentru noul său prieten), această conferință ce reunea la Khartoum ansamblul organizațiilor și conducătorilor islamici din lume. Delegați și jurnaliști din lumea întreagă, găzduiți la Hôtel Méridien, la Grand Hôtel sau la Hilton, în Khartoum, erau, cu sutele, invitați cu generozitate de CPAI, organizație sprijinită de Usama bin Laden. Veniți din lumea întreagă, acești islamiști radicali, primiți de șeicul al-Turabi, au transformat, timp de o săptămînă, capitala sudaneză în cartierul general al fundamentalismului mondial. Au fost văzuți aici vorbind de la tribuna *Friendship Hall* din Khartoum, un centru de conferințe construit pe malurile Nilului de către chinezi, lideri controversați, cum ar fi extremistul musulman american Louis Farrakhan, șefi marginalizați ai FIS, ca Annuar Haddam, Georges Habache din partea Frontului Popular de Eliberare a Palestinei (unul din șefii istorici ai Organizației pentru Eliberarea Palestinei, dar care este... creștin) sau reprezentanți ai talibanilor, care începuseră să iasă în prim-plan. Hassan al-Turabi a ținut discursuri oficiale în fața tinerilor militanți, băieți și fete înarmați cu puști Kalașnikov și a primit invitați străini pe un vas de croazieră, pe Nilul Albastru, într-o ambianță care arăta limpede că „lumea se distrează" în sunetele orchestrelor sudaneze.

Totuși, Hassan al-Turabi nu a reușit, în ciuda sprijinului financiar al lui Usama bin Laden, ca prin această conferință internațională să unească organizațiile islamice într-o Internațio-

nală islamistă, disciplinată și unitară. Astăzi Usama bin Laden a părăsit Sudanul, unde devenise indezirabil (prezența sa suscitînd probleme și griji autorităților de la Khartoum, supuse presiunilor și amenințărilor din afară), iar viziunea utopică și uneori seducătoare a șeicului al-Turabi nu mai este de actualitate. Ambițiosul proiect al panislamismului a devenit o himeră. Marginalizat de propriul partid și de executivul sudanez, Hassan al-Turabi nu mai este nici măcar președinte al Parlamentului. Societatea sudaneză se modernizează rapid, refuzînd cercul de fier al unui islam la fel de anchilozat ca și cel al talibanilor: pentru tinerele generații, Hassan al-Turabi e deja un personaj istoric, un om respectat, dar o figură a trecutului, marcat de nereușita CPAI. Hassan al-Turabi a creat la 27 iunie 2000 un nou partid, însă pentru mulți sudanezi acesta reprezintă cîntecul său de lebădă, iar „Pontiful negru" este condamnat să devină un înțelept care este ascultat politicos. Investițiile lui Usama bin Laden nu au adus rezultatele așteptate. Iar la 23 februarie 2001, al-Turabi va fi din nou închis din ordinul guvernului, care îi reproșează încercarea de a crea o nouă alianță cu rebeliunea armată a separatiștilor din nord, care nu sînt nici măcar musulmani.

În timpul acestui sejur în Sudan, Usama bin Laden va încerca, de asemenea, să-și dezvolte propria organizație, *al-Qaida*, mișcare pe care a întemeiat-o în Pakistan ca un pol complementar și o alternativă a organizației mudjahedinului palestinian Abdallah Azzam. Palestinianul se opusese pe atunci inițierii unei alte organizații de recrutare, dar Usama bin Laden insistase, susținut de egipteanul Ayman al-Zawahiri[11]. El dorea să aibă o organizație distinctă, aflată sub controlul său deplin. *Al-Qaida* nu va începe să fie cu adevărat importantă decît după moartea lui Azzam[12] și chiar după retragerea sovieticilor din Afghanistan. Conform experților în drept islamic, *al-Qaida* nu a fost creată respectîndu-se legile *chariei*; ar fi trebuit format un consiliu care să aleagă un emir. În aparență, fondatorii *al-Qaida* n-au ținut cont de nici una dintre aceste reguli rigide, făcînd din organizație un sistem pe jumătate fantomatic și, din punctul de vedere al dreptului islamic, chiar ilegal.

Numele acestei organizații misterioase apare în anumite rapoarte americane, inclusiv în dosarele marii comisii juridice[13] din New York care a examinat acuzațiile planînd asupra lui Usama bin Laden. Pentru serviciile de poliție și pentru Ministerul american de Justiție, simplul fapt de a fi fost în contact cu *al-Qaida* justifică

arestul sau constituie o acuzaţie gravă. Va fi cazul lui Wadih al-Hage, un cetăţean american implicat în atentatul de la Nairobi, sau al unui alt apropiat al lui Usama bin Laden, sudanezul Manduh Mahmud Salem, arestat la 16 septembrie 1998, la Friesling, în Germania, şi acuzat de Ministerul american de Justiţie că ar fi organizat livrări de arme pentru *al-Qaida* şi că i-ar fi fost trezorier[14].

Conform Statelor Unite, *al-Qaida* şi membrii săi îşi propun din 1990 drept unic ţel realizarea de operaţiuni antiamericane, dispunînd de resursele financiare ale lui Usama bin Laden, în mai multe ţări, unde acesta are sau a avut baze: Sudan, Liban şi Afghanistan. Dar destinul organizaţiei *al-Qaida* nu e limpede. Conform mai multor observatori, organizaţia secretă n-ar fi supravieţuit în timpul sejurului sudanez al lui Usama bin Laden, iar azi n-ar mai fi rămas din ea decît un grup de militari care acţionează individual şi dezorganizat.

Din cauza imaginii sale incendiare, prezenţa lui Usama bin Laden în Sudan va costa foarte scump această ţară, chiar după instalarea sauditului în Afghanistan. Atunci cînd, la 20 august 1998, preşedintele american Bill Clinton şi-a dat acordul pentru ca o escadrilă de rachete de croazieră Tomahawk să pulverizeze, în plin centru al Khartoumului de Nord, o uzină, el era convins, pe baza informaţiilor de care dispunea atunci, că ordonase distrugerea unuia dintre aşezămintele strategice ale rebelului saudit. În timpul raidului, reşedinţele din vecinătate nu sînt atinse. Lovitura a fost „chirurgical" realizată, pentru a relua o formulă consacrată, iar pagubele, riguros circumscrise între zidurile uzinei instalate într-un cartier rezidenţial din capitala sudaneză. În aceeaşi zi, alte rachete au atacat, ca represalii pentru atentatele antiamericane de la Nairobi şi Dar es Salaam (cf. documentelor 5 şi 6 ce exprimă reacţia islamiştilor), cartierul lui Usama bin Laden din Khost, în Afghanistan. Motivul invocat pentru a justifica raidul asupra Khartoumului este că uzina al-Shifa produce gaz VX folosit pentru fabricarea armele chimice[15]...

Nici unul dintre mijloacele de informare în masă nu îşi va însuşi teza Washingtonului[16]. Prestigioasa publicaţie engleză ***Jane's Defence Review***, specializată în probleme de apărare, va vorbi despre slăbirea serviciilor de informaţii americane. Trezoreria americană va trebui în cele din urmă să elibereze cele 80 de milioane de dolari, îngheţaţi în conturile deschise în Statele Unite, în numele adevăratului proprietar al uzinei, industriaşul sudanez Salah Idriss. Dincolo de pierderile materiale,

umbra lui Usama bin Laden la Khartoum va costa cele două state ruperea relațiilor diplomatice și va antrena un contencios pe care contextul politic regional, într-adevăr, nu-l mai justifică.

În schimb, relația amicală a lui Usama bin Laden cu Hassan al-Turabi nu va fi lipsită de avantaje pentru saudit, care va beneficia de numeroase piețe publice și va deschide, în cele din urmă, numeroase șantiere de construcții de autostrăzi și lucrări publice de anvergură, cum este aeroportul din Port Sudan sau drumul de la Shandi la Port Sudan, spre Marea Roșie, un șantier de aproximativ o mie două sute de kilometri, pentru care Usama bin Laden ar fi fost plătit de guvernul sudanez în natură: semințe de susan, de floarea soarelui sau de gumă arabică, pe care le-ar fi revîndut cu profit pe piețele din Orientul Mijlociu. Conform mai multor surse saudite și articolului din 31 iulie 1994, publicat în ziarul *al-Fawd* din Cairo, concesiunea asupra materiilor prime sudaneze i-a fost acordată pentru 10 ani, însă nimic nu ne îngăduie să credem că Usama bin Laden sau sudanezii continuă să aplice și astăzi contractul, chiar dacă termenii acestuia au fost confirmați.

Prezența lui Usama bin Laden pînă în 1995, și mai ales simpatiile sale față de subversivul șeic al-Turabi i-au exasperat pe americani pînă într-atît, încît Washingtonul a făcut presiuni asupra Riyadhului pentru a-i trimite lui bin Laden un avertisment. Autoritățile saudite îi reproșează exilatului că a susținut grupările integriste din Algeria și Egipt, implicate în acțiuni teroriste, dar și că a stabilit legături cu opozanți religioși care, la începutul lui mai 1996, au încercat să întemeieze în Arabia Saudită o organizație independentă pentru apărarea drepturilor omului. S-a spus că mandatul de arestare este o formalitate pentru a oferi o garanție americanilor și că nu va afecta cu adevărat relațiile existente între familia regală și clanul bin Laden. Nu există nici o îndoială că doar Usama, și numai el, este oaia neagră a familiei, la Riyadh grupul bin Laden fiind de neatins.

În ciuda acestui mandat de arestare, instalat confortabil tot la Khartoum, de cealaltă parte a Mării Roșii, unde se simte în siguranță sub aripa lui Hassan al-Turabi, rebelul continuă, prin declarații și acțiuni, să provoace monarhia wahhabită. O va forța pe aceasta din urmă ca, în februarie 1994, să ia împotriva lui o măsură excepțională, privîndu-l de cetățenia saudită.

Devenit un miliardar apatrid, Usama bin Laden nu mai are nimic de pierdut și își joacă fără ezitare cărțile de opozant în exil. Vrea să zguduie monarhia și, ca să ajungă să-și realizeze țelurile,

cultivă cu răbdare, în sînul aceleiași galaxii islamiste, o rețea de prietenii internaționale. Încă din Khartoum, Usama bin Laden cultivă relații apropiate cu șeicul Omar Abdul Rahman din gruparea egipteană *al-Gamaa al-Islamya*, cu prietenul său egiptean Ayman al-Zawahiri de la Djihadul Islamic și cu numeroși opozanți saudiți aflați în exil în Orientul Mijlociu și la Londra. El pune acum cu abilitate bazele a ceea ce va deveni „Frăția bin Laden", o organizație transnațională de informații pe care, într-o a doua etapă, o va pune în serviciul miticei legiuni islamice, la formarea căreia a contribuit în timpul șederii sale în Afghanistan.

În mai 1996, presiunile saudite și occidentale la care este supus guvernul de la Khartoum devin foarte puternice, iar Usama bin Laden, căruia îi ajunsese la urechi zvonul privind expulzarea sa din Sudan și chiar extrădarea în Arabia Saudită, hotărăște să părăsească țara cît mai repede cu putință. Conform publicației de limbă franceză *Lettre de l'Océan Indien*, în general bine informată, Usama bin Laden ar fi fost înștiințat de negocierile ce-l priveau de Isam al-Turabi, fiul mai mic al șefului Frontului Islamic Național. Acesta ar fi avut, se pare, legături de afaceri cu Usama și, înainte ca un acord de extrădare să se fi încheiat, l-ar fi prevenit. Cîteva luni mai tîrziu, informatori saudiți de la Londra vor afirma că a fost, într-adevăr, o negociere. Ei spun că, puțin înainte de plecarea lui Usama bin Laden, autoritățile saudite ar fi expulzat din țară reprezentanți ai rebelului sudist sudanez John Garang și ar fi oprit livrările de arme al căror beneficiar era mișcarea SPLA. În ceea ce-l privește, Usama bin Laden declară diplomatic, într-un interviu acordat la 18 martie 1997 lui Hamid Mir de la cotidianul de limbă urdu din Pakistan: „După războiul nostru sfînt din Somalia, Statele Unite i-au cerut Sudanului să mă expulzeze. I s-a promis că vor fi din nou ajutați economic. Am revenit așadar în Afghanistan, însă ajutorul pentru Sudan nu a fost reluat..."

Miliardarul, care s-a întrebat adeseori unde ar putea trăi dacă ar fi gonit din Sudan și care a exclus posibilitatea stabilirii într-o țară occidentală (de altfel, chiar în acea vreme, Marea Britanie l-a informat prin intermediul ambasadei sale la Khartoum că este *persona non grata* pe teritoriul englez), pornește atunci spre Afghanistan, într-un avion de mare capacitate, Hercules C-130, special închiriat pentru el, pentru soțiile, copiii săi și cei aproape 150 de camarazi. Șase ore mai tîrziu debarcă la Jalalabad; este ca la el acasă în acest Afghanistan pentru care și-a vărsat deja sîngele și unde va fi primit ca un frate.

NOTE

[1] Un paznic.

[2] Serviciile de informaţii anglo-saxone vorbesc, între altele, de o tabără stabilită la Bilal, aproape de Port Sudan, în care ar fi adăpostiţi afgani; o alta, la Dinkola, pentru egipteni şi algerieni; de o bază la Ikli al-Awsat, unde s-ar forma voluntari provenind din Yemen, Somalia, Maroc, Kenya şi Mali; de o tabără la Jedid al-Hak, special destinată palestinienilor mişcării *Hamas*, şi de o ultimă tabără la Abu Rukhn, pentru afgani. Pentru autorităţile sudaneze, care nu le contestă existenţa, aceste baze sînt cazărmi ale Forţelor populare de apărare, pe care ziariştii sînt invitaţi să le viziteze.

[3] *Hezbollah* este o organizaţie libaneză susţinută de Teheran, ale cărei baze se găsesc în Cîmpia Bekaa.

[4] Guma arabică este seva unei varietăţi de salcîm, recoltată aproape exclusiv în Sudan. Este folosită pentru fabricarea diferitelor tipuri de sodă şi a excipienţilor pentru medicamente. Cel mai important consumator de gumă arabică este industria alimentară americană.

[5] Ilici Ramirez Sanchez, alias Carlos, a fost capturat în Sudan, la 15 august 1994, de către serviciile secrete franceze. Cf. lucrarea noastră: *Carlos, le dossier secret*, ed. cit.

[6] Aproape 40 de lovituri de stat, militare sau civile, în 40 de ani, înainte de preluarea puterii de către al-Bechir, la 30 iunie 1989.

[7] Băutură naţională sudaneză, un decoct pe bază de frunze de hibiscus.

[8] *Charia* – termenul înseamnă în arabă „calea" – este legea islamică universală care reglementează toate aspectele vieţii religioase şi sociale, atît din punct de vedere al dreptului civil, cît şi din cel al dreptului penal sau comercial.

[9] Această revoltă, moştenire a colonizării britanice, se compunea în 1989 din şapte mişcări diferite, dintre care cea mai cunoscută este cea a lui John Garang, dar care nu au putut forma niciodată o organizaţie unică. Din 1989, şase dintre aceste facţiuni şi-au normalizat relaţiile cu Khartoumul şi s-au integrat în procesul de pacificare şi democratizare; numai SPLA a lui John Garang se menţine în afara dialogului.

[10] Autorul a participat la această conferinţă şi a filmat-o.

[11] Ayman al-Zawahiri s-a născut la 9 iunie 1951, la periferia oraşului Cairo; provine dintr-o familie de notabilităţi musulmane (unchiul său, Fatha Azzam, a fost primul secretar general al Ligii Arabe), absolvenţi ai Universităţii al-Azhar din Cairo (Universitatea de Ştiinţe Islamice). Doctor în medicină şi chirurgie al Universităţii din Cairo, între 1974 şi 1978; în 1985 s-a stabilit în Afghanistan ca medic, după ce a fost condamnat, în 1981, la trei ani de închisoare în urma procesului intentat pentru asasinarea preşedintelui Anwar el-Sadat, organizat de *Djihad*. Devenit şef al mişcării *Djihadului Islamic* egiptean, l-a cunoscut pe Usama bin Laden în 1985, înainte de a-l urma în Sudan în 1992 şi 1993. Astăzi este considerat ca unul dintre oamenii de legătură ai lui Usama bin Laden. Doi dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai acestuia, Mohamed Atef şi Abu Ubaidah al-Banshiri, provin din rîndurile *Djihadului Islamic*. Ayman al-Zawahiri, care foloseşte două nume de împrumut, posedă mai multe paşapoarte: egiptean, francez (sic!) şi elveţian pe numele Ayman Othman şi olandez pe numele Sawi Mahmud al-Afnawi. La 24 februarie 1999 a fost condamnat la moarte de către Curtea

militară din Cairo; este unul dintre cei 107 islamişti ai *Djihadului* judecaţi cu prilejul procesului numit „al albanezilor", deoarece numeroşi dintre ei fuseseră extrădaţi din această ţară. În 1998, împreună cu Usama bin Laden creează Frontul Islamic Mondial pentru Războiul Sfînt împotriva evreilor şi a necredincioşilor. Pentru Ayman el-Zawahiri, după cum a declarat mai multor emisari islamişti veniţi la Londra pentru a-l întîlni, Usama bin Laden este un erou şi milioane de musulmani s-ar răscula dacă acesta ar fi arestat sau închis în Statele Unite ori în Arabia Saudită. Deseori, în public, îşi atribuie titlul de „noul Che Guevara".

[12] În urma unuia dintre atentatele organizate de sovietici în Pakistan pentru zdrobirea Rezistenţei afgane. După o altă versiune, Usama bin Laden va fi bănuit că ar organiza eliminarea lui Azzam, pentru a deveni astfel liderul afgano-arabilor; în 1999, Usama bin Laden va dezminţi această acuzaţie, explicînd că i-ar fi cerut chiar lui Azzam să fie vigilent, după descoperirea unei bombe într-o moschee din Peshawar (cf. Documentul 7, care dovedeşte influenţa lui Azzam).

[13] Această comisie numeroasă l-a inculpat, la 4 noiembrie 1998, în districtul de sud al New Yorkului, pe Usama bin Laden, pentru conspiraţie vizînd uciderea americanilor care locuiesc în afara Statelor Unite şi pentru atacul împotriva instituţiilor federale, soldat cu morţi.

[14] În urma interogatoriului, Manduh Mahmud va explica anchetatorilor că a călătorit în lumea musulmană (20 de ţări în patru ani) pentru a-şi găsi o soţie şi că a venit în Europa ca să-şi cumpere un Mercedes.

[15] Usama bin Laden, prin alte modalităţi, îşi procurase deja arme chimice şi bacteriologice şi căuta mijloace pentru a transporta încărcături nucleare.

[16] În acea vreme, mărturia unui transfug sudanez, membru al unuia dintre partidele de opoziţie, nu va fi acceptată. După informaţiile pe care acesta le furnizase mai multor servicii de informaţii occidentale, Sudanul ar fi iniţiat în regiunea Khartoumului un proiect militaro-industrial, finanţat de Usama bin Laden, în vederea producerii de arme chimice şi bacteriologice, în cooperare cu societăţi ruseşti, chinezeşti, irakiene şi iraniene. Conform acestor dezvăluiri, dezminţite apoi, coordonarea acestor operaţiuni i-ar fi revenit unei societăţi canadiene apropiate de Usama bin Laden.

6
La talibani

Condamnat la o fugă permanentă, Usama bin Laden a părăsit așadar Sudanul în mai 1996, la mai puțin de doi ani după ce Franței îi fusese predat teroristul Carlos, refugiat și el în Sudan și demascat de un ofițer din serviciul de informații francez, generalul Philippe Rondot.

În lunile care au precedat expulzarea venezueleanului, Khartoumul și-a manifestat înțelegerea față de lupta antiteroristă. Usama bin Laden devenise tot atît de stînjenitor ca și Carlos, și presiunile împotriva sa se multiplicaseră: în cele din urmă a fost forțat să părăsească țara, împreună cu garda și suita sa, pe atunci alcătuite în parte din reprezentanți ai GIA. Cei mai iritați dintre ei vor pronunța chiar o *fatwa*, condamnîndu-l la moarte pe șeicul Hassan al-Turabi pentru că cedase presiunilor occidentale, incitînd la expulzarea șefului lor.

Cîteva luni mai tîrziu, după ce a părăsit țara, Usama bin Laden declară că nu avea intenția să revină în Sudan, o țară care, după opinia sa, îi vînduse pe afgano-arabi la un preț de nimic! De asemenea[1], el afirmă că a scăpat din două tentative de asasinat: una la Omduran și alta în casa sa din cartierul Riyadh al Khartoumului[2]. Înțelegerea cu șeicul al-Turabi s-a terminat. Usama bin Laden se simte trădat, în parte pentru că a fost pus la index de regimul de la Khartoum care dă astfel dovadă de *realpolitik*.

Abia coborît din al său Hercules C-130 la Jalalabad, fugarul se stabilește pentru o vreme nu departe de frontiera pakistaneză. Conform mai multor surse din Asia și din Orientul Mijlociu, Usama bin Laden s-ar fi instalat într-o regiune a Afghanistanului cu populație majoritar șiită, care era oricînd gata să-l ajute să fugă, în caz de pericol, în Iran. Și asta înainte de intrarea talibanilor în Kabul, în septembrie 1996. Pentru saudiți, Usama bin Laden, care s-a bucurat imediat de drept de azil necondiționat în Afghanistan, nu putea fi protejat în acea regiune decît de clanul Hazaras, clan șiit, indiferent față de cerințele Statelor

Unite. După alţi observatori, grupări etnice precum uzbecii generalului Dostam sau tadjicii comandantului Masud – ambii aliaţi posibili ai americanilor – ar fi acceptat oricînd, fără scrupule, să-l livreze pe saudit.

Şi de data aceasta, profitînd de anarhia care domnea în Afghanistan, Usama bin Laden dispare, scăpîndu-le şi americanilor, şi saudiţilor. La acea vreme, în cursul călătoriilor între Iran şi Afghanistan, fugarul, conform serviciilor americane de informaţii, împreună cu foşti luptători afgani din *Hezb-I-Islami*, gruparea lui Gulbudin Hekmatyar, pe care îi cunoscuse în anii '80, ar fi iniţiat o reţea de trafic de droguri destinată finanţării organizaţiei sale, plecarea precipitată din Khartoum costîndu-l foarte scump.

Cîteva luni după instalarea sa în Afghanistan, un nou element va interveni în favoarea sauditului: ţara sfîşiată de un război civil vede apărînd o nouă forţă politică, talibanii. Aceşti soldaţi ai islamului care îşi revendică şi numele de „studenţi în teologie" sau de „călugări-soldaţi" s-au ivit în lumea islamică în vara lui 1994. Sînt sunniţi inspiraţi de ideologia *deobandi*, numită astfel după o facultate de teologie din India, în apropiere de Delhi. Curînd, organizaţia se va caracteriza prin marea ei deschidere către alte etnii din ţară; într-adevăr, se pot întîlni aici pashtuni, tadjici, uzbeci, balushi şi membri ai clanului Hazaras.

Pentru anumiţi analişti occidentali, mişcarea talibană este, o dată în plus, o manipulare a omniprezentelor servicii de informaţii militare pakistaneze, ISI. Mişcarea talibană ar fi o creaţie a conflictului ce opunea pe atunci ISI[3] Ministerului pakistanez de Interne, în timpul celui de-al doilea mandat al lui Benazir Bhutto. Oricare i-ar fi originea, produs al serviciilor de informaţii sau creaţie populară spontană, în mai puţin de patru ani mişcarea talibană va schimba înfăţişarea Afghanistanului. Usama bin Laden se va acomoda bine cu această mişcare, cu o mică rezervă totuşi: declaraţiile sale antisaudite îi stînjenesc pe talibani, care primesc din partea Riyadhului un ajutor important. Astfel, el vede acordîndu-i-se statutul de refugiat, cu toate obligaţiile de discreţie pe care acesta le presupune.

După estimări recente, astăzi talibanii ar fi în număr de cel puţin 60 000. Nucleul dur al organizaţiei este alcătuit din simpli studenţi musulmani, care au învăţat la *madrasa* – şcoli coranice din Pakistan, care pe atunci erau finanţate în majoritate de Arabia Saudită. Aceste şcoli, devenite centre de reflecţie sau secte

în sensul oferit de islam acestui termen, au atras, între 1989 şi 1991, mai multe mii de mudjahedini dezamăgiţi de scăderea entuziasmului Rezistenţei afgane. În oraşul pakistanez Penjab, în 1995, existau 1 686 de astfel de aşezăminte, iar în 1997 erau deja 2 500. Peste 200 000 de elevi erau şcolarizaţi în astfel de instituţii. Înflorirea acestor *madrasa* pakistaneze în Afghanistan a fost favorizată de degradarea societăţii afgane şi de criza economică; într-adevăr, cei mai săraci găseau aici un acoperiş şi hrană, ca să nu mai vorbim de discursul politic, simplist, dar seducător, care făcea din ei purtătorii Dreptului natural şi legitim al ţării şi îi autoriza să ia armele pentru a cîştiga ceea ce li se cuvenea, în numele dreptului divin.

Pentru autorităţile indiene, implantarea acestor instituţii în ţările vecine, între altele în Pakistan şi Nepal, a devenit o ameninţare constantă. În realitate, anumite şcoli coranice serveau drept acoperire activităţilor vizînd Kashmirul. Nepalul, a cărui frontieră de nord se situează doar la cîteva sute de kilometri de Delhi, adăpostea 66 de *madrasa* finanţate şi controlate de societăţi islamice nonguvernamentale, care propovăduiau făţiş un islam fundamentalist antiindian. Astfel, această frontieră indo-pakistaneză, deschisă în urma tratatului de prietenie şi pace dintre cele două ţări din 1950, a devenit un punct vulnerabil pentru securitatea indiană. Această implicare a şcolilor coranice în destabilizarea regională, în special în regiunile de graniţă ale statelor indiene Bihar şi Uttar Pradesh, a fost descoperită cu ocazia arestării, în iunie 1991, la Bombay, a unui transfug. Interogatoriile au relevat anchetatorilor indieni că una dintre *madrasa* servise drept ascunzătoare pentru puşti de asalt AK 47, confirmînd astfel bănuiala că aceste şcoli coranice au uneori un dublu obiectiv.

Bucurîndu-se de sprijinul pakistanez necondiţionat, mişcarea religioasă şi puritană a talibanilor, care îşi fixase drept scop eliberarea Afghanistanului de mudjahedinii corupţi şi convertirea sau eliminarea ereticilor, a evoluat rapid pînă a devenit o adevărată miliţie. În 1996, poseda cîteva sute de tancuri de atac şi o escadrilă de avioane cu reacţie MIG sovietice, pentru folosirea cărora a apelat la serviciile piloţilor mercenari, foşti militari ai regimului comunist al lui Najibullah.

În perioada ascensiunii lor, talibanii au ştiut să se arate persuasivi, iar lideri influenţi, precum Fazlur Rahman, şeful *Jamaat-i-Ulema-Islam* din Balushistan, au sprijinit mai multe grupuri de „studenţi“ care, într-o a doua etapă, vor beneficia de

o pregătire militară oferită de *Frontier Constabulary Corps* și de unitățile de cercetași pakistanezi în tabere din Balushistan, aproape de Afghanistan.

Diferitele seminarii ale talibanilor repartizate pe teritoriul pakistanez puteau găzdui mai multe mii de studenți, cum este cazul celui din New Town, de lîngă Karachi, *Jamaa-i-Ulema-Islam*, care număra peste 8 000 de elevi. Conform mai multor surse, tocmai în această pepinieră a noii gîndiri islamice, la New Town, ar fi studiat mollahul Omar, șeful spiritual al talibanilor. Aici, la începutul anilor '80, Usama bin Laden a finanțat achiziționarea Moscheii Binori și a oferit-o imamului acelor locuri sfinte, același mollah Mohamed Omar, necunoscut pe atunci.

Mulavi Mohamed Omar este un fost luptător pashtun. A fost comandant al unei unități de mudjahedini și participarea sa la luptă îl înfățișează ca un erou; a fost rănit de mai multe ori, în cei 10 ani cît a durat războiul de eliberare. Cei care îl cunosc povestesc că în timpul unei lupte împotriva sovieticilor, explozia unui obuz i-a scos un ochi. Știind că își pierduse ochiul și că e posibilă infectarea rănii, Mohamed Omar l-ar fi smuls el însuși și și-a șters mîna însîngerată de peretele unei moschei din Singesar, la vreo 50 de kilometri vest de Kandahar; aici este păstrată cu pioșenie, ca o relicvă, urma însîngerată.

Vocația sa religioasă i-a fost relevată în 1994, printr-o viziune. Pe cînd se retrăsese în același sătuc din Singesar, pentru a se consacra studiului Coranului și a se distanța de haosul în care se zbătea țara, Profetul Mahomed i-ar fi apărut în vis și i-ar fi ordonat să pună capăt terorii instituite de un mercenar violator, hoț și corupt. Mohamed Omar, împreună cu 50 de soldați care luptaseră sub ordinele sale, l-ar fi eliminat pe tiran și i-ar fi confiscat bunurile, pe care le-a împărțit populației. Există și o altă versiune, mult mai prozaică: pe cînd se ruga, vecinii săi ar fi venit să-l informeze că două tinere fuseseră răpite, rase și violate de mudjahedinii unui post de control. Drept represalii, Mohamed Omar ar fi preluat conducerea unui mic grup de veterani înarmați cu Kalașnikovuri vechi și i-ar fi atacat pe soldații agresivi, iar pe șeful lor l-ar fi spînzurat de un tanc de luptă sovietic.

Legendă sau realitate, mișcarea talibană se născuse... În cîteva săptămîni, sute de mudjahedini dezamăgiți s-au alăturat miliției, seduși de acest Robin Hood care agita steagul Islamului și care nu disprețuia acțiunea. În mai puțin de trei ani, 20 din cele 32 de

provincii afgane vor fi controlate de omul care, de aici înainte, va fi numit *Amir Ul-Momineen*, conducătorul credincioșilor.

Dezvoltarea politică a mișcării talibane, întemeiată pe o ideologie simplă, o disciplină de fier și valori morale stricte impuse de șeful ei, a început o dată cu preluarea orașului Doorahi, din apropierea Kandaharului. Pe atunci se pare că țelul talibanilor era de a controla frontiera, pentru a se opune intrării în Afghanistan a mărfurilor interzise. O a doua etapă, înainte de marșul spre Kabul, a fost cucerirea orașului Spin Boldak. Încurajați de succese, talibanii, pe atunci cu puțin peste 2 000 de oameni, au început să facă recrutări și, la 6 luni după această cucerire, erau deja 30 000! Nu le lipseau armele. Într-adevăr, serviciile de informații pakistaneze, ajutate de fotografiile realizate de sateliții de spionaj americani, le-au indicat cu precizie ascunzătorile unde sovieticii își abandonaseră arsenalul în momentul retragerii. Astfel, talibanii vor dispune de mai multe zeci de mii de arme și alte muniții stocate în aproape 400 de camioane ascunse în grote, aproape de frontiera pakistaneză.

Totuși, chiar dacă talibanii avansau de neoprit spre capitală, ei purtau puține bătălii, iar vreo duzină de provincii au căzut fără să opună rezistență. Profitînd de publicitatea oferită de aceste capitulări, capturarea Kabulului, în septembrie 1996, va fi pentru talibani foarte ușor de realizat.

Favorizarea dezertărilor din rîndurile dușmanului devine repede o strategie a talibanilor, care astfel puteau învinge fără să participe la lupte în care, poate, nu excelau cu adevărat. Ei reușeau, printr-o abilă motivare politică și religioasă, să-i convingă pe luptătorii diverselor triburi să se ralieze mișcării lor. Numeroasele dezertări din rîndurile miliției pashtune, care lupta alături de Masud în apărarea capitalei, ca și izolarea acestuia, după ce își pierduse rețeaua de aprovizionare în orașul Jalalabad, a constrîns de asemenea miliția tadjică să abandoneze Kabulul, cedînd astfel orașul unei armate de amatori și de teoreticieni aroganți, sentențioși și semianalfabeți, dar la fel de împăunați de glorie cum vor fi fost cei mai obscuri dintre chinezi în timpul Marșului cel Lung sau khmerii roșii în timpul „eliberării" Pnom Penhului în 1975.

În februarie 1997, talibanii se află în valea Ghorbandi, limitrofă Pakistanului, fieful lui Masud. Și aici, mici seniori ai războiului au trecut de cealaltă parte a baricadei fără luptă, păstrîndu-și armele. Și aici, talibanii au cîștigat teren fără înfruntări armate, cel mai adesea intrînd în orașe pustii.

Talibanii impun imediat, în zonele pe care le controlează, *charia* și pedepsele ei cele mai stricte, care sînt și cele mai contestate, conform criteriilor occidentale: lapidarea, flagelarea, amputarea. Se renunță la progresul occidental, iar bărboșii studenți dezlănțuiți fac mărturisiri publice în legătură cu televizoarele, magnetofoanele și casetele video. Casetele audio cu muzică occidentală, confiscate în camioane sau locuri publice, sînt zdrobite sub loviturile furioase ale cizmelor. Plăcerea este prohibită în aproape toate formele ei; nici măcar copiii nu mai au dreptul să înalțe zmeie pe cerul Kabulului. Mai mult, pedeapsa capitală este aplicată fără nici o rezervă, iar femeile înlănțuite de *burkah*-ul prevăzut doar cu o deschizătură în dreptul ochilor sînt reduse la situația de sclave sau de reproducătoare și sînt lipsite de dreptul de a învăța sau de a ieși neînsoțite de soții ori frații lor. Bărbații, constrînși să-și lase o barbă a cărei lungime să fie de cel puțin o palmă, sînt forțați, cu tunul sau cu o pușcă AK 47, să frecventeze moscheea de 5 ori pe zi. Foarte repede, ordinea va domni în Afghanistanul talibanilor, o ordine întemeiată pe teroare și delațiune. Însă, incontestabil, există unități de măsură ale acestei ordini rigide care spune că este ghidată de probitate și dreptate: miliția religioasă, înarmată cu bice, parcurge fără încetare străzile și bazarurile, în căutarea contravenienților legii morale, în timp ce dughenele traficanților de opiu se învecinează, în bazar, cu cele ale vînzătorilor de legume! Opiul este o mană sacră, care le permite acestor mesageri ai puritanismului să-și întoarcă, în mod cinic, privirile spre alte delicte!

În fiecare zi, pe stadionul din Kabul, în fața unui public pietrificat și tăcut, călăii taie, la propriu, cu bisturiul, mîinile sau picioarele micilor hoți de buzunare, iar apoi le arată la televizor; în același timp, mahării heroinei, acoperiți de puternicii satrapi talibani, își bagă în buzunare profiturile negoțului lor care este totuși oficial condamnat de regim și traversează în jeepuri, importate la prețuri exorbitante, străzile rău famate, sub cerul liber. Acești stăpîni ai Afghanistanului care flutură cu ipocrizie steagul alb al purității folosesc limbajul dublu al corupției și venalității.

Țările vecine au fost cele dintîi care au reacționat față de această nouă ordine afgană, ce amenința să cîștige teren. Islam Karimov, președintele Uzbekistanului, în timp ce talibanii ajung în apropierea țării sale, își exprimă teama de a-i vedea răspîndindu-se de-a lungul frontierelor Asiei Centrale. Karimov face

apel la Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite, pe care îl invită să observe evoluţia acestei situaţii.

Timpurile se schimbă şi, într-o a doua etapă, opinia internaţională, inclusiv cea din Statele Unite, se mobilizează de asemenea împotriva talibanilor, nemaivăzînd în ei nişte cruciaţi anticomunişti. Dar, paradoxal, aceşti bărboşi, pe care presa occidentală îi califică drept extremişti obscurantişti, se adaptează repede noilor constrîngeri care merg împreună cu puterea pe care şi-au însuşit-o de curînd şi fără mare vărsare de sînge. Şefii talibani, sub presiunea susţinătorilor lor de la ISI, învaţă să facă şi compromisuri, sfîrşind prin a permite ziariştilor să fotografieze anumiţi combatanţi; acceptă să îşi explice viziunea pe care o au în legătură cu statutul femeilor înainte de a mai slăbi puţin laţul condiţiei acestora sau, mai mult, admit public ideea că Afghanistanul este o ţară multietnică[5]. Ei explică şi faptul că *charia* a avut efecte pozitive asupra criminalităţii; este greu de negat că, de cînd s-au instalat la putere, atacatorii nu mai cer recompense de la călători, iar crimele sîngeroase s-au rărit. În fine, talibanii, într-un ultim efort de a seduce sau de dragul compromisului, refuză să cedeze izolaţionismului, dimpotrivă, se declară deschişi faţă de restul lumii, o atitudine stînjenitoare pentru detractorii lor şi o dovadă a simţului lor ascuţit pentru *realpolitik*. Totuşi, la începuturile secolului al XXI-lea, regimul taliban nu este recunoscut decît de trei ţări: Pakistanul, Arabia Saudită şi Emiratele Arabe Unite.

Usama bin Laden şi-a organizat repede viaţa sau supravieţuirea: ea este cea a unui nomad, în acest Afghanistan căzut din lac în puţ, în decursul ultimilor 20 de ani, abia ieşit din feudalism pentru a cădea în obscurantism via tirania comunistă. În pofida a numeroase retrageri camuflate cu grijă, Usama bin Laden continuă, mai mult ca niciodată, să conducă „Frăţia bin Laden" şi să-şi dirijeze campania antiamericană. Împreună cu partizanii săi, el pregăteşte un plan de luptă împotriva prezenţei americane în Golf şi acţiuni de mare amploare împotriva forţelor armate americane staţionate în Arabia Saudită.

Nu mult după sosirea sa în mai 1996, după informaţiile publicate de ziarul *al-Watman al-Arabi* (*Naţiunea Arabă*), la 19 iulie 1996, pe baza mărturisirii unui participant rămas anonim, Usama bin Laden este deja în primele rînduri ale djihadului. Cei mai mari şefi ai fundamentaliştilor islamici din lume se adună cu prilejul unei reuniuni, ţinute undeva în munţii deşertici, într-un

loc atît de retras, încît e imposibil de știut dacă se găsește în Afghanistan sau în Pakistan, dar totuși în apropierea unei tabere de pregătire militară a afgano-arabilor. La apus, în jurul unui enorm cort de caid, luminat de un generator, un șir lung de jeepuri luxoase aduc vizitatorii care poartă turbane sau uniforme militare. Posturi de apărare se ghicesc pe cîteva promontorii din împrejurimi. Înăuntru, așezați pe perne sau pe covoare, așteaptă liniștiți seniorii războiului terorist ai momentului: medicul Ayman al-Zawahiri, prietenul lui Usama bin Laden, dar și militanți islamici veniți de la Londra, Teheran, Beirut, algerieni din FIS, un reprezentant al lui Gulbudin Hekmatyar, egipteni, militanți ai *Hezbollahului*. Toți sînt aici, fundamentaliști extremiști din toate organizațiile și de toate orientările. Toți dezbat cu calm necesitatea unui front islamic unit, pentru „a contracara aroganța americană și israeliană". La intrarea lui Usama bin Laden, însoțit de afganul Abdul Rasul Sayyaf, cu toții tac respectuoși. Însă discuția se reia și mai animată, pînă dimineața, în timp ce Usama rebelul își scarpină mașinal barba, lăsîndu-l pe Sayyaf să expună strategia.

În următoarea noapte, cu prilejul unei a doua reuniuni, participanții vor adopta o rezoluție lipsită de ambiguități: „să se opună cu orice preț forțelor străine staționate pe pămînt musulman". Participanții decid, de asemenea, crearea mai multor comitete pentru planificare, finanțare, acțiuni militare și mobilizare.

Prin intermediul rețelei sale din Europa și a site-urilor de pe Internet, pe care indirect le subvenționează, bin Laden se îngrijește de imaginea sa și face cunoscut că nu este vinovat de atentatele din Arabia Saudită, dar că totuși se felicită pentru reușita lor. El consideră că aceste atentate nu reprezentau decît avertismente ale musulmanilor pioși, menite să-i convingă pe americani să se retragă, ca să evite o înfruntare cu legiunile islamice.

La 23 august 1996 (anul 1417 al Hegirei), o pledoarie, semnată Usama bin Laden și pe care americanii o califică drept declarație de război, face turul lumii musulmane, retransmisă de imamii cei mai militanți, de media lumii arabe și de o mulțime de site-uri de pe Internet. Acest apel, însumînd vreo 20 de pagini și intitulat „Împotriva americanilor care ocupă Locurile Sfinte, să-i expulzăm pe necredincioși din Peninsula Arabă!", vizează atît regimul saudit, cît și guvernul american. Extrasele ce urmează redau tonul întregului: „Nu trebuie ascuns faptul că poporul islamului a suferit agresiunea, inechitatea și nedreptatea

care le-au fost impuse prin alianța sioniștilor și a necredincioșilor [creștinii], ca și prin colaboratorii lor, încît sîngele musulman s-a vîndut pe nimic, iar bunurile musulmanilor au devenit o pradă pentru dușmani. Sîngele lor trebuia să mînjească Palestina și Irakul. Oribilele imagini ale masacrelor din Cana[6], în Liban, sînt încă proaspete în amintirea noastră. La fel și cele din Tadjikistan, Birmania, Kashmir, Assan, Filipine, de la Ogaden[7] în Somalia, Eritreea, Cecenia și Bosnia-Herțegovina. Aceste masacre ne înspăimîntă și zguduie conștiințele."

Și Usama bin Laden încearcă să zguduie conștiințele fidelilor lui sau pe cele ale nehotărîților, se străduie să prezinte, printr-un abil amalgam, musulmanii ca victime inocente ale unei coaliții internaționale: „Noi, eu însumi și grupul meu, am suferit aceste nedreptăți. Am fost împiedicați să ne adresăm musulmanilor. Am fost urmăriți în Pakistan, în Sudan și în Afghanistan, de unde și această lungă absență a mea. Prin grația lui Allah, dispunem acum de o bază sigură pe înălțimile Munților Hindukus, la Khorassan, unde – grație lui Allah – cea mai mare armată necredincioasă din lume (URSS) a fost distrusă. În timp ce mudjahedinii intonau *Allah Akbar* (Dumnezeu este cel mai mare), mitul superputerii a fost înlăturat. Astăzi, de cînd ne-am stabilit în acești munți, ne străduim să înlăturăm această nedreptate care a fost impusă comunității musulmane prin alianța dintre necredincioși și sioniști, în special după ocuparea pămîntului binecuvîntat din jurul Ierusalimului, după acapararea drumului pe care l-a folosit Profetul (Allah să-l binecuvînteze și să-l mîntuiască) și a Locurilor Sfinte. Îi cerem lui Allah să ne dea victoria, El este Binefăcătorul nostru și Atotputernicul."

După care Usama bin Laden conchide limpede: „În aceste condiții, una dintre primele noastre datorii este aceea de a alunga dușmanul din țară."

Ilustrîndu-și afirmațiile cu referiri la istoria lumii musulmane și la numeroșii ei eroi, care și-au vărsat sîngele luptînd împotriva necredincioșilor, Usama bin Laden se adresează direct americanilor: „Acești tineri pe care îi numiți lași se-ntrec unii pe alții pentru a lupta împotriva voastră și pentru a vă ucide. Ascultați ce spune unul dintre ei: «Armata creștinilor a devenit pulbere cînd am aruncat în aer al-Khobar împreună cu tinerii curajoși al Islamului, care nu se tem de pericol...» Timp de 10 ani acești tineri au luptat în Afghanistan și s-au rugat lui Allah ca, atît cît vor trăi,

să continue să lupte împotriva voastră, pînă ce – prin voia lui Allah – veți fi expulzați, înfrînți și umiliți."

În același document perceput de militanții „Frăției bin Laden" ca o declarație de război de referință, ex-sauditul cheamă musulmanii să rămînă uniți și să nu se angajeze într-un război civil în Arabia Saudită sau în altă parte a lumii arabe; face un apel ca ei să nu se lase înșelați în privința dușmanului, să nu pună în pericol infrastructurile petroliere din peninsulă și să practice, în schimb, războiul economic împotriva intereselor americane, cerînd femeilor să boicoteze produsele *made in USA*.

Vehiculînd sau suscitînd astfel încontinuu pledoarii antiamericane, antisaudite și condamnări ale lumii occidentale, în general, telefonul prin satelit al ghidului cauzei panislamismului funcționează din plin, astfel încît „protectorii" săi îi atrag atenția că riscă să fie reperat. Sistemele militare americane ar putea, folosind apelurile sale telefonice, să-l identifice pe clandestin „cu o precizie de cîțiva metri" și să trimită fără greutate o rachetă în urma reperării. Ceea ce se va întîmpla la 20 august 1998, prin bombardarea uneia dintre taberele lui Usama bin Laden din Khost. Rafala de rachete Tomahawk își ratează ținta principală – miliardarul terorist – și cauzează mai ales pagube materiale. A doua zi, vocea lui Usama bin Laden va răsuna pe undele unei stații radio și de la telefonul său prin satelit: „Mulțumită lui Allah sînt viu..."

În urma acestui atac împotriva unuia dintre centrele sale și a sfaturilor agenților din serviciile de informații pakistaneze, care îi sînt favorabile, Usama bin Laden va folosi de aici înainte o metodă de comunicare mai... ecologică, constînd în echiparea șoimilor domesticiți cu un sistem de emisie radio. În mod obișnuit dresați pentru vînătoare, păsările devin, cu ajutorul unor antene de 34 de centimetri, mesageri capabili să transmită la sol misive radio agenților lui Usama bin Laden; prinderea uneia dintre păsări a permis descoperirea planului.

Potrivit americanilor, raidul din 20 august 1998 nu viza asasinarea lui bin Laden, ci doar producerea de pagube materiale teroriștilor. Este un punct sensibil în Statele Unite, unde directiva 12 333 interzice ca un funcționar al guvernului să se implice într-un asasinat sau chiar într-un conflict urmărind asasinarea cuiva. Așadar, americanii se feresc să spună că ar fi vrut să-l elimine pe bin Laden. Ținta din Khost era, conform serviciilor de informații, cunoscută drept un complex de antrenament și

locuinţe, destinat organizării de atentate împotriva Statelor Unite. Potrivit mai multor informaţii provenite de la transfugii lui bin Laden, efectivele acestei baze ar fi sporit simţitor, dovedind o creştere a puterii care nu putea fi justificată decît prin proiectarea de acţiuni teroriste. Pe scurt, Statele Unite nu regretă nimic, iar la 28 august 1998, William S. Cohen, secretarul de stat al Apărării, declară presei: „Ar putea exista şi alte lovituri."

De altfel, după acest raid, guvernul american informase agenţiile umanitare nonguvernamentale că ar fi imprudent să-şi reia activitatea în Afghanistan. Textul era limpede: „Washingtonul îi avertizează pe străinii care prevăd să meargă în Afghanistan că, potrivit informaţiilor disponibile, Usama bin Laden se găseşte tot acolo şi este activ. Din punctul de vedere al Washingtonului, aceasta ar putea pune în pericol viaţa acelor străini care vor să-şi reia activitatea în Afghanistan. Washingtonul îşi rezervă dreptul de a lovi orice loc din Afghanistan susceptibil a ascunde terorişti. Washingtonul avertizează Naţiunile Unite şi străinii domici să se întoarcă în Afghanistan că nu va fi posibil să fie preveniţi în vederea unei retrageri rapide."

De atunci Usama bin Laden a fost văzut de mai multe ori în maşina „emirului credincioşilor", mollahul Mohamed Omar, care nu mai era un simplu şef religios, ci numărul 1 al regimului afgan. Părăsindu-şi reşedinţa din Jalalabad ca să se stabilească în cele din urmă la Kandahar, Usama bin Laden şi-ar fi manifestat pur şi simplu dorinţa de a se apropia de un ghid spiritual drag lui. După alte informaţii, în realitate ar fi încheiat cu talibanii un acord, plătindu-şi protecţia cu suma de 50 de milioane de dolari. De atunci şi-ar fi împărţit timpul între Kandahar şi reşedinţele secrete din localităţile Kharasam şi Zara el-Handakuch. După Milton Bearden, fostul şef al CIA în Afghanistan, Usama bin Laden este un cameleon care se adaptează mediului: se poate ascunde într-o grotă în munţi devenind astfel de negăsit, un adevărat ac într-un car cu fîn, sau foarte bine, ca la Komaha, în sud-vestul taberei lovite de rachete, într-o casă ale cărei ziduri de chirpici sînt de mai mult de trei metri grosime, dar al cărei interior nu este departe de al celor din Beverly Hills.

Nomadul s-a stabilit în martie 1997 în împrejurimile Jalalabadului. Baza sa se numeşte Najam-ul Djihad, „Steaua Războiului sfînt". Astfel, Usama bin Laden dispune de o vizuină amenajată în grotele din apropierea Jalalabadului: trei camere modeste păzite de mai multe sute de oameni, dintre care un grup

de fundamentalişti algerieni, iniţiaţi în tehnicile războiului chimic şi aleşi a fi garda sa de corp[8].

Această grotă care, printr-un tunel, iese într-o vale străbătută de un drum îngust, nu este decît un punct de retragere inexpugnabil şi lipsit de confort, echipat totuşi cu laptopuri şi cu un telefon prin satelit, ca să nu mai vorbim de o frumoasă bibliotecă înzestrată cu opere islamice de care fugarul este deosebit de mîndru.

Mollahul Omar şi Usama bin Laden sînt foarte apropiaţi. Un telefon roşu îi lega pe cei doi şefi integrişti; Usama bin Laden răspundea la numărul 925 125306. Ex-sauditul s-a arătat întotdeauna generos faţă de comandantul afgan; i-a cumpărat chiar o casă pentru cele trei soţii şi pentru cei patru copii, la Kandahar. Dar l-a ajutat şi politic, asigurînd finanţarea mai multor proiecte care vor fi realizate în folosul talibanilor, cum este cel al construirii unui canal de irigaţii în provincia Helmand, ca şi electrificarea şi aprovizionarea cu apă a Kandaharului. În schimb, Usama bin Laden se va putea mişca liber între diferitele sale rezidenţe: tabăra de la Richkor, la 80 de kilometri de Kabul, tabăra de la Khost sau o casă din apropierea hotelului International din Kabul.

De asemenea, Usama bin Laden întreţine legături amicale şi cu alte organizaţii religioase din regiune care au reprezentanţi la Kabul sau Jalalabad. Are legături strînse cu organizaţia integristă pakistaneză *al-Badr* şi cu militanţii *Tabligh* (o asociaţie islamică prozelitistă indiano-pakistaneză), pe care le finanţează cu generozitate. Pentru el, talibanii sînt un atu ce nu trebuie neglijat; într-adevăr, aceştia dispun de două aşezăminte religioase situate nu departe de Baku, capitala azerbaidjană. Cel dintîi este condus de un somalez, asistat de doi yemeniţi şi un saudit; cel de-al doilea este în întregime condus de yemeniţi. Aceste două centre şcolarizează predicatori chemaţi să facă prozelitism în Cecenia sau Daghestan, două republici ex-sovietice, cu o puternică majoritate musulmană, care contestă puterea Moscovei şi în care Usama bin Laden a început să se implice. Aceste reprezentanţe ale *Tabligh* servesc, de asemenea, drept agenţii de legătură pentru alte organizaţii islamice, mai ales cele care, în cadrul djihadului (cf. Documentul 8), contribuie la trimiterea de mudjahedini alături de luptătorii ceceni.

Chiar şi în exil, Usama bin Laden rămîne deci foarte activ pe plan politic. Informaţii provenite dintr-o sursă arabă dezvăluie că la 23 februarie 1998 el a organizat o reuniune în Pakistan, în apropierea graniţei afgane. În cursul acestui conclav, delegaţii, printre care se numărau egiptenii Rifai Ahmed Toha şi Amine

Dawari, ca şi pakistanezul Fazal al-Rahman, conducător al mişcării *al-Ansar*, au creat un front mondial al djihadului, desemnînd drept adversar Statele Unite, dar, cu o menţiune specială, şi Franţa, care persecută islamiştii pe teritoriul propriu şi în Algeria (cf. Documentul 9, revendicînd atentatul din staţia de metrou Saint-Michel, şi Documentul 19).

Usama bin Laden admite, în comunicatele sau diatribele sale publicate de cînd s-a stabilit în Afghanistan, şi implicarea sa în Somalia, unde declară că ar fi trimis 250 de mudjahedini pentru djihadul împotriva americanilor. Nu este scutită nici Franţa, pe care o acuză de susţinerea juntei la putere în Algeria şi de persecutarea a 4 milioane de musulmani ce trăiesc pe pămîntul ei, deoarece aceştia refuză să-şi abjure identitatea islamică. Aceste afirmaţii, publicate în ziarul pakistanez *The Muslim* şi reluate prin diverse canale de transmisie ale reţelei lui bin Laden din Europa, conţineau toate elementele pentru a fi agreate în moscheile din lumea întreagă, inclusiv cele din periferiile franceze.

În fine, sauditul îşi afirmă sprijinul acordat talibanilor şi predică fără rezervă apropierea lor de iranieni, care, în opinia sa, sînt singurii musulmani adevăraţi din lume; adevăraţi islamişti care, în plus, au un duşman comun: americanii[9].

Regimul taliban îi întoarce amabilitatea şi, la 20 noiembrie 1998, purtătorul de cuvînt al talibanilor, Abdel Hai Mutmaen, afirmă că Usama bin Laden a fost „considerat nevinovat de acuzaţiile de terorism proferate de Statele Unite şi, prin urmare, este la el acasă în Afghanistan". Mutmaen insistă asupra faptului că nu va fi retrasă nici una dintre acuzaţiile Curţii Supreme privind atentatele împotriva ambasadelor americane din Dar es Salaam şi Nairobi, deoarece aceasta îşi fixase o dată-limită pentru a-i fi prezentate dovezi convingătoare şi că aceste dovezi nu i-au parvenit niciodată! Şi Mutmaen conchide: „Poate că trăiască în Afghanistan ca invitat musulman, dar acţiunile sale politice şi militare vor continua să fie interzise."

Aceste declaraţii grandilocvente nu sînt pentru americani decît praf în ochi. Usama bin Laden nu se jenase, într-adevăr, cu cîteva luni înainte, în februarie 1998, să constituie FII, Frontul Islamic Internaţional, a cărui misiune este să lupte împotriva evreilor şi a creştinilor. Potrivit mai multor surse occidentale, acestei noi organizaţii îi erau strîns asociaţi militanţi pakistanezi, prin intermediul unei societăţi deosebit de active în Kashmir şi cunoscute sub numele de *Harkat ul-Ansar*. Pe atunci, ofiţeri ai lui

Usama bin Laden, Abdelaziz al-Masir, Abu Haser şi Abu Ibrahim, foloseau de asemenea clandestin teritoriul indian şi mai ales oraşul Amnistar din Kashmir ca punct de întîlnire pentru şefii fundamentalişti ce doreau să-l întîlnească pe Usama bin Laden. Folosirea teritoriului indian arată că Usama intervine în permanenţă în afacerile Kashmirului şi că ar putea fi implicat chiar în susţinerea comandourilor pakistaneze în provincia indiană Kargil. Participarea sa la această operaţiune ar fi fost pregătită în decembrie 1998, cu prilejul unei reuniuni secrete de la Peshawar, la invitaţia autorităţilor acestei provincii din nord-vestul Pakistanului.

E limpede că bin Laden este ca peştele în apă în această parte a lumii care scapă oricărui control şi adăposteşte extremişti de toate felurile. E de ajuns să fie numărate taberele militare sau paramilitare pentru a se înţelege uşor de ce majoritatea experţilor califică această regiune drept un butoi cu pulbere. Permeabilitatea frontierei a favorizat într-o largă măsură prezenţa numeroaselor centre de antrenament în Afghanistan, dar şi în Pakistan. Mai ales de-a lungul graniţei, în provinciile afgane Nangarhar, Pakhtia Logar şi Kunar, sînt răspîndite taberele militanţilor angajaţi în conflictul din Kashmir. Înainte de a cădea în mîinile talibanilor, majoritatea acestor centre au fost sub controlul lui Gulbudin Hekmatyar. Potrivit informaţiilor de care dispunem, taberele din aceste provincii au primit recruţi veniţi din Pakistan şi din Kashmir, dar şi mudjahedini algerieni, tunisieni, saudiţi, irakieni, egipteni, iordanieni şi palestinieni. Provincia Pakhtia, din regiunea Khost, adăposteşte două dintre cele mai importante centre de instruire: al-Badr I şi al-Badr II, al căror complex se întinde pe o suprafaţă de 20 de kilometri pătraţi. Sînt înconjurate de sîrmă ghimpată şi supravegheate de miradoare. În aceste cazărmi sînt antrenaţi în permanenţă mai mult de 350 de luptători pakistanezi, care sînt apoi trimişi în Kashmir, sau luptători arabi – pentru operaţiunile de gherilă din Cecenia şi Bosnia. Instructorii îi învaţă pe recruţi tehnicile clasice ale conflictelor de intensitate scăzută: fabricarea de bombe artizanale şi mînuirea armelor automate sau a lansatoarelor de rachete. Alte tabere, aflate de-a lungul frontierei, Omar, al-Khuldan şi Faruk, adăpostesc în special mercenari pentru Cecenia. Tabăra Abu-Bakr, din apropiere de Khost, este specializată în minare şi în antrenamentul de înalt nivel asigurat de consilieri a *Djihadului Islamic* al lui Ayman al-Zawahiri.

Lista acestor tabere afgane ar fi lungă, cu atît mai mult cu cît unele dintre ele, simple sate de corturi, se deplasează în funcţie

de mai mulţi parametri: condiţii meteo sau securitate – spre exemplu, raidul american împotriva taberei lui Usama bin Laden de la Khost a stîrnit o oarecare dezordine. Astfel, anumite tabere, iniţial instalate în regiunea Peshawar, au fost deplasate în munţii din Afghanistan. Astăzi se pare că principalele centre sînt taberele de la Jali, Spin Shaga şi Shepuli, în provincia Pakhtia. Principalele patru tabere din provincia Nangarhar sînt: Teraki Tangi, Mauzaffarabad, Dehbala şi Nazian Shinwar, unde sînt găzduiţi mai ales recruţi din Kashmir. În schimb, tabăra de la Jalalabad, din aceeaşi provincie, este specializată în antrenarea militanţilor arabi care vor participa la misiunile teroriste din ţările occidentale. În sfîrşit, într-o ultimă tabără, Darunta, condusă de un egiptean cunoscut sub numele de Abu Abdalallah, în fiecare etapă de instruire se formează un contingent de 300 de mercenari filipinezi, malaiezieni, turci şi egipteni, din care cea mai mare parte sînt apoi trimişi alături de legiunea islamică în Bosnia, în Cecenia şi în Azerbaidjan. Din 1996, un specialist afgan în explozibili, al cărui nume nu este cunoscut, dar care este un apropiat al FIS algerian, instruieşte viitori terorişti.

În provincia Kabul, la numai 15 kilometri de capitală, există de asemenea tabere conduse de talibani. O agenţie de sprijin destinat mudjahedinilor, sucursală a faimoasei agenţii din Peshawar a palestinianului Azzam, a fost înfiinţată la Kabul sub conducerea unui egiptean, Abu Mohsen. Din 1996, agenţia a fost condusă de un algerian, Budjemah Bunua Anass, apropiat al FIS-ului şi ginere al lui Azzam. Astăzi, acest algerian expulzat din Franţa în 1992 este posesorul unui paşaport diplomatic afgan.

Alte provincii afgane, Logar, Kunar, Badakhshan, Kunduz şi Takhar, adăpostesc cel puţin 30 de tabere, majoritatea controlate de talibani.

Serviciile de informaţii occidentale şi diferitele mărturisiri ale luptătorilor islamişti afirmă că în Pakistan există, de asemenea, tabere, uneori sub acoperirea *madrasa*. Aceste centre de pregătire militară, în mare parte susţinute de ISI, dar finanţate şi de naive organizaţii neguvernamentale care uneori ignoră tot ce este legat de activităţile lor militare, se găsesc mai ales în provincia din nord-vest. Cele mai cunoscute şi mai active dintre aceste aşezăminte par a fi taberele de la al-Sada, în nordul Peshawarului, conduse de un egiptean, Abu Hachim, supranumit Suheib. Alte tabere sînt implantate în regiunea trecătorii Khyber sau în regiunea Bajaur. S-ar părea că organizaţia lui Usama

Laden, *al-Qaida*, încă de la înființare, și-a deschis de aseme- ı primul centru de instruire în apropierea Peshawarului. Dar ırobabil ca de atunci ex-sauditul să-și fi transferat toate ivitățile în Afghanistan. El păstrează și numeroase rețele în lul armatei și al serviciilor de informații pakistaneze.

Totuși, Usama bin Laden este de negăsit, chiar dacă reușește otdeauna, într-un fel sau altul, să primească invitați sau să se ;te în afara teritoriului afgan. „Dezvăluiri", care țin după toate babilitățile de tehnica dezinformării, afirmă că în aprilie 1998 comando american s-a infiltrat în Afghanistan prin Peshawar, ;ă-l elimine pe bin Laden la Kandahar. Un complot, după cum n apropiații lui Usama bin Laden, „din fericire dejucat de foștii nți ai *Khad*", serviciul secret afgan, astăzi înfeudat talibanilor. est zvon despre o tentativă americană de lansare a unui atac ı surprindere va invada mai multe site-uri de pe Internet, fără oială finanțate de Usama bin Laden însuși. De cînd s-a retras nunți, rebelul are grijă de imaginea sa de martir...

În februarie 1999, camaradul său întru Djihad, al-Zawahiri, ınă membrii disponibili ai diferitelor grupări apropiate lui ıma bin Laden în tabăra de la Salalabad, în urma arestării, mai ; în Egipt, a numeroși islamiști. Tot în 1999 are loc o adevărată itură de teatru pe scena afgană: Usama bin Laden dispare! ăm apoi că rebelul a înființat o altă bază secretă, aproape de ılabad, la Fahimhaddah, și, în februarie, el a abandonat Kan- ıarul, împreună cu cei 100 de apropiați ai săi, dar fără familie. presionantul convoi blindat al fostului saudit dezamăgit trece ı Nimroz, Farahand, Bola Bluk, Uruzgan și Baghlan, înainte a dispărea în munți. În acest moment, Usama bin Laden alege adevărat rezistența în hățișurile greu accesibile, iar la 21 iunie 99 purtătorul de cuvînt al talibanilor, mollahul Abdel Hai Mut- en, va admite că, dacă Usama bin Laden este tot în Afgha- tan, deplasările sale nu mai sînt cunoscute de autorități. Astăzi gur că omul cel mai căutat din lume și-a construit, undeva în ști munți afgani greu accesibili, o fortăreață camuflată și bine rmată, chiar dacă nu locuiește în ea. De asemenea, s-a obser- deseori că circulă în convoaie protejate de rachete Stinger și multe vehicule blindate marca Viper identice sînt trimise în ecții diferite înainte de fiecare deplasare.

În ciuda măsurilor excepționale de securitate, uneori mișcările Usama bin Laden sînt limitate de împrejurări politico-diploma- :, de care, fără îndoială, s-ar lipsi. În noiembrie 1998, invitat la o

conferință islamistă în Pakistan, s-a văzut chemat la ordine de Islamabad, care i-a făcut cunoscut că venirea sa era incompatibilă cu apropiata vizită a prim-ministrului pakistanez, Nawaz Sharif, la Washington. Din cuibul său de vulturi, Usama bin Laden a trebuit să se mulțumească cu un mesaj de solidaritate adresat participanților.

Pentru guvernul american și Consiliul de Securitate al ONU, cei mai vinovați pentru crearea acestei situații sînt talibanii, incontrolabili și independenți, care i-au acordat azil prea multă vreme saudităului. La 6 iulie 1999, președintele Clinton a impus sancțiuni economice Afghanistanului. Ca de fiecare dată, în declarațiile lor în legătură cu Usama bin Laden, talibanii vor răspunde printr-o abilă ocolire a problemei: „Usama bin Laden este în Afghanistan, dar nu știm unde..."

Acest refuz al talibanilor de a-l expulza pe fostul saudit a deschis calea numeroaselor speculații: pentru unii, Usama bin Laden ar fi în realitate adevăratul șef al talibanilor și ar fi dovedit-o căsătorindu-și fiica cu mollahul Omar, alții cred că și-ar fi cumpărat pur și simplu securitatea, plătind gras, și că ar finanța laboratoarele secrete de preparare a drogurilor din Afghanistan.

NOTE

[1] Declarație dintr-un interviu acordat cotidianului *al-Qods al-Arabi* („Ierusalimul arab"), la 27 noiembrie 1996. În același interviu, Usama bin Laden afirmă că regimul saudit a făcut presiuni asupra familiei sale cerîndu-i ca el să revină în Arabia Saudită, unde îi vor fi restituite bunurile și pașaportul dacă afirmă că regele Fahd este un bun musulman.

[2] În noiembrie 1995 a avut loc unul dintre aceste atentate, nu mult după atentatul de la Riyadh împotriva Gărzii Naționale Saudite. Această reacție împotriva lui Usama bin Laden a aparținut anumitor militari saudiți.

[3] Generalul Hamid Gul, „patronul" ISI, a organizat după 1989 filiere de recrutare și de dirijare spre Afghanistan a combatanților islamiști din Pakistan. Numărul celor care au primit documente de „turiști" este evaluat la 17 000.

[4] În anii '80, ISI a facilitat antrenarea Sikhilor [membrii unei secte hinduse influențate de islam] în Punjab și, tot atunci, a fost creată o tabără la Pattia (Afghanistan): anumiți Sikhi vor secesiune și independență (actualmente ei fac parte din Uniunea Indiană).

[5] În Afghanistan trăiesc circa 20 de popoare și se vorbesc peste 30 de limbi. Triburi din cadrul aceleiași etnii pot avea interese divergente. Asta face din Afghanistan o țară extrem de eterogenă.

[6] În primăvara lui 1996, aviația israeliană bombardează ținte civile la Cana Bilanț: 150 de morți.

[7] Regiunea etiopiană revendicată de Somalia.

[8] Confidență făcută autorului de către un apropiat al lui Usama bin Laden

[9] Declarație apărută în jurnalul pakistanez de limbă urdu, *Pakistan*, la 18 martie 1997.

[10] Acest raid, întreprins pe teritoriul indian, în regiunea contestată a Kashmirului, al unei alianțe militare dintre pakistanezi și mudjahedini, începînd cu 9 mai 1999, declanșase violente înfruntări militare între India și Pakistan. Acest incident a dus la concluzia că, ținîndu-se cont de capacitatea nucleară a celor două state și de tensiunea dintre ele (nu există nici un dialog), riscul unui război nuclear nu ar fi exclus. Această tensiune între cele două țări a atins punctul culminant la 24 decembrie 1999, prin afacerea Airbusului companiei Indian Airlines, ce făcea legătura între Katmandu și New Delhi, deturnat spre Afghanistan de pirați ai aerului care, în schimbul a 155 de ostatici, cereau eliberarea unui credincios musulman, Massud Azhar, care avea o situație bună la Rawalpindi, în Pakistan, și care din noiembrie 1994 era închis la Jannu, în Kashmir, pentru a se fi asociat cu *Harakat ul-Mujeihidin*, una dintre cele mai violente mișcări separatiste din Kashmir (cf. Documentul 10). În urma bombardamentului american asupra bazei Khost, din august 1998, această organizație își pierduse majoritatea militarilor. Azhar aparține școlii *deobandiste*, de la care se revendică, de asemenea, talibanii. La 7 ianuarie el va fi eliberat în schimbul ostaticilor. Potrivit observatorilor, această deturnare a fost comandată de ISI pakistanez. Talibanii, cu prilejul aceste crize, au condamnat luarea de ostatici și au cooperat cu New Delhi, spre surpriza indienilor, fără să pună condiții, nici măcar pe cea a recunoașterii. Pentru unii, aceasta este o dovadă că deturnarea era o operațiune bine organizată, a cărei rezolvare se cunoștea dinainte.

[11] AIS a fost creată în toamna lui 1993 și este considerată ca fiind ramura armată a FIS. Această organizație nu a asasinat niciodată civili sau străini.

7
Legiunea islamică

Dacă Usama bin Laden a devenit, în mai puțin de 10 ani, unul dintre personajele principale ale luptei islamice internaționale, aceasta se datorează în mare parte angajării sale fără rezerve în ceea ce unii analiștii sfîrșesc prin a numi „legiunea islamică": o armată considerată secretă, care nu are un statut juridic real, nici măcar o conducere centralizată, sau un sistem de finanțare unificat, cum are, de exemplu, *Hezbollah*, dar care are o existență internațională. Usama bin Laden și-a făcut debutul ca luptător în rîndurile acestei legiuni islamice, virtuală ca organigramă și, cu toate acestea, foarte reală pe teren. Înțelegînd mai bine de ce și cum s-a născut această legiune islamică, ne va fi mai ușor să înțelegem personalitatea lui Usama bin Laden și cum a putut el contribui la expansiunea acestei grupări.

Pe 27 decembrie 1979, spre stupefacția lumii occidentale, care nu mai asistase la o astfel de înfruntare directă de la afacerea din Golful Porcilor (Cuba), cu 20 de ani mai înainte, sovieticii invadaseră Afghanistanul. Opinia publică se revoltă, dar nimeni nu-și dă seama că, fără să vrea, Moscova tocmai i-a oferit lumii musulmane o cauză pe care islamiștii o vor sluji timp de mai multe decenii. Intrarea Armatei Roșii în Kabul a fost semnalul unei puternice campanii internaționale de recrutare a mudjahedinilor, cu toții solidari prin războiul sfînt împotriva opresorului ateu. Consecință directă a formării acestor „brigăzi internaționale islamice": sovieticii vor fi înfrînți, iar Armata Roșie va trebui să se retragă din Afghanistan, lăsînd în Kabul, împreună cu noul regim comunist afgan, o altă formă de haos sau de dominare tot atît de puțin favorabilă dezvoltării libertății ca și ocupația sovietică.

Între 1980 și 1990, acești voluntari, proveniți din lumea musulmană și antrenați în Pakistan (în numele anticomunismului) de către cei mai buni instructori occidentali, au fost vîrful de lance al luptei de gherilă împotriva Armatei Roșii. Ei și-au cîștigat numele de „afgano-arabi" sau „afgani". Un nume care

mai este şi azi respectat în toată lumea musulmană, inclusiv în Africa de Nord, dar şi la Paris şi în suburbiile franceze. Pe atunci invazia sovietică era calificată drept inacceptabilă, iar mudjahedinii, universal denumiţi „membrii ai Rezistenţei" sau „luptători pentru libertate". Nimeni nu îndrăznea să pună aservirea poporului afgan pe seama „bilanţului, în mod global pozitiv, al socialismului" cu care se împăunează Partidul Comunist Francez.

Dar Istoria a făcut o cotitură, şi astăzi naţiunile occidentale, în frunte cu Statele Unite, îi consideră pe aceşti afgano-arabi ca pe cei mai ingraţi dintre renegaţi. Pentru guvernul american nici nu se pune problema să-i ierte că au devenit terorişti, după ce au avut, aproape 10 ani, acelaşi inamic: sovieticii. Ajutoarele americane oferite în anii '80 acestei mişcări de Rezistenţă lasă astăzi impresia că, din birourile lor discrete, de pe malul Potomacului, departe de minele antipersonal şi de apelul muezinilor, foştii aliaţi ai mudjahedinilor bat deliberat pasul pe loc în jurul steagului înstelat. Amărăciunea americanilor este justificată şi, în acelaşi timp, de înţeles. Şi totuşi, din 1980, epopeea luptătorilor din Afghanistan nu este făcută decît din salturi, trădări şi reveniri.

Ar fi fost greu de prevăzut în anii '80 că sunniţii care au format grosul forţelor arabe mobilizate împotriva armatei sovietice şi care, împreună cu majoritatea statelor occidentale împărtăşeau, pe punctul de a fi percepuţi drept „musulmani buni", o aceeaşi aversiune împotriva Moscovei, ar putea să facă un asemenea viraj şi, în cele din urmă, să se angajeze în djihadul împotriva Occidentului. În realitate, luptătorii afgano-arabi nu au fost fideli decît intereselor lor, iar pentru America pilula este cu atît mai greu de înghiţit, cu cît Washingtonul a cheltuit mult pentru a-i susţine. Erau idealişti sau oportunişti aceşti mudjahedini cărora America le reproşează astăzi că ar avea o memorie cam scurtă sau prea puţină constanţă politică? Fără îndoială, mai degrabă un amestec din cele două: atunci cînd situaţia se radicaliza, idealul a fost depăşit.

Majoritatea musulmanilor care s-au angajat alături de afgani împotriva Armatei Roşii erau sinceri. Mulţi dintre ei au plătit cu viaţa adeziunea lor curajoasă, dar dintre ei cîteva sute sau cîteva mii nu se angajaseră decît pentru a fugi de serviciile de securitate ale propriilor ţări, care nu aşteptau decît o ocazie ca să-i aresteze pentru terorism. Pe atunci se admitea, în mod tacit, în majoritatea ţărilor musulmane, că, oricare ar fi fost temeiul vechilor acuzaţii aduse cuiva, acest djihad contra sovieticilor ar spăla rătăcirile trecutului sau chiar acte considerate subversive. Aici mu-

djahedinul cîştiga amnistierea şi, dacă se jertfea pe cîmpul de onoare, chiar gloria pentru familia sa. Ironia destinului face ca, din Pakistan sau Afghanistan, să fie tocmai aceiaşi luptători cei care duc astăzi, cel mai adesea cu armele terorismului, lupta împotriva Occidentului. Spre deosebire de grupările palestiniene din anii '70-'80, aceşti afgano-arabi nu sînt susţinuţi de nici un statut şi nu au în comun decît trecutul lor din taberele de antrenament din Pakistan şi Afghanistan; dar şi aceeaşi ideologie şi sentimentul că sînt camarazi de arme ce au depăşit împreună cele mai grele încercări. Trebuie să revenim în 1978, la momentul în care poporul afgan se organizează pentru a rezista invaziei, ca să înţelegem destinul acestor afgano-arabi.

Ianuarie 1979. După cîteva negocieri dificile între facţiuni rivale, poporul afgan întemeiază Alianţa Islamică pentru Rezistenţă. În februarie 1979, se mobilizează cu adevărat şi restul lumii, dar abia după răpirea şi asasinarea ambasadorului american la Kabul. Preşedintele american Jimmy Carter impune sancţiuni economice URSS şi se angajează într-un proces de asistenţă necondiţionată în favoarea membrilor Rezistenţei afgane. Această Rezistenţă se întăreşte în 1981, la iniţiativa noului preşedinte american, Ronald Reagan, care, împreună cu Pakistanul şi Arabia Saudită coordonează o alianţă internaţională destinată înarmării eficiente, dar secrete, a mudjahedinilor. Pakistanul devine sanctuarul luptei împotriva Moscovei, iar Statele Unite susţin deschis un... djihad. William Casey, director al CIA, va fi însărcinat cu organizarea ajutorului acordat luptătorilor afgani!

Începînd cu 1983, naţiunile implicate în susţinerea militară şi financiară a luptătorilor din Rezistenţa afgană sînt, în primul rînd, Arabia Saudită, Statele Unite şi Pakistanul, dar şi numeroase alte ţări, precum Egiptul, Marocul, Iordania, Omanul şi Turcia, care contribuie la fel de generos la ajutorarea poporului afgan. Cauza afgană cîştigă unanimitate; Israelul[1], după anumite informaţii confirmate astăzi, se pare că i-a ajutat pe... islamiştii puri şi duri, în împrejurări în care serviciile americane nu mai voiau să-şi implice direct consilierii militari. Dar Ronald Reagan şi Mihail Gorbaciov, numărul 1 sovietic, ajung, în februarie 1989, la un acord asupra retragerii trupelor sovietice: acesta va fi sfîrşitul campaniei americane de ajutorare a celor din Rezistenţa afgană.

În acest deceniu, mişcarea de revoltă *Hezb-I-Islami*, a şefului islamic fundamentalist Gulbudin Hekmatyar, exilat la Peshawar într-o căsuţă din cartierul universitar, va beneficia de aproape 40%

din acest ajutor militar. Atunci cînd, în 1988, l-am întîlnit pe Hekmatyar în reşedinţa sa, sub pază atentă, şeful religios era încă nehotărît în plan politic, însă foarte înconjurat de pakistanezi membri ai ISI, mişcare competentă şi bine organizată. Hekmatyar nu înţelege deocamdată consecinţele acestui impuls islamic şi nici rolul pe care islamiştii îl vor juca în Afghanistan, însă pakistanezii care îl susţin au deja o viziune precisă asupra a ceea ce va fi noul Afghanistan.

Hekmatyar nu şi-a spus încă ultimul cuvînt, iar serviciile secrete îl forţează, însă nu într-atît încît să-l manipuleze. Inteligent, calculat şi destul de abil pentru a accepta asistenţa Islamabadului, fără a-şi pierde însă identitatea şi a se vinde militarilor pakistanezi, Hekmatyar conduce astfel din Peshawar o puternică reţea de mudjahedini şi de mollahi care, datorită sprijinului străin, va sfîrşi prin a acoperi întreg Afghanistanul. Un suport pe care Hekmatyar îl poate pretinde în mod legitim şi istoric: el aparţine unui grup etnic important, clanul Kharuti al tribului pashtun. Această componentă tribală este o realitate a societăţii afgane de care beneficiarii de fonduri din Rezistenţă trebuie să ţină seama. Şi alte organizaţii, cum sînt *National Islamic Front* (*Quadissiya*[2]) sau Frontul Salvării Naţionale din Afghanistan beneficiază, în numele cruciadei anticomuniste, de finanţări, însă nu pot rivaliza cu mişcarea lui Hekmatyar. Asistenţa oferită luptătorilor afgani merge de la vînzarea de accesorii ale costisitoarelor rachete Stinger, livrate direct de Statele Unite sau prin intermediul Arabiei Saudite, pînă la crearea de centre de antrenament pentru comandouri. Anumite misiuni periculoase, de cealaltă parte a frontierei, în Tadjikistanul sovietic între altele, sînt realizate de echipe mixte americano-afgane. Pe teren, serviciile ISI vor lua cu adevărat conducerea operaţiunilor, asigurînd logistica şi supervizînd formarea Rezistenţei.

Cîţiva ani mai tîrziu, o dată cu plecarea sovieticilor, cu miile, cei cărora nimic nu le fusese refuzat şi care se bucuraseră de o pregătire de excepţie, au devenit „afgani" şi nu au depus armele. Pentru ei djihadul a continuat, în primul rînd împotriva guvernului de la Kabul, tot comunist şi tot opresor. Alţii s-au întors în ţările lor, unde, înarmaţi cu o puternică experienţă, s-au implicat în lupta împotriva propriului guvern, pentru a favoriza o mişcare islamică, aşa cum este cazul Algeriei, al Tunisiei şi chiar al Marocului (cf. Documentul 11, cu ameninţările lor din toate direcţiile). Alţii au devenit mercenari în Bosnia sau, în Franţa, terorişti ce instalează bombe.

Această legiune islamică nu este un mit. Nu există nici un monument ridicat pentru morţi pe care să poată fi citit numele celor care şi-au pierdut viaţa în munţii afgani, nici un document în care să fie înscrise numerele de cod ale acestor luptători din umbră, dar numărul acestor „afgani" care se duceau atunci în Pakistan, în doar cîteva luni, a ajuns la mai multe mii, poate chiar la mai multe zeci de mii. În anii ce au urmat invaziei sovietice, consulatul pakistanez din Alger a eliberat 2 800 de vize tinerilor algerieni care se duceau să lupte împotriva Armatei Roşii, în timp ce alţii, care nu figurează în nici un document, au trecut prin Iordania sau Iran. Potrivit unuia dintre ofiţerii generalului Masud, pe care l-am întîlnit în 1997, luptătorii algerieni au ajuns în Afghanistan în trei tabere, unde au format o unitate specială, „Brigada Coranului Algerian", prin intermediul numeroaselor organizaţii umanitare stabilite în Pakistan. În cadrul acestei legiuni, pierderile au fost foarte mari, iar astăzi sînt în viaţă cel puţin 3 000 de „afgano-algerieni", deveniţi foşti luptători inveteraţi. O mică parte din acest contingent algerian se găseşte tot în Afghanistan, rămînîndu-i fidel lui Massud[3], unul dintre primii săi comandanţi. De aici înainte o parte dintre ei vor recruta voluntari pentru taberele de antrenament pakistaneze; alţii vor deveni membri ai Rezistenţei GIA, după anularea, în 1992, a alegerilor din Algeria. Potrivit serviciilor de informaţii algeriene, pînă în primăvara lui 1994 aproape 1 000 de foşti luptători în Afghanistan ar fi revenit acasă, în mai multe valuri, contribuind la izbucnirile de violenţă care, din 1992, au costat Algeria viaţa a 60 000 de persoane.

Aceşti foşti afgani se regăsesc practic peste tot acolo unde există conflicte de mică intensitate: în Azerbaidjan, Bangladesh, Birmania, Malaysia, Cecenia, vestul Chinei, Egipt, India, Algeria, Maroc, Uzbekistan, Filipine, Tadjikistan, Tunisia, Yemen... Ca să nu mai vorbim de sanctuarele lor liniştite, aflate mai ales în Franţa, Statele Unite şi Londra (pe care anumiţi islamişti o numesc, ironic, „primul oraş arab al Europei"). *Jane's*, revista britanică devenită o autoritate în domeniul apărării, evaluează numărul acestor „afgani" la 14 000, dintre care 5 000 de saudiţi, 3 000 de yemeniţi, 2 000 de egipteni, 2 800 de algerieni, 400 de tunisieni, 370 de irakieni, 200 de libieni şi cîţiva iordanieni.

Această „Sfîntă Alianţă", între legionarii musulmani şi poporul afgan, care durează de 20 de ani şi care ameninţă cu acţiuni teroriste, nu este rodul unei porniri dezordonate: originile se plasează în 1980, la iniţiativa lui Abdallah Azzam, un palestinian azi dispărut. Acest simpatizant al „Fraţilor musulmani" iordanieni,

raliat la islamism în anii '70, se stabilise în 1980 la Peshawar, unde întemeiase *Maktab ul-Khedamat Mujahideens*, „Agenţia de servicii pentru mudjahedini", consacrîndu-se, cu sprijin financiar saudit, recrutării mudjahedinilor. Vreme de mai multe luni, Abdallah Azzam va străbate lumea arabă pentru a constitui această „legiune islamică de sprijin", animată de un ideal mistic care le lipsea însă luptătorilor din Rezistenţa afgană, excelenţi războinici, dar aflaţi încă sub influenţa unui sistem feudal.

În 1995, în urma unui atentat împotriva ambasadei Egiptului din Islamabad, „Agenţia de servicii pentru mudjahedini" este închisă de autorităţile egiptene; însă circuitul recrutării şi instruirii militare, pus la punct în anii de ocupaţie a Afghanistanului, nu a fost niciodată întrerupt, nici după război, nici după închiderea oficială a agenţiei. Aici vor fi primiţi, în primul rînd, mai mulţi responsabili ai FIS (Frontul Islamic al Salvării din Algeria), expulzaţi din Franţa în august 1992 şi în 1993, dintre care Kamar Eddin Kherban[5], un fost ofiţer al aviaţiei algeriene, membru al IEFE, instanţa executivă a FIS în străinătate. Cu mult înainte de ralierea lui Kherban, un alt algerian, Budjemah Bunua, alias Abu Anass, şi el membru al IEFE, se căsătorise cu fiica fondatorului agenţiei şi, la moartea socrului său, devenise patronul acesteia: Abdallah Azzam, întemeietorul primului batalion de mudjahedini arabi, pe cînd se întorcea de la moschee împreună cu fiul său, este victima unui atentat cu maşină-capcană, la Peshawar, în toamna lui 1989. Aceasta pentru a menţiona ce rol-cheie au avut Peshawarul şi „Agenţia de servicii pentru mudjahedini" în antrenarea „legionarilor" în Afghanistan. Pentru anumiţi experţi ai serviciilor de contraspionaj francez, este foarte probabil ca la Peshawar, devenit deja un cuib de militanţi islamişti, să se fi născut ideea fondării, la începutul anilor '90, a organizaţiei GIA algeriene.

În 1994, cu doar cîteva luni înainte de atentatele de la Paris[7], filierele de recrutare pakistaneze lucrau din plin. Serviciile ambasadei Franţei la Islamabad atrăseseră de mai multe ori atenţia SCTIP[8] din Paris asupra mai multor francezi veniţi să urmeze stagii „de antrenament terorist în Pakistan sau în regiunea apropiată", după cît se pare Afghanistan. Pe atunci, „stagiarii„ erau primiţi de un ghid care răspundea la pseudonimul de Aissa, Abu Quassim sau, pur şi simplu, „Afganul". Corespondentul reţelei de recrutare din Islamabad avea un telefon celular al cărui număr va fi regăsit în carnetul lui Maalui Monahim bin Amar, un „Afgan" arestat la 24 iulie 1994 la Perpignan, în Franţa. Recru-

tarea viza întreaga Franţă, nefiind limitată la periferiile periculoase din Paris, Lille sau Lyon.

Mai mulţi foşti militanţi ai FIS au dezvăluit că în Afghanistan antrenamentul comandourilor se derula de-a lungul unor perioade lungi, între 10 săptămîni şi 18 luni, în cel puţin patru dintre taberele situate la Charyasab – care a fost o vreme Cartierul General al lui Hekmatyar – la Kundjak, la Jagi şi în provincia Paktia, în apropiere de frontiera pakistaneză. Aici recruţii învăţau să mînuiască arme de atac, AK 47 sovietice, puşti-mitralieră Scorpio fabricate în Cehia sau lansatoare americane de tip RPG-7 (*Rocket Propelled Gun*). Mărturisirile spun că, în contextul luptelor de gherilă afgane, stagiarii algerieni sau europeni erau foarte repede antrenaţi cu prilejul participării directe la operaţiuni, ceea ce conducea la pierderi grele printre ei. Uneori, dar mai rar, ţinîndu-se cont de preţul acestor rachete, comandourile erau instruite să mînuiască rachete Stinger, din care foarte puţine fuseseră folosite, şi încă şi mai puţin restituite după războiul antisovietic, spre nemulţumirea SUA, care se temeau să nu vadă într-o zi că propriile lor arme se întorc împotriva unor obiective americane.

Instruirea morală era esenţială şi se întemeia pe lungi şedinţe de autocritică, la întoarcerea din misiuni, iar formarea religioasă ocupa, de asemenea, un loc foarte important (cf. Documentul 12), mai ales cu prilejul înmormîntării luptătorilor căzuţi în timpul atacurilor de scurtă durată. Potrivit martorilor, înhumările erau ceremonii interminabile, punctate de discursuri religioase şi de lecturi din Coran.

Timp de mai mulţi ani, aceşti legionari, pentru a ieşi din Pakistan şi a intra în Afghanistan, au putut beneficia de simpatia serviciilor secrete pakistaneze. Însă, din 1994, ISI a încetat să mai faciliteze deschis tranzitul stagiarilor, acestuia succedîndu-i asociaţiile de caritate islamice ca IIRO (*International Islamic Relief Organisation*) sau *al-Kifah Refugee Center*, care au devenit, sub acoperire umanitară, simple organizaţii intermediare, permiţînd militanţilor islamişti să circule, cu prilejul misiunilor mai mult sau mai puţin caritabile, de la Marsilia la Peshawar, via Dakar sau Djibouti. Chiar şi astăzi unele dintre aceste organizaţii (cf. Documentul 13) cu sediul la Peshawar şi acreditate de Înaltul Comisariat pentru Refugiaţi al ONU, sînt cunoscute pentru susţinerea djihadului.

În noiembrie 1985, de exemplu, un tînăr musulman al cărui prenume este Muldi este ascultat de DTS: va povesti cum recru-

tarea poate deveni o deturnare şi chiar o răpire. La începutul anilor '90, acest tînăr, licenţiat în matematică, s-a dus în Afghanistan, via Alger, pentru a deveni profesor. Călătoria sa fusese organizată de *Tabligh*.

Jamaat al Tabligh, întemeiată în 1927 de predicatorul Mawlana Mohamed Ilyas, este o organizaţie, de origine pakistaneză, de propagare a islamului. Această organizaţie fundamentalistă este favorabilă aplicării fără restricţii a *charia*. Sediul *Tabligh* este în Pakistan, cu o filială europeană la Dewsburry, la periferia Leedsului, în Marea Britanie. În septembrie 1972, *Tabligh* a deschis o filială în Franţa, sub numele de „Credinţă şi Practică"; sediul oficial se găseşte la Clichy, dar cel neoficial este Moscheea Omar, din strada Jean-Pierre Timbaud, la Paris, în al nouălea arondisment. Organizaţia controlează numeroase moschei în nordul Franţei şi în regiunea pariziană, probabil o sută. Strînşi în grupuri de cîte 3 sau 5, conduşi de un emir, ei predică în stradă, în pieţe şi chiar în casele celor încă nehotărîţi. O a doua ţintă predilectă o reprezintă spitalele şi închisorile, unde recrutarea merge bine. Cu prilejul unui turneu a 8 demnitari *Tabligh* veniţi din Pakistan, în 1993, Ministerul de Interne francez a sesizat importanţa acestei organizaţii, a cărei prosperitate a condus la existenţa mai multor centre în provincie, la Saint-Sabel, în Auvergne, la Meyzieu, în Vaux-en-Velin, şi la Lyon.

Fără îndoială că Muldi nu ştia nimic despre puternica maşinărie militantă şi religioasă care îi organizase sejurul în Pakistan. La Peshawar, Muldi va preda, într-adevăr, într-o şcoală canonică şi va fi găzduit într-o vilă („Casa francezilor"), însă va fi recrutat la scurt timp pentru un stagiu de comando. Muldi, plecat pentru a fi profesor, chiar dacă nu era voluntar, va petrece, în cele din urmă, multe săptămîni în munţi, învăţînd tehnici militare de gherilă, sub comanda foştilor luptători în Afghanistan... În ianuarie 1995, tinerii francezi de origine maghrebină, care sînt condamnaţi la Fès, în Maroc, pentru că au participat la atentatele din Marrakech, în cursul verii 1994, făcuseră şi ei un stagiu de instruire în Afghanistan, în 1992.

Filiera pakistaneză a devenit o problemă de securitate, astfel încît, la 12 octombrie 1995, judecătorul Jean-Louis Bruguière a însărcinat DST să se intereseze mai îndeaproape de toţi aceşti cetăţeni francezi întorşi din Pakistan, unde, oficial, se duseseră pentru a studia Coranul (cf. Documentul 14: încă din mai 1993, poliţia de frontieră era preocupată de acest lucru).

Dintre cele cîteva zeci de persoane care au fost interogate de DST, aproape toate aveau același statut: francezi de proveniență sau de origine nord-africană, erau toți șomeri, proveneau din periferiile defavorizate și se aflau în conflict cu societatea contemporană. Aproape toți au admis fără multă greutate că au o pregătire militară, făcută „undeva, în munți, între Afghanistan și Pakistan" dar nu știau exact unde. Majoritatea acestor falși studenți mai au încă un punct comun: ca din întîmplare, cu puțin înainte de întoarcere, își pierd pașapoartele, iar consulatul din Islamabad trebuie să le elibereze documente care să le permită reîntoarcerea în Franța. Pașapoartele lor, care nu erau pentru toată lumea pierdute, le vor servi falsificatorilor organizației. Odată întorși în Franța, unii dintre acești stagiari vor deveni simpli soldați din umbră în rîndurile unei organizații, dar alții vor ajunge conducători sau recrutori: Abdelkader Hemmali, unul din acești afgano-arabi reveniți în Franța, va fi arestat în decembrie 1994, în timp ce era pe punctul de a-și înființa propria rețea, nu multă vreme după sosire; un alt francez de origine algeriană, bin Abdel-kader, va fi condamnat în noiembrie 1998, în Albania, la 20 de ani de închisoare pentru uciderea unui student albanez; în timpul procesului va recunoaște că a lucrat pentru „Frăția bin Laden" care îl angajase să lupte pe teren în timp ce se afla în Albania, în aprilie precedent. Atunci reprezentanții organizației îi promiseseră fonduri ca să se lupte în Kosovo.

Potrivit unui raport confidențial al UCLAT – Unitatea (franceză) de Coordonare a Luptei Antiteroriste – datat 27 decembrie 1997, profilul celui care face recrutările este încă și mai important decît recrutarea, care se bazează în mare parte pe vulnerabilitatea tinerilor apropiați. Într-adevăr, după cum afirmă Irène Stoler, șeful secțiunii antiteroriste a Parchetului din Paris, pregătirea militară este întotdeauna asociată unei condiționări mentale fondate pe ura față de Occident și pe respingerea valorilor sale, așa-zise materialiste (cf. Documentul 15: raportul luptei antiteroriste privind rețelele sunnite, finanțarea lor etc.).

Teroriștii islamici folosesc agenți de recrutare care, în afara cunoașterii islamului, a mijloacelor de finanțare considerabile – cel puțin în ochii tinerilor săraci de la periferie – și a raporturilor directe cu șeful unei organizații din GIA, se bucură și de renumele obținut în operațiuni militare ce trec drept prestigioase, în special în Bosnia sau în Afghanistan. Astfel, le este mai ușor să-i facă să viseze pe tinerii candidați la djihad, care vor lupta împotriva societății occidentale.

Din septembrie 1995, serviciile poliţiei europene se infiltraseră sau desfiinţaseră destule reţele în Franţa, în Tunisia şi în Maroc pentru a-şi face o idee mai precisă asupra acelui *modus operandi* al celor ce recrutau şi asupra naturii filierelor lor. Pe atunci, cele mai active tabere de antrenament erau cele din Baktia şi Schehar Siab în Afghanistan. Informaţiile de la acea dată despre instrucţii cu explozivi extrem de perfecţionaţi, cum este faimosul C4, folosit, în ultimul deceniu, de majoritatea organizaţiilor teroriste. Tot pe atunci existau, în Pakistan, tabere de antrenament destinate atentatelor cu maşini-capcană. Conversaţii interceptate de serviciile de informaţii, britanice între altele, permiseseră înregistrarea de discuţii între islamiştii din Franţa şi din Marea Britanie cu stagiari găzduiţi în tabere de pregătire din Pakistan şi aflaţi sub conducerea unui anume Abu Kassem. Aceste interceptări au dezvăluit că, în 1995, acesta căuta să recruteze tineri din comunităţile islamice din ţările europene, în special din Franţa, Marea Britanie şi din Germania, pentru a-i pregăti ideologic în vederea realizării unor operaţiuni *kamikaze* în Europa.

Înregimentarea se intensifică puţin înainte de atentatele de la Paris din 1995. Alţi radicali islamişti erau pe cale să creeze în Europa o adevărată legiune pentru Bosnia. Şi aceşti voluntari erau destinaţi să îngroaşe rîndurile stagiarilor din Afghanistan. Majoritatea celor care vor fi, mai tîrziu, trimişi să lupte în Bosnia aparţineau unei unităţi numite „Falanga credincioşilor". De asemenea, dintre aceşti viitori martiri, unii urmau să fie folosiţi de mişcarea *Djihadului islamic* din Palestina. La sfîrşitul anului 1995, Fathi Chanak, şeful acestei organizaţii, anunţase că dorea să organizeze comandouri sinucigaşe de 100 de voluntari, pentru a iniţia operaţiuni împotriva forţelor israeliene, dar şi împotriva tuturor celor care combăteau islamul, în Europa şi în Algeria. Acest număr de 100 de luptători gata să se sinucidă pentru *Djihad* pare o extravaganţă, însă adevărul este şi mai înspăimîntător.

Iată, în continuare, mărturisirea unui stagiar care a supravieţuit acestor tabere. Candidaţii se înghesuiau, practic, într-o bază din Liban, unde el însuşi fusese instruit să devină o bombă vie. Însoţiţi din prima pînă în ultima zi a instruirii lor de un imam însărcinat să-i motiveze din punct de vedere spiritual, novicii *kamikaze* sfîrşeau prin a-şi implora maeştrii să-i trimită în misiune, atît de mare era nerăbdarea lor de a ajunge în Paradis... sau tensiunea nervoasă şi dorinţa de a termina odată. Aceste comandouri primeau o instruire militară rudimentară, iar condiţiile lor de viaţă erau, pînă

în ziua misiunii, monahale. Cu doar două ore înaintea atentatului, un imam trezea bombele umane și le trimitea să se roage pentru ultima dată. Apoi, voluntarii urcau într-o mașină, ale cărei portiere erau sudate! Același martor povestește că, de asemenea, la fiecare sesiune de pregătire instructorii sacrificau voluntar un stagiar care, avînd corpul încins cu o centură de explozibil, se zdrobea de un zid cu mașina, condusă cu 50 km/h. Abominabila viziune a morții camaradului lor, departe de a-i șoca, le dădea celorlalți „nebuni ai lui Dumnezeu" energia disperării. Pe vremea aceea, *Djihadul islamic* din Palestina, care își avea agențiile în Iran, primea un ajutor financiar de 200 000 de dolari pe lună pentru a cumpăra arme, explozibil și pentru a asigura pregătirea voluntarilor *kamikaze*.

Conform ziarului *al-Watan al-Arabi* din 7 iunie 1997, o tabără similară ar exista la frontiera afgano-pakistaneză. Aici se antrenau în vederea unei ultime și definitive participări la djihad (cf. Documentul 16 sau *kamikaze* programați) 5 000 de viitori sacrificați, cu vîrste între 16 și 25 de ani, veniți din întreaga lume. Tabăra era condusă de un pakistanez supranumit *al-Archad* (cel mai bun ghid).

Alte circuite de recrutare apelau și la mișcarea *Hamas* din Palestina. Se știe, de asemenea, că mai mulți partizani din regiunea Blida din Algeria au fost formați de Yehia Ayache, cunoscut și sub numele de „Inginerul", omul care pe atunci pregătea în taberele *Hamas* viitoarele bombe vii. După reluarea noii Intifade, în septembrie 2000 și ianuarie 2001, Usama bin Laden ar fi trimis emisari *Hamas*-ului. Alții, încă și mai numeroși, care s-au alăturat GIA sau AIS, au fost antrenați în taberele *Hezbollah* din Palestina. Militanții acestei organizații își primeau instruirea militară în taberele *Hezbollah* din Liban sau în cele ale Frontului Popular de Eliberare a Palestinei – Comandamentul general (FPLP-CG) al lui Ahmed Jibril, un redutabil militant palestinian convertit la islamism și care dispunea de baze în Liban, Iran, Europa de Nord și, potrivit BKA[10], chiar în Germania.

Aproape toți islamiștii care au avut un rol important în atentatele de la Paris din 1995 au o trăsătură comună, chiar dacă originea lor socială este foarte diferită: ei au fost fie instruiți în Pakistan sau în Afghanistan, fie au fost elemente-pivot în filierele de recrutare a teroriștilor islamici. Este cazul lui Abu Fares, alias Rashid Ramda, director al revistei *al-Ansar*[11] din Londra, de asemenea cunoscut pentru a-i fi finanțat pe autorii atentatului din 25 iulie 1995, împotriva RER, la stația Saint-Michel din Paris.

Ramda a fost şi organizator de „stagii" în Afghanistan pentru islamiştii din Marea Britanie.

În aceleaşi tabere s-ar fi antrenat şi Adam Abdel Ali, alias Adam Khan Balush, alias dr. Adel Sabah, mai cunoscut sub alte 40 de nume false: Ramzi Yussuf, autorul atentatului de la World Trade Center. Pe adevăratul său nume Abdel Basit Mahmud Abdulkarim, un nume pe care a încetat de multă vreme să-l mai folosească, Ramzi Yussuf s-a născut în 1968, în Kuweit, într-o familie originară din Balushistanul pakistanez. Acesta din urmă ar fi fost în legătură cu apropiaţi ai lui Usama bin Laden din 1998, în Afghanistan şi în Pakistan pe cînd locuia la Peshawar, în pensiunea de familie *Beit as-Chouada* („Casa martirilor") şi, în mai multe tabere, finanţate de saudit, ar fi învăţat să fabrice bombe artizanale. În 1991, în urma unei întîlniri la Peshawar cu Abubakr Janjalani, fondatorul grupului filipinez Abu Sayyaf[12], pe atunci finanţat în parte de Usama bin Laden, Ramzi Yussuf ar fi ales deliberat calea terorismului. Graţie competenţelor sale, ar fi fost recrutat consilier tehnic în grupul luptătorilor lui Abu Sayyaf. Expert în luarea de ostatici şi specialist în protejarea convoaielor de droguri pe aeroporturile din Insulele Basilan şi Jolo. Cît priveşte acest grup terorist, în ediţia din 23 august 1998 a ziarului *Philippine Daily Inquirer*, ziariştii filipinezi arată că, în decursul ultimilor ani, Usama bin Laden a fost un vizitator frecvent, mai ales al regiunii Mindanao, fief al rebelilor grupului lui Abu Sayyaf. Tot atunci, mai mulţi oficiali filipinezi, între care şeful de cabinet al preşedintelui, precizau că Usama bin Laden este cunoscut pentru acţiunile sale filantropice în mai multe organizaţii musulmane din sudul ţării. Conform aceloraşi ziarişti, cumnatul lui Usama bin Laden, Mohamed Jamel Khalife, şef al unui ONG saudit, a sprijinit financiar mişcarea *Jamaa Islamya*, care a revendicat masacrul (60 de morţi!) turiştilor din Luxor, în Egipt, în 1997 (cf. Documentele 17 şi 18, în care *Jamaa Islamya* şi *Djihad* justifică operaţiunea de la Luxor.) Un alt membru al familiei teroristului, unchi matern al lui Ramzi Yussuf, Zahid el-Cheikh, închis în Statele Unite, este, de asemenea, cunoscut pentru legăturile sale cu Usama bin Laden. Ca şi ex-sauditul, el a luptat în Afghanistan, unde şi-a pierdut un frate, iar mai înainte a lucrat pentru o organizaţie nonguvernamentală în capitala kuweitiană, *Mercy International*. Originar din Balushistan, a fost, totodată, implicat în traficul de arme din Pakistan; potrivit mărturiei unui apropiat al lui Ramzi Yussuf, o parte din aceste arme ar fi fost destinate asasinării lui Benazir

Bhutto, în cursul unei campanii electorale. Potrivit altor surse, Zahid el-Cheikh a fost în strînsă legătură cu unul dintre finanțatorii și mentorii nepotului său, un saudit identificat sub numele de Abdul Madjid Madni. De asemenea cunoscut pentru legăturile sale cu Usama bin Laden, acesta l-ar fi folosit de mai multe ori ca agent de legătură, mai ales cu Ramzi. Cu prilejul unei percheziții la domiciliul lui Zahid el-Cheikh din Islamabad, anchetatorii au găsit o cerere de pașaport pe numele Abdel Basit, patronimul adevărat al lui Ramzi Yussuf, și au făcut numeroase descoperiri tulburătoare: fotografii ale lui el-Cheikh în compania generalului Zia, președintele Republicii pakistaneze, și a lui Nawaz Sharif, prim-ministrul aceleiași țări, dovedesc că unchiul lui Ramzi Yussuf avea relații amicale cu *establishment*-ul politic pakistanez.

Islamiștii algerieni ai grupului lui Hassan Hattab, în special rețelele lor din Europa (cf. Documentul 19) s-au apropiat de mișcarea lui bin Laden. Se pare că ei beneficiază de mijloace financiare reîmprospătate, apropiați ai GIA fiind însărcinați să mențină cu regularitate legătura. În urma unui raport din 25 noiembrie 2000, UCLAT, care depinde de Ministerul francez de Interne, este neliniștită de prezența imamilor favorabili tezelor lui bin Laden în moschei din Paris, Londra, Bruxelles și Germania.

În privința rețelei algeriene apropiate lui Usama bin Laden, se descoperă că și ea trece prin Afghanistan. Algerianul Ahmed Ressam[13], provenind din Canada, a fost arestat în Statele Unite pe 14 decembrie 1999, fiind în posesia a 50 de kilograme de explozibil. El făcea parte dintr-o rețea de mudjahedini care luptaseră în Afghanistan și în Bosnia. Această rețea fusese condusă din Montreal de Fatah Kamel, care a fost extrădat în Franța pe 16 mai 1999, în cadrul unei anchete judiciare legate de afacerea islamiștilor de la Roubaix. Fatah Kamel organizase în Iordania, în interiorul țării, o bază pentru islamiștii algerieni. Ei se îndreptau spre Canada ca studenți sau pentru a cere azil. După arestarea lui Ressam, directorul serviciului canadian de informații și apărare va recunoaște că țara sa găzduise numeroși simpatizanți ai GIA. În 1997, Usama bin Laden avea legături cu organizația canadiană *Human Concern International*. Unul dintre membrii săi, Ahmed Said Khadr, îl întîlnise pe bin Laden la Kandahar, în iulie 1996 (pe atunci, acesta își construia fără probleme o vilă pe o suprafață de 43 000 m^2). Atunci a fost înființată filiera canadiană. Unul dintre personajele-cheie ale acestei rețele, Said Atmani, cunoscut și sub numele de Abu Hisham, avea două pașapoarte, bosniac și marocan, și fusese for-

mai în celulele organizației egiptene *Jamaa Islamya*, iar mai înainte luptase în Bosnia în rîndurile batalionului de mudjahedini arabi, sub ordinele lui Abdelkader Mokhtari, comandantul celei de-a șaptea brigăzi de la Zenica. La sfîrșitul anului 1995, algerianul Ressam trebuia să se instaleze în Canada, ca refugiat politic. Aceste bănuieli privind implicarea fundamentaliștilor algerieni de partea lui Usama bin Laden ar fi fost confirmate în octombrie 1995, prin înmînarea de către generalul algerian Mohamed Lamaari autorităților saudite a unei liste de islamiști algerieni care proveneau însă și din alte țări din zona Maghrebului și care se pregătiseră în taberele lui Usama bin Laden.

În mai 1995, al-Zawahiri, mîna dreaptă a lui bin Laden, organizează în apropierea Genevei o întîlnire a islamiștilor egipteni cu doi ideologi algerieni, simpatizanți ai GIA (să amintim că la 26 iulie a avut loc atentatul din metroul parizian, la stația Saint-Michel, tot o „operă" a algerienilor). Unul dintre scopurile acestei întîlniri secrete era de a stabili contacte între islamiștii egipteni și „afgano-algerieni". Pentru ajutorul acordat unei minorități a GIA, al-Zawahiri voia, în schimb, sprijin pentru pregătirea unui complot împotriva președintelui egiptean Mubarak, care venea deseori în Franța în vizite oficiale sau private. De altfel, mai multe tentative de asasinare a președintelui egiptean eșuaseră. După Iosif Bodanski, consultant în Congresul american și autor al cărții *Bin Laden, omul care a declarat război Americii*[14], al-Zawahiri n-ar fi circulat clandestin prin Europa, în 1997, decît pentru a crea aici rețele de teroriști islamiști în așteptare. De asemenea, el ar fi promis să-i sprijine pe cei din GIA care, sub presiunea grupului lui Hassan Hattab, visau să organizeze atentate cu prilejul Cupei Mondiale de fotbal găzduite în 1998 de Franța. Pe 16 iulie 2000, acest grup a trimis Parisului două scrisori de amenințare, pe care responsabilii luptei antiteroriste le-au luat foarte în serios, din cauza legăturilor acestor algerieni cu bin Laden. În pușcăriile franceze, unde au fost închiși membri ai GIA și unde au apărut graffiti pro-bin Laden, au fost descoperite legături între algerieni și ex-saudit. Parisul nu a vrut să dezvăluie aceste pericole.

Acum cîteva luni, Algeria a aflat că grupul lui Hattab fusese zguduit de disensiuni: o parte dintre membrii săi fuseseră „deturnați" de credincioși sudanezi anti-bin Laden.

În 1994, Usama bin Laden însuși a efectuat o călătorie la Manchester și la Wembley, la periferia londoneză, pentru a-i întîlni pe simpatizanții GIA, în special pe cei care animau ziarul

Al Ansar. Acest ziar, finanţat prin intermediul lui bin Laden, încă din 1995, chema la djihad împotriva Franţei: prima lovitură a fost atentatul din staţia de metrou Saint-Michel.

Şi Bosnia, din 1992 pînă la Acordul de la Dayton[15] din noiembrie 1995 – care va determina închiderea taberelor de voluntari musulmani şi desfiinţarea unităţilor lor – a oferit noi perspective pentru implicarea mudjahedinilor care nu prea voiau să se întoarcă în ţara lor. Începînd din 1992, cel puţin o mie de combatanţi din Maghreb, Iran, Liban sau din Turcia ar fi luptat în fosta Iugoslavie. Majoritatea algerienilor prezenţi în Bosnia pe atunci, aparţineau de exemplu, grupului Abdallah Anas, o organizaţie finanţată de societăţile yemenite aparţinînd lui Usama bin Laden. Dar luptătorii veneau din toată lumea musulmană sau chiar din Franţa, precum Lionel Dumont, născut în 1971 în Nord, mezinul unei familii cu opt copii şi care, în 1992, după ce s-a convertit la islam, a îmbrăţişat cauza djihadului. Acest tînăr francez lipsit de griji, cu o pregătire şcolară modestă, încorporat în Armata a IV-a RIMA de la Frejus, va participa în 1993, la Djibouti, la operaţiunile umanitare din Somalia, înainte de a trece de partea islamiştilor fundamentalişti. Între 1993 şi 1995 el merge cu regularitate în Bosnia, unde participă la acţiunile umanitare în favoarea musulmanilor, înainte de a iniţia o filieră de trafic de arme. În cele din urmă, va lupta împotriva sîrbilor în batalioanele Legiunii islamice, înconjurat de afgani. Devenit, prin căsătorie, bosniac, se va numi de aici înainte Abu Hamza. Dedîndu-se banditismului de drept comun, va fi arestat în Bosnia, după atacarea unei benzinării, în cursul căreia unul dintre acoliţii săi, un nord-african, a fost ucis.

Din surse arabe, ipotezele cele mai avansate vorbesc, aşadar, de 4 000 de mudjahedini. Odată instalaţi, aceşti „afgani" experimentaţi au servit drept instructori noilor recruţi musulmani sau convertiţi de curînd, sosiţi direct din Europa Occidentală, sub acoperirea organizaţiilor occidentale şi, departe de a avea rolul de calma spiritele, ei puneau, mai degrabă, gaz pe foc şi transformau conflictul etnic bosniac în djihad.

Una dintre principalele figuri islamiste din Bosnia este Abu Abdel Aziz, zis Barbarossa, din cauza bărbii sale vopsite cu hena. În Afghanistan, era instructor al comandourilor speciale ale lui Abdallah Azzam. În Bosnia, îşi va etala cruzimea, plăcîndu-i să se împodobească cu capetele sîrbilor decapitaţi (Cf. paginii 11 din caietul cu fotografii). Barbarossa, finanţat de bin Laden, va recruta mai multe grupuri pentru acesta. Dar anturajul egiptean al ex-sau-

ditului îl va pune în gardă pe bin Laden în legătură cu instabilitatea lui Abu Abdel Aziz şi cu pericolele care puteau decurge de aici.

În 1993, în moscheile şi în centrele din Franţa, Germania şi din Marea Britanie, prin intermediul ziarului *Chemarea djihadului*, tipărit în Bosnia, a fost anunţată crearea acestui „batalion independent al mudjahedinilor". În acelaşi timp, această unitate de voluntari antrenaţi în Bosnia, în apropiere de Zenica, n-ar fi numărat totuşi niciodată mai mult de cîteva sute de luptători. Acest nou djihad european a permis apariţia altei generaţii de militanţi islamişti, mai tineri, dar la fel de bine instruiţi ca şi cei mai în vîrstă. În această pepinieră s-a realizat revigorarea mişcării islamiste internaţionale de astăzi. Bosnia le-a redat numeroşilor veterani din Afghanistan o anume inocenţă; ei au putut primi, prin căsătorie, naţionalitate bosniacă, renunţînd astfel, cel puţin din punctul de vedere al stării civile, la un trecut uneori stînjenitor.

După încheierea acordurilor de la Dayton şi după retragerea unui mare număr de mercenari, reţelele lui Usama bin Laden s-au dezvoltat pe acest teren bosniac fertil. La numai cîteva luni după predarea armelor de către mercenari, în 1996, Usama bin Laden a reuşit să-şi reia acţiunile în Bosnia, prin intermediul unei organizaţii de caritate supuse islamului, *Saudi High Commission* (SHC). Potrivit unui informator francez, majoritatea cadrelor SHC îi sînt favorabile lui Usama bin Laden, deşi, sau tocmai pentru că, în mare parte fondurile provin din Arabia Saudită. Această organizaţie, oficial înregistrată pe lîngă HCR a Naţiunilor Unite, este structurată ca o armată, „subordonările în cadrul ei sînt definite cu claritate şi rareori contestate", pentru a relua termenii unui agent de informaţii care a putut să se infiltreze în organizaţie. Lider este aici şeicul Nasser, un şef foarte autoritar care îşi are sediul la Sarajevo, unde beneficiază de sprijin la nivel înalt. În general, ordinele sale sînt trimise prin fax, o dată pe săptămînă, pe întreg teritoriul bosniac. Dar SHC foloseşte frecvent, ca în multe alte ţări occidentale, reţeaua de moschei cu prilejul rugăciunilor de vineri. De cele mai multe ori aceste ordine se referă la gestionarea stocurilor şi la transportarea cu camionul a ajutoarelor umanitare acordate de această asociaţie. Cu prilejul organizării convoaielor, şoferii, recrutaţi dintre localnici şi care nu sînt plătiţi decît odată ajunşi la destinaţie, nu-şi primesc instrucţiunile decît în ultima clipă. Adesea, odată trecută frontiera croato-bosniacă, echipajele sînt înlocuite pentru a asigura confidenţialitatea misiunilor şi pentru ca şoferii să nu ştie ce transportă. În schimb, personalul care girează

stocurile este compus din tineri arabi, pe care organizaţia îi foloseşte şi pentru alte îndatoriri; aceşti tineri care lucrează în depozite ar fi, în realitate, mudjahedini care se ocupă de recuperarea şi distribuirea de materiale ilicite, droguri sau armament.

SHC este o organizaţie puternică, ce acoperă ansamblul teritoriului federaţiei croato-musulmane din Bosnia. Oraşele Mostar, Bihac, Tuzla, Jablanica, Gracanica şi Goradze adăpostesc antrepozite. La Sarajevo sediul este prosper. Omniprezentă, SHC este implantată chiar în portul Ploce şi în aeroportul din Split, două dintre cele mai importante surse de tranzit, de încărcare şi de descărcare. Organizaţia, al cărei Stat-Major este alcătuit din cadre apropiate lui Usama bin Laden, se ocupă, cu precauţie, de menţinerea imaginii sale şi aderă cu scrupulozitate la misiunile oficiale de caritate: cantităţi importante de curmale, făină, zahăr, orez sau grîu sînt repartizate în diferite centre păzite din Ploce sau Split. Acestor livrări de ajutoare alimentare li se adaugă şi cele de materiale destinate spitalelor, în special celui din Mostar, a cărui aprovizionare sistematică este în mod deosebit supravegheată de Usama bin Laden.

Pentru diferiţii informatori care au trecut acţiunile SHC printr-un filtru fin, se pare că această organizaţie serveşte drept bază logistică operaţiunilor lui Usama bin Laden, cu binecuvîntarea şefilor ei sau fără ştiinţa acestora. S-a stabilit că printre încărcăturile de hrană sau medicamente au fost strecurate, printre altele, arme, mine, explozibil şi puşti de asalt. Şefii SHC au fost constrînşi, pentru a evita punctele de vamă sau controalele poliţiei croate, să stabilească itinerare care ocolesc spre Mostar, trecînd mai ales pe drumuri de munte puţin frecventate, care tranzitează prin oraşele Cvimi Gam, Ljubuski şi Citluk. Astfel, mudjahedinii, combinînd o reţea de relaţii, cumpărate cu bani peşin o dată cu fiecare trecere, împreună cu o abilă mascare a automobilelor, ajung să-şi aprovizioneze camarazii cu arme. Această metodă a fost confirmată după ce un convoi a fost obiectul unei percheziţii atente; într-adevăr, armele se găseau ascunse în camioanele al cincilea, al şaselea şi al şaptelea ale primului convoi şi în al şaselea şi al şaptelea ale celui de-al doilea.

Din aprilie 1996, printre activităţile organizaţiei se numără şi îngrijirea orfanilor de război. Orfelinatelor, în special, le sînt dăruite medicamente şi cărţi. Bineînţeles că în cadrul obiectelor de studiu predate în aceste aşezăminte islamul ocupă o parte însemnată, tinerele victime ale războiului civil, dezorientate şi

influențabile, reprezentînd un sol propice pentru prozelitism. Pregătirea religioasă pune accentul pe fraternitatea dintre țările musulmane și insistă cu deosebire asupra legăturilor dintre Bosnia și lumea arabă. Usama bin Laden face cu regularitate donații acestor orfelinate. Această campanie de islamizare a tinerilor este foarte asemănătoare celei din școlile coranice *(madrasa)* din Afghanistan, Pakistan și Nepal.

Simultan, organizația se însărcinează să imprime o urmă vizibilă a islamului, prin favorizarea construirii de moschei. Aceste edificii au un dublu scop: susțin financiar o economie slăbită și lasă pe pămîntul Bosniei o dovadă de necontestat a credinței generoșilor donatori. Această omniprezență este întărită prin existența cohortelor de tineri veniți în principal din Yemen, Siria, Libia și Iordania, care sînt principalii agenți ai prozelitismului în rîndul tinerilor localnici dezorientați. Acești mudjahedini nu riscă să se lanseze în acțiuni ce ar putea să-i expună; e limpede că misiunea lor este diferită de cea a obișnuiților acestei organizații. Ei păstrează cea mai mare discreție, astfel încît nu-și iau niciodată permisii și nu-și părăsesc bazele. Cu prilejul aplicării acordurilor de la Dayton, „frații arabi" prinși în antrepozite au putut totuși să se strecoare printre obstacole, grație unui vast trafic cu documente false înlesnit de oamenii politici care simpatizează cu islamismul. Unii au ajuns cu ușurință în străinătate și au reușit apoi să revină sub o nouă identitate. Astfel, după cum conchide, la 20 mai 1997, un raport al Direcției de Informații Militare (DRM), din cadrul Ministerului francez al Apărării: „*Saudi High Commission*, sub acoperirea ajutorului umanitar, contribuie la favorizarea unei islamizări de durată a Bosniei, prin acțiunile sale asupra tineretului din această țară. Îndeplinirea unui astfel de proiect conduce la asigurarea unei platforme desăvîrșit plasate în Europa pentru integrismul islamic și la conferirea unei acoperiri membrilor organizației bin Laden."

Pentru publicația sîrbă *Dani*, această implicare este aproape neîndoielnică, astfel încît, în 1993, ambasada Bosniei i-a oferit lui Usama bin Laden un pașaport bosniac. Revista este atît de sigură de sursele sale, încît publică numărul documentului de călătorie: 0801888 și data pînă cînd este valabil, 14 septembrie 2003... Nimic surprinzător, centrul diplomatic de la Viena este cunoscut pentru activismul său în privința căutării de fonduri.

În aprilie 1999, o altă afacere avea să confirme bănuielile privind implicarea lui Usama bin Laden în Europa. Atunci, un raport al serviciilor de informații europene afirma că *al-Qaida* ar

fi susținut financiar UCK, Armata de Eliberare din Kosovo[16] și ar fi instruit o parte din reprezentanții ei în taberele din Afghanistan. Potrivit revistei britanice *Jane's International Defence*, adevărată biblie în materie, documente găsite asupra unui soldat din UCK ar fi dezvăluit că acesta era un ghid clandestin de trecere peste frontiere a luptătorilor și că grupul său se compunea, în parte, din mercenari de origine saudită, fiecare dintre acești voluntari avînd un pașaport albanez. Raportul insistă asupra modului de finanțare a UCK: prin recurgerea, în mod hotărîtor, la traficul de droguri. Această rețea de distribuire, cunoscută sub numele de „Drumul Balcanilor", ar introduce în Europa narcotice produse cu binecuvîntarea talibanilor în Afghanistan.

Astfel, conform Observatorului Geopolitic al Drogurilor din Paris, UCK ar fi trecut, în fiecare an, în Europa heroină și cocaină în valoare de peste două miliarde de dolari! Aceste tranzacții ar fi adus, în buzunarele organizației, beneficii de peste 10 milioane de dolari, permițîndu-i ca, înainte de ofensiva sa din primăvara anului 1998, să se reînarmeze integral.

Astfel, destinul lui Usama bin Laden este extrem de legat de această armată islamică din umbră, care este infiltrată din Pakistan pînă la frontierele Europei, și de sateliții ei mafioți. Începînd prin a fi unul dintre părinții fondatori ai acestei legiuni islamice, dat fiind că a contribuit hotărîtor la aprovizionarea ei cu luptători pe timpul „cruciadei" antisovietice, sauditul i-a devenit unul dintre moștenitori. Poate singurul moștenitor, pentru că a dat un nou sens luptei tuturor acestor oameni, gata de orice sacrificiu, însă lipsiți de adversar; Usama bin Laden le-a arătat cu degetul Statele Unite și Occidentul. Le-a oferit o nouă „cruciadă". Să ne amintim de Airbus-ul companiei Air France, deturnat la Alger de GIA, în decembrie 1994. Avionul trebuia să explodeze deasupra Parisului. Un cotidian algerian, *El Yum*, publica, în februarie 2001, un interviu cu Omar Chikki, șeful comandoului. Poliția algeriană a arestat șase dintre membrii săi, reducîndu-i efectivul la un număr de patru, de unde și eșecul său și asaltul GIGN pe aeroportul din Marsilia.

NOTE

[1] Informații primite de autor de la surse oficiale din Israel.

[2] De la numele unei victorii arabe împotriva perșilor, din 637, preludiu al cuceririi musulmane a Irakului: aceasta a pus capăt ocupației persane.

[3] Poziția lui Masud este astăzi foarte clară. În opinia sa, exprimată în cursul unei discuții cu autorii, terorismul prejudiciază islamul. În ipoteza că ar

reveni la putere, el afirmă că ar pune capăt tuturor activităților teroriste din taberele din Afghanistan, inclusiv celor ale lui Usama bin Laden. Potrivit șefului opoziției armate a talibanilor, tensiunea din regiune se datorează intervenționismului Pakistanului, animat de ambiția de deveni o mare putere regională. Pentru aceasta, Islamabadul are nevoie de Afghanistan drept bază de rezervă, în cazul unei confruntări directe cu India.

[4] Mai mult de 60 de publicații islamiste redactate în principal de militanți egipteni și algerieni, apar la Londra (cf. Documentele 20 și 21; astfel, bin Laden însuși semnează deschiderea unei agenții în capitala engleză). Pînă în 1998, o mare parte dintre aceste publicații au fost finanțate de Usama bin Laden și de un pakistanez cunoscut sub numele de Kelim. Usama bin Laden a încercat, în 1996, să finanțeze conferința islamică de la Londra, care a fost apoi anulată sub presiunea guvernului britanic. În timpul acestei conferințe, Usama bin Laden voia să cheme la djihad în Golf, mai exact, împotriva intereselor anglo-saxone. De altfel, această conferință nu suscitase unanimitatea în mediile islamiste din Marea Britanie; Azzam Tamini, unul dintre șefii „Fraților musulmani" din Marea Britanie, credea că mai multe mișcări islamiste nu erau în favoarea acestei conferințe și că, dacă aceasta ar instiga la acte de terorism, el ar refuza să participe. În realitate, Usama bin Laden dorea să folosească această tribună în Marea Britanie pentru a chema la unirea șiiților cu sunniții și la o apropiere între Iran și organizațiile foștilor afgani. Dezvăluirile organizațiilor din Londra au dus la deconspirarea acestui plan islamist.

[5] Kamar Eddin Kherban a părăsit forțele algeriene în 1993 și s-a alăturat mudjahedinilor din Pakistan, unde a preluat conducerea afgano-algerienilor.

[6] Pentru membrii „Frăției bin Laden", *Mossadul* israelian poartă răspunderea acestui atentat, iar Usama bin Laden a luat hotărîrea de a finanța orice combatant ce se revendică a fi un membru legitim al acestei organizații.

[7] Între 11 iulie și 17 octombrie 1995, populația pariziană este victima a șase atentate teroriste, dintre care cel mai sîngeros va fi cel din 25 iulie, din stația de metrou Saint-Michel. Bilanț: 7 morți și 84 de răniți. Această serie de atentate va lăsa în urmă 9 morți și 198 de răniți.

[8] Serviciul de Cooperare Tehnică Internațională a Poliției.

[9] Relațiile lui Usama bin Laden cu *Hamas* datează cam din 1994. De pe atunci miliardarul finanța deja mișcarea islamistă palestiniană. De altfel, Usama bin Laden s-a lovit de reticența anumitor țări din Golf și a Iranului, care nu vroiau ca organizația să fie condusă de fostul saudit. El va propune, în august 1997, elementelor extremiste ale *Hamas* sume considerabile după ce Statele Unite au oprit cele 360 de milioane de dolari colectate de agenții mișcării de eliberare a Palestinei. Această înghețare a conturilor integriștilor de către autoritățile americane i-a dat ideea de a folosi propriile mijloace financiare pentru a recruta militanți din organizația *Hamas*, specializați în acțiuni de comando, cu scopul de a-i integra în taberele sale din Afghanistan. Nimic nu se obține pe gratis...

[10] BKA este serviciul de contraspionaj german.

[11] Înainte de interzicerea sa, acest periodic denigra Occidentul și ocăra Franța, împotriva căreia instiga la djihad.

[12] Kumander Abu Sayyaf, cunoscut și sub numele de Abubakr Janjalani, s-a născut în 1963 la Isabela, din părinți creștin și musulman. A studiat în Arabia Saudită și în Libia. La începutul anilor '90 a creat grupul Abu Sayyaf și a fost

ucis în decembrie 1998, în cursul unei operaţiuni a poliţiei, în Insula Basilan. Pe capul său fusese pusă o recompensă de 375 000 de dolari. Grupul Abu Sayyaf revendica autonomia regiunii Mindanao din sudul Insulelor Filipine. Această organizaţie teroristă, ale cărei metode ţineau mai mult de banditism decît de cele ale unei formaţiuni politice revoluţionare, s-a făcut vinovată de a fi luat ostatici un grup de 21 de turişti europeni, asiatici, libanezi şi sud-africani, la 23 aprilie 2000, în insula malaieziană Sipadan. Ostaticii au fost apoi transferaţi pe Insula Jolo, situată la 960 kilometri de Manila, unde teroriştii îşi aveau baza. Gruparea dispunea de aproape 1 000 de oameni bine înarmaţi. Gruparea Abu Sayyaf, pe cînd se afla în plin proces de eliberare a ostaticilor, a răpit, la 30 august 2000, un american şi a cerut eliberarea lui Ramzi Yussuf, închis în Statele Unite pentru atentatul de la World Trade Center.

[13] Legăturile sale cu bin Laden au fost dovedite după arestarea unor membri ai *al-Qaida*, în Iordania.

[14] Editura Forum, New York, 1999.

[15] Acordul încheiat la Dayton, în Ohio, monitorizat de mediatorul american Richard Holbrooke, a fost numit „acordul de tipul *Pax americana*"... El stipulează ca Bosnia-Herţegovina să devină un stat suveran, ce nu trebuie confundat cu republica sîrbă a Iugoslaviei, alcătuită din federaţia croato-musulmană (51% din teritoriu) şi Republica sîrbă (49%).

[16] Miliţie albaneză al cărei obiectiv este obţinerea independenţei regiunii Kosovo şi regruparea albanezilor din ţările învecinate (Macedonia şi Albania). UCK număra, în 1998, mai multe mii de voluntari veniţi din Elveţia şi Germania.

8

„Cruciada“ antiamericană

Angajarea ca terorist a lui Usama bin Laden se oficializează la 23 august 1996, atunci cînd declară începerea djihadului. Pînă la această dată, sprijinul acordat musulmanilor afgani și reînnoirea islamului, în general, par să fi fost calul de bătaie al sauditului, dar nici un atac antiamerican nu fusese rostit în mod explicit. *Fatwa* din 23 august nu prezintă nici un fel de ambiguitate, Usama trece Rubiconul: „Zidurile opresiunii și ale umilinței nu pot fi dărîmate printr-o ploaie de gloanțe.“

Usama bin Laden se referă la forțele americane prezente în Arabia Saudită și îi îndeamnă categoric pe musulmani să pună mîna pe arme împotriva americanilor. În februarie 1998, va face un pas mai departe: în timpul unei adunări a islamiștilor din Afghanistan, îi va îndemna pe musulmani să acționeze împotriva intereselor americane peste tot în lume. Șapte luni mai tîrziu, în dimineața zilei de 7 august 1998, două dintre ambasadele americane, cea din Tanzania și cea din Kenya, sînt ținta unor atacuri. Explozia din Nairobi, în plin centru, pricinuită de încărcătura explozivă plasată în parcarea din spatele ambasadei, la intersecția dintre bulevardele Arap Moi și Haile Selassie, va face 212 victime: 10 americani, dar mai cu seamă kenyeni, funcționari la serviciile poștale diplomatice, și 4 650 de răniți. Atentatul de la Dar es Salaam, ce va avea loc cu cîteva minute mai tîrziu, va provoca moartea a 11 persoane și va răni 72[1].

Bill Clinton hotărăște să reacționeze: trimite rachete asupra taberelor afgane ale lui Usama bin Laden. Să notăm că pe 20 august 1998, adjunctul lui Usama bin Laden, Ayman al-Zawahiri, l-a sunat, de pe telefonul mobil al șefului său, pe jurnalistul pakistanez Rahimullah Yusufzay[2]. Convorbirea a durat 40 de minute, iar 20 de minute mai tîrziu, primele rachete americane cad asupra taberelor lui Usama bin Laden din Afghanistan. A doua zi, Al-Zawahiri îi comunică telefonic jurnalistului că bin Laden e în viață.

Cei din anturajul lui Usama bin Laden erau atît de siguri pe ei, încît nu se temeau să folosească telefoane conectate prin satelit, chiar şi după bombardament! Unul dintre apropiaţii lui Usama bin Laden aflase despre iminenţa atacului: de la militarii pakistanezi, poate?

Faptul că telefoanele jurnalistului pakistanez sînt ascultate nu mai e un secret pentru nimeni. Acesta ne-a şi relatat, de altfel, cum o dată, în timp ce vorbea cu bin Laden, o a treia persoană intervenise brusc pe fir, întrebînd în engleză: „Cu cine vorbiţi? Cu cine vorbiţi?"

În orele de după atacul american, ISI furniza o informaţie falsă guvernului său, arătînd că una dintre rachetele americane lovise teritoriul pakistanez, provocînd numeroase victime. Pakistanul protestase, pentru ca după cîteva ore să retracteze totul. Directorul ISI, Manzoor Ahmed, a fost revocat după această gafă. Cu atît mai mult cu cît cu cîteva minute înainte de lansarea rachetelor, Pentagonul trimisese un mesaj secret Pakistanului, pentru ca acesta să nu-şi închipuie că ar fi vorba de un atac indian. Date fiind relaţiile tensionate dintre Pakistan şi India, o asemenea confuzie ar fi fost extrem de gravă, putînd declanşa o alarmă atomică.

*

Dar seria de atentate din Africa ar fi putut fi mult mai gravă. După unele informaţii dezvăluite la 20 octombrie 2000 de către unul dintre militanţii organizaţiei, „Frăţia bin Laden" viza şi alte ţinte străine la Nairobi, între altele ambasada Franţei şi centrul cultural francez. Aceste dezvăluiri au fost făcute la New York de către un fost sergent al armatei americane, Ali Mohamed[3], care a recunoscut că acţionase pentru Usama bin Laden. Ulterior, subofiţerul a fost inculpat pentru că a luat parte la complot, ajutînd reţelele „Frăţiei bin Laden" să se instaleze în Kenya, însă mărturisirea lui le-a confirmat anchetatorilor că, dincolo de interesele americane, sînt vizate, în sens mai larg, şi interesele occidentale şi că ameninţarea e cu mult mai generală decît pare la prima vedere (cf. documentele 22, 23 şi 24, care justifică atentatele din Nairobi şi de la Dar es Salaam).

La cîteva zile după atentatele din Africa Orientală, cei 375 de agenţi FBI, specialişti în contraterorism, care debarcă la Nairobi au de îndeplinit o misiune imposibilă şi, totodată, sfîntă să adune laolaltă piesele unui joc de puzzle împrăştiate pe patru conti-

nente. Vor reuşi în parte datorită ajutorului dat de poliţiştii kenyeni şi tanzanieni[4]. Primele elemente ale anchetei scot la iveală faptul că bombele utilizate împotriva ambasadelor din Nairobi şi Dar es Salaam erau nişte uriaşe maşini infernale: mai bine de o tonă de TNT aprins cu capse detonatoare şi încărcături de plastic. Treabă de profesionişti!

După părerea experţilor, bombele sînt fabricate în Orientul Mijlociu: dovada o constituie rămăşiţele din micile cartuşe de oxigen şi acetilenă încorporate în încărcătură, care echivalează cu semnătura mai multor experţi în explozibili, cunoscuţi de serviciile de spionaj. Capse detonatoare identice cu cele de la Nairobi sînt descoperite la Dar es Salaam, în casa lui Rashid Saleh Hemed, unul dintre suspecţii arestaţi de poliţia tanzaniană. Ceea ce demonstrează că în operaţiuni a fost implicată o adevărată reţea, şi nu doar nişte indivizi izolaţi. Logistica atentatelor fusese asigurată de resursele financiare furnizate de banca saudită *Greenland Bank*, din Dar es Salaam, şi de unele organizaţii caritabile islamice din Nairobi.

O altă anchetă, consacrată maşinii aruncate în aer la Dar es Salaam, din care n-a mai rămas decît plăcuţa de înmatriculare, va permite identificarea vehiculului datorită cîtorva bucăţele de metal. E vorba de un vechi camion frigorific, un Nissan din 1987, la care încărcătura explozivă fusese sudată sub şasiu. Prin intermediul uzinei japoneze Nissan şi al importatorului în Tanzania, FBI va ajunge pînă la ultimul proprietar al vehiculului: una dintre persoanele care a pus bombele. Peste trei tone de indicii vor fi recoltate de pe locul exploziilor de către anchetatori, pentru a fi expediate în laboratoarele FBI, precum şi kilograme de hîrţoage abandonate de terorişti în ascunzătorile lor. Precum se vede, membrii reţelelor lui Usama bin Laden lucrau ca nişte adevăraţi birocraţi şi ţineau o evidenţă exigentă şi pedantă a tuturor tranzacţiilor, a tuturor cumpărăturilor, pînă şi a convorbirilor telefonice.

Întîmplarea şi norocul contribuie deseori la succesul unor anchete complexe; FBI va avea noroc. Ba chiar cu carul... În ziua atentatelor, un ofiţer perspicace de la Serviciul Imigrări de pe aeroportul din Karaki îl ia la ochi pe unul dintre călători, altminteri cu o ţinută foarte decentă, proaspăt ras, avînd asupra lui un paşaport yemenit în regulă, dar în care exista fotografia unui ins... cu barbă. Pasagerul suspect vine din Nairobi cu zborul numărul 746 al *Pakistan International Airways*, şi se duce la Peshawar. Intrigat, funcţionarul de la Imigrări îl chestionează şi, primind explicaţii confuze, care se adaugă paşaportului fals, îl

dă pe mîna poliţiei. După trei zile de interogări, Mohammed Sadik Odeh mărturiseşte: a participat la atentatul de la Nairobi şi se ducea să se ascundă în Afghanistan.

Deşi celula din Nairobi pregătise cu toată grija logistica în vederea atentatului, neglijase acest „amănunt“: paşaportul fals al unuia dintre agenţii ei nu se potrivea deloc. Şi atunci, Odeh e dus cu discreţie de către americani în Kenya. La Nairobi, suspectul e din nou interogat de poliţia kenyană şi de FBI; omul rezistă două zile, zicînd că mărturisirile pe care le făcuse la Karaki îi fuseseră smulse cu forţa, dar, pus faţă în faţă cu unele probe descoperite în casa lui din Nairobi, nu are încotro şi spune tot anchetatorilor: de la locul unde-şi aveau Cartierul General la Nairobi, Hotelul Hilltop, şi pînă la casa unde-şi fabricaseră maşina infernală, pe strada Rundu Estates nr. 43, o casă goală, cu două etaje, închiriată de unul dintre membrii comandoului, şi, în sfîrşit, despre cum plecaseră din Kenya cu puţin timp înainte de explozie.

Odeh dezvăluie numele complicilor: al-Owhali[5], Fazzam şi Mohammed Fazul, care, după părerea lui, s-ar afla tot în Kenya, precum şi alţi doi, un sudanez, Mohammed Saleh, şi un saudit, Abdallah, sosiţi în Afghanistan. În cele din urmă, divulgă şi numele organizaţiei lor, *al-Qaida*, şi pe cel al şefului ei, Usama bin Laden! Şi va explica şi modul în care a contribuit la constituirea celulei din Nairobi: fiind palestinian, originar din Iordania, mai întîi s-a instalat la Mombasa, pe ţărmul Oceanului Indian, unde a cumpărat o şalupă cu banii ce-i fuseseră daţi în acest scop. Întreprinderea lui de pescuit îi îngăduia să susţină financiar reţeaua aflată la început, fără a mai depinde de fondurile „Frăţiei“. Anchetatorii au sentimentul că şi-au atins ţinta. În orele care urmează, o parte din cei aproape 400 de „agenţi speciali federali“ care „treceau prin sită“ Kenya de mai multe zile, fac percheziţii la adresele indicate de Odeh, inclusiv la casa lui Mohammed Fazul aflată într-unul din cartierele selecte din Nairobi. Şi anchetatorii descoperă particule de exploziv. Ei au aflat, de asemenea, că Fazul s-a născut la Moroni, în Insulele Comore, la 25 august 1972, şi că l-a cunoscut pe Usama bin Laden la Khartoum. Dar în clipa cînd FBI intervine, suspectul fuge; potrivit unor date verificate de serviciile de informaţii franceze, el soseşte pe Insula Grande Comore la 14 august 1998, cu un zbor Air Madagascar dinspre Nairobi şi avînd asupra lui un bilet Nairobi-Moroni-Dubai-Karaki, iar apoi părăseşte Moroni, la 22 august,

cu un zbor al companiei Emirates, din cîte se pare cu destinația Pakistan, de unde putea ușor trece în Afghanistan.

La Hilltop, care se dovedește a fi un hotel ca vai de lume, unde camerele mobilate se închiriază cu 15 franci pe noapte, și care e situat deasupra unui magazin de fierărie, FBI va descoperi că teroriștii vorbiseră la telefon cu cineva din Comore. Pistă care-i duce la Moroni, pe urmele lui Fazul Mohammed. Dar cînd anchetatorii sosesc la fața locului e prea tîrziu. Teroristul le-a luat-o iarăși înainte, și și-a luat zborul, pe cît se pare via Dubai, în Emiratele Arabe Unite, unul dintre puținele state care au recunoscut regimul talibanilor. Într-un fișier informatic descoperit acasă la fugar, FBI găsește diverse documente privind relațiile lui cu *al-Qaida* și, mai cu seamă, un document menționînd numele unui american, Wadih al-Hage, care locuiește in Texas. E începutul unei noi piste, deși americanul e cunoscut.

La rîndul lui, Mohammed Rashid al-Owhali, pe care FBI l-a chestionat, în urma mărturiei unor doctori dintr-un spital din Nairobi, care-i îngrijiseră rănile suspecte, cauzate de explozie, recunoaște și el că face parte din organizația lui Usama bin Laden și că a venit în recunoaștere de la Lahore, în Pakistan, pe 31 iulie: misiunea lui era să conducă mașina-capcană pînă în spatele ambasadei, în parcare, chiar și cu riscul de a muri la bord în timpul exploziei. În cele din urmă atentatul va fi declanșat în mod diferit, al-Owhali renunțînd în ultima clipă la martiraj și declanșînd explozia cu o grenadă, după ce fugise din camionul-capcană. În momentul exploziei, unul dintre teroriști, Fazzam, care n-a izbutit să fugă destul de repede, deoarece l-a acoperit pe al-Owhali, e pulverizat, anchetatorii descoperindu-i rămășițele în crengile unui copac. Clădirile vecine cu ambasada, care adăpostesc *Cooperative Bank House* și *Ufundi Cooperative Building*, sînt, la rîndul lor, spulberate de explozie.

Ajuns la sfîrșitul anchetei, FBI va expedia mandate internaționale de arestare în șase țări: împotriva lui Odeh, al-Owhali, Mohammed Fazul, Usama bin Laden și Wadih al-Hage, pentru conspirație în atentatele de la Nairobi și de la Dar es Salaam. Conlucrarea cu poliția sud-africană va permite, în octombrie 1999, arestarea și extrădarea lui Khalfan Khamis Mohammed, unul dintre suspecții atentatului de la Dar es Salaam. Teroristul acesta, în vîrstă de 26 de ani, de naționalitate tanzaniană, se refugiase în regiunea Capului sub numele de Zahran Nassor Maulid. Ancheta va demonstra că el îi întîlnise pe ceilalți teroriști iden-

tificaţi de poliţia tanzaniană şi de FBI într-o casă din Dar es Salaam, pe care o închiriase pe numele lui, în iunie 1998.

La o lună după atentatul de la Nairobi, cetăţeanul american Wadih al-Hage, pe care FBI îl găsise în Statele Unite, e arestat în finalul unei mari audieri, unde venise să depună mărturie în faţa unei comisii importante, aceasta acuzîndu-l de minciună. Pe parcursul a 50 de pagini, comisia din New York rezumă viaţa presupusă a lui Usama bin Laden şi a apropiaţilor săi, deschizîndu-şi rechizitoriul astfel: „Începînd de prin 1989 şi pînă la această punere în acuzare, un grup terorist internaţional a existat şi a avut drept misiune neîntreruptă să se opună guvernelor neislamice prin forţă şi violenţă. Această organizaţie s-a desprins din *mekhtab al-Khidemat* („biroul serviciilor"), o organizaţie care a întreţinut birouri în diferite locuri din lume, mai cu seamă în Afghanistan, în Pakistan (mai ales la Peshawar), precum şi în Statele Unite, în special în centrul de refugiaţi *al-Kiffah* din Brooklyn, la New York. Grupul a fost fondat de către acuzatul Usama bin Laden şi de către Mohammed Atef, împreună cu Abu Ubaidah al-Banshiri şi alţii. De la acea dată, din 1989 şi pînă în prezent, grupul s-a numit *al-Qaida*. Din 1989 pînă în 1991, grupul a avut Cartierul general în Afghanistan şi la Peshawar, în Pakistan. În 1991, sau în jurul acestei date, conducerea grupului *al-Qaida*, inclusiv emirul său (sau prinţul), acuzatul Usama bin Laden, s-a instalat în Sudan pînă în 1996, dar a păstrat birouri în mai multe locuri din lume. În 1996, acuzatul Usama bin Laden, Mohammed Atef şi alţi membri s-au instalat iarăşi în Afghanistan."

În acest act de acuzare, justiţia americană afirmă că Usama bin Laden s-a opus pe faţă prezenţei americane în Golf; că întreţine relaţii permanente cu numeroase organizaţii teroriste islamiste din toată lumea, chiar şi în Filipine, şi că a recrutat cetăţeni americani, în special pe Wadih al-Hage, devenit secretarul lui în Sudan, pentru a-i sluji cauza, a-i transmite mesajele sau pentru a face diverse operaţiuni financiare. În partea a doua a rechizitoriului, se vede că Wadih al-Hage va fi inculpat pentru sperjur în urma unui interogatoriu pe a cărui durată susţine că nu a ştiut nimic despre declaraţiile antiamericane ale lui Usama bin Laden:

„Judecătorul: Cînd aţi aflat că *al-Qaida* a început să vizeze Statele Unite?

Wadih al-Hage: Cu ocazia celui de-al doilea interviu acordat de Usama bin Laden la CNN.

Judecătorul: Aproximativ cu cît timp în urmă l-ați auzit pe bin Laden declarînd la CNN că Statele Unite sînt acum o țintă?

Wadih al-Hage: Cînd am venit de la Nairobi, acum aproape trei săptămîni."

După mai multe audieri, judecătorul Leonard Sand s-a opus punerii lui în libertate pe cauțiune. Wadih al-Hage va rămîne încarcerat la *Metropolitan Correctional Center* din New York, pînă în febuarie 1999, cînd va compărea în fața unui tribunal federal din Manhattan, pentru o audiere preparatorie.

Cazul lui Wadih al-Hage[6], un libanez naturalizat american, e grăitor în ceea ce privește mecanismul subtil prin care a fost racolat, atît de caracteristic filierelor islamiste. Wadih al-Hage s-a născut în 1960, într-o familie catolică din Saida, Liban. Își va petrece o parte din viața în capitala Kuweitului, unde tatăl lui lucrează pentru o companie petrolieră. Împotriva voinței familiei, Wadih al-Hage s-a convertit la islam, pe cînd era doar un adolescent; un șeic kuweitian se va ocupa de educația lui în Statele Unite, pînă cînd tînărul va termina învățămîntul secundar. Începînd din 1978, Wadih al-Hage urmează cursurile Universității Lafayette din Louisiana, unde studiază urbanismul și, în paralel, își cîștiga existența lucrînd într-un fast-food. În 1979, pleacă în Pakistan. Împărtășind destinul a mii de mudjahedini, ia parte la djihad. La Peshawar, al-Hage e în legătură cu șeicul Azzam, palestinianul care este șeful Biroului de ajutorare a mudjahedinilor; în acest fel îl va cunoaște pe Usama bin Laden.

În ianuarie 1985, Wadih al-Hage se întoarce în Statele Unite și se căsătorește cu o tînără musulmană americană de 18 ani, April, despre care a auzit vorbindu-se în moscheia din Tucson, Arizona. Într-un fel, e vorba de o căsătorie „aranjată", de vreme ce Wadih al-Hage a scris mai întîi familiei, și mai apoi, peste o lună, s-a căsătorit. Tinerii însă se plac cu adevărat... Vor avea șapte copii. La puțină vreme după ce obține diploma universității din Louisiana, Wadih al-Hage pleacă din nou în Pakistan împreună cu soția și familia acesteia. Activează cu toții pentru djihad: soacra lui e infirmieră la *Afghan Surgical Hospital*, iar socrul distribuie exemplare din Coran prin școli. Se întorc însă în Statele Unite, iar în 1989 Wadih al-Hage obține cetățenia americană. Locuiește mai întîi în statul Arizona, apoi în Texas, la Arlington.

În 1991, Wadih al-Hage este chemat la New York, ca director al asociației de caritate *al-Kifah Refugee Center*, instalată în Brooklyn pe Atlantic Avenue, una dintre arterele principale ale

acestui oraş de periferie situat vizavi de Manhattan, a cărei misiune este să strîngă fonduri pentru foştii combatanţi din Afghanistan. De cum soseşte la New York, Wadih al-Hage se vede amestecat într-un caz de crimă: cadavrul lui Mustafa Shalabi, directorul asociaţiei *al-Kifah Refugee Center*, este găsit mutilat în locuinţa lui din Brooklyn. După părerea anchetatorilor, avusese loc o dispută privitoare la utilizarea fondurilor asociaţiei, care se terminase printr-o reglare de conturi.

În 1992, Wadih al-Hage e arestat la Arlington pentru o afacere cu cecuri fără acoperire. În timp ce este anchetat, cel care îl însoţeşte în maşina sa e un anume Marwan Salama. Peste cîţiva ani, ancheta asupra atentatelor de la World Trade Center va scoate la iveală că Salama avusese numeroase convorbiri telefonice cu cei care puseseră bombele. Wadih al-Hage frecventează deci persoane periculoase.

La începutul lui 1992, el îşi agravează şi mai mult situaţia, plecînd împreună cu familia în Sudan, pentru a se pune în slujba şefului terorist. Dar, lucru curios, ori de cîte ori călătoreşte, Wadih al-Hage are întotdeauna grijă să se înscrie împreună cu familia la consulatul american. Fie din calcul, fie din naivitate, nu va încerca niciodată să se ascundă.

La Khartoum, el devine secretarul lui Usama bin Laden, deşi, oficial, funcţia lui era cea de director internaţional de marketing şi cumpărări. La acea vreme, după cum susţine familia lui, Wadih al-Hage lucrează pentru firmele şi societăţile de construcţii ale grupului lui Usama bin Laden, e foarte activ şi călătoreşte des în Europa. După părerea magistraţilor americani, în timpul acestei şederi în Sudan, el devine unul dintre principalii colaboratori ai saudítului. E ultima barieră înainte de biroul lui Usama bin Laden, căruia îi programează agenda de lucru. În Sudan, Usama bin Laden îl îndeamnă pe Wadih al-Hage să-şi ia o altă soţie, însă April, care e în aceeaşi măsură americană, nu doar musulmană, se revoltă; îl va pune pe Wadih să-l părăsească pe Usama bin Laden, ceea ce acesta şi face în 1994.

Familia al-Hage se instalează apoi la Nairobi, unde Wadih al-Hage preia conducerea unei organizaţii de caritate, *Help Africa People*, care-şi consacră eforturile luptei împotriva paludismului. În Kenya, Wadih al-Hage păstrează legătura cu anumiţi apropiaţi ai lui Usama bin Laden, ca de pildă Ubaidah al-Banshiri[7], care va muri în naufragiul unui feribot pe Lacul Victoria, în Africa Orientală, în mai 1996[8]. Wadih al-Hage mai e în legătură şi cu

Mohammed Fazul, un alt apropiat al saudituluii. Fazul, fără domiciliu şi fără resurse materiale cunoscute, se instalează în locuinţa familiei al-Hage, devenind secretarul lui Wadih. Un alt terorist implicat în atacul din Nairobi, Mohammed Sadik Odeh va recunoaşte în timpul interogatoriilor că era şi el în legătură cu Wadih al-Hage.

Exact cu un an înainte de atentatul împotriva ambasadei americane din Nairobi, Wadih al-Hage va fi interogat de agenţii speciali ai FBI, doritori să-i asculte pe apropiaţii saudituluii. În timpul primei percheziţii, cu puţin înainte de acest interogatoriu, al-Hage se află în călătorie în Afghanistan, unde în mod oficial e pe cale să cumpere pietre preţioase, ocupaţie ce nu are nici pe departe legătură cu preocupările lui umanitare oficiale. Agenţii de securitate kenyeni îi confiscă computerul, dîndu-le de înţeles lui April şi mamei ei că ar fi mai bine să-şi facă bagajul şi să se întoarcă în Statele Unite. După părerea acestora din urmă, ameninţările abia dacă erau deghizate. În calculatorul lui Wadih al-Hage agenţii găsesc o scrisoare, redactată, fără îndoială, de Mohammed Fazul, care dă relaţii despre o anume „celulă din Africa de Est", ca fiind în legătură cu Usama bin Laden, precizînd că securitatea sa e ameninţată. Dăm şi noi traducerea cîtorva fragmente, păstrînd tonul şi stilul documentului original: „Putem declara acum că securitatea celulei e sută la sută în pericol. În acest raport, mă voi istrădui să explic motivele care ne dau senzaţia de a fi în pericol. După cum voi încerca să-mi ofer recomandările înţeleptului şi onoratului nostru conducător care, o ştiu, înţelege tot şi sper că va căuta soluţia cea mai bună. Există mai multe motive care m-au făcut să cred că membrii celulei din Africa de Est sînt în mare pericol, ceea ce ne face să nu avem altă alegere decît să ne dea de gîndit şi să muncim pe rupte pentru a contracara planurile duşmanului, care munceşte zi şi noapte pentru a-l prinde pe vreunul dintre noi ori ca să adune şi mai multe informaţii despre oricare dintre noi. Oricine se interesează de chestiunile de securitate în mod serios nu va putea trece peste nimic cu uşurinţă, fie că-i vorba de lucruri neînsemnate, fie de lucruri importante, ci va privi totul cu gravitate. După cum am auzit, văzut şi citit, conducătorul nostru a declarat război Americii, iar asta s-a confirmat cînd am văzut interviul luat la Jalalabad, în care şeicul face declaraţiile următoare:

– că declară război Americii, fiindcă ea s-a autoproclamat «jandarmul lumii»;

– că nu are nici o legătură cu cele două explozii din Arabia Saudită, dar că e încîntat că au avut loc;

– că planurile lui de viitor vor fi auzite la radio.

Acestea şi alte lucruri care, slavă Domnului, ne-au plăcut tuturor. De fapt, scopul Americii în convorbirea aceea era să-l calomnieze pe şeic în ochii poporului american şi să deschidă calea spre un nou atac. [...]

Au arătat şi un film despre şeic pe 10 august 1997, pe acelaşi canal CNN. Din toată discuţia, am înţeles că America vrea să întreprindă ceva împotriva şeicului sau împotriva celor care s-au asociat cu el. După asta, s-au difuzat o mulţime de informaţii despre şeic şi partizanii lui, la radio şi prin reviste. Apoi am auzit ştirea că s-a mutat împreună cu familia de la Jalalabad la Kandahar; au dat chiar şi numele satului unde locuieşte împreună cu familia. Am fost miraţi să citim într-un ziar englezesc că America a trimis o forţă multinaţională de 1 000 de mercenari în Pakistan, pentru a încerca să-l prindă pe şeic sau pe domnul Atef[9].

Din toate acestea am înţeles că se desfăşoară un război, că situaţia e periculoasă şi că oricine se asociază cu *hadji* (conducătorul), oricare i-ar fi poziţia şi naţionalitatea, îşi asumă riscuri. Am văzut doar cum forţele americane trec la operaţii de răpire împotriva oricui ameninţă securitatea naţională americană şi pe cetăţenii lor şi am văzut că atunci cînd au arestat într-un sat de la frontieră un pakistanez în timp ce dormea, acesta din urmă s-a trezit de dimineaţă la Washington.

Recomandarea pe care o fac fraţilor mei din Africa de Est e să nu trateze cu uşurinţă problemele de securitate, căci trebuie să ştie că am devenit acum prima ţintă a Americii. Şi mai trebuie să ştie că există o activitate (intensă) a serviciilor de informaţii americane, kenyene şi egiptene la Nairobi, urmărind să afle numele şi domiciliul membrilor asociaţi cu şeicul, deoarece americanii ştiu că tinerii care trăiau în Somalia şi care sînt membri ai celulei şeicului sînt cei care i-au ucis pe americani în Somalia. Şi mai ştiu că, de vreme ce Kenya era calea de acces principală pentru aceşti membri, trebuie neapărat să existe un centru în Kenya. Ahmed (Tawi) mi-a spus că o să vorbească la Taysir despre nişte schimbări, de vreme ce sîntem cu adevărat ameninţaţi. Problema noastră cea mai mare e că securitatea e foarte slabă. I-am spus că reţeaua s-ar bucura dacă ar exista schimbări, de vreme ce sîntem sută la sută convinşi că agenţii kenyeni ne cunosc existenţa şi că situaţia securităţii noastre e foarte proastă."

Autorul acestui document înțelegea situația destul de bine. La două zile după ce i se percheziționează locuința, Wadih al-Hage, întors din Afghanistan, este chemat de poliția kenyană, care-i face aceeași recomandare imperativă ca și soției lui: „Plecați din Kenya". Ceea ce va și face o lună mai tîrziu, în septembrie 1997, fără să-și facă griji în legătură cu întoarcerea lui în Statele Unite; afacerea pare a fi înmormîntată. După părerea experților americani în lupta antiteroristă, trimiterea lui Wadih al-Hage în Statele Unite fără urmări era o strategie pentru spargerea celulei lui Usama bin Laden din Nairobi, la puțină vreme după constituirea ei.

Întorși în Statele Unite, cuplul al-Hage și cei șapte copii ai lor se stabilesc într-o periferie din Arlington, unde Wadih al-Hage își găsește de lucru într-o prăvălie de articole pneumatice, *Loane Star Tire Store*. Familia își reia traiul obișnuit fără probleme; copiii merg la o școală musulmană și toți se duc, în fiecare vineri, la moschee. În comunitatea lui, Wadih al-Hage e socotit aproape un imam; i se întîmplă să conducă rugăciunea. E respectat, iar arestarea lui, survenită o lună mai tîrziu, va fi o surpriză generală, în asemenea măsură, încît prietenii lui americani se vor oferi să strîngă banii necesari pentru cauțiune.

La două săptămîni după atentatul de la Nairobi, Wadih al-Hage se află cu adevărat de data aceasta în ghearele FBI, astfel încît „Frăția" lui Usama bin Laden începe să se neliniștească; FBI interceptează mesaje ale cercurilor islamiste americane care afirmă că „*Food and Beverage Industry* din America se interesează îndeaproape de rețelele bin Laden", o aluzie abia deghizată la FBI.

La 15 septembrie 1998, al-Hage depune mărturie în fața comisiei și afirmă că nu știa de moartea lui al-Banshiri, după cum declară că nu-l cunoaște nici pe Odeh și nici pe alți apropiați ai lui Usama bin Laden. Acuzat de sperjur, e arestat, apoi inculpat pentru a fi conspirat la „uciderea americanilor".

Episodul cu al-Hage este revelator pentru importanța Africii în rețelele lui Usama bin Laden. Se descoperă astfel că Africa de Est este aleasă de Usama bin Laden pentru a ascunde explozibil și pentru a recruta sinucigași (de altfel, se va duce el însuși în Zanzibar, în 1992). Nici Africa francofonă nu e dată uitării de Usama bin Laden, căci poartă corespondență cu persoane din Niger și Ciad.

La nord, împreună cu prietenii lui egipteni, bin Laden vrea să supravegheze traficul maritim dinspre extremitatea sudică a Africii. Amenință cu acțiuni teroriste vapoarele care trec prin Marea Roșie și antrenează echipe de teroriști pentru operațiuni

kamikaze în baze din Yemen şi Insula Socotora. Ameninţări care, în cele din urmă, se vor concretiza.

În octombrie 2000, un nou atentat spectaculos zguduie opinia publică americană. Vasul *USS Cole*, un distrugător de 154 de metri, lansat la 8 ianuarie 1996, şi echipajul lui de 300 de oameni fac escală la Aden, în Yemen, pentru a se aproviziona cu carburant, înainte de a se îndrepta spre Golful Persic, unde nava e aşteptată pentru a întări dispozitivul flotei a cincea, a cărei misiune este de a pune în aplicare embargoul împotriva Irakului. Joi, 12 iunie, la ora 12.15, în timp ce echipajul se află în alarmă Bravo, cota maximă de alarmă în marina americană, strecurîndu-se discret în manevrele remorcherelor care conduc nava în Portul Aden, o mică barcă pneumatică plină cu exploziv se aruncă în vasul american. Explozia provoacă o gaură de 12 m pe 12 m în flancul stîng al cocii, între cele două săli ale maşinilor, cea din faţă şi cea din spate. Bilanţul e tragic: 17 morţi şi 38 de răniţi, una dintre cele mai mari pierderi pentru forţele americane de la atentatul asupra cazărmilor US Air Force din Arabia Saudită, ce avusese loc în 1996.

Primele concluzii ale celor 100 de anchetatori FBI care s-au deplasat la Aden după explozie sînt îngrijorătoare: teroriştii erau bine informaţi în privinţa procedurilor de intrare în port şi au pus în acţiune un dispozitiv împotriva căruia era, practic, imposibil de reacţionat: în momentul atentatului, vasul *USS Cole* era deosebit de vulnerabil. Încărcătura, acţionată de cei doi membri ai comandoului sinucigaş, era de cel puţin 180 de kilograme de TNT. Cum se întîmplă adesea, fragmentele de detonator permit, în cele din urmă, să se descopere „iscălitura" teroriştilor, dar vor trece săptămîni sau chiar luni pînă ce specialiştii din laboratoarele poliţiei vor ajunge la o concluzie.

Dacă FBI e încă foarte rezervat în privinţa acestui atentat, poliţia yemenită, în schimb, a făcut unele dezvăluiri, reconstituind faptele în mod parţial. După mărturisirile vecinilor din cartierul Medinat Ash-Shab, unde se aflase prima ascunzătoare a grupului, comandoul muncise mult la barcă, folosindu-se de o instalaţie de sudură. La cîteva săptămîni după ce pregătise barca, banda de terorişti se instalase în cartierul rezidenţial Kud Namir, acolo unde poliţiştii aveau să găsească resturi de explozibil. În ziua dinainte stabilită, vor sosi alte două comandouri, care îl vor ajuta pe primul să pună barca la apă, sub un pod, într-un alt cartier din Peninsula Micul Aden, vizavi de radă. Pornind pe mare în cea din urmă călătorie a lor, teroriştii îi vor cere în mod straniu unui

puşti de 12 ani să le păzească maşina, pentru cîţiva riali... Mărturia copilului va face posibilă reconstituirea pistei; poliţia va scotoci maşina abandonată şi purtînd o falsă plăcuţă de înmatriculare yemenită, descoperind adresele a cel puţin alte 5 ascunzători, precum şi elemente ale unor costume de scufundători.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, un document publicat în arabă, pe cît se pare în cercurile islamiste egiptene, va dezvălui că atentatele costaseră 5 000 sau 10 000 de dolari, subliniind faptul că luptătorii djihadului nu trebuie să fie bogaţi ca să se lupte cu unchiul Sam (cf. Documentul 25).

Preşedintele yemenit Ali Abdallah Saleh va declara mai întîi că în Yemen nu se află nici un fel de terorist. Însă pentru Washington şi experţii americani în lupta antiteroristă, umbra sauditului începe să se profileze. Într-adevăr, Yemenul nu e o *terra incognita* pentru Usama bin Laden. De mult timp el îşi avea aici punctele lui de legături, reţelele, prietenii, pînă şi cîteva societăţi comerciale, conduse adesea de foşti luptători în Afghanistan. În 1992, simpatizanţii săi încercaseră să arunce în aer la Aden un hotel locuit de soldaţi americani.

Există bănuieli întemeiate care-l incriminează pe Usama bin Laden şi care vor fi confirmate de informaţii strînse în exclusivitate de agenţii de informaţii din Afghanistan.

Cu cîteva zile înainte de atentat, o întrunire ţinută în Afghanistan adunase la unul din Cartierele ei Generale nucleul dur al „Frăţiei": Usama bin Laden, doctorul Zawahiri şi Rifai Taha, organizatorul atentatelor de la Luxor împotriva turiştilor. Considerat astăzi unul dintre oamenii puternici ai „Frăţiei", din cauza dublei lui imagini, de teoretician intelectual şi de „tehnician operaţional", Taha le-ar fi amintit atunci conducătorilor „Frăţiei bin Laden" că mişcarea lor nu se manifestase de luni întregi şi că era necesar să se gîndească la unele acţiuni ca reacţie la evenimentele dramatice din Orientul Mijlociu; într-adevăr, situaţia era extrem de încordată între Ehud Barak, premierul israelian, şi Yasser Arafat, neexistînd premisa nici unui compromis, iar cele două comunităţi, evreiască şi arabă, se înfruntau cu violenţă pe teren. Astfel încît, în cursul acelei întruniri, trebuia să se ia hotărîrea organizării unei serii de atentate în Egipt, îndreptate împotriva americanilor din cauza sprijinului necondiţionat acordat de Washington Israelului. Şi, într-adevăr, unul dintre suspecţii în cazul atentatului împotriva vasului *Cole* mărturisise anchetatorilor yemeniţi că fusese antrenat în Bosnia şi în Afghanistan de organizaţia lui Usama bin Laden.

Un alt acuzat, Fahdal Quoso, a recunoscut că a primit bani pe aceeaşi filieră: trebuia să filmeze atentatul, pentru ca pelicula să fie utilizată ulterior în scopuri de propagandă. Şeful operaţional al reţelei, Mohamed Omara Harazi[10], este un specialist în explozivi, înregisatrările comunicaţiilor telefonice mobile dovedind că echipa lui menţinea contacte cu reţelele lui Usama bin Laden din Somalia, Eritreea, Kenya şi Tanzania. Şi asta în timp ce tot ei încercau să recruteze islamişti din cartierul newyorkez Brooklyn. Autorităţile judiciare americane au dovada că unul dintre şefii militari ai „Frăţiei bin Laden", Tufik al-Atach, îi ordonase încă din mai 1999 lui Jamal al-Badawi – unul dintre suspecţii arestaţi în Yemen – să cumpere două bărci. Acestea erau destinate să devină adevărate bombe îndreptate împotriva navei de război americane.

NOTE

[1] Ar fi interesant de notat că, nouă luni înaintea acestor atentate, mai multe servicii de informaţii occidentale, şi mai cu seamă cele americane, fuseseră informate despre o ameninţare teroristă împotriva ambasadelor americane din Africa. La originea acestor informaţii se aflau convorbirile telefonice ale unui egiptean, Mustafa Mahmud Ahmed, înregistrate cu câteva luni în urmă.

[2] Autorul a stat de vorbă de mai multe ori cu acest jurnalist (Nota editorului francez).

[3] La 21 octombrie 2000, Ali Mohamed şi-a recunoscut, în cele din urmă, vinovăţia în timpul judecării acestui caz de către un tribunal american.

[4] Această operaţiune purta numele de *Kenbom & Tanbom*, după numele locurilor lovite de atentate, şi ea a reprezentat cea mai mare desfăşurare de personal FBI în străinătate din întreaga istorie a Biroului Federal de Investigaţii. Anchetele vor duce la audierea a peste 1 000 de martori.

[5] Al-Owhali este unul dintre autorii atentatului împotriva ambasadei din Nairobi. Fusese fotografiat în tabăra de la Khost, în timpul conferinţei de presă a lui Usama bin Laden, cînd acesta îşi lansase vestita *fatwa* împotriva americanilor. Avînd legături cu islamiştii algerieni şi comorieni, al-Owhali le promisese algerienilor că-i va ataca şi pe francezii din Nairobi (potrivit informaţiilor pe care le-am cules de la unii islamişti bine informaţi).

[6] Al-Hage ar fi folosit, după cum susţine actul de acuzare american, şi următoarele pseudonime: Abdus Sabbur, Abd-al-Sabbur, Norman şi Wa'da Norman.

[7] Al-Banshiri era unul dintre presupuşii înalţi comandanţi ai organizaţiei *al-Qaida*.

[8] Unii islamişti răspîndesc zvonul că al-Banshiri nu s-ar fi înecat.

[9] Mohamed Atef aparţine celor mai apropiaţi discipoli ai lui Usama bin Laden.

[10] După părerea serviciilor de informaţii yemenite, adevăratul său nume ar fi fost Abdul Rahman Hussein Mohamed al-Safani. El ar fi avut legături, pentru a beneficia de sfaturile lor, cu vechi membri ai reţelei lui Wadi Haddad, unul dintre durii OEP în momentul în care s-a declanşat *Septembrie negru*; Wadi Haddad este cel care l-a recrutat pe Carlos (cf. lucrarea noastră *Carlos, dosarul secret, op. cit.)*.

9

Ţinta: bin Laden!

La sfîrşitul anului 1998, Usama bin Laden acceptă să-l primească într-una dintre ascunzătorile sale afgane pe Rahimullah Yusufzay, un jurnalist pakistanez de la cotidianul *The News*. Cînd, în 1999, l-am întîlnit pe Yusufzay la Peshawar, acesta spera ca sauditul fugar să reia contactul cu el, pentru o nouă întîlnire...

După cîteva ore de drum prin deşert, jurnalistul îl întîlneşte, în sfîrşit, pe Usama bin Laden instalat într-o mică tabără de trei corturi. Usama bin Laden îl încredinţează că e sănătos, contrar zvonurilor care circulă. Nu are cancer, îi place să călărească şi se ocupă şi de familia lui: soţiile şi copiii săi. Odată terminate întrebările de politeţe convenţională, Usama bin Laden, care ţine un Kalaşnikov pe genunchi şi-şi întăreşte fiecare frază cu cîte o binecuvîntare, intră direct în subiect: „Dacă faptul că îndemn la djihad împotriva evreilor şi americanilor pentru eliberarea Moscheii al-Aqsa şi a Sfintei Qaba e considerat drept o crimă, să lăsăm atunci pe seama istoriei grija de a mă categorisi drept criminal."

Tonul a fost dat... Usama bin Laden explică acum că activitatea lui este aceea de a sensibiliza credincioşii şi, slavă Domnului, unii dintre ei îl ascultă. Spusele lui sînt antiamericane, dar el nu revendică atentatele comise la Nairobi şi Dar es Salaam: îi felicită numai pe aceia care le-au comis. Cît priveşte moartea soldaţilor americani în Somalia, Usama bin Laden recunoaşte cu cinism: „Dumnezeu mi-e martor, moartea soldaţilor americani ne-a uns pe inimă."

La 22 decembrie 1998, Usama bin Laden primeşte un alt jurnalist, pe Yamal Ismail, un palestinian care scrie în *Newsweek*[1]. Sauditul îi are, alături de el, pe doi dintre fiii săi, dar se plînge că o parte din familia lui nu a putut să i se alăture în Afghanistan. Continuînd să strîngă în mîini Kalaşnikovul pus pe genunchi şi invocîndu-l pe Dumnezeu, Usama bin Laden declară: „Nu eu am dat ordine (pentru atentatele din Africa de Est), dar sînt foarte mulţumit de ce li s-a întîmplat americanilor acolo... Dacă ame-

ricanii ucid copii mici în Palestina și dacă americanii omoară nevinovați în Irak, iar dacă majoritatea americanilor îl susțin pe acel președinte rătăcit[2], asta înseamnă că poporul american se află în război împotriva noastră, iar noi avem dreptul să-l luăm drept țintă... Înțelepții credinței au proclamat o *fatwa* împotriva oricărui american care-și plătește impozitele către stat. Acesta devine ținta noastră pentru că sprijină mașina de război americană declanșată împotriva națiunii musulmane."

Nici o ambiguitate... Asemenea unui profet din vremurile de demult și unui acuzator, Usama bin Laden arată dușmanul cu degetul. Dar nu-și mînjește mîinile decît pe jumătate, de vreme ce nu finanțează nimic. Nimic din discursul său nu seamănă cu o directivă sau cu o chemare la arme. Își cruță imaginea, aceea a unui gînditor care inspiră fără să poruncească. În asta stă toată forța lui.

Rudimentar, cum este în ultimele două declarații, și pe înțelesul majorității militanților, adesea prea puțin instruiți, discursul lui Usama bin Laden poate fi și mai elaborat, pentru a fi pe placul unei alte categorii de simpatizanți: intelectualii fundamentaliști. Pentru ei, Usama bin Laden declară: „Nimănui nu-i pasă că americanii au arme de distrugere în masă. Dar toată lumea e de acord ca statul evreu să dispună de același gen de arme! Iar dacă o țară musulmană cum e Pakistanul încearcă să se apere împotriva hegemoniei hinduse în Asia de Sud, se recurge la orice pentru a o împiedica. Noi, noi nu socotim că e o crimă dacă încerci să ai arme nucleare, chimice sau biologice (cf. Documentul 26, *n.a.*). Țara noastră sfîntă e ocupată de forțele americane și israeliene. Avem dreptul să ne apărăm și să ne eliberăm Țara Sfîntă."

La 4 noiembrie 1998, călcînd pe urmele comisiei din New York care fusese înființată la începutul anului, procurorul federal Mary Jo White[3] din districtul sudic al statului NewYork începe o acțiune judiciară împotriva lui Usama bin Laden; „cruciada" antiamericană a saudítului a mers prea departe. Într-un act de acuzare de 50 de pagini, magistratul declară începerea urmăririi generale împotriva lui Usama bin Laden, șeful organizației, a lui Mohammed Atef și a altor 12 islamiști pentru apartenența lor la *al-Qaida*. Documentul acuză organizația *al-Qaida* de a fi desemnat ambasadele americane din Kenya și Tanzania drept ținte, precum și bazele militare din Somalia și Arabia Saudită. Organizația mai e acuzată că antrenează și ascunde teroriști, că strînge fonduri pentru a finanța astfel de acțiuni violente și că îndeamnă la uciderea americanilor.

„La 23 august 1996, Usama bin Laden a semnat și publicat în Munții Hinducuși din Afghanistan o declarație de djihad intitulată: Mesajul lui Usama bin Laden către Frații săi musulmani din lumea întreagă și cu deosebire din Peninsula Arabia, declarație de război sfînt împotriva americanilor care ocupă pămîntul celor două sfinte moschei; expulzarea ereticilor din Peninsula Arabia... Declarația de război afirmă că trebuie unite eforturile în vederea uciderii americanilor și îi încurajează pe toți musulmanii să se alăture djihadului împotriva dușmanului american."

Numai cîteva informații sumare despre angrenajul operațiunilor și cîteva arestări ori dezertări ale unor executanți au permis înțelegerea, cel puțin parțială, a felului cum funcționează mecanismul „Frăției lui bin Laden". Așa cum s-a întîmplat în timpul anchetei din Kenya, cînd evenimente neașteptate sau nesperate i-au luminat uneori pe anchetatori. Și tot cam atunci, de pildă, în timpul unei audieri cu ușile închise, un informator purtînd numele de CS-1 *(Confidential Source nr. 1)*[4] recunoaște că a fost implicat în atentatele din Africa și acceptă să depună mărturie împotriva lui Usama bin Laden și a opt dintre complicii săi.

Arestarea lui Mandu Mahmud Salem în Germania, un locotenent al lui Usama bin Laden, le-a furnizat anchetatorilor dovezi privind gradul de dezvoltare a „Frăției lui bin Laden" în Palestina. După părerea lui Salem, supranumit Abu Hajar în sînul organizației și considerat ca fiind directorul financiar al lui Usama bin Laden, ex-sauditul își constituise organigrama cu mult înainte de a se duce în Afghanistan. Dispozitivul său prevedea mai cu seamă recurgerea la executanți islamiști recrutați din Indonezia, Filipine și din Insulele Comore. Dar în spatele acestor naivi deveniți „carne de tun", necalificați, se aflau adevărații profesioniști ai terorismului: foști șefi palestinieni proveniți din grupurile FPLP-CG ale lui Ahmed Jibril. Aceștia, întrucîtva demobilizați din cauza vîrstei înaintate a patronului lor, aflat acum în retragere, abia așteptau să se pună iar pe treabă. Nefiind islamiști fundamentaliști, dar fiind toți musulmani și atașați cauzei palestiniene, acești militanți experimentați au constituit adevărate celule în adormire gata să intervină. Pentru a nu neglija componenta ideologică atît de dragă acestor vechi combatanți, Usama bin Laden a adăugat atunci programului său și lupta împotriva evreilor.

Confruntate cu „cruciada" antiamericană a lui Usama bin Laden, Statele Unite au elaborat în urma amenințărilor și a decretelor *(fatwa)*, un dispozitiv de evaluare și de sistematizare

a riscurilor. O veritabilă „celulă bin Laden" a reuşit, printre altele, să urmărească pas cu pas tranzacţiile din conturile bancare cunoscute ale miliardarului. Celula îşi prezintă activitatea zilnic în faţa Consiliului Naţional de Securitate de la Casa Albă.

O altă instituţie americană, NSA *(National Security Agency)*, înfiinţată în 1952 şi avîndu-şi sediul la Fort Meade, în statul Maryland, nu departe de Washington, joacă şi ea un rol hotărîtor în lupta împotriva terorismului.

Condusă de un aviator, locotenent-generalul Michel Hayden, NSA este organizaţia specializată în protecţia sistemelor de informaţii şi de comunicaţii americane, dar mai are şi misiunea de a strînge informaţii din străinătate şi de a le analiza. Conceperea sau „spargerea" codurilor secrete, precum şi analizarea documentelor scrise în diferite limbi, chiar şi a celor mai neobişnuite sau neimportante, în aparenţă, sînt doar cîteva dintre sarcinile NSA, şi anume cele ale secţiei SIGINT *(Signal Intelligence)*. Cele mai multe dintre discuţiile purtate de Usama bin Laden şi de locotenenţii săi fac astfel obiectul unor rapoarte detaliate, mai cu seamă convorbirile prin satelit. NSA are mai multe mii de colaboratori specializaţi în interceptare în diferitele ţări arabe şi care supraveghează permanent undele prin sisteme de ascultare fixe sau nu. Filtrele funcţionează cu cuvinte-cheie şi permit ca vreo 30 de calculatoare dotate cu sisteme de recunoaştere vocală să efectueze o primă triere în haosul hertzian care îmbîcseşte atmosfera de cînd au apărut telefoanele celulare şi de cînd marele public are acces la telefonia prin satelit. Cuvinte precum *djihad*, *rachete*, *arme chimice* sau nume de persoane pot declanşa automat înregistrarea. Aceste mesaje vor fi apoi analizate de traducători şi autentificate de alte computere, specializate în depistarea timbrului sau a inflexiunilor vocale. Ca o completare a sistemelor de ascultare, supravegherea fotografică este, de asemenea, posibilă datorită sateliţilor *Photint* (*Photo Intelligence*), care pot, prin acurateţea imaginilor obţinute, să redea ceea ce se întîmplă la cîţiva zeci de centimetri de sol. Aceşti sateliţi-spioni, înzestraţi cu „vedere" au apărut în anii '70, purtînd numele de cod Kennan. „Ochii" acestor sateliţi din seria KH11 şi KH12 se mişcă în jurul Pămîntului pe o orbită eliptică, la o altitudine maximă de 400 de kilometri şi minimă de 240 de kilometri. Avantajul acestor sateliţi faţă de predecesorii lor este că funcţionează în timp real, adică „în direct", ca o cameră de televiziune, mai puţin atunci cînd trec prin dreptul norilor, care-i „orbesc" temporar. Numai că sateliţii aceştia costă

peste o jumătate de miliard de dolari fiecare şi, din 1976, Statele Unite n-au lansat decît 7. Sînt aceiaşi care au contribuit la înfrîngerea lui Saddam Hussein în timpul Războiului din Golf. Probabil că pînă acum au şi făcut fotografii ale diverselor ascunzători din Afghanistan ale lui Usama bin Laden.

Pe 9 iunie 2000, într-un raport de 64 de pagini, Paul Bremer, preşedintele comisiei speciale a Congresului instituite după atentatele împotriva ambasadelor americane din Africa de Est, recomandă preşedintelui Clinton să încredinţeze pe viitor armatei, şi nu FBI, lupta împotriva terorismului pe teritoriul american. În plus, raportul mai propune ca toţi studenţii străini, veniţi, între altele, din ţări precum Grecia sau Pakistan, să fie riguros verificaţi. Şi ca ultim punct, Bremer sugerează ca CIA să-şi modifice criteriile de recrutare, pentru a se putea infiltra mai uşor în organizaţiile teroriste.

Pentru experţi însă, cel mai catastrofal dintre scenarii ar fi, de pildă, ca Usama bin Laden să poată trimite o rachetă asupra Washingtonului. Extremiştii islamişti visează, fireşte, să poată materializa o astfel de ameninţare şi se pregătesc pentru aceasta. Care este situaţia? Dispun ţările occidentale de un scut antirachetă care să le poată apăra în caz de agresiune? Cele mai multe dintre studiile existente afirmă faptul că trebuie să detectezi racheta în primele 5 minute după ce a fost lansată şi s-o distrugi în următoarele 5. Strategii de la Pentagon, Ministerul american al Apărării, se aşteaptă întrucîtva la această ameninţare din partea naţiunilor aşa-numite de ei *rogue states*, „state în afara legii", printre care figurează Irakul, Iranul, Libia, Coreea de Nord sau Afghanistanul. Ameninţarea teroristă este de aceeaşi natură ca şi cea creată de aceste *rogue states*, iar relativa ineficienţă a rachetelor Patriot împotriva rachetelor Scud, mecanisme destul de primitive totuşi în timpul Războiului din Golf, a determinat Statele Unite să conceapă sisteme de apărare antirachetă mai performante. Acest scut are ca obiectiv, în primul rînd, interceptarea rachetelor cu rază scurtă de acţiune; realizarea unui sistem de apărare împotriva rachetelor intercontinentale a fost începută de Bill Clinton sub numele NMD (apărarea naţională antirachetă)[5]. Numai că acest proiect destinat să apere ţara va costa nimica toată: doar 60 de miliarde de dolari pentru vreo 200 de „vectori" (alte rachete) instalate în Alaska şi Dakota de Nord!

Pentru moment, aşa-numitele *rogue states* sau organizaţiile teroriste nu au posibilitatea de a fabrica rachete cu o rază de

acţiune îndeajuns de mare pentru a atinge Statele Unite, dar americanii vor să prevină acest lucru.

În ceea ce priveşte Franţa, Marea Britanie şi Germania, acestea au pus la punct o nouă rachetă de croazieră aer-sol care ar putea rezolva problema interceptării. Racheta în cauză, numită SCALP, are o rază de acţiune de 250 de kilometri, ţine seamă de relief şi e ghidată de un satelit de telecomunicaţii. Cu o încărcătură obişnuită, ar putea distruge rampa de lansare a unei baze teroriste.

Numeroşi diplomaţi occidentali angajaţi în dezbaterea asupra cursei înarmărilor, pe care proiectul scutului antirachetă a deschis-o în mod inevitabil, îşi pun totuşi o întrebare: vor fi tentaţi teroriştii să recurgă la arme convenţionale, inclusiv la rachete, cîtă vreme ceea ce caracterizează terorismul e tocmai faptul că recurge la metode şi la arme imprevizibile, putînd apela, la o adică, chiar şi la luptători fanatici, gata să-şi dea viaţa pentru a-şi atinge scopurile?

NOTE

[1] În iulie 2000, acest jurnalist a publicat în tiraj redus textul interviului cu Usama bin Laden şi cu al-Zawahiri.

[2] Bill Cinton, personajul unei farse de prost gust, împreună cu Monica Lewinsky.

[3] Această specialistă în operaţiuni de tip mafiot a urmărit mai multe dintre „familiile" newyorkeze.

[4] Martorul acesta a ieşit din anonimat la 6 februarie 2001, în timpul procesului reţelei lui Usama bin Laden la New York. Acest sudanez de 34 de ani, Djamal Ahmed al-Fadl, alias CS-1, a relatat aventura sa în organizaţie, începută într-o moschee din Brooklyn, în 1988, şi terminată cu angajarea în djihadul din Afghanistan. A mai arătat că scopul organizaţiei *al-Qaida* e de a instaura califatul în toate ţările arabe. În timpul interogatoriului pe care i l-a luat procurorul Patrick Fitzgerald, al-Fadl a susţinut că a depus un jurămînt de fidelitate faţă de emirul Usama bin Laden în 1989; ba chiar a fost al treilea care a semnat *bayat*-ul.

Mărturia sa va permite parţial descifrarea organigramei organizaţiei lui Usama bin Laden, structurată în comitete de finanţe, militare, de decrete (*fatwa*) sau de deplasări.

Comitetul media era condus de un militant cunoscut sub numele de Abu Mussa „Reuters", după numele celebrei agenţii telegrafice de presă!

Implicată în reţeaua *al-Qaida* încă de la înfiinţarea ei, sursa CS-1 a mai dezvăluit că organizaţia s-a mutat în Sudan pentru că, după plecarea ruşilor din Afghanistan, „nu mai era mare lucru de făcut"; Sudanul însă era mai aproape de lumea arabă, iar Frontul Naţional Islamic, venit de curînd la putere, era dispus să-i ajute.

[5] Noul preşedinte american George W. Bush a făcut din aceasta piatra de temelie a politicii sale în domeniul apărării.

10
Usama bin Laden și arabii

Usama este, fără îndoială, inamicul public numărul 1 al americanilor, dar nu numai atît... A nu vedea în el decît un „bancher al djihadului" sau o căpetenie a legiunii islamice ar însemna să uităm că el este, înainte de toate, saudit, chiar dacă i s-a retras cetățenia și, în plus, a devenit un opozant virulent al regelui Fahd. Antiamericanismul lui nu este – conform propriilor spuse și celor ale apropiaților săi – decît o consecință directă a ceea ce Usama bin Laden denunță ca fiind „alianța blestemată a Riyadhului cu Washingtonul în timpul Războiului din Golf". Opoziția față de puterea saudită este un motor deosebit de puternic al comportării sale. Deslușind mai bine acest aspect al personalității lui, putem înțelege cum și de ce sauditul s-a angajat în cruciada antiamericană, pe care o consideră pe deplin îndreptățită și întemeiată.

De-a lungul anilor, în mare parte din cauza supravegherii din ce în ce mai stricte a disidenților în Arabia Saudită, dar și ca urmare a fugii lui Usama bin Laden în Sudan și în Afghanistan, și alți rebeli saudiți aflați în exil la Londra, dintre care unii foarte apropiați lui Usama bin Laden, au devenit, în străinătate, susținători ai miliardarului hăituit. Exilații aceștia au început și ei să denunțe, în mijloacele de comunicare în masă engleze, „deriva monarhiei wahhabite".

Cel mai important, dar și cel mai misterios dintre acești emisari ai lui Usama bin Laden, este Khaled al-Fawaz, un omuleț rotofei, cu o față plăcută și o barbă grijuliu tăiată. Simpatic și zîmbitor, purtînd totdeauna costumul tradițional, sauditul acesta de 40 de ani, care s-a instalat la Londra în 1994, nu vorbea o boabă de engleză cînd a sosit în Marea Britanie. Astăzi, într-o engleză elegantă, el exprimă gîndirea lui Usama bin Laden, cu multă răbdare și amabilitate, ca atunci cînd expune păreri greu de înțeles sau foarte greu de apărat în fața unui occidental, cum ar fi virtuțile legii islamice – *charia*. Khaled al-Fawaz este el însuși exemplul intelectualului strălucit angajat în lupta politică extre-

mistă, dar care nu se înfierbîntă niciodată şi nu scapă din vedere firul unei demonstraţii logice, menite să-i liniştească pe interlocutorii săi. Acest talent stă neîndoielnic la originea succesului său la Londra, unde a jucat un rol important printre arabi, jurnalişti şi oameni politici, pe lîngă care s-a dovedit a fi un agent de-o influenţă ieşită din comun. Din casa lui modestă din cartierul londonez Dollis Hill, unde trăia alături de familia sa şi unde m-a primit de mai multe ori, el s-a manifestat ca un adevărat purtător de cuvînt al ultimelor mesaje ale lui Usama bin Laden, pînă la arestarea sa de către Scotland Yard, în septembrie 1998. O arestare care, ţinînd cont de concluziile importantei comisii juridice din New York, ar fi putut însemna pentru el şi extrădarea în Statele Unite, pentru a li se alătura lui Wadih al-Hage, Ramzi Yussuf şi şeicului Abdul Rahman de la moscheea din Brooklyn. Într-adevăr, legăturile lui Khaled al-Fawaz cu Usama bin Laden nu sînt puse la îndoială de nimeni; el însuşi le revendică fără nici un ocoliş.

Înainte de arestarea sa de către Scotland Yard, Khaled al-Fawaz susţinea că ruptura definitivă dintre bin Laden şi monarhia wahhabită intervenise în 1990, o dată cu Războiul din Golf şi cu sosirea militarilor americani şi occidentali – „necredincioşii" – în Arabia Saudită. Această „invadare a Ţării Sfinte" de către soldaţii străini reprezenta pentru Usama bin Laden nu doar vînzarea suveranităţii regatului, ci chiar apostazie curată. După părerea lui Khaled al-Fawaz, chiar dacă Usama bin Laden a fost o vreme aliatul Washingtonului, pe vremea cînd a organizat djihadul împotriva Armatei Roşii, astăzi îi judecă aspru şi fără drept de apel pe americani, căci i-au inspirat „oroare" după ce i-a văzut pe prima pagină a tuturor revistelor, pe ecranele televizoarelor din toată lumea cum, înarmaţi, au călcat în picioare pămîntul sacru al Arabiei[1]. Khaled al-Fawaz, reluînd în parte cele spuse de Usama bin Laden în declaraţia sa de război adresată Statelor Unite, afirma că, pînă atunci, Arabia Saudită nu lăsase nici un soldat nemusulman, şi cu atît mai puţin o femeie-soldat, să pună piciorul pe pămîntul ei sacru, cum au îndrăznit să facă americanii... Numai umorul usturător al lui Usama bin Laden şi al emisarilor lui din Europa mai tempereazǎ descrierea corpului expediţionar american drept „o şleahtă de neajutoraţi, incapabili să supravieţuiască în deşert fără sticle de apă minerală". Pentru Usama bin Laden, provocarea Statelor Unite este de neiertat, iar „trădarea regelui Fahd, istorică".

Usama bin Laden e conştient că argumentul acesta e şubred şi că poate fi folosit numai în Arabia Saudită şi, chiar şi aici, numai

în cercurile restrînse ale opozanților. Mai mult, demonstrația aceasta este perimată, de vreme ce prezența americană în Arabia Saudită durează de 10 ani[2], fără a fi provocat nici cea mai mică reacție populară, cu atît mai mult cu cît pericolul irakian e subliniat întruna. Pentru a sensibiliza mass-media internaționale și pentru a încerca să-i cîștige de partea cauzei lor pe oamenii politici arabi, opozanții regelui Fahd și simpatizanții lui Usama bin Laden au pus la punct un discurs convingător, bazat pe argumente religioase și juridice. Pentru Khaled al-Fawaz, concluzia acestei îndelungi argumentări e simplă – regele Fahd trebuie să abdice: „Monarhia saudită a ajuns în afara legii: nu mai respectă principiile fundamentale ale *chariei*. Prima exemplificare a trădării se bazează pe natura universală a legii islamice: *charia* fiind unică, ea nu poate fi nici modificată, nici ocolită în fel de fel de variante. Dar ceea ce se vede e că regimul saudit aplică legi islamice diferite, după împricinați... Există o *charia* pentru străini, una pentru muncitorii imigranți, una pentru militari, una pentru tagma religioasă și, evident, una pentru membrii familiei regale, adaptată mai cu seamă pentru fărădelegile lor... Aceste forme diferite și oportuniste ale *chariei* nu au alt motiv de a exista decît acela de a proteja familia regală și pe demnitarii regimului, care se fac în permanență vinovați de corupție, furt, tăinuire și alte delicte, toate osîndite și pedepsite de legea islamică. Situație ce e de ajuns pentru a pune în afara legii regimul saudit: simplul fapt că acesta din urmă aplică o *charia* modificată pentru a-și acoperi delictele îl face ilegal din punct de vedere al islamului și îndreptățește alungarea lui..."[3]

Pentru a face să circule mesajul său subversiv și pentru a se asigura de un sprijin internațional în planul lui de a-l răsturna pe regele Fahd, Usama bin Laden, devenit primul dintre „cruciații" purificării regimului wahhabit, încearcă să-și asigure influența prin intermediul numeroaselor sale relații și a asociațiilor de cercetare și meditație. Cel mai activ și mai vizibil dintre aceste institute este ARC, *Advice & Reformation Commitee*. Această organizație are ca obiectiv declarat consilierea în vederea realizării unei reforme a instituțiilor saudite și revendică, după cum susțin membrii ei, o acțiune nonviolentă. Pentru a feri populația saudită de represaliile pe care le-ar atrage în mod inevitabil o răscoală sau numai o simplă contestare a regimului, înțelepții din ARC propovăduiesc... dialogul oficial. Dar, înaintînd mascați în spatele acestui demers care, în aparență, respectă legea și ordinea, militanții ARC îi îndeamnă implicit pe cei mai radicali contestatari saudiți să răstoarne regimul.

Cei mai mulți dintre responsabilii ARC nu fac, în realitate, altceva decît să instige la violență. Pentru a-i duce pe saudiți la insurecție, consiliul clandestin al înțelepților sau ulemalelor din ARC se sprijină pe legea islamică, și anume pe dreptul la djihad. „Doctorii credinței" din ARC sînt categorici și se justifică astfel: „Doi musulmani pot avea o viziune diferită asupra uneia și aceleiași situații; e de ajuns ca aceste două viziuni să respecte deopotrivă *charia*".

După părerea lui Khaled al-Fawaz, această referire la teologie îndreptățește recurgerea la violență, de vreme ce războiul sfînt este admis împotriva unui adversar dacă acesta a încălcat legea islamică. În numele a ceea ce ei definesc astfel drept un „temei de drept", ARC și Usama bin Laden susțin așadar djihadul împotriva monarhiei considerate ilegale. „Reformatorii" își alimentează permanent acțiunea subversivă denunțînd privilegiile regelui și ale familiei lui, dar mai cu seamă legimitatea acestuia. Folosind un discurs moderat și argumente religioase presupuse a se baza pe „învățătură", de natură a-i impresiona pe militanții lor mai puțin instruiți, „reformatorii" întrețin astfel o rețea clandestină gata de orice sacrificiu. Acestor argumente religioase, Usama bin Laden le adaugă unele mai puțin savante, recurgînd la niște calcule uluitoare. Ex-sauditul explică răbdător, într-un interviu acordat unui jurnalist palestinian, că americanii le fură arabilor de 25 de ani 131 de dolari la fiecare baril de petrol.

După el, ar fi vorba de cea mai mare escrocherie din istoria omenirii... Usama bin Laden demonstrează: 30 milioane de barili pe zi produși de țările musulmane echivalează cu un cîștig de 4 050 milioane! În 25 de ani, „furtul" se ridică, așadar, la 37 000 miliarde de dolari. Ceea ce, după părerea rebelului, îl îndreptățește pe fiecare musulman – dintr-un miliard și două sute de milioane cîți există în lume – să ceară Americii 30 de miliarde de dolari. *Quod erat demonstrandum!* (În cadrul aceluiași interviu, Usama bin Laden i-a atacat pe conducătorii din Orientul Mijlociu „care și-au pierdut bărbăția" și a afirmat că femeile musulmane „ar refuza să fie apărate de niște curve de americance și evreice".)

Fără a intra în amănuntele acestor ecuații alambicate, Usama bin Laden încearcă să se apropie de o teză dragă celor din lumea a treia: jefuirea resurselor țărilor sărace de către capitaliștii occidentali. „Ca să ne silească să achităm dobînzile împrumuturilor, americanii au antrenat țările din regiune într-un cerc vicios, imposibil de depășit altfel decît prin voia lui Dumnezeu."

După cum susțin membrii ARC aflați în exil la Londra, această rezistență secretă ar număra astăzi în Arabia Saudită mai multe zeci de mii de simpatizanți înarmați, majoritatea neidentificați de serviciile de securitate saudite. Khaled al-Fawaz, care a fost un reprezentant al ARC deosebit de activ în mass-media din Anglia pînă la arestarea sa, în 1998, susține că e o tradiție de beduin să ai arme multe, iar uneori arme grele, cum ar fi blindate mici, grijuliu întreținute de peste 40 de ani, baterii de apărare contraaeriană sau lansatoare de rachete antitanc. Rețeaua „reformatorilor" ar fi, de asemenea, generos finanțată în secret de saudiți bogați, dintre care mulți apropiați ai familiei regale, dar care au ales să nu se manifeste deschis și să nu se exileze ca să poată îndemna la rebeliune și să grăbească schimbarea. Opozanții ar dispune și de mijloace de comunicare în masă, de un serviciu de informații și chiar de un tribunal. Toată această organizație insurecțională ar respecta cu strictețe *charia* și ar fi devotată trup și suflet lui Usama bin Laden, rebelul, în vederea răsturnării regelui corupt.

Această rețea subversivă, care inițial a fost o simplă mișcare de disidență saudită, orientată strict spre obiective de politică internă, a devenit, în viziunea lui Usama bin Laden, o mașină de război în plus, aflată în slujba luptei islamice de pe glob. Cu prilejul ultimei mele întîlniri cu Khaled al-Fawaz, în ianuarie 1998, la Londra, înainte de arestarea sa, acesta mi-a explicat cum lupta GIA din Algeria prefigurează întocmai ceea ce ar putea fi viitoarele înfruntări cu partizanii monarhiei saudite, și cum grupările armate ale rebelilor au studiat cu grijă metodele GIA. Această declarație a unuia dintre oamenii lui Usama bin Laden din Europa este cu atît mai puțin surprinzătoare, cu cît e de notorietate faptul că saudìtul s-a interesat totdeauna îndeaproape de islamismul algerian. Între altele, a favorizat contacte discrete cu membrii simpatizanți ai GIA, la Londra, cărora le-ar fi propus la început să participe la stagii de formare în mai multe tabere din Pakistan. Unul dintre membrii foarte activi ai GIA, Mustafa al-Djezairi, s-a întîlnit cu Usama bin Laden în ascunzătoarea acestuia din Afghanistan, înainte de a fi ucis, în aprilie 1997, în timpul unei lupte din tabăra de la Jalozai, ca urmare a unei înfruntări între două facțiuni.

Opoziția față de regele Fahd se integrează, așadar, pe deplin, astăzi în tezele răzvrătitului Usama bin Laden. Alungat din țara sa, decăzut din drepturile sale de cetățean, izgonit din Sudanul unde se exilase, amenințat întruna în munții Afghanistanului unde se ascunde, saudìtul rebel a învățat să se slujească de tot ce-i este la

îndemînă. Îi place să semene confuzie şi să încurce pistele. Şi izbuteşte, amestecînd între ele cauzele pentru care luptă. Declarînd război Statelor Unite şi lansîndu-şi „cruciada" antiamericană, pozează în militant al lumii a treia, anticapitalist şi, în subsidiar, islamist, dar în realitate luptă indirect împotriva regelui Fahd. Susţinînd gruparea ARC şi pe militanţii ei, pozează în disident saudit, dar îi ameninţă mai cu seamă pe americani, pe care îi îngrijorează atitudinea propriilor aliaţi din Golf şi, în final, seamănă panică. Membrii societăţilor petroliere multinaţionale au coşmaruri, obsedaţi fiind de imaginile cu rafinării în flăcări sau de sabotarea petrolierelor.

Răspîndind zvonul că a ales GIA ca model de luptă pentru opoziţia saudită, bin Laden pune monarhia saudită pe jăratic şi lasă cancelariile europene să se teamă de ce poate fi mai rău, căci ce ţară occidentală ar avea de cîştigat văzînd Arabia Saudită destabilizată? Finanţînd şcoli coranice şi moschei în Europa sau madrase la porţile Indiei, îşi afirmă voinţa de a crea sanctuare peste tot în lume, în slujba planurilor sale de acţiune subversive. Semănînd aceste confuzii cu abilitate, Usama bin Laden şi-a depăşit imaginea de saudit rebel şi, ajutat şi de complicitatea unor ziarişti, a pus pur şi simplu bazele „Frăţiei bin Laden", o organizaţie clandestină cu mult mai interesantă decît muribunda *al-Qaida*. Pericolul reprezentat de „Frăţia bin Laden" se află peste tot, mai ales din cauză că agenţii ei sînt toţi necunoscuţi şi nu-şi trădează apartenenţa la ideile lui Usama bin Laden decît după ce-şi îndeplinesc misiunea.

NOTE

[1] Contrar unei idei preconcepute, operaţiunea „Furtună în Deşert" nu a fost exclusiv americană. Aliaţii şi ţările prietene au furnizat peste 245 000 de oameni corpului expediţionar din Arabia Saudită şi au contribuit cu 70 de miliarde de dolari la cheltuielile angajate de Statele Unite. Usama bin Laden şi simpatizanţii săi acuză pe faţă Statele Unite, care sînt o ţintă uşoară, dar asta nu înseamnă că ei nu ştiu că întreaga planetă îşi dăduse acordul, Saddam Hussein punind în pericol centrele mondiale de aprovizionare cu petrol. Cf. *La Guerre du Golf* (*Războiul Golfului*) de Thirry d'Artis şi Jean Paul Croizé, Ed. Jean Picollec, 1991.

[2] Invazia Kuweitului de către Irak a început la 2 august 1990. Ajutorul american a fost imediat, cu toate că amploarea operaţiunilor militare „Scutul" şi „Furtună în Deşert" a pretins cîteva luni.

[3] Interviu cu autorul la Londra, în noiembrie 1997.

11
„Frăţia bin Laden“

Marea întrebare pe care ne-o punem astăzi este dacă Usama bin Laden este sau nu şeful unui imperiu islamist terorist. Sau, dacă nu conduce un imperiu, este el doar un guru al unei mase de fundamentalişti extremişti? Sau, cum s-a spus de-atîtea ori, „bancherul“ teroirii islamiste? Cu atît mai mult cu cît speculaţiile referitoare la averea lui reală merg foarte departe.

Usama bin Laden e, în realitate, cu mult mai puţin decît toate astea şi, în acelaşi timp, cu mult mai mult. E, înainte de orice, un remodelator al panislamismului, un federalizator care se osteneşte să-i unească pe şiiţi. Este şeful spiritual al acestei puternice „Frăţii bin Laden“ care pînă acum s-a manifestat doar prin acte sau tentative de acte teroriste. Nu are nici un post oficial în calitate de şef militar, ideolog sau şef religios, dar influenţa lui e profundă şi reală. Nu pretinde nimic, dar totdeauna se găseşte cîte un combatant care arde de dorinţa de a-i face pe plac. Nu dă niciodată directive precise, dar întotdeauna se găseşte cîte un mudjahedin care să dea ascultare orbeşte la ceea ce el consideră a fi un ordin, ba chiar o ia înaintea dorinţelor lui (cf. Documentul 27: represiunea nu înfrînge hotărîrea islamiştilor). Ascultîndu-l sau citindu-i declaraţiile şi decretele, observi că Usama bin Laden n-a comandat nici un atentat, dar totdeauna se bucură cînd americanii sînt loviţi şi o spune cu plăcere cui vrea să-l asculte; prin urmare, e atît de uşor să-i faci pe plac! (cf. Documentul 28.)

Pentru asta, e de ajuns să procuri cîteva kilograme de exploziv şi să recrutezi cîţiva „buni musulmani“, gata să se sacrifice sau să trăiască în condiţii mizerabile pînă la îndeplinirea misiunii, ca apoi să încerce să reintre în anonimat, dacă nu cumva sînt prinşi sau ucişi înainte. Există un om mai puternic decît acela care nu are nevoie să pretindă pentru a obţine şi a cărui autoritate nu ar putea fi contestată, de vreme ce discipolii lui nu l-au întîlnit niciodată şi nici nu-l vor întîlni, cei mai mulţi dintre ei?

Cine sînt aceşti bărbaţi şi femei care alcătuiesc armata lui din umbră şi care dau chiar şi puţinul pe care-l au pentru a avea privilegiu să execute comenzile şeicului invizibil? Cum circulă informaţiile şi consemnele? De unde provin fondurile şi cum sînt „spălate", dacă e nevoie? Analiza informaţiilor colectate cu ocazia unor acte recente de terorism islamic în Europa ne îngăduie să demontăm mecanisme adesea complexe şi să înţelegem cum şi de ce Usama bin Laden a putut şi încă poate să se sprijine pe o reţea puternică, pe care nici măcar nu-i nevoit s-o întreţină sau s-o finanţeze el însuşi: o reţea ce îşi este suficientă, devotată şi puţin costisitoare, dacă nu chiar gratuită...

„Frăţia bin Laden" are două faţete: una ascunsă, alta la vedere... Cea mai cunoscută este, evident, cea asupra căreia s-au aplecat, sub focul reflectoarelor presei, serviciile secrete occidentale de luni de zile; adesea, aceleaşi informaţii se învîrt în cerc. Mare parte din informaţiile disponibile sînt credibile, cu toate că deseori sînt speculative. Dar nu se poate ajunge la o mai mare precizie în dosarele antiteroriste ce s-au adunat în anii '80, privind mişcările palestiniene, sud-americane sau chiar pe Carlos.

Faţa ascunsă a „Frăţiei bin Laden", în schimb, alcătuită din zeci de mii de militanţi, e încă şi mai misterioasă prin însăşi existenţa ei, de vreme ce majoritatea membrilor ei sînt necunoscuţi sau clandestini. Dar, în mod paradoxal, se ştie mai mult despre acest al doilea cerc, pe care s-ar cuveni să-l numim „rezerva" lui Usama bin Laden, decît despre nucleul lui dur, deoarece de multă vreme cercurile islamiste au făcut obiectul unor studii aprofundate din partea diferitelor servicii de informaţii, atît în Europa, cît şi în Statele Unite. Şi tocmai această cunoaştere aprofundată a reţelelor extremiste panislamice permite o luptă eficientă împotriva lor.

Primul cerc al lui Usama bin Laden este, după toate aparenţele, foarte restrîns. Diferitele mărturii ne permit să presupunem că se reduce la un număr de fideli care pot fi număraţi pe degetele unei singure mîini. Cel mai căutat dintre ei, după Usama bin Laden însuşi, este şeicul Tassir Abdullah, sau Abu Afez al-Masri al-Khabir, cunoscut şi el de FBI sub numele de comandantul Atef sau Mohammed Atef. El ar fi, de fapt, şeful operaţiunilor militare ale lui Usama bin Laden, post pe care l-ar fi împărţit cu Abu Ubaidah al-Banshiri, pînă la moartea acestuia, în 1996. Atef este, după părerea justiţiei americane, implicat în atentatele de la Nairobi şi Dar es Salaam. Pe capul lui s-a pus o recompensă de 5 milioane de dolari în cadrul programului „Eroi" al FBI[1]. Un program de tele-

viziune „patriotic", care-i îndeamnă pe cetățeni să furnizeze FBI elemente care să permită arestarea diferiților infractori.

Un alt apropiat al lui Usama bin Laden, șeicul Tassir, a asigurat securitatea în timpul întîlnirii cu jurnalistul pakistanez Rahimullah Yusufzay, de la *News*, din 22 decembrie 1998. În cadrul acestui interviu, Usama bin Laden căuta din cînd în cînd să-i obțină aprobarea, cînd era vorba de întrebări ce-l puneau în încurcătură. În februarie 1998, cu ocazia conferinței de presă pe parcursul căreia a anunțat crearea „Frontului Internațional Islamic al Djihadului împotriva Statelor Unite și a Israelului", Usama bin Laden l-a prezentat pe șeicul Tassir ca fiind mîna sa dreaptă. Îmbrăcat ca un demnitar afgan, purtînd barbă și turban, șeicul Tassir a devenit fără putință de tăgadă unul dintre pilonii „Frăției bin Laden". Format în poliția egipteană în anii '70, Tassir Abdullah a sosit la Peshawar în 1983 pentru a lua parte, ca și coreligionarii săi, la războiul sfînt. După cum susțin mai multe surse, pe vremea aceea era în relații strînse cu Abdallah Azzam, recrutorul-șef palestinian. După unii informatori, Tassir l-ar fi convins pe Azzam, care pe vremea aceea era student, să se înroleze. Și tot pe atunci, Tassir l-ar fi întîlnit pe Usama bin Laden.

Șeicul Tassir respinge, bineînțeles, acuzațiile americanilor privind implicarea sa în atentatele din Africa.

Și tot în acest prim cerc al șefilor îl întîlnim și pe doctorul Ayman al-Zawahiri, unul dintre fondatorii și animatorii organizației egiptene *al-Djihad*. Bunicul său, Abdul Wahab, a fost ambasadorul Egiptului în Pakistan. După mai multe surse arabe și occidentale, doctorul al-Zawahiri și familia sa ar fi petrecut aproape 17 ani în Afghanistan. Ayman al-Zawahiri este căutat de FBI pentru aceleași motive ca și Usama bin Laden, pe care pare să-l fi întîlnit în Sudan, în 1994.

Doi alți militanți de mai mică importanță, dar simbolici prin filiația lor, gravitează în jurul lui Usama bin Laden. Sînt fiii șeicului Omar de la moscheea din Brooklyn, cel încarcerat în Statele Unite. Mohamed și Abu Asim au fost recunoscuți în compania unor jurnaliști pakistanezi pe locul unde americanii au bombardat una din bazele lui Usama bin Laden la al-Badr, lîngă Khost. Mohamed nu s-a ferit să spună că, pentru arestarea și detenția tatălui său, americanii ar merita să suporte represalii, mai devreme sau mai tîrziu.

Alte două personaje mai puțin cunoscute, Abu Yassir Rifai Ahmed Taha, un egiptean devotat șeicului Omar și care ar fi întocmit unele dintre *fatwalele* lui Usama bin Laden, și Shawki al-

Islambuli, fratele lui Khalid, asasinul preşedintelui Anuar al-Sadat[2], ar fi şi ei foarte apropiaţi de saudit.

Dincolo de acest prim cerc restrîns care trăieşte în clandestinitate şi despre care se ştiu puţine lucruri, poliţiştii au obţinut primele informaţii ce le permit să meargă pe firul diferitelor filiere operaţionale din rîndurile militanţilor. Procesele din ultimii 10 ani au fost foarte instructive în materie de luptă antiteroristă, căci au fost 10 ani în care serviciile de informaţii şi poliţiile occidentale, între care FBI, au centralizat toate informaţiile disponibile pentru a analiza acel *modus operandi* al organizaţiilor şi indivizilor şi pentru a putea întocmi portretele-robot ale teroriştilor, ale agenţilor, ale recrutorilor sau ale altor „imbecili utili", o categorie dragă lui Lenin, şi pe care sistemul dur al mişcării islamiste nu neglijează s-o utilizeze. Procesele descrise mai jos au permis reconstituiri edificatoare.

Atentatul de la World Trade Center din New York, din februarie 1993, a pus FBI în situaţia de a aresta 4 palestinieni, un egiptean şi un irakian. La scurt timp, cu prilejul unei a doua tentative dejucate, au fost prinşi 6 sudanezi şi 5 egipteni. La 25 august 1995, la Rabat, poliţia marocană interoghează un comando constituit în Franţa din musulmani şi din declasaţi francezi, în vederea comiterii unei serii de atentate în Maroc; din fericire, tinerii terorişti nu putuseră duce la capăt decît unul din planurile lor. În 1997, dezmembrarea unei reţele islamiste alcătuite de Mohamed Chalabi în regiunea pariziană duce la interogarea mai multor francezi convertiţi la islam. Aceştia furnizau ajutor logistic militanţilor din GIA infiltraţi în Franţa.

Cu teatre de operaţiuni aflate la distanţe de mii de kilometri unele de altele, cu militanţi aparţinînd unor culturi variate, veniţi de pe toate continentele, aceste trei exemple scot în evidenţă faptul că acţiunea de constituire a reţelelor islamiste s-a internaţionalizat cu mult mai mult decît ar justifica-o obiectivul iniţial: instituirea de republici islamice în toate ţările arabe sau eliminarea Israelului. Dacă studiem toate informaţiile privind reţelele dezmembrate sau aflate sub supraveghere în Europa, pînă la atentatele deja comise, 5 puncte comune se desprind cu claritate: o reţea teroristă islamistă prezintă cel mai adesea caracteristicile unei mafii transnaţionale descentralizate, mai degrabă decît structura centralizată a unei veritabile organizaţii; aceasta nu depinde numai de un donator de fonduri şi cel mai adesea îşi procură ea singură propriile resurse; e întotdeauna legată de unul sau mai mulţi şefi carismatici, care uneori trec în ochii ei drept

victime sau chiar martiri; e cu violență antioccidentală, antiamericană și deci antievreiască în discursurile ei și se opune sistematic procesului de instaurare a păcii în Orientul Mijociu. În sfîrșit, o rețea islamistă se sprijină, în general, în ceea ce privește aspectele operaționale ale războiului ei sfînt, pe filierele afgane și bosniace de recrutare și antrenare, acestea furnizîndu-i, la cerere, arme și combatanți experimentați.

„Frăția bin Laden" corespunde acestor cinci criterii.

Terorismul religios, fondat pe un militantism islamic extremist, a urmat '80, care se bazau pe revendicări naționaliste sau separatiste, cum erau cele ale organizației basce ETA, ale IRA irlandeze, ale FLNC corsican sau ale FLB bretan, ca și pe o ideologie ultrastîngistă, rudimentară, dar construită ca aceea a organizației *Acțiunii Directe* din Franța. Prin comparație cu tezele politice ale grupurilor teroriste din anii '70 și '80, cele ale mișcărilor islamiste actuale sînt, în general, sărăcăcioase. Și asta pentru că acestea nu se referă la scrierile nici unui teoretician, filozof sau economist recunoscut. În lipsa unor opere teoretice de Marx, Hegel, Malthus, Keynes sau, mai aproape de noi, Kenneth Galbraith, islamiștii nu propun decît Coranul. Chiar dacă admitem că acesta răspunde la toate preocupările oamenilor de-a lungul secolelor, puțini dintre ei acceptă acest postulat! Din cauza acestei slăbiciuni ideologice, lumea islamică e departe de a avea revendicări la fel de precise, precum cele ale organizațiilor Facțiunea Armata Roșie germană, Brigăzile Roșii italiene sau Armata Roșie japoneză, toate de orientare marxistă.

Relațiile feudale de supunere islamice și internaționala teroristă islamistă au exigențe la fel de vagi ca și structurile lor; ceea ce nu le împiedică să recruteze în permanență. În cele mai multe țări subdezvoltate, referirea la valori religioase de nediscutat sau pretinse a fi universale face ca supunerea feudală islamică să fie suficient de unificatoare și mobilizatoare prin ea însăși pentru ca animatorii să nu mai aibă cu adevărat nevoie să-și precizeze obiectivele, și, încă și mai puțin, planurile. Nu există nici o scadență electorală, nici un proiect concret. Nici militanții nu au, în general, nici o exigență politică precisă privind viitorul lor, în afară de ceea ce le insuflă șefii lor: mai ales unele teme sumare, cum ar fi instaurarea unui regim islamic în țările arabe sau un refuz global al culturii americane. Dar nu există nici un fel de program economic sau social la care militanții să poată adera. Combatanții islamiști de bază nu sînt de altfel niște militanți în sensul politic al termenului, nu au nici un fel de manifest sau

cartă care să le definească obiectivele, aşa cum, la vremea ei, a avut *Freedom Charter* a ANC, în Africa de Sud. Căci nu văd mai departe de vîrful ţevii de la Kalaşnikov.

Islamiştii extremişti din zilele noastre se strîng în jurul mai multor predicatori religioşi, care însă nu sînt toţi de primă mărime. Aceşti mollahi, prin mijlocirea predicilor lor, devin inspiratorii actelor credincioşilor lor, inclusiv a acţiunilor lor teroriste; dar prin aceasta ei nu devin şi şefii lor militari. Şi se apără de o asemenea bănuială, prefăcîndu-se chiar cu ipocrizie a nu cunoaşte violenţa pe care o provoacă, ascunzîndu-se cu abilitate în spatele necesităţii sau justificării teologice a războiului sfînt, o raţiune care îi transcende şi pe care n-ar şti s-o comenteze sau s-o judece... Apartenenţa la o moschee sau alta stă la originea structurilor ramificate şi a tendinţelor multiple ale terorismului islamic. Luptătorii se recunosc mai degrabă în interpretarea comună a predicilor unui îndrumător spiritual, decît în instrucţiuni precise. Imprecizia aceasta, care nu are nimic artistic şi care e întreţinută cu bună ştiinţă, se află la originea docilităţii şi a supunerii activiştilor islamici.

După părerea celor mai multe dintre serviciile de informaţii occidentale, aceşti predicatori, care inspiră comportarea organizaţiilor islamiste, dar care refuză să se afirme în calitate de şefi, sînt azi în număr de şase: Omar Abdul Rahman, Mohamed Hussein Fadlallah, Rashid Ghannouchi, Gulbuldin Hekmatyar, Hassan al-Turabi şi mollahul Omar. Dar numărul lor poate varia în funcţie de „persecuţii“ sau de un eveniment precum apariţia imprevizibilă a organizaţiilor islamiste talibane, izvorîte dintr-o viziune a mollahului. Unul dintre aceşti îndrumători, Hassan al-Turabi, pe care Usama bin Laden l-a întîlnit la Khartoum în 1991, dar de care s-a distanţat după evacuarea lui din Sudan, şi-a pierdut influenţa în ultimele luni, nemaiputînd pretinde că este un carismatic.

Cel mai cunoscut dintre aceşti îndrumători spirituali e şeicul egiptean Omar Abdul Rahman (cf. Documentul 29).

Imamul acesta de la moscheea din Brooklyn a fost inculpat în Statele Unite pentru că a ucis americani în timpul atentatului de la World Trade Center. El mai este bănuit şi că ar fi comandat sau măcar instigat la asasinarea preşedintelui egiptean Anuar al-Sadat, cu toate că justiţia egipteană nu l-a condamnat pentru aceste motiv. Portretul lui, acela al unui bătrîn decrepit şi orb[3], aflat după gratiile unui penitenciar american, a năpădit ecranele televizoarelor o vreme, făcînd din el un martir. Faţa lui, fotografiată de poliţia americană, a devenit un simbol în mediile islamiste. Din punctul de vedere al administraţiei americane însă,

şeicul din Brooklyn poartă o mare responsabilitate: atacul împotriva edificiului newyorkez reprezintă o cotitură în strategia islamiştilor, care pînă atunci nu îndrăzniseră niciodată să organizeze vreun atentat pe pămînt american. FBI va fi cu atît mai îngrijorat, cu cît principalul suspect, Ahmed Ramzi Yussuf, mai este bănuit şi de-a fi pregătit din Thailanda, Malaysia şi Filipine o tentativă de asasinat împotriva Papei, ce-ar fi trebuit să aibă loc în decembrie 1994. Ramzi Yussuf, care stătuse multă vreme în Pakistan şi Afghanistan la mijlocul anilor '80, fusese antrenat în grupul filipinez al lui Abu Sayyaf, care pe atunci întreţinea relaţii cu islamiştii algerieni şi cu... Usama bin Laden.

După cum crede FBI, Ramzi Yussuf pregătea la acea dată, în Manila, capitala Filipinelor, un atentat gigantic, fără precedent: explozia simultană a 12 avioane de pasageri americane deasupra Pacificului. Ramzi Yussuf va fi arestat de FBI la 7 februarie 1995, în Pakistan. Trăia destul de confortabil într-o pensiune de familie din Islamabad, „Su casa".

La 16 februarie, în timp ce este audiat de FBI, Ramzi Yussuf confirmă că informaţiile descoperite pe hard-diskul calculatorului său se refereau la planurile unui atentat împotriva companiilor aeriene americane şi împotriva Air France[4]. O anchetă a serviciilor americane va arăta mai tîrziu că reţeaua teroristă care atacase World Trade Center le promisese fonduri şi unor emisari ai GIA, organizaţie islamistă algeriană, în timpul unei întîlniri secrete la Manila, dovedind, dacă mai era nevoie, că teroriştii islamişti îşi bat joc de frontiere în numele djihadului.

În 1995, Benazir Bhutto le promite saudiţilor să controleze mai temeinic ISI, care susţinea grupările fundamentaliste. O parte a serviciilor pakistaneze se supune: generalul Rehman Malik va anihila reţeaua lui Ramzi Yussuf implicată în atentatul de la World Trade Center. Lăsîndu-l deoparte pe şeicul Omar Abdul Rahman, Egiptul este o extraordinară rezervaţie islamistă. Prima dintre organizaţii este Djihadul islamic egiptean al doctorului Ayman al-Zawahiri, camaradul lui Usama bin Laden, supranumit „profesorul", „inginerul" sau „emirul general al *Tanzim*-ului". Numeroase anchete ale Siguranţei statului egiptean şi nu mai puţin numeroasele interogatorii ale fundamentaliştilor islamişti[5] arestaţi peste tot prin lume au permis descifrarea organigramei acestei mişcări care se sprijină pe un consiliu consultativ format din 9 imami; *Majlis Choura* îşi are sediul în Afghanistan şi îl are ca preşedinte pe Ayman al-Zawahiri însuşi, care dispune de un consiliu operaţional format din responsabili

implantați în Albania, Kenya, Tanzania, Statele Unite, Marea Britanie și Pakistan. Mai multe comitete își împart diferite atribuții: unul pentru „organizarea civilă internă", care veghează asupra relațiilor cu imamii din Egipt; unul pentru securitate, supraveghindu-i în permanență pe ofițerii egipteni și interesele egiptene în străinătate; unul pentru „documente", care furnizează bilete de avion, pașapoarte și vize; un comitet financiar, condus de Nasr Fahmi Nasr, unul dintre apropiații lui Usama bin Laden, care se ocupă cu colectarea fondurilor; un comitet al *chariei*, care decretează diferitele *fatwa* și studiază jurisprudența islamică și, în fine, un comitet pentru relațiile cu mass-media.

Aceste comitete operaționale nu au, în realitate, multă autonomie, fiind, înainte de orice, niște celule de execuție; după cum a declarat al-Najar, în timpul procesului său de la Cairo (cf. Document 30), aceste comitete sînt subordonate întru totul ordinelor colonelului al-Zawahiri, care interzice categoric orice conlucrare între responsabilii lor, pentru a evita suprapunerea instrucțiunilor. Ordinele de la „cartierul general" sosesc prin poștă, fax sau telefon, folosind cuvinte și fraze codate sau enigmatice, după cum pot fi transmise și în timpul întîlnirilor ce au loc în alte țări sau în timpul ceremoniilor religioase, inclusiv în timpul pelerinajelor la Mecca. Al-Najar va admite în timpul procesului său că sediul organizației sale e, în realitate, Afghanistanul, chiar dacă nu e în măsură să spună numele șefului său. Se pare, într-adevăr, că securitatea membrilor mișcării se bazează în mare parte pe anonimat; multe manuale și circulare interne precizează că militanții nu trebuie niciodată să-și dezvăluie adevărata identitate, numărul pașaportului sau domiciliul. După cum le este interzis să se pună în situații de încălcare a legii, mai ales să nu călătorească avînd asupra lor două pașapoarte pe nume diferite sau să aibă la ei documente secrete ce-ar face referire la activitățile mișcării, căci ar putea trezi curiozitatea poliției sau serviciilor de imigrare.

După sursele egiptene, *Djihadul* ar avea antene peste tot în lumea arabo-musulmană, în Yemen, în Arabia Saudită, în Albania, dar și în Austria, în Germania, ca și la Chicago și San Francisco... În Afghanistan, cea mai mare tabără de antrenament a *Djihadului* s-ar găsi pe valea Konar, lîngă tabăra al-Mourabitoun, aparținînd unei mișcări islamiste egiptene, *Gamaa Islamya*.

Se pare totuși că, de la începutul anului 2000, *Djihadul* s-ar fi divizat din cauza unei răfuieli între șefi, încît, după unele informații, Ayman al-Zawahiri ar fi fost mazilit sau ar'fi ales să demisioneze, ca să nu creeze dificultăți organizației. Anumiți

membri ai săi i-ar fi reproşat asocierea cu „Frăţia bin Laden", care abate *Djihadul* de la obiectivul lui iniţial şi, totodată, cel mai important: răsturnarea regimului egiptean. În plus, subliniază opozanţii lui Ayman al-Zawahiri, adeziunea la cauza antiamericană a lui Usama bin Laden a expus *Djihadul* la o hăituire nemaiîntîlnită în istoria organizaţiei. Unii dintre conducătorii locali au şi tras ponoasele de pe urma acestei fuziuni, fiind extrădaţi în Egipt, ca urmare a presiunilor americane, aşa cum s-a întîmplat la Tirana[6], la Baku sau la Dubai.

După părerea lui Muntazir al-Zayyat, avocatul integriştilor din Egipt, Ayman al-Zawahiri nu a fost mazilit din postul lui de emir, ci pur şi simplu *Djihadul* s-a reorganizat. El susţine că: „Demisia lui al-Zawahiri demonstrează propria lui logică obiectivă şi hotărîrea de a-şi asuma eşecurile suferite de organizaţie în anii din urmă".

Dar, dincolo de recurgerea la clişeele limbii de lemn, se prea poate ca membrii *Djihadului* să-şi fi amintit un incident din 1995 şi să fi contestat probitatea lui Ayman al-Zawahiri, bănuit că ar fi deturnat, împreună cu alţi trei complici, o mare parte din fondurile trimise de o comunitate islamică din New York, ca şi de Biroul iranian al Mişcărilor de eliberare. Pe vremea aceea, celor patru demnitari li se reproşase că nu trimiseseră destui bani în Egipt pentru finanţarea războiului sfînt împotriva regimului.

Mişcarea a mai întîmpinat şi alte dificultăţi, cum a fost arestarea, la 7 aprilie 2000, pe aeroportul din Dubai, de către poliţia militară, a lui Mohamed al-Zawahiri, fratele lui Ayman, supranumit „inginerul", care trăia în Emiratele Arabe Unite din februarie (cf. Documentul 31). În timpul interogatoriilor, Mohamed al-Zawahiri a făcut destăinuiri cu privire la ramura militară a organizaţiei, de care răspundea chiar el în cadrul *Djihadului*. Adevărul e că Mohamed al-Zawahiri rupsese relaţiile cu organizaţia de la demisia sau demiterea fratelui său şi se alăturase uneia dintre bazele lui Usama bin Laden, pentru ca ulterior să fie acuzat că e agent dublu şi să fie expulzat în Pakistan. De aici, „inginerul", temîndu-se pentru siguranţa sa, ar fi încercat să ajungă în Yemen via Dubai, escală ce-i va fi fatală.

Printre căpeteniile religioase se numără şi călăuza islamiştilor din Liban: şiitul Mohammed Hussein Fadlallah, şeful *Hezbollahului*. Originar din Irak, Hussein Fadlallah s-a născut în 1936 şi s-a stabilit în Liban înainte de 1976, unde a înfiinţat „Cercul Frăţiei" şi Institutul Legal Islamic. *Hezbollahul* e, fără îndoială, una dintre organizaţiile cel mai bine închegate ale structurilor

extremiste islamice, o organizaţie excepţională care îşi exercită autoritatea asupra tuturor celorlalte mişcări din lumea musulmană. *Hezbollahul* înseamnă „Partidul lui Dumnezeu", iar originea cuvîntului se află într-un verset din Coran: „*Wa inna Hezbollah houm al ghaliboun*", adică „partizanii lui Dumnezeu vor fi învingători". La 1 februarie 1979, la Teheran, cuvintele acestea figurau pe sute de banderole, pentru a saluta întoarcerea triumfală a imamului Khomeini, după anii de exil petrecuţi la Neauphle-le-Château, în Franţa. La puţină vreme după întoarcerea îndrumătorului revoluţiei islamice, în Iran a luat fiinţă *Hezbollahul* iranian. În numele acestei revoluţii islamice, responsabilii iranieni au hotărît atunci să „exporte" mişcarea *Hezbollah* în toate ţările şiite. În primăvara lui 1984, Teheranul cerea aşadar integriştilor islamişti libanezi să înfiinţeze propriul lor *Hezbollah*.

Foarte repede, acesta se va impune prin violenţa acţiunilor sale, destinate să golească Beirutul şi Libanul de toate „satanele" străine: nemusulmanii şi, mai cu seamă, creştinii, occidentalii şi evreii. În vreme ce atentatele dinainte îi vizau numai pe străini[7], *Hezbollahul* generalizează teroarea, semănînd spaimă şi în rîndurile populaţiei libaneze, care nu mai ştie în ce miliţii şi facţiuni să se încreadă. Pe scena libaneză, *Hezbollahul* îşi va găsi specialitatea; în cîteva luni, conducătorii săi pun la punct tehnica răpirii. Începînd din 1985, *Hezbollahul* înmulţeşte luările de ostatici dintre jurnalişti, diplomaţi sau feţe bisericeşti, pentru a atrage atenţia mijloacelor de comunicare în masă internaţionale. Şi reuşeşte. Un recensămînt al efectivelor *Hezbollahului* ne îngăduie presupunerea că aproximativ 15 000 de persoane, inclusiv sunniţi, sînt cu regularitate subvenţionate de către organizaţie, avînd un nucleu dur de aproximativ 7 000 de persoane, dintre care 5 000 de „salariaţi cu normă întreagă". Pe plan financiar, *Hezbollahul* nu depinde de nici un donator; fondurile provin din cultivarea drogurilor în Cîmpia Bekaa şi din taxele percepute negustorilor, proprietarilor de restaurante sau antreprenorilor din zona sa de influenţă şi ale căror bunuri sînt aruncate în aer dacă refuză să plătească „impozitul" revoluţionar.

În august 1992, adjunctul lui Usama bin Laden, al-Zawahiri, va semna un acord de cooperare cu şiiţii iranieni şi cu organizaţiile lor teroriste, cum ar fi *Hezbollahul*.

Astfel, legiunile islamice sunnite au fost susţinute în secret de paznicii revoluţiei iraniene, numiţi „pasdarani". Izbucnesc însă fricţiuni, deoarece iranienii voiau să-şi asigure controlul. Totuşi, Usama bin Laden întreţine relaţii foarte bune cu gruparea

lui Imad Mughnyeh, responsabil de răpirea unor francezi în Liban, în 1986. Imad Mughnyeh fusese recrutat în anii '80 de către „Departamentul 210" al serviciilor secrete ale „pasdaranilor", şi se specializase în luarea de ostatici; de atunci, reţeaua lui Mughnyeh dispune de agenţi în Europa şi Africa.

Hezbollahul are numeroase ramificaţii în afara Libanului, cu reprezentanţe oficiale în alte ţări arabe: în Arabia Saudită, Kuweit sau în Iran, *Djihadul islamic* al lui Hussein Mussaui sau Organizaţia Justiţiei Revoluţionare a lui Imad Mughnyeh. Aceste două ultime grupări, specializate în terorism, manipulează o mulţime de grupuscule extremiste din Liban, ca de pildă: Stindardul Islamului, Mişcarea Independentă pentru Eliberarea Persoanelor Răpite (*Hezbollah–Palestina*); Organizaţia Justiţiei Divine sau, în fine, grupusculul cel mai cunoscut în Franţa: CSPPA, Comitetul de Solidaritate cu Prizonierii Politici Arabi deţinuţi în Europa. Acest comitet, condus de un tunisian, Fuad Ali Saleh, a revendicat atentatele comise în Franţa în decembrie 1985, apoi în februarie, martie şi septembrie 1986. CSPPA va fi anihilat de către DTS (serviciile de contraspionaj franceze), în 1987.

Şi islamiştii nord-africani îşi au călăuza lor: Rashid Ghannouchi. Influenţa acestui intelectual a depăşit totdeauna graniţele ţării sale, Tunisia, el fiind într-un anume fel unul dintre promotorii panislamismului maghrebian. În 1990, Rashid Ghannouchi în persoană a întocmit platforma electorală a FIS pentru alegerile municipale algeriene din 1990. În 1990 şi 1991, *En-Nahda*[8] a trimis numeroase cadre în Algeria pentru a-i susţine pe militanţii FIS în campania lor electorală. În fine, tot *En-Nahda* şi şeful ei au ajutat FIS să caute „sponsori" printre monarhii arabi în ajunul Războiului din Golf.

Alţi „grei" ai ideologiei islamice de astăzi sînt: Gulbuddin Hekmatyar, şeful organizaţiei *Hezb-I-Islami*. La plecarea trupelor sovietice din Afghanistan, acesta a devenit un şef politico-religios de primă mărime. În 1995, a avut chiar funcţia de prim-ministru. Organizaţia lui a fost şi este încă unul dintre pilonii „filierei afgane" de antrenament al mudjahedinilor algerieni sau europeni. Mai mult decît o călăuză spirituală, Hekmatyar este şi un şef militar şi un bun diplomat, stăpînind la perfecţie mecanismul alianţelor oportuniste şi... întoarcerea cu 180°. Doritor să-şi afle un loc pe eşichierul afgan, în ultima vreme s-a apropiat de fostul său inamic Massud. Încă din 1988, în ciuda îndoielilor şi incertitudinilor lui, el izbutise să-şi creeze imaginea unui conducător greu de descifrat şi, într-un fel, vizionar, în legătură cu destinul

Afghanistanului, una din țările-cheie ale continentului asiatic[9]. După ce multă vreme a fost ignorat, inclusiv de către Washington, care a subapreciat ofensiva islamică și ieșirea lui din haos, Afghanistanul a devenit o cheie în plan geografic, mai cu seamă din cauza numeroaselor forme de trafic de droguri care îl distrug de atîta vreme. Aflat la încrucișarea drumurilor ce duc în China, în Asia Centrală sau la musulmanii din India și Pakistan, Afghanistanul, unde domnesc fără a împărți puterea cu nimeni islamiștii fundamentaliști și traficanții de droguri, a devenit punctul fierbinte ce ar putea compromite echilibrul unei întregi regiuni.

*

Comparat cu aceste diferite figuri emblematice ale cauzei islamiste contemporane, Usama bin Laden cu siguranță că nu e o călăuză spirituală, nu are competența religioasă necesară și, de altfel, nici nu revendică acest titlu. Dar, deși respinge acest lucru, din cauza imaginii lui de martir al americanilor și a peregrinărilor lui permanente, a ajuns totuși unul dintre acei șefi islamici care mobilizează întreaga înflăcărare a musulmanilor din lumea întreagă (cf. Document 32). Influența lui se înscrie într-un context diferit. Dintre toate personalitățile lumii islamice actuale, este fără îndoială cel mai pragmatic și mai implicat în politică. Discursul lui nu este confuz și, deși spusele îi sînt uneori întortocheate, în special cînd vorbește despre atentatele ce i se pun în circă, acest lucru are drept scop să evite să fie acuzat că a comandat atacul asupra ambasadelor de la Nairobi și Dar es Salaam. Usama bin Laden nu se luptă pentru idei: nu le promite simpatizanților săi doar paradisul veșnic, ci pretinde și abdicarea regelui Fahd, retragerea trupelor americane staționate în Arabia Saudită și recunoașterea guvernului taliban.

Un program în aparență mai realist decît instaurarea unei societăți islamice în lumea întreagă sau dispariția Israelului.

În plus, Usama bin Laden are un simț politic dezvoltat. Caută sprijin și alianțe nu numai la călăuzele religioase fundamentaliste. Încă din timpul șederii în Sudan, în numeroase rînduri, a încercat să îi sensibilizeze pe conducătorii politici ai lumii arabe față de lupta sa antiamericană, sperînd să poată face să vibreze în interlocutorii săi una și aceeași coardă. Conform unor surse occidentale bine informate și niciodată divulgate pînă astăzi, în 1997, Usama bin Laden a încercat să capteze bunăvoința Irakului de trei ori, prin mijlocirea canalelor diplomatice. Prima tentativă a avut loc la Ankara, cînd un om de afaceri turc trimis de saudit a

cerut audienţă la ambasadorul irakian în Turcia, Dahman al-Takriti. Usama bin Laden ţinea să aducă la cunoştinţa diplomatului irakian că doreşte să stabilească relaţii cu Irakul în vederea coordonării eforturilor lor „împotriva inamicilor islamului întruchipaţi de Statele Unite, Israel şi agenţii lor din Golf". Fără ca măcar să consulte Bagdadul, ambasadorul care, pe cît se pare, primise instrucţiuni în acest sens, nu a dat curs acestei cereri.

Un alt trimis s-a prezentat în iunie 1997 la ambasada irakiană din Cairo. Primit de către ambasadorul Samir Najim al-Takriti, trimisul lui Usama bin Laden, un somalez, prezentîndu-se sub numele de Hadj Ahmed Tijani, a făcut aceeaşi propunere, însoţită însă şi de altele foarte atractive, precum livrarea de material electronic şi piese aeronautice detaşabile, cărora Irakul le simte în mod dramatic lipsa din cauza embargoului draconic impus ţării din august 1990. În ciuda acestor propuneri ispititoare, misiunea lui Tijani a fost, la rîndul ei, un eşec.

Contactul următor va avea loc după puţin timp, tot în 1997, cînd tensiunea dintre Bagdad şi Washington devenise extremă. Yemenitul Fadel Chaih al-Dalii este trimis la Bagdad. El provine dintr-o familie care a dat mulţi mudjahedini organizaţiei lui Usama bin Laden în timpul djihadului din Afghanistan. Al-Dalii va repeta propunerile precedente ale lui Usama bin Laden, adăugînd alte trei oferte: să dea serviciilor irakiene numele şi adresele opozanţilor şiiţi irakieni; să organizeze o reţea de lobby în favoarea Irakului în lumea întreagă pentru strîngerea de fonduri şi, în sfîrşit, să întreprindă operaţiuni în comun cu serviciile irakiene împotriva intereselor anglo-saxone. Această a treia şi ultimă tentativă nu va fi nici ea încununată de succes, la fel ca şi precedentele; irakienii sînt laici, se feresc de islamişti din principiu, iar Usama bin Laden nu este credibil din cauza fundamentalismului său ostentativ; pentru ei, cuvîntul lui n-are nici o valoare, Qossay Saddam Hussein[10], fiul preşedintelui, care-l numeşte pe bin Laden „un făţarnic", nu-i acordă atîta încredere, încît să rişte să expună regimul unor noi campanii internaţionale de presă negative, cîtă vreme şi-aşa regimul de la Bagdad e cît se poate de rău văzut de mass-media. În plus, o cooperare cu sauditul exilat ar periclita planul lui Saddam Hussein de a relua legăturile cu Arabia Saudită.

Se pare totuşi că versiunea de mai sus e cea mai potrivită sau cea mai corectă din punct de vedere politic... Ar exista, după părerea aceleiaşi surse, un alt scenariu mai potrivit cu mentalitatea prag-

matică a lui Saddam Hussein și a serviciilor lui speciale. În 1998, acestea din urmă, după ce au declinat toate ofertele de colaborare venite pe canalele diplomatice oficiale, ar fi stabilit cu Usama bin Laden o întîlnire secretă, ce-ar fi avut loc la Manila sau în Kashmir. Era dificil, într-adevăr, pentru Irak, să ignore un arab precum Usama bin Laden care „îi umilește atît de eficient pe americani"...

Colonelul Khairallah al-Takriti[11], fratele celui care este în fruntea *Moukhabaratului*, serviciile de informații, este cel care ar fi primit însărcinarea să trateze această relație. Arestarea celor doi marocani apropiați ai lui Usama bin Laden la Rabat, pe 11 noiembrie 1998, a permis să se stabilească cu certitudine existența acestei legături. După părerea occidentalilor, serviciile irakiene ar fi încercat la acea dată să se asigure de ajutorul rețelelor lui Usama bin Laden în cazul în care Irakul ar fi fost din nou atacat de Statele Unite, cu scopul de a se comite atentate în țări arabe împotriva unor ținte americane.

Potrivit unor surse arabe, în eventualitatea unui previzibil reviriment al Kabulului[12], Usama bin Laden se află în contact discret, din septembrie 2000, cu oameni de-ai lui Oudai Hussein, alt fiu al lui Saddam: punctul comun este lupta antiisraeliană și antiamericană. Usama bin Laden și irakienii ar fi făcut schimb de informații în legătură cu armele chimice și biologice, și asta în ciuda opoziției anumitor conducători de la Bagdad, precum Tarek Aziz[13].

*

Un alt factor favorabil dezvoltării „Frăției bin Laden" este existența unui puternic lanț islamist în Europa. Opinia publică europeană a înțeles, de pildă, cu oarecare uimire, că Londra adăpostește de ani de zile o mulțime de algerieni, foști deputați ai FIS, lideri islamiști tunisieni, precum Rashid Ghannouchi, activiști ai GIA, opozanți ai moharhiei saudite, ca și foarte mulți egipteni din *Djihadul islamic*, bănuiți a fi fost implicați în asasinarea lui Anuar Sadat.

Rolul preponderent al Londrei în calitate de creier al acestei societăți islamiste lipsite de formă nu trebuie să ne facă să uităm că restul Europei constituie pentru islamiști nu numai baza din spatele frontului, ci chiar cîmpul de bătaie. La 17 februarie 1995, un raport secret întocmit pentru Președinția Uniunii Europene de către grupul de lucru „Terorism" scoate în evidență în cît de mare măsură Europa, în ansamblul ei, e amenințată de organizațiile

islamiste. Aceşti experţi obişnuiţi cu analiza comportamentului grupărilor teroriste convenţionale, precum ETA sau IRA, admit că ameninţarea islamismului fundamentalist este radical diferită: „În contextul islamic, structura se limitează la cîţiva purtători de cuvînt şi relee mediatice, în timp ce anumite moschei, mişcări şi chiar asociaţii caritabile sînt utilizate drept faţetă religioasă de către grupările teroriste. Astfel, în absenţa unei strategii propriu-zis politice, politica se identifică cu religia, iar activismul e înţeles ca o îndatorire religioasă..."

Citind documentul în cauză, se vede că întreagă Europa e cangrenată de organizaţii islamice. Numele lui Usama bin Laden apare în calitate de finanţator al principalelor reţele islamiste violente din Europa. După Marea Britanie, Germania adăposteşte cel mai mare număr de militanţi islamişti, răspîndiţi pe tot teritoriul ei, în mijlocul unei comunităţi de 2 200 000 de musulmani, chiar dacă cei mai mulţi sînt imigranţi fără probleme. Germania este un teritoriu de întîlnire între maghrebieni şi turci, unde aceştia au înfiinţat de mai mulţi ani reţele de solidaritate şi de influenţă, pentru a pune în comun bazele şi mijloacele logistice de care dispun grupurile turceşti, implantate în Germania de cîteva decenii.

Într-adevăr, la Köln şi la Hachen pot fi intîlnite grupări care pretind a aparţine de *Hamas*, de *Hezbollah* şi de multe alte facţiuni apropiate de FIS sau de GIA şi care se concentrează asupra unor acţiuni politice legale, nu clandestine. Dar anchetatorii germani susţin că Germania, sub faţada unor acţiuni de propagandă, e înainte de orice o bază logistică şi operaţională, în special pentru aprovizionarea cu arme a gherilelor GIA, din Algeria.

Într-o mai mică măsură, şi Europa de Nord este un focar de activitate islamistă. În Danemarca sînt 80 000 de musulmani, din care cea mai mare parte sînt refugiaţi liniştiţi. Există totuşi o organizaţie cunoscută pentru activităţile ei criminale: *al-Gamaa Islamya*, în care militează mai cu seamă egipteni şi pakistanezi. Serviciile de securitate îl urmăresc în special pe activistul Fuad Mohamed Talat, care călătoreşte adesea în Australia şi în Regatul Unit pentru a se intîlni cu alţi conducători islamişti.

În Belgia, unde trăiesc mai bine de 300 000 de musulmani, dintre care 12 000 de algerieni, islamismul radical este reprezentat de asociaţia „Fraţilor Musulmani". FIS, GIA şi mişcarea tunisiană *En-Nahda* sînt bine implantate, cu toate că dispun de puţini militanţi. Reţeaua islamistă cea mai activă din Belgia este cea a lui

Ahmed Zaoui, bănuit a-l fi ascuns pe misteriosul Tarek, cel implicat în atentatele de la Paris.

În Suedia, mai cu seamă iranienii şi braţul lor armat, *Hezbollahul*, se evidenţiază. Există, de asemenea, numeroase focare ale FIS, GIA şi *En-Nahda*. Prezenţa lui Abdelkrim Deneche la Stockholm a fost luată foarte în serios de poliţia suedeză. Deneche, fost responsabil al revistei *al-Ansar*, a fost o vreme animatorul şi coordonatorul reţelelor teroriste din nordul Europei, iar asupra lui planează bănuiala că ar fi fost implicat în atentatele de la Paris.

Ţările de Jos, cu o comunitate de 400 000 de musulmani, dintre care un val recent de imigranţi din Africa de Nord, Orientul Apropiat şi fosta Iugoslavie, au devenit de cîţiva ani un focar îngrijorător.

Sudul Europei găzduieşte comunităţi instalate de multă vreme, iar Italia e un exemplu în această privinţă. FIS şi GIA sînt bine implantate, mai ales la Milano, Napoli, Perugia şi Roma, iar legăturile pe care le menţin au fost demonstrate mai ales cu prilejul percheziţiilor de la Perugia, din 1994. Reprezentantul cel mai activ al reţelelor din Italia era Lounici, alias Zubir. Înainte de a deveni conducătorul reţelei în această ţară, Djamel Lounici se stabilise în Germania, după ce plecase din Algeria, ca urmare a anulării alegerilor din ianuarie 1992. În Germania, după ce recrutase o plevuşcă întreagă de infractori din cartierul lui natal din Alger, Lounici a constituit o adevărată reţea de contraspionaj, care-i îngăduise să-i descopere pe ofiţerii din Securitatea Militară Algeriană, care atunci încercau să-şi infiltreze oameni în organizaţia lui. În funcţie de interlocutorul cu care avea de-a face, Lounici îşi schimba şi identitatea, fiind cînd Salah Mustafa, cînd Bengacem Labyed ori Uhadduh Jamal. Posesor al unui permis de rezidenţă perfect legal şi căutat de poliţiile din patru ţări, Lounici trăia discret în sudul Milanului, pe via Trento nr. 62, o stradă burgheză din Porto Morone. Se ocupa mai ales de cumpărarea armelor, trimise apoi în Algeria, prin Maroc. Tot pe vremea aceea se specializase în răscumpărarea materialului militar provenit de la Armata Roşie, ce se găsea din belşug în Germania. După părerea judecătorului Jean-Louis Bruguière, Djamel Lounici era şeful reţelei operaţionale GIA în Europa. Datorită unui mandat de arestare emis de Interpol, Lounici va fi reţinut la 1 noiembrie 1994, ca urmare a unei plîngeri formulate de marocani, care stabiliseră vinovăţia lui Djamel Lounici într-o livrare de arme, efectuată la Oujda, la frontiera cu Algeria. În cli-

pa arestării lui, Lounici aproviziona, aşadar, cu arme gherilele algeriene ale lui Rabah Kebir, unul dintre şefii FIS din străinătate, şi ale adjunctului acestuia, Abassi Ussama, fiul liderului FIS Abassi Madani, aflat şi-acum în Algeria, sub supraveghere.

Arestarea lui Djamel Lounici în Italia nu a dus însă la destrămarea reţelei. O altă organizaţie, cît se poate de oficială, avea să-i preia activităţile. Institutul Cultural Islamic avea sediul pe strada Jenner, la Milano, şi era condus de un egiptean, Anuar al-Saied Chaabane, un apropiat al lui Gulbuddin Hekmatyar. Alimentată cu fonduri provenite de la băncile kuweitiene şi saudite, organizaţia avea relaţii cu islamiştii din *al-Gamaa Islamya* egipteană, care îi trimiteau toate comunicatele prin care revendicau atentatele săvîrşite în Egipt. Interceptările convorbirilor telefonice ale unui post al institutului realizate de italieni aveau să arate că unul dintre animatorii centrului islamic era în legătură permanentă cu şeicul Omar de la moscheea din Brooklyn, înainte de arestarea acestuia.

La începutul lui ianuarie 2001, nişte algerieni conduşi de un anume Abu Doha voiau să arunce în aer, cu ajutorul unei maşini-capcană, ambasada americană din Roma. Rezultatul: consulatele Statelor Unite în Italia şi-au închis brusc birourile timp de două zile, iar bazele NATO din Italia au fost în alertă maximă!

La jumătatea lui februarie 2001, la Londra, o reţea algeriană a „Mişcării salafite pentru predică şi luptă“ condusă de Hassan Hattab, care se pare că ar fi fost continuatoarea organizaţiei GIA, este dezmembrată, în timp ce la Paris, în aceeaşi perioadă, era judecată o reţea implicată, în nordul Franţei, în atacuri armate şi în traficul cu acte false pentru foştii luptători din Afghanistan şi Bosnia. Unul dintre inculpaţi, Fatah Kamel, este în contact cu Usama bin Laden, fiind unul dintre agenţii acestuia în Canada.

Pe la mijlocul anilor '90, membrii reţelei italiene au avut legături strînse cu Elveţia, din evidente raţiuni financiare, cum susţin experţii. Militanţii islamişti din Elveţia l-au sprijinit mult timp pe Murad Dhina, un fizician atomist care a lucrat la CERN, Centrul European de Cercetări Nucleare, pînă în 1994. O percheziţie efectuată de poliţia judiciară franceză la domiciliul lui Dhina din Saint-Genis-Pouily, în departamentul Ain, în timp ce locatarul se afla în Sudan, a permis găsirea a numeroase documente compromiţătoare. La întoarcerea de la Khartoum, Dhina s-a refugiat în Elveţia, unde a dispărut; arestarea corespondentului său din Italia, Djamel Lounici, nu a permis localizarea sa. Fără îndoială că Dhina alesese Elveţia pentru că această ţară avea o ati-

tudine binevoitoare față de islamiști. E adevărat că Elveția găzduiește de multă vreme organizații islamice. Centrul Islamic din Geneva, de pildă, a fost deschis în 1961, din inițiativa doctorului Said Ramadan, ginerele lui Hassan al-Banna, fondatorul Confreriei Fraților Musulmani, înființată în 1945. Alături de centrul din München, centrul internațional din Geneva va fi mai bine de 30 de ani singura tribună a „Fraților" în Europa.

Turul de orizont al rețelelor islamiste din Europa oferă imaginea exactă a acestei lumi a teroriștilor care și-a pus unii membri la dispoziția lui Usama bin Laden... Și încă nu am avut în vedere nici una dintre țările Europei de Est, unde islamiștii radicali s-au implantat, de asemenea, dar de unde e încă foarte greu să capeți informații plauzibile.

„Frăția bin Laden" dispune așadar în Europa de un teritoriu favorabil și este evident că nimic din ceea ce se întîmplă în cercurile islamice fundamentaliste, în sînul mișcărilor palestiniene, a vechilor grupuscule teroriste gravitînd în jurul OEP sau în serviciile secrete din multe țări arabe nu-i este pe deplin străin lui Usama bin Laden și „Frăției" lui. Cu toate că nu sînt sistematice, nu înseamnă că aceste contacte sînt mai puțin reale sau că riscurile pe care le implică sînt mai reduse.

Astfel, serviciile antiteroriste germane au capturat, la sfîrșitul, lunii decembrie 2000, în afară de arme, substanțe chimice interzise, materiale documentare despre explozivi și o casetă video în două dintre apartamentele a patru islamiști salafiți din Frankfurt. Avînd o durată de 12 minute, pe muzică arabă, caseta prezintă catedrala și piața din Strasbourg în zilele de Crăciun. Șeful comandoului e un algerian, născut în Franța la Romans, în Drôme, are puțin peste 30 de ani și-l cheamă Fuad Sabour. Judecătorul Jean-Louis Bruguière îl remarcase în 1995 ca fiind unul dintre membrii importanți ai rețelelor logistice GIA din Lyon și Saint-Étienne. Cînd a fost arestat, în iunie 1996, trebuia să distribuie revista *al-Ansar* în regiunea Marsiliei. Dar, înainte de proces, e pus... în libertate. Dispare, refugiindu-se într-una din taberele de antrenament ale lui Usama bin Laden din Afghanistan, apoi se întoarce în Germania. Unul dintre cei trei acoliți ai săi are acte false de englez, ceilalți doi de francezi.

Contraspionajul francez (DST) a stabilit, de asemenea, că acest grup avea legături cu Abu Doha, cel care este implicat în terorismul antiamerican din Italia. Dar tot el este cel care ar fi trebuit să-l recupereze pe Ahmed Ressam după atentatele acestuia în Statele

Unite, dar care a fost împiedicat să-şi ducă misiunea la îndeplinire de arestarea sa la frontiera cu Canada, în decembrie 1999.

Dar iată că, la sfîrşitul lui iunie 2001, Mohamed Bensakhria, un algerian din anturajul lui Usama bin Laden, e arestat în Spania, la Alicante. La jumătatea lui iulie e extrădat în Franţa, pentru participarea la pregătirea atentatului de la Strasbourg.

NOTE

[1] Apelind la informaţiile publicului, FBI a iniţiat un program de căutare numit „Eroi", pentru urmărirea tuturor criminalilor.

[2] La 6 octombrie 1981.

[3] O infirmitate care, după unii exegeţi ai Coranului, l-ar putea împiedica să devină emir.

[4] Această informaţie va face obiectul unui telefon diplomatic extrem de urgent al ambasadei Franţei la Washington, pe 2 mai 1995.

[5] În special interogatoriul luat de către Parchetul General egiptean lui Ahmed Ibrahim al-Sayed al-Najar, în timpul procesului acestuia de la Cairo, în septembrie 1998, după ce a fost extrădat din Albania.

[6] E vorba de arestarea şi extrădarea lui Ahmed Ibrahim al-Sayed al-Najar, la 12 iunie 1998. Condamnat la moarte de către Înaltul Tribunal Militar egiptean şi executat la sfîrşitul lui februarie 2000. Oficial, al-Najar era conducătorul Mişcării de Întrajutorare Islamică din Tirana. Era şi un apropiat al lui Ayman al-Zawahiri. După unii analişti, arestarea sa a dus la atentatele de la Nairobi şi Dar es Salaam, ca represalii.

[7] Atentatele din 18 aprilie 1983 împotriva ambasadei americane din Beirut (16 morţi şi 120 de răniţi); împotriva comandamentului marinarilor americani, la 23 octombrie 1983 (239 de morţi); împotriva comandamentului soldaţilor francezi ai forţei multinaţionale, în aceeaşi zi (74 de morţi).

[8] *En-Nahda* („Renaşterea") este o mişcare religioasă a cărei ideologie este inspirată de cea a „Fraţilor Musulmani".

[9] În timpul unei întîlniri cu autorul, în 1988, la Peshawar.

[10] Qossay este directorul adjunct al serviciului de contraspionaj irakian, *al-Khass*.

[11] Saddam Hussein e originar din Takrit. El şi-a asigurat un anturaj devotat, alcătuit din persoane din regiunea sa.

[12] După unii, dimpotrivă (cf. *Le Monde* din 24 martie 2001), bin Laden joacă un rol mult mai important în chestiunile interne afgane datorită legăturilor cu comandanţii războiului antisovietic. Cu atît mai mult cu cît combatanţii arabi sînt din ce în ce mai frecvent angajaţi împotriva opoziţiei armate afgane. În replică, influenţa Karachiului scade.

[13] Ar fi interesant de notat că Tarek Aziz, unul dintre miniştrii-cheie ai lui Saddam Hussein, e... creştin.

12
Febra asiatică

Prezența lui Usama bin Laden și a „Frăției“ sale în toată lumea arabă devine, în cele din urmă, „contagioasă“. Serviciile de informații lucrează de cîteva luni pe baza unei ipoteze îngrijorătoare: se pare că Usama bin Laden a reușit să implanteze cîteva capete de pod ale „Frăției“ lui în China, în Asia de Sud-Est și în fostele republici islamice sovietice.

Scenariile cele mai surprinzătoare imaginează că Usama bin Laden, ispitit de djihadul chinez din Sinkiang, s-ar putea instala în China dacă situația ar deveni prea tensionată în Afghanistan. Într-adevăr, China nu e prea departe și are o porțiune restrînsă de graniță cu Afghanistanul; pe cît se pare, mai mulți emisari ai ex-sauditului s-ar fi deplasat la fața locului pentru a-i îndemna pe musulmanii din Sinkiang, care se mai numește și Turkestanul Oriental[1], să-și exprime ostilitatea față de Beijing și să ia exemplu de la musulmanii din fosta URSS, cerîndu-și independența. Minoritățile musulmane (uiguții, kazahii, kirghizii, uzbecii, tătarii și huiții[2]), se arată interesate de discursurile separatiste, pentru că pretind a fi victime ale discriminării. Considerîndu-se, totodată, și persecutați economic în favoarea altor provincii chineze de pe coasta oceanică, chinezii musulmani sînt ispitiți să se apropie de vecinii lor pakistanezi sau afgani. La sfîrșitul lui august 1999, serviciile de securitate chineze au arestat 20 de militanți uiguți înarmați, în timp ce aceștia instalau o rețea logistică cu scopul de a comite atentate pe 1 octombrie, cu prilejul ceremoniilor de aniversare a 50 de ani de existență a Republicii Populare Chineze. Ca urmare a acestei alarme, chinezii le-au cerut talibanilor să nu-i mai permită lui Usama bin Laden să antreneze separatiști uiguți în taberele lui. Într-adevăr, potrivit unei surse occidentale care a stat mai bine de-o lună în Afghanistan, două tabere conduse de un anume Tahar Jan erau destinate exclusiv antrenării islamiștilor chinezi. Conform aceleiași surse, talibanii fac un joc periculos în relațiile lor cu Beijingul, deoarece au livrat Chinei trei rachete de

croazieră americane, care nu explodaseră, în schimbul unui program de deminare a țării lor. Numai că lucrările de deminare încă n-au început, iar autoritățile de la Beijing poate că nu sînt de acord cu jocul dublu al talibanilor.

Dacă agitatorii ex-saudítului izbutesc să toarne gaz pe foc în Turkmenistanul Oriental, în special prin sponsorizarea separatiștilor islamiști, ei vor pune în grea încurcătură guvernul chinez, căci provincia Sinkiang este o regiune strategică, bogată în petrol, fără să mai vorbim de existența centrului de experiențe nucleare de la Lopnor!

Problema este cu atît mai serioasă pentru Beijing cu cît, cu cele 35 de milioane de musulmani pe care îi adăpostește – 150 de milioane după estimările religioase – China este a douăsprezecea țară musulmană din lume[3]! În plus, musulmanii din țările vecine: (Tadjikistan, Kîrghîstan, Kazahstan și Pakistan) încurajează discret, dar eficient, mișcările rebelilor musulmani chinezi de-a lungul unei frontiere destul de prost păzite. Pentru a înăbuși revoltele separatiștilor islamiști, China a luat decizia de a-i încuraja pe musulmanii cazaco-chinezi din Sinkiang să emigreze în Kazahstan și duce, totodată, o politică autoritară de colonizare prin intermediul hanilor, politică numită „transmigrație națională". Kazahstanul, slab populat, cu 17 milioane de locuitori, și-ar spori populația cu mai bine de un milion de suflete, perspectivă pe care autoritățile o consideră destul de ispititoare. Din 1993, Kazahstanul i-a autorizat pe separatiștii din Sinkiang să-și deschidă o reprezentanță în capitala Alma Ata, fapt considerat de Beijing, firește, drept un amestec în treburile interne, chiar dacă pericolul unei implozii demografice a Chinei din cauza mareei islamiste este destul de utopic.

La rîndul lui, în Rusia, FSB, moștenitorul KGB – semn că riscul nu e neglijabil – a încercat să limiteze influența islamiștilor, și mai cu seamă a talibanilor, în această regiune din Asia Centrală. Șeful serviciului de informații rus, locotenent-generalul Serghei Lebedev, a început, cu ajutorul dat de *Shanhai Five Club*, care grupează serviciile secrete din Rusia, China, Tadjikistan, Khazahstan și Kîrghîstan, să le facă viața grea rebelilor islamiști uiguți. Usama bin Laden și consilierii lui au analizat, se pare, situația și au descoperit în această regiune din China Occidentală o nouă miză pe măsura ambițiilor lor. Și alte țări din Asia se află pe lista de priorități a lui Usama bin Laden, la fel ca și Imperiul Mijlociu, Malaysia, Thailanda, Filipinele, aflate și ele în pericol de a fi contaminate. Malaysia e un teren extrem de favorabil: islamul este în această țară religie de stat din 1967! Ca

şi în China, islamul a fost introdus de negustori. În general, Malaysia, membru activ al Conferinţei Islamice Internaţionale, pozează în apărător al islamului şi, de exemplu, a trimis soldaţi de partea forţelor de pace din Bosnia. O mişcare religioasă deosebit de puternică, *al-Arqam*, militează împreună cu cei 100 000 de simpatizanţi în favoarea aplicării legii islamice – *charia* – luptînd pentru instaurarea regimurilor islamice în tot sud-estul Asiei. Această organizaţie deosebit de bogată – se spune că a obţinut mai bine de 120 000 de milioane de dolari din contribuţii voluntare – a justificat, în 1994, convocarea unei reuniuni extraordinare a Ministerelor Cultelor din ţările ASEAN[4]. Ca urmare a acestei reuniuni, asociaţia *al-Arqam*, ale cărei relaţii cu „Fraţii Musulmani" egipteni au putut fi demonstrate, a fost interzisă în Malaysia. De atunci, lipsiţi de structuri, militanţii al-Arqan acţionează ca franctirori, constituind o adevărată rezervă de militanţi fără cauză, numai buni să fie recrutaţi de „Frăţia bin Laden".

O altă ţară cu mare potenţial de risc, Indonezia, este, la egalitate cu Pakistanul, ţara musulmană cea mai populată din lume. La începutul secolului XX, islamul a fost fermentul naţionalismului indonezian şi al respingerii colonialismului olandez. Islamul este, aşadar, în Indonezia o realitate ce nu poate fi trecută cu vederea, chiar dacă Sukarno, părintele independenţei, a pus bazele statului laic încă din anii '30. Dar, de la revoluţia iraniană, renaşterea islamului cîştigă păturile populare; imamii sînt mai ofensivi în timpul predicilor şi din ce în ce mai multe femei poartă văl. Războiul din Golf, din 1990–1991, a amplificat această recrudescenţă islamică, iar guvernul a făcut concesii islamiştilor: în 1991, de pildă, preşedintele Suharto s-a dus în pelerinaj la Mecca, iar în 1994 portul vălului a fost autorizat în şcoli, unde învăţarea islamului a devenit obligatorie, inclusiv în aşezămintele creştine. Aceste numeroase semne de înflorire a asociaţiilor islamice îi fac să creadă pe observatori că Indonezia este pîndită de pericolul de a aluneca treptat pe panta integrismului. În fine, secta malaieziană *al-Arqam*, interzisă în Malaysia, şi-a ţesut reţelele militante în Sumatra, mai cu seamă la Aceh, populată de musulmani: această parte din nord-vestul Sumatrei îşi cere vehement independenţa.

Altă ţară care adăposteşte o comunitate numeroasă de musulmani (aproape trei milioane de fideli), Thailanda, prezintă riscuri mai mici de „contaminare", totuşi are mulţi musulmani grupaţi în sud. Patru provincii (Pattani, Yala, Satun şi Narathiwat) sînt zguduite de un război civil endemic, cerînd eliberarea regiunii Pattani, odinioară regat musulman dependent de Siam, şi reclamînd

alipirea de statul malaysian Kelantan, condus de partidul islamist malaysian. Aceste patru provincii, musulmane în proporţie de 80%, dispun de o importantă reţea de moschei şi de şcoli coranice. Organizaţia de Eliberare din Pattani – PULF[5] (*Pattani United Liberation Front*), – primeşte instrucţiuni de la sediul ei aflat la... Mecca, în Arabia Saudită, şi de la Kelantan, în Malaysia. PULF dispune de propriile ei tabere de antrenament, tranzitate în mai multe rînduri de membrii „Frăţiei bin Laden".

În sfîrşit, Filipinele prezintă riscul declanşării unei crize din cauza comunităţii moro. Aceştia, în număr de 5 milioane, cam 8% din populaţie, locuiesc în partea de sud-est a ţării, iar unii dintre ei cer un stat independent. Însă adevărata situaţie de criză la ora actuală e cea care opune armata grupului de rebeli fundamentalişti Abu Sayyaf. Organizaţia aceasta, care se ascunde în spatele unui discurs politic mai mult decît sumar şi al unor obiective nebuloase, caută, mai curînd, să se dedea unor acte de banditism: de la luarea de ostatici, la traficul cu stupefiante, obţinînd venituri de un miliard de dolari pe an, şi asta doar pentru marijuana pe care o transportă spre Insulele Jolo şi Basilan. Din punct de vedere istoric, grupul s-ar înrudi cu Frontul Naţional de Eliberare al populaţiei moro, care în anii '70 militase pentru crearea unui stat islamist secesionist, deşi astăzi cei mai mulţi dintre membrii Frontului duc tratative cu guvernul filipinez şi nu se recunosc în discursul şi acţiunile extremiste ale grupului Abu Sayyaf. Legăturile acestuia din urmă cu „Frăţia bin Laden" au fost stabilite de mai multe ori; între altele cu ocazia procesului lui Ramzi Yussuf, care trecuse prin trupele de gherilă ale lui Abu Sayyaf. Se pare însă că în 1999 grupul Abu Sayyaf a fost puternic infiltrat de agenţi ai serviciilor secrete libiene şi filipineze, determinînd „Frăţia bin Laden" să se distanţeze şi chiar să rupă orice relaţie cu grupările din Jolo. Luările de ostatici ce vor urma vor fi, fără îndoială, pentru rebelii din Jolo un fel de a încerca să se pună din nou bine cu Usama bin Laden, arătînd că sînt nişte interlocutori eficienţi.

Manevra de captare a bunăvoinţei a grupului Abu Sayyaf trebuie să fi dat roade, de vreme ce, pe 27 iunie 2000, un cetăţean francez de origine algeriană, Abdessalam Bulanuar, era ţinut în arest preventiv şi interogat la Paris de către DST. Tocmai fusese expulzat din Filipine: fusese arestat la 16 decembrie 1999, avînd asupra lui un manual pentru luptă de gherilă urbană şi un „element de încărcătură explozivă". Arabul în cauză era bănuit că avea legături cu afgano-algerieni, cu Usama bin Laden şi cu Frontul Naţional de Eliberare al populaţiei moro care, cu arma în

mînă, chema la lupta pentru independenţă în sudul Filipinelor. Pe 29 mai 2000, şeful acestui Front de Eliberare Islamică declara la postul ZDF al televiziunii germane că e susţinut financiar de către bin Laden. În august, serviciile de informaţii filipineze (care începuseră să-l urmărească pe Alfred Sirven, finanţatorul ocult al ELF) anchetau în legătură cu eventualele legături dintre Usama bin Laden şi Gemma Cruz Araneta, ministrul Turismului! Acesta era bănuit de a avea legături cu IIRO (*International Islamic Relief Organisation*). Sub acoperire umanitară, IIRO, după cum susţinea cotidianul filipinez *Daily Inquirer* din 15 aprilie 2000, îngăduia „Frăţiei bin Laden" să finanţeze operaţiunile Frontului moro.

Chiar dacă nici o ameninţare reală de destabilizare islamică nu se profilează în aceste ţări din Asia, unde problemele specifice lumii arabe pătrund cu greu în păturile populare, totuşi baza islamistă deja existentă poate transforma sud-estul Asiei într-un gigantic centru de recrutare pentru islamiştii fundamentalişti, veşnic în căutare de salahori pentru organizarea de atentate sau pentru a face trafic de droguri.

Un alt punct sensibil în Asia, sau mai curînd în Caucaz, este Cecenia. Usama bin Laden a început să-şi mute pionii spre ea, furnizînd ajutor discret separatiştilor islamici. Criza nu e recentă, cecenii se află în conflict cu Moscova încă de la sfîrşitul secolului al XVIII-lea. Iar braţul de fier moscovit impune un guvern centralizator, perceput a fi foarte brutal de o populaţie care vrea să-şi păstreze caracteristicile culturale. Pentru a complica şi mai mult situaţia cu puterea de la Moscova, cecenii sînt sunniţi de inspiraţie sufită şi au fost islamizaţi în decursul secolelor de către vecinii lor din Daghestan.

La 27 octombrie 1991, un curent naţionalist cecen, apărut în anii '80, mătură de la putere autorităţile impuse de Kremlin. Sub impulsul unui naţionalist, tînărul general al armatei sovietice Djohar Dudaiev, şeful Congresului Naţional al Poporului Cecen, sînt organizate alegeri legislative şi prezidenţiale. Dudaiev e ales cu o largă majoritate, iar la 27 octombrie 1991 Cecenia îşi proclamă unilateral independenţa. Deriva secesionistă de la Groznîi e însă respinsă de Moscova. Autorităţile, încă sovietice la acea dată, adresează „criminalilor ceceni" ameninţări abia voalate cu represalii, declarînd ilegale alegerile din 27 octombrie. Pe 7 martie, Boris Elţîn declară starea de urgenţă la Groznîi şi trimite un contingent de 2 000 de oameni. Două zile mai tîrziu, pus în situaţia de a face faţă unei mobilizări excepţionale a populaţiei, care se constituise în miliţii antisovietice şi invocă declanşarea

djihadului împotriva ocupantului, Kremlinul bate în retragere. Pe 9 noiembrie, Parlamentul rus ridică starea de urgență; trupele rusești sînt poftite să părăsească teritoriul cecen. Înfruntarea dintre Moscova și Groznîi începe; republica rebelă refuză să adere la Tratatul Federației Ruse semnat pe 31 martie 1992. Dudaiev însă, care s-a lăsat foarte repede sedus de dictatură și nepotism, va avea mari dificultăți în guvernarea unei țări aflate pradă intereselor mafiote și tendințelor divergente de clan. Un climat preinsurecțional se instalează încă din iulie 1994; facțiunile se înfruntă pînă la lovitura de stat ratată împotriva regimului lui Dudaiev, din 26 noiembrie 1994.

Pentru Moscova, criza devine prea gravă și pe 11 decembrie 1994 o divizie rusească de blindate forțează frontiera Ceceniei: 30 000 de oameni, 230 de tancuri și 450 de blindate. Rușii susțin că nu e vorba de o invazie, ci de „o operațiune de dezarmare a facțiunilor". Cecenii se opun trupelor rusești cu o miliție puternică, formată din 45 000 de oameni. Punctul culminant al înfruntărilor îl va constitui bătălia de la Groznîi din decembrie 1994–februarie 1995, pregătită de raiduri ale avioanelor rusești și de bombardamente. Căderea și distrugerea orașului Groznîi[6] de către forțele rusești vor avea un efect dezastruos asupra moralului trupelor și asupra opiniei publice. Dar rebelii secesioniști nu sînt nici zdrobiți, nici descurajați: războiul civil continuă la sate. Departe de a fi decapitată din cauza pierderii liderului ei (Dudaiev este asasinat la 21 aprilie 1996), rebeliunea se intensifică în asemenea măsură, încît Kremlinul se vede nevoit să-l trimită pe carismaticul general Aleksandr Lebed să negocieze cu separatiștii. O negociere ce se va termina cu retragerea armatei rusești, înfrînte, și cu promisiunea că se vor plăti daune cecenilor pentru distrugerile cauzate capitalei Groznîi.

Însă înfrîngerea Moscovei n-avea să însemne și sfîrșitul războiului: 5 ani mai tîrziu, în iulie 2001, după a doua bătălie dată la Groznîi, începută la 5 septembrie 1999, armata rusă continuă să fie împotmolită în Cecenia. Contestînd iarăși legitimitatea republicii independente Cecenia și hotărîți să sfîrșească definitiv cu „terorismul cecen", rușii lansează o nouă și puternică lovitură în Caucaz. Armata rusă, cu un efectiv de peste 80 000 de oameni, intenționează de data aceasta să folosească împotriva rebelilor noi bombe lansate de avioane Sukhoi-27, mai adaptate pentru lupta în zonele urbane. Această nouă tehnologie, numită FAE (*Fuel Air Explosive*), constă în provocarea unui efect de suflu și căldură la înălțime, declanșînd combustia unui nor de gaz pulverizat în atmosferă. Aceste încărcături vor fi lansate și de rachete

antitanc Metis-M şi Komet, ca şi de lansatoare de rachetă portabile Shmel, modificate în acest scop.

Asumarea unor asemenea riscuri de către Moscova, cum ar fi angajarea unităţilor sale de elită şi utilizarea unor arme care, fără îndoială, vor duce la reacţii internaţionale foarte dure, dau de bănuit că problema cecenă prezintă un interes deosebit de mare, în măsura în care exemplul micii republici rebele ar putea deveni contagios pentru Daghestanul vecin, de pildă[7]...

Pe fondul războiului sfînt împotriva ocupantului rus, criza cecenă se aseamănă mult cu cea afgană din anii '80: armata rusă a fost umilită în Afghanistan de rezistenţa musulmană. Într-adevăr, cele mai multe dintre ţările arabe au trimis mudjahedini la Groznii, situaţie denunţată de către Rusia care, o dată în plus, califică această asistenţă străină drept amestec în treburile interne. Mesaje limpezi au fost trimise în Pakistan şi în mai multe ţări din Golf. Kremlinul este îndreptăţit să se neliniştească: gruparea extremistă pakistaneză *al-Badr*, condusă de emirul Bakht Zameen Khan a cerut recent naţiunii islamice – în sensul larg al termenului – să se angajeze militar alături de ceceni. Pe de altă parte, Moscova a stabilit mai de mult o listă cu peste 20 de asociaţii caritabile arabe şi islamice care i-au susţinut financiar pe separatişti încă de la declanşarea conflictului. Serviciile ruseşti de informaţii consideră că „Frăţia bin Laden" se numără printre aceste organizaţii şi se tem şi în prezent de săvîrşirea unor atentate pe teritoriul rus, cum a fost cel de la 8 august 2000 (bilanţ: 12 morţi şi 100 răniţi) într-unul din pasajele subterane din Piaţa Puşkin din Moscova. Chiar dacă preşedintele cecen Aslan Maskhadov a afirmat că atentatul nu a fost comis la comanda Ceceniei, serviciile secrete ruse par a nu se îndoi de implicarea separatiştilor.

Usama bin Laden are numeroase posibilităţi de acţiune în acest nou butoi cu pulbere asiatic. Serviciile ruse şi occidentale sînt vigilente dar, la fel ca în Afghanistanul anilor '80, ca în îndepărtatele insule ale arhipelagului filipinez, sau ca în Malaysia şi Sinkiang, Daghestanul şi Cecenia sînt zone minate de conflicte endemice, punctate de explozii violente. Oamenilor din „Frăţia bin Laden" nu le va fi greu să-şi ţeasă pînza, aşteptînd răbdători momentul propice pentru a-şi activa reţelele. Cu atît mai mult cu cît, din toamna lui 2000, islamiştii au lansat ofensiva pentru controlul căilor pe care circulă drogurile în Asia Centrală (cf. Documentul 33). În Uzbekistan, şeful islamist Djumaboi Namangani primeşte bani, instrucţiuni şi arme moderne de la Usama bin Laden. Drept mulţumire, se străduieşte să-i furnizeze arme chimice

şi biologice provenind din fostele republici musulmane ale URSS. Precum şi o bază de repliere în Valea Fergana, în cazul în care talibanii l-ar trăda pe „fratele Usama".

NOTE

[1] Această provincie chineză a fost, între 1933 şi 1934, integrată în Republica Islamică a Turkestanului Oriental.

[2] Huiţii sînt descendenţii negustorilor arabi veniţi în China. Sînt 10 milioane şi sînt musulmani.

[3] Islamul a fost introdus în China în secolul al XIII-lea, de către negustorii musulmani care străbăteau Drumul Mătăsii. Islamul chinez e implantat în provinciile din centru şi din nord-vest: Yunnan, Sichunan, Gansu, Ningsia, Şansi, Quinghai, Anhui şi Sinkiang.

[4] ASEAN este o asociaţie a naţiunilor din Asia de Sud-Vest, din care fac parte: Brunei, Indonezia, Filipine, Singapore, Thailanda şi Malaysia.

[5] PULF a fost întemeiat în India, în 1968, de către un grup de intelectuali condus de Tengku Bira Kotanila. Un timp, a fost susţinut de Libia, Iran şi OEP. Şi alte mişcări militează pentru independsenţa provinciei Pattani: Frontul Naţional de Eliberare din Pattani, Frontul Revoluţionar Naţional şi Frontul Unit al Combatanţilor Patanezi.

[6] Mai mult de jumătate din capitala cecenă a fost făcută una cu pămîntul. Zeci de şcoli şi spitale, precum şi aeroportul, sînt distruse.

[7] De la retragerea din Afghanistan, Moscova încearcă cu disperare să-şi apere bunurile din regiune, precum şi populaţia rusă care locuieşte aici, o populaţie care beneficiază adesea de studii superioare la Moscova şi pe care Rusia se bizuie pentru a-şi menţine influenţa şi pentru a contracara mareea islamică: astfel, 5 milioane de ruşi trăiesc încă în Kazahstan, 900 000 în Kirghizia, 800 000 în Uzbekistan şi 50 000 în Tadjikistan. Moscova crede că astfel va fi în măsură să reziste pericolului de destabilizare pricinuit de o eventuală contagiune talibană în Asia Centrală, pericol ce ar putea fi agravat de traficul de droguri deja existent, căruia i s-a asociat din plin mafia rusă. Dar Moscova a imaginat şi alte ipoteze, în special aceea a unei politici machiavelice ce ar tinde să încurajeze afirmarea forţelor islamice radicale în anumite republici, pentru a le atrage la sine pe altele, în schimbul unei anumite protecţii...

13
Milioanele lui bin Laden

Cînd te-apuci să analizezi cum reuşeşte o grupare islamistă să iasă din neant şi să îşi creeze alianţe internaţionale, o altă întrebare se iveşte imediat: cum procedează oamenii aceştia? Şi mai ales: ce anume fac aceşti militanţi internaţionalişti pentru a-şi finanţa activităţile?

Ajungînd unul dintre şefii legiunii islamice, Usama bin Laden a moştenit totodată şi titlul de finanţator al terorismului internaţional islamic. De cîţiva ani, averea lui e obiectul unor speculaţii interminabile. Usama bin Laden e, fără îndoială, un om bogat. Tatăl lui ajunsese cel mai mare antreprenor de construcţii din Arabia Saudită, cu o avere adunată, după cum spun publicaţiile americane, „din reciclarea petrodolarilor în activitatea de construcţii". Familia bin Laden este şi astăzi deţinătoarea unei averi estimate la mai bine de 5 miliarde de dolari, iar în anii '90 bunurile personale ale lui Usama bin Laden erau evaluate la 300 de milioane de dolari. Detractorii lui susţin că şi-ar fi clădit averea personală în parte şi din „fondurile de solidaritate" de care răspundea pe vremea cînd se ocupa de filiera afgano-arabă, în folosul serviciilor secrete saudite. Fonduri care, în mare parte, fuseseră donate pentru membrii Rezistenţei afgane de către Occident şi monarhiile din Golf.

Fără îndoială că Usama bin Laden dispune de o avere considerabilă, dar care nu mai este la fel de mare ca pe vremuri. Surse bine informate îi atribuiau, în momentul cînd a plecat în exil, 800 de milioane de dolari, bani lichizi, fără a mai vorbi de investiţiile lui imobiliare sau industriale, care poate că nu erau în întregime profitabile. Fuga precipitată din Sudan l-ar fi costat mai bine de 150 de milioane de dolari din cauza închirierii unui avion – un Hercules! –, abandonării creanţelor unor contracte neterminate sau în curs de derulare la Khartoum, lichidării rapide a bunurilor imobiliare şi a cheltuielilor de instalare în Afghanistan. Unul dintre apropiaţii săi s-ar fi plîns chiar pentru că nu a fost plătit integral de guvernul sudanez pentru anumite şantiere de construcţii. Ceea ce

la Khartoum, în cercurile de afaceri, este contestat. Cel mai important contencios ar privi, după părerea anumitor surse islamiste din Londra, plata drumului *Tahaddi* (sfidarea) dintre Shandi şi Port Sudan, al cărui cost este estimat la 200 de milioane de dolari.

O anume anecdotă arată totuşi, chiar dacă Usama bin Laden e un om de afaceri priceput, că purtarea lui nu e neapărat dictată de venalitate: e în stare să-şi cheltuie averea într-un mod deosebit de curios... După unele surse pakistaneze, capitalul pe care-l are i-ar fi permis să supraliciteze împotriva serviciilor secrete americane! Usama bin Laden încearcă, se pare, de luni de zile, să obţină rachetele Stingers distribuite Rezistenţei afgane în anii '80. Din 1998, s-a declanşat o adevărată întrecere între el şi Pentagon, care încearcă să recupereze toate tuburile lansatoarelor de rachetă. Dacă militarii americani oferă 100 000 de dolari pentru un Stinger, Usama bin Laden dă dublu! Evident că americanii se tem ca aceste rachete să nu fie utilizate împotriva obiectivelor americane sau occidentale[1].

*

Să fie oare importantele fonduri de care încă dispune Usama bin Laden distribuite în conturile numeroaselor societăţi-paravan, ca de pildă *Asma United*, cunoscută şi sub numele de *Mira*? Mai multe societăţi de caritate identificate de către serviciile de informaţii americane, precum: *al-Rahma*, *al-Hramein*, cu sediul la Londra, *al-Mouwafak*, cu sediul în Balcani, *Islamic Resurection Foundation* şi *Islamic Revival Foundation*, condusă de un albanez, să fie, de fapt, relee financiare? În fine, se spune că occidentalii ar fi început tratativele cu guvernul sudanez, în încercarea de a confisca bunurile din Sudan ale ex-sauditului. După alte informaţii, provenite de la bancheri arabi, Usama bin Laden ar fi depus fonduri în siguranţă în băncile sultanului din Brunei şi chiar şi în bănci europene, la acestea din urmă prin grija unuia dintre colaboratorii fostului patron al *Arab Banking Corporation*[2]. Serviciile de informaţii din Peninsula Arabică susţin că mai bine de 750 de milioane de dolari aparţinînd lui Usama bin Laden s-ar afla încă plasaţi pe termen scurt pe mai multe pieţe financiare. În august 1998, bancherul acesta ar fi cumpărat pentru rebel pachete de acţiuni franceze: BNP, Unisor Sacilor, Axa şi Société Générale, pe care le-ar fi vîndut peste cîteva săptămîni realizînd un beneficiu de 20 de milioane de franci. După părerea mai multor analişti americani şi europeni, acest tip de tranzacţie pe termen scurt nu atrage atenţia şi con-

stituie în prezent una din metodele preferate ale lui Usama bin Laden prin care acesta își fructifică capitalul și-și creează rezerve în mai multe țări europene, mai cu seamă în Belgia, Bulgaria, Italia și Țările de Jos. Prin mijlocirea unui agent imobiliar din Singapore, a investit în acest domeniu la Londra, Paris și pe Coasta de Azur. Alte surse din Europa de Nord afirmă că Usama bin Laden a început să investească și în Danemarca, mai ales în... industria lactatelor, prin mijlocirea unui egiptean care, într-o vreme, a lucrat ca șef de șantier în grupul Bin Laden din Mecca, între 1983–1988. Bin Laden și „lăptarul" s-ar fi asociat cu un suedez convertit la islam, cumnatul „lăptarului". Se pare că și în Suedia bin Laden ar fi prezent în sectorul echipamentelor sanitare, cu o investiție în valoare de 15 milioane de dolari. Usama bin Laden și partenerul lui suedez vizează piețele medicale irakiene, iordaniene și egiptene. Și în Norvegia ex-sauditul și-a diversificat activitățile: prin intermediul palestinianului Samir al-Husseini, aflat în Norvegia încă din anii '60, a achiziționat acțiuni în industria lemnului și a hîrtiei în valoare de 40 de milioane de dolari. Dar, lucru ce pare oarecum scandalos, fundamentaliștii își finanțează rețelele și prin prostituție: femei bosniace ar fi fost plasate în acest scop în Belgia și Franța.

În mai 1997, un financiar saudit, Sidi Tayyeb, este arestat la el în țară. Recunoaște a fi unul dintre trezorierii lui Usama bin Laden și a-i fi deschis acestuia conturi în Europa, Africa, Pakistan și chiar și în Statele Unite. Dar, conștient de riscurile pe care le prezintă tranzitarea unor fonduri importante pe piețele transparente din Europa în domeniul industriei sau al comerțului, Usama bin Laden și consilierii lui financiari au recurs și la utilizarea sistemului bancar al fostelor republici islamice sovietice. Pentru aceste tranzacții în direcția țărilor din Est, se pare că ex-sauditul a făcut apel la băncile aflate în partea turcească a Insulei Cipru, beneficiind și de colaborarea anumitor apropiați ai membrilor guvernului cipriot. Este amintit chiar și un membru al familiei președintelui!

Dar aproape că nici una dintre aceste acțiuni financiare nu a scăpat serviciilor de informații saudite, americane sau europene. În plus, scurgeri de informații sau dezvăluiri, dintre care unele aparțin unor transfugi din „Frăția bin Laden" sau unor simpli agenți arestați în cursul ultimelor luni, l-au zdruncinat grav pe Usama bin Laden. De aceea, prudența lui în afaceri a sporit de 10 ori și a trebuit să renunțe la anumite operațiuni profitabile ce i-ar fi permis să investească fonduri în puncte strategice pentru acțiunile lui viitoare.

Un alt episod ilustrează bine metodele grupării lui Usama bin Laden. În 1991, a izbucnit scandalul de la BCCI (*Bank of Credit and Commerce International*), condusă de pakistanezi. Așezămîntul a fost acuzat de spălare de bani proveniți din traficul de droguri și din vînzările de arme. Anchetatorii britanici au descoperit o filieră de care beneficiau teroriștii islamiști și grupul Abu Nidal (acesta avînd la BCCI mai multe conturi personale). Ca urmare a scandalului, fondurile au fost transferate de la BCCI spre alte bănci din Dubai, Iordania sau Sudan, controlate de „Frații Musulmani". O parte din bani au fost returnați unor organizații, ca de pildă FIS algerian. O altă parte a fost virată de către Ayman al-Zawahiri în Elveția, Țările de Jos, Londra, Anvers și în Malaysia. Cînd a fost dezvăluită implicarea lui bin Laden în atentatele de la Nairobi și Dar es Salaam, un înalt magistrat german i-a alertat pe americani și Interpolul. „Dispunem de mărturia unei femei plecate din Franța și măritate cu un saudit. Arestată pentru spălare de bani în 1997, ea ne-a declarat că a plasat fonduri pentru Usama bin Laden între 1983–1990."

*

Dar marele avantaj al lui Usama bin Laden îl reprezintă independența economică a „Frăției", care este puțin costisitoare și reușește să se autofinanțeze, membrii ei fiind deosebit de mîndri să contribuie la djihad. Finanțarea rețelelor lui Usama bin Laden face așadar apel la un întreg mecanism bine pus la punct. Dacă lumea islamică cultivă o organizație politică cu ramificații independente, același lucru e valabil și pe plan financiar: diverșii șefi islamici au reținut lecțiile, uneori usturătoare, pe care Libia le-a dat în trecut organizațiilor palestiniene pe care le-a îmblînzit și le-a transformat în grupuri de mercenari docili în schimbul subsidiilor oferite. Într-adevăr, dacă finanțarea dintr-o unică sursă prezintă avantaje sigure pe planul confortului – teroriștii nu mai au grija zilei de mîine – ea are totodată și inconvenientul de a face ca mișcarea să depindă de un „naș" unic, care o integrează în propria lui politică externă și care nu va ezita să o și sacrifice, ca o dovadă de bunăvoință față de guvernele occidentale sau pentru a evita represaliile străine. Ceea ce explică de ce Abu Nidal, Carlos sau Ahmed Jibril, în anii '70 și '80, au rătăcit de la o capitală arabă la alta, la bunul plac al finanțatorilor lor de moment, constrînși uneori să renunțe la convingerile lor ideologice pentru a-și satisface protectorii.

Astfel, decît să copieze o situaţie care nu s-a dovedit viabilă în trecut, islamiştii au hotărît să folosească mai mulţi sprijinitori şi finanţatori în stare să-i ajute sau să le găzduiască organizaţiile-paravan, în locul unui singur donator de fonduri. Luciditatea şi pragmatismul organizaţiilor islamiste, inclusiv ale „Frăţiei bin Laden", fac, cu siguranţă, dovada unei stategii comune, chiar dacă ele nu dispun şi de o comandă militară unică.

Dincolo de obiectivul împărtăşit al djihadului împotriva inamicilor islamului, modul de finanţare a grupărilor islamice constituie cel de-al doilea numitor comun al acestor organizaţii. Contribuţiile financiare ale statelor din Golf fireşte că nu sînt neglijabile. În 1993, Charles Pasqua, pe-atunci ministru de Interne al Franţei, aflat în vizită în Arabia Saudită, l-a rugat pe omologul său saudit, Nayef bin Abdelaziz, fratele regelui Fahd, să încerce să limiteze sprijinul financiar dat de unii oameni de afaceri saudiţi islamiştilor apropiaţi FIS şi grupărilor din Algeria. Iar guvernul saudit s-a angajat să controleze finanţarea fundamentaliştilor, cel puţin în... Franţa.

Şi ONG-uri – adică organizaţii nonguvernamentale – puternice, implantate peste tot în lumea arabă şi occidentală, pompează fonduri extremiştilor, făcîndu-i încă şi mai de necontrolat. (Numeroşi conducători ai unor organizaţii umanitare condamnă violenţa, dar nu pot evita să nu fie manipulaţi, chiar şi fără voia lor.) Astfel, pot fi citate *Hezb-I-Islami* din Afghanistan; un comitet de binefacere şi de solidaritate implantat în Franţa, *Islamic Relief Agency*, sau *Save Bosnia Now*, organizaţie cu sediul în Statele Unite, animată de foştii luptători în Afghanistan. Caracteristica acestor organizaţii de binefacere e aceea că colectează şi manipulează liber importante sume de bani sub acoperirea unor acţiuni umanitare. Aceste organizaţii, fiind, prin natura lor, nonprofit, au deci posibilitatea de a dirija fonduri în folosul cui vor ele. Şi tocmai o organizaţie umanitară de acest tip, instalată la Nairobi, va alimenta reţeaua kenyană a „Frăţiei bin Laden", găsită vinovată pentru comiterea atentatelor din Africa Orientală.

Aceste ONG-uri sînt cunoscute în mare parte şi fac obiectul unei supravegheri sporite în ultimele luni. Mai cu seamă vreo 20 dintre aceste organizaţii de caritate, active în ţările din Golf, au fost puse sub observare strictă de către serviciile de informaţii din Cairo. *Hamas* sau reţelele islamiste maghrebiene ori europene sînt generos şi discret alimentate printr-un sistem de dublă contabilitate instituit de bancheri inventivi. Deseori, aceste fonduri tranzitează prin bănci islamice, ale căror mecanisme pot

deveni opace pentru bancherii convenţionali sau pentru anchetatori. Căci sistemul de calcul al dobînzilor sau al comisioanelor de depozit – controlate de *charia* – sînt complet diferite. Recurgerea la băncile islamice e încă o componentă esenţială a mecanismelor de finanţare integriste.

Sistemul băncilor islamice a apărut în 1969, în timpul primei conferinţe OCI, Organizaţia Conferinţei Islamice, din iniţiativa regelui Faisal. O dată cu creşterea preţului petrolului brut, devenea imperios necesar pentru ţările producătoare să găsească un mijloc de a-şi injecta petrodolarii în economia naţională, recurgînd la propriul lor sistem bancar, în loc să îmbogăţească băncile occidentale. În orice caz, asta era ideea... Şi astfel, la recomandarea regelui Faisal şi a prim-ministrului malaysian de atunci, Banca de Dezvoltare Islamică a fost fondată în 1975. Fiecare dintre cele 40 de ţări din Organizaţia Conferinţei Islamice deţinea cel puţin o acţiune; în realitate însă capitalul era deţinut în proporţie de 25% de Arabia Saudită, 16% de către Libia, 14% de Emiratele Arabe Unite şi restul de alte ţări din Golf. Banca, avînd sediul la Djedda, fusese înzestrată cu un capital de două miliarde de dolari.

Conform statutului lor, rolul acestor bănci islamice, care au înflorit începînd din 1975, era de a ajuta dezvoltarea proiectelor de infrastructură, beneficiari fiind ţările musulmane, şi răspîndirea islamului. Fără îndoială, intenţia promotorilor era de a instaura o „nouă ordine economică islamică". După cîţiva ani, o dată cu apariţia Băncii Islamice de Solidaritate din Sudan, dimensiunea militară şi ideologică a sistemului bancar islamic devine preponderentă faţă de aspectul strict financiar. Dovadă e faptul că aceste bănci nu au fost niciodată utilizate pentru a adăposti masiv fondurile ţărilor producătoare de petrol. Aceste bănci, cu toate că sînt foarte bogate în materie de depozite, n-au realizat niciodată, pe plan internaţional, decît operaţiuni minore, şi nici una dintre ele nu se află printre primele 10 din lume. Unul din motivele acestei relative letargii a sistemului bancar islamic pe plan internaţional este că economia mondială, în frunte cu Statele Unite, n-ar fi acceptat niciodată o retragere masivă a depozitelor arabe, iar Arabia Saudită n-ar fi riscat niciodată să înfrunte Statele Unite sau alte bănci occidentale pe terenul acesta sensibil. Datorită acestei atitudini timorate şi ambigue a Arabiei Saudite, ţară care se află totuşi la originea proiectului, băncile islamice sînt încă blocate în situaţia lor de bănci bogate şi puternice din punct de vedere financiar, dar aproape întotdeauna marginalizate pe pieţele financiare internaţionale.

Departe însă de-a constitui un handicap, statutul acesta, ca şi izolarea relativă a băncilor islamice sînt compatibile cu interesele şi scopurile grupărilor islamiste. Căci acestea se împacă mult mai bine cu aceste bănci decît cu marile bănci internaţionale, rigide şi puternic supravegheate, dispunînd aproape toate de mecanisme de control şi cerînd declaraţii pentru transferul fondurilor – cînd acestea se situează peste plafonul de 50 000 de franci francezi. Serviciile speciale – precum Tracfin în Franţa – nu îngăduie nici o operaţiune bancară fără să se asigure că emiţătorul şi beneficiarul sînt cunoscuţi şi că originea fondurilor e transparentă.

Acest statut aparte al băncilor islamice e cu atît mai confortabil cu cît, în anii '80, au fost înfiinţate bănci islamice în mai bine de 23 de ţări, între care: Elveţia, Luxemburg sau Malaysia, fără a mai vorbi de cele existente în Turcia sau... Bahamas.

Prăbuşindu-se visul economic al anumitor teoreticieni şi economişti islamici de a crea un sistem monetar universal, bazat pe un mitic dinar de aur, sistemul bancar islamic s-a văzut pus în situaţia de a-şi găsi o o nouă utilitate. Astfel, pe plan economic intern – şi la nivel internaţional – băncile islamice vor juca un rol capital, demonstrîndu-şi performanţele excepţionale. Colectînd şi convertind în devize banii provenind din comerţul informal[3] sau de pe piaţa neagră a întregii lumi musulmane, ca şi din anumite ţări africane, aceste aşezăminte bancare, funcţionînd mai mult ca nişte case de schimb decît ca nişte bănci de depunere, au ajuns să manipuleze sume importante, care înainte, evitau sistemul bancar clasic.

Numărîndu-se printre aşezămintele bancare ce-şi împart depunerile din sectorul islamic, trei bănci s-au bucurat recent de o atenţie specială, ţinînd seama de activităţile lor „extrabancare". Ele contribuie la finanţarea unor organizaţii islamiste fundamentaliste, deseori fără voia lor, prin intermedierea unor persoane sau situaţii ce acţionează ca faţadă a unei organizaţii islamice.

DMI, *Dar al Maal al Islami*, filială a *Faysal Islamic Bank Group*, înmatriculată în Insulele Bahamas, la 27 iulie 1981, e întrucîtva în „adormire" astăzi. O *fatwa* autorizase înfiinţarea băncii, iar conformitatea islamică a operaţiunilor băncii era riguros controlată printr-un neobişnuit consiliu de administraţie, alcătuit jumătate din bancheri, jumătate din oameni cu funcţii religioase. Atunci, banca nu avea concurenţi; era prima bancă islamică din lume, iar acţionarii ei erau toţi lideri politici prestigioşi, precum preşedintele pakistanez Zia Ul Haq, preşedintele sudanez Gaffar Nimeiri şi mulţi prinţi saudiţi. Prin subscripţie publică s-a constituit un depozit de 35 de milioane de dolari. Începînd din 1982,

DMI și societățile ei de investiție au manipulat miliarde de dolari pe piețele financiare internaționale, deși banca pornise cu un capital de 315 milioane de dolari. Deși conform statutului își avea sediul Bahamas, DMI avea totuși un birou la Geneva, pe rue des Alpes nr. 7. Acest birou din Geneva ar fi trebuit să devină capul de pod al băncii în lumea occidentală. Într-adevăr, una din ambițiile conducătorilor băncii era să deschidă agenții în Occident și să utilizeze banca pentru acțiuni internaționale de prozelitism islamic. DMI s-a izbit însă de autoritățile europene. Continentul african, în schimb, i se va deschide larg, și țări precum Guineea-Conakry vor accepta chiar să-și adapteze legislația bancară, în special cea referitoare la remunerarea depunerilor sau în materie de credite, pentru a fi compatibilă cu cea a băncilor islamice, legislativ strict reglementate de *charia* care interzice să cîștigi bani din împrumuturi și dobînzi. Dar, cum trebuie totuși să cîștigi, băncile islamice izbutesc să obțină profituri numai datorită unor reglementări foarte complexe ale serviciilor bancare și ale investițiilor.

Dar proiectele băncii se vor opri în scurt timp... În 1984, DMI afișează o pierdere 28 de milioane de dolari, în vreme ce cu un an în urmă avusese un beneficiu de 7 milioane de dolari. Pierderile se datorează unor operațiuni speculative riscante pe piața aurului. Ceea ce nu înseamnă sfîrșitul băncilor islamice, departe de asta. Și, încă și mai puțin, a dorinței nutrite de unii de a le atrage discret în finanțarea islamismului radical.

În timp ce DMI se află în dificultate, apare o altă bancă islamică, *Dellah al-Baraka*. Cu un capital de un miliard de dolari, banca se afișează drept rivala directă a DMI, care a pierdut încrederea depunătorilor. *Al-Baraka* a fost fondată de un grup de oameni de afaceri arabi necunoscuți, și nici un prinț saudit nu face parte din consiliul ei de administrație. Din sediul ei de la Londra, banca pătrunde în 12 țări printre care: Sudan, Mauritania, Bahrein, Tunisia, Thailanda și SUA. În 1990, deschide un birou în Algeria. Doritoare să pătrundă în lumea occidentală, *al-Baraka* izbutește acest lucru prin intermediul societăților financiare, ca de pildă *Islamic Banking System International Holding*. Pentru că procedează mascat, *al-Baraka* reușește acolo unde DMI eșuase, ajungînd ca la Copenhaga să controleze prima Bancă Islamică Internațională, IBI. Deschisă în 1984, banca în cauză va deveni repede, din cauza discreției ce caracterizează băncile elvețiene sau luxemburgheze, banca preferată a musulmanilor care locuiesc în Europa. Între altele, IBI a devenit și banca Grupării Islamice din Franța, organizație aflată parțial la originea FIS și a mișcării isla-

mice tunisiene *En-Nahda*. În 1990, *al-Baraka* a deschis agenţii peste tot unde e necesar să se întreţină relaţii cu comunităţile islamice: la Djibouti, Johannesburg sau Shanghai.

Dar cea mai misterioasă dintre băncile islamice rămîne *al-Taqwa*. E atît de discretă, cu singura ei agenţie din Bahamas, încît multe servicii de informaţii au ajuns să se îndoiască de existenţa ei. Şi totuşi *al-Taqwa* există cu adevărat şi operează în mai bine de 30 de ţări! A fost fondată în 1987 la Nassau, cu un capital de 50 de milioane de dolari, din care două treimi provin de la organizaţii fundamentaliste şi în special de la frăţia musulmană kuveitiană *al-Islah*. Restul se bazează pe subscripţie publică. Ca în cazul tuturor băncilor islamice, compatibilitatea operaţiunilor bancare cu *charia* este supervizată de un consiliu religios şi de un membru al asociaţiei „Fraţilor Musulmani" egipteni.

Unele rapoarte ale poliţiei, în special ale celei egiptene, au stabilit că banca *al-Taqwa* a finanţat în mai multe rînduri candidaţi islamici în timpul alegerilor municipale din Egipt, iar fondatorul şi preşedintele ei este Yussuf Nado, unul dintre „Fraţii Musulmani" egipteni, om deosebit de bogat şi care se află în fruntea a peste 2 000 de societăţi comerciale. Vicepreşedintele băncii, Ali Ghalib Himmat, este şi el cunoscut pentru activităţile lui islamiste militare; a fost unul dintre animatorii comunităţii din Germania şi al celei de la Centrul din München. Ambii au devenit astăzi... italieni, dar nici un anchetator nu i-a bănuit că ar fi în relaţii cu reţelele islamiste teroriste. Dincolo de sediul din Nassau, adevăratul cartier general al activităţilor băncii *al-Taqwa* s-ar afla în Elveţia, în oraşul Campione, lîngă Lugano.

Conducătorii fundamentalişti cei mai intransigenţi au căutat adesea să recurgă la bănci ale căror verigi se întind din Nassau la Peshawar, trecînd prin aproape toate paradisurile fiscale ale planetei. Ei se folosesc cu cinism de serviciile lor şi uneori cred că băncile acestea sînt în stare să evite circuitele financiare convenţionale în vederea spălării de bani, şi încă repede, plecînd de la orice fel de monedă neconvertibilă de pe pieţele obişnuite! Într-adevăr, o mare parte din resursele destinate djihadului provin din activităţi delictuale sau informale. Din 1995, cooperarea internaţională a permis sensibilizarea conducătorilor de bănci islamice; mai multe transferuri de fonduri dubioase destinate unor mişcări integriste au fost astfel identificate şi blocate. Vînarea lui Usama bin Laden de către serviciile de informaţii, precum şi de către Interpol, s-a concentrat şi ea asupra acestui aspect strict financiar, determinîndu-i pe experţi să ia măsuri

susceptibile a-l stingheri pe ex-saudit în activitățile lui, privîndu-l de resurse.

NOTE

[1] Potrivit unei alte teorii, traficul cu rachete s-ar afla și în mîinile anumitor șefi ai ISI, care răscumpără armele prin intermediari cu scopul de a le revinde apoi și mai scump lui Usama bin Laden. La rîndul lor, talibanii dau rachete în schimbul anhidridei acetice, necesară producerii heroinei. Uneori, tîrgul acesta se soldează cu... păcăleli, rachetele nefiind întotdeauna operaționale, din cauza duratei de viață limitate a unora dintre componentele lor, cum ar fi bateriile, limitate la doi ani. Problemă pe care Usama bin Laden a încercat s-o rezolve angajînd ingineri electroniști.

[2] Pentru administrarea fondurilor lui secrete, Usama bin Laden a înființat o structură specială, Fundația Islamică a Salvării, a cărei siglă – FIS – îi amintește pe islamiștii algerieni.

[3] Prin „informal", sau „prin sector economic informal", se înțelege, în țările aflate în curs de dezvoltare, orice activitate economică nesupusă nici unei reglementări și care nu achită, în general, nici un fel de taxe și impozite.

14

Noile arme ale djihadului

Experții serviciilor de informații specializați în lupta antiteroristă sînt siguri că în viitor militanții fundamentaliști nu se vor mai mărgini la atentate împotriva unei cazărmi americane sau a unei ambasade, provocînd cîteva sute de victime. Viitoarele lor ținte ar putea fi orașe sau țări întregi! Escaladarea aceasta a violenței se bazează pe stăpînirea de noi tehnologii și pe capacitatea financiară a rețelelor subversive de a achiziționa tehnologii de distrugere în masă sau de a-i corupe pe cei care le mînuiesc.

„A achiziționa arme pentru apărarea musulmanilor este o datorie. Dacă e adevărat că am cumpărat arme (chimice sau nucleare), îi mulțumesc lui Allah, care mi-a îngăduit-o. Iar dacă încerc să-mi procur asemenea arme, e pentru că a devenit o îndatorire. Ar fi un păcat pentru musulmani dacă n-ar încerca să aibă arme ce i-ar putea împiedica pe necredincioși să le facă rău..."

Această declarație ambiguă și neliniștitoare, cum deseori sînt declarațiile lui bin Laden, a zguduit multe cancelarii occidentale.

În septembrie 1998, un document oficial american semnala „presupusele demersuri ale lui Usama bin Laden pentru a-și procura arme nucleare".

Documentul – o plîngere depusă împotriva lui Manduh Mahmud Salem, unul dintre apropiații lui Usama bin Laden, arestat în Germania în 1998 pentru că era bănuit că pregătise un atentat împotriva consulatului american din Hamburg – afirma că există o legătură directă între Usama bin Laden și Iran, țară trecută de Washington pe celebra sa listă neagră, ca fiind susținătoare a terorismului. După părerea procurorului federal din New York însărcinat cu această afacere, la începutul anilor '90, Usama bin Laden ar fi încheiat o alianță antiamericană cu Iranul și Sudanul, o altă țară aflată atunci pe lista neagră a Departamentului de Stat, și și-ar fi trimis emisarii prin lume cu scopul de a achiziționa arme nucleare.

În actul de opt pagini, acuzarea susține că Salem s-ar fi întîlnit clandestin cu ofițeri iranieni la Khartoum și la Teheran, pentru ca

aceştia să furnizeze miliţiilor lui Usama bin Laden un antrenament militar intensiv, ce ar fi trebuit să aibă loc în sudul Libanului, în taberele *Hezbollahului*, controlate şi finanţate de Iran.

Actul acuzării îl prezintă pe Salem ca pe un islamist grijuliu să-i unească pe şiiţi cu sunniţii, întru şi mai marele beneficiu al islamului, dar mai cu seamă pentru ca aceştia să-şi unească forţele împotriva Statelor Unite şi Israelului. Salem este unul dintre membrii fondatori şi, totodată, deosebit de influenţi ai ramurii armate a „Frăţiei bin Laden", *al-Qaida*. După părerea procurorului federal, Salem ar fi făcut parte cel puţin din două comitele *al-Qaida*: *Majlis al Choura*, consiliul superior, a cărui misiune e să autorizeze acţiunile militare, şi comisia *fatwa*-lelor, care era însărcinarea de a promulga edicte şi sentinţe împotriva americanilor. Procurorul mai susţinea că Salem ar fi răspunzător pentru mai multe dintre misiunile *al-Qaida* din Afghanistan, Malaysia şi Filipine. Se pare că o vreme ar fi predat lecţii recruţilor şi ar fi condus un centru de primire *al-Qaida* în Pakistan. Mai presus de orice, el se ocupa de procurarea echipamentelor de transmisie şi a materialului electronic pentru fabricarea detonatoarelor. În 1993, continuă acuzarea, Salem ar fi semnat un memoriu pentru achiziţionarea de uraniu îmbogăţit destinat fabricării armelor nucleare. Procurorul se vedea însă nevoit să admită că nu ştia în ce măsură Salem realizase acest lucru.

După cum susţin unii transfugi afgani şi egipteni „pocăiţi", Usama bin Laden ar avea mai multe bombe nucleare „rudimentare", instalate în valize protejate de un cod secret. Adevăr sau propagandă? Dar, judecînd logic, ca în cazul celor mai multe dintre armele nucleare, detonarea pretinde mai multe niveluri de autorizare, şi nimic nu dovedeşte, fără putinţă de tăgadă că teroriştii dispun de toate cheile. Dacă valizele acestea sînt operaţionale, ceea ce nu e verificat – deoarece cumpărătorii lui bin Laden ar fi putut fi înşelaţi de escroci – teroriştii nu vor avea dovada acestui lucru decît în ziua în care vor încerca să le declanşeze, asumîndu-şi în acelaşi timp, toate consecinţele unei eventuale reuşite. Oricum, riscul acesta trebuie luat în serios.

Conform altor informaţii, în special ale serviciilor ruseşti, Usama bin Laden ar fi suferit un eşec usturător în încercarea lui de a achiziţiona arme nucleare. În 1993, reţelele lui ar fi încercat să-şi procure un cap de rachetă de pe piaţa neagră, dar, negăsind, s-ar fi îndreptat spre furnizorii ilegali de uraniu îmbogăţit care operau în fostele republici sovietice sau în ţările din Asia. Piaţa materiei fisionabile e, într-adevăr, aproape la fel de înfloritoare

ca şi cea a drogurilor, chiar dacă reţelele şi metodele sînt diferite; în martie 1999, un contrabandist indian a fost prins avînd asupra lui 1,8 kilograme de uraniu şi 350 grame de heroină! I se dăduseră 700 de dolari de către o bandă de traficanţi care făcea troc dînd heroină produsă în Afghanistan şi Pakistan pe uraniu 238, provenind de la mina indiană Jadugda din Bihar.

Din nefericire pentru Usama bin Laden şi din fericire pentru eventualele sale victime, emisarii lui, prea puţin pricepuţi în materie de fizică nucleară, n-au nimerit pe cine trebuia, ba chiar au fost înşelaţi de traficanţii ruşi, care s-au prezentat drept specialişti în fizică nucleară. Iniţial, ei au cumpărat pentru o armă nucleară uraniu care nu poate să explodeze, apoi deşeuri prezentate drept *Red Mercury*, produs radioactiv pretins a fi utilizat în fabricarea unor arme secrete. Pe cît se pare, cumpărătorii lui bin Laden n-ar fi primele victime ale combinaţiei *Red Mercury*: după dezafectarea arsenalului nuclear sud-african, în anii '80 şi '90, stocuri din acest misterios *Red Mercury* fuseseră vîndute pe bani grei şi cîtorva nepricepuţi care reprezentau interesele irakiene.

Chiar şi talibanii ar deţine materie fisionabilă, se pare. Pe 25 mai 1998, unul dintre reprezentanţii lor prezentase la Kabul, în faţa presei, un container metalic plin cu o materie sub formă de pulbere, prezentată drept uraniu. Talibanii susţin că ar fi vorba de stocuri îngropate în pămînt, rămase din timpul ocupaţiei sovietice. După cum se menţionează într-un raport transmis pe-atunci de ambasada Franţei ministrului Apărării de la Paris, alt recipient metalic cu o încărcătură de aceeaşi origine ar fi fost şi găsit de talibani. Dacă pulberea aceea poate să explodeze, nimic nu ne-ar mai opri să credem că Usama bin Laden ar fi bucuros să finanţeze proiectul realizării unei bombe atomice islamice de către talibani, gazdele sale.

Nimic nu ne îndreptăţeşte aşadar, să credem că şeful „Frăţiei bin Laden" a renunţat definitiv să cumpere sau să fabrice propria sa bombă nucleară. În iunie 1998, o scurgere de informaţii a permis serviciilor occidentale să afle că Usama bin Laden a intrat în legătură cu tinerii cercetători pakistanezi în fizică nucleară. Informaţie reală sau propagandă, important e să aflăm adevărul; poate că Usama bin Laden nu face decît să descurajeze încercările americane de a lovi din nou vreuna din ascunză-torile sale, ameninţîndu-i că, în acest caz, ar riposta printr-un atac nuclear.

Informaţiile din acest domeniu se obţin greu; totuşi, în aprilie 2000, serviciile uzbece au descoperit la frontiera kirghiză un camion conţinînd materie fisionabilă. Pe cît se pare, încărca-

tura era destinată fie Pakistanului, fie lui Usama bin Laden. O altă pistă se referă la un anume traficant cunoscut sub numele de cod Antonov Botov. Acest negustor de arme ucrainean, fost luptător în Afghanistan ca ofițer al Armatei Roșii, a fost contactat de mai multe ori de către trimișii „Frăției bin Laden", dornici să achiziționeze material nuclear prelucrat.

Descurajați, lipsindu-le tehnologia, și nepricepîndu-se, ne putem închipui că trimișii lui Usama bin Laden au renunțat în cele din urmă, la fabricarea unei arme atomice și că s-au îndreptat spre achiziționarea armelor chimice gata fabricate. Se spune că bin Laden ar deține mai multe, răspîndite prin ascunzătorile lui secrete din Afghanistan. Dar poate că și în altă parte, în Asia, Europa ori în Statele Unite. Această informație a făcut obiectul unor întruniri excepționale ale serviciilor de securitate occidentale, în decembrie 1999 și în mai 2000 la Washington, Paris și la sediul NATO din Bruxelles.

Aceste bănuieli ale serviciilor de informații occidentale s-au confirmat prin declarația unui înalt conducător islamist al *Djihadului* egiptean, în timpul procesului său dintr-un tribunal militar din Cairo, proces încheiat la 17 aprilie 1999 printr-o condamnare la muncă silnică pe viață[1].

După cum susține Ahmed Salama Mabruk într-o declarație făcută cotidianului saudit *al-Hayat*, Usama bin Laden deține arme chimice și bacteriologice pe care intenționează să le utilizeze împotriva obiectivelor americane. Conform altor dezvăluiri făcute în timpul acestui proces, Usama bin Laden ar fi cumpărat substanțele necesare fabricării de arme chimice dintr-un laborator al unei țări din Est, care i-ar fi trimis pur și simplu comanda prin poștă, contra sumei de... 11 185 de dolari! Declarația lui Mabrouk trebuie să fie luată în serios: înainte de a fi fost extrădat din Afghanistan, în septembrie 1998, el a fost adjunctul doctorului Ayman al-Zawahiri, șeful ramurii înarmate a *Djihadului* și locotenent al lui Usama bin Laden, cu ale cărui trupe le unise pe ale sale de cînd se refugiase în Afghanistan. Mabruk susține că peste 100 de operațiuni teroriste au fost planificate de „Frăția bin Laden" și că serviciile din Cairo au aflat despre ele după ce i-au confiscat o dischetă de calculator. Chiar dacă autoritățile egiptene au refuzat să-și spună părerea, amenințarea pare să fie reală. Informațiile acestea sînt puse în legătură cu cele furnizate de serviciile secrete rusești. Se pare că, într-adevăr, doi instructori ai fostei STASI est-german au petrecut 8 luni într-una din taberele din Afghanistan pentru a-i instrui pe recruții „Frăției

bin Laden" în manipularea armelor chimice şi bacteriologice individuale – diferite grenade ce conţin otrăvuri. După cum susţine Yumad Bodansky, ar fi fost recrutaţi şi foştii luptători Speţnaz, trupele de elită ale Armatei Roşii, specializaţi în sabotaje şi arme chimice şi bacteriologice. După unii partizani de la Londra ai lui Usama bin Laden, cu care ne-am întîlnit, persoane-cobai ar fi acceptat să testeze substanţele toxice, în taberele lui bin Laden, mai ales la Kandahar. Alţii au murit în tabăra Tora–Bura de lîngă Jalalabad.

În sfîrşit, şi unii dintre luptătorii din Bosnia, apropiaţi ai lui bin Laden, i-au atras atenţia liderului fundamentalist asupra posibilităţii de a recruta anumiţi ingineri care lucraseră într-o uzină de producere a armelor chimice, *Zica*, situată la periferia oraşului Sarajevo, a cărei activitate fusese întreruptă de trupele IFOR[2].

Aşa cum se vede, Usama bin Laden n-a renunţat niciodată în această privinţă... Cu atît mai mult cu cît armele bacteriologice şi chimice sînt – teoretic – mai uşor de asamblat, de vreme ce componentele lor sînt accesibile pe piaţa industriei chimice şi farmaceutice. De multă vreme militarii europeni şi americani se pregătesc să acţioneze în cazul declanşării unui război cu arme chimice, acest război apocaliptic al săracului. Armele bacteriologice sînt incontestabil superioare armelor convenţionale, cum sînt grenadele şi explozivii: sînt practic imposibil de depistat cu detectoare de metale, raze X sau chiar cu sisteme cu bombardare de particule, ceea ce face din ele – cel puţin teoretic – un material ofensiv perfect adaptat arsenalului terorist. În sfîrşit, preţul armelor bacteriologice e cu mult mai scăzut decît cel al armelor nucleare. Încă de mult timp, din 1969, un studiu realizat de o echipă de cercetători europeni şi americani, care au depus mărturie în faţa unei comisii a Naţiunilor Unite, a ajuns la concluzia că o acţiune militară vizînd civilii dintr-o zonă dată de un kilometru pătrat ar costa 2 000 de dolari dacă sînt folosite arme convenţionale, 800 de dolari în cazul armelor nucleare; 600 de dolari cu gaze neurotoxice şi... un dolar cu arme biologice! Chiar dacă preţurile au mai urcat un pic, proporţiile se menţin: conform unor studii mai recente, făcute în 1995 de către serviciile canadiene de informaţii şi prezentate într-un raport secret foarte alarmant, investigaţia necesară pentru pregătirea unei acţiuni teroriste cu arme biologice n-ar depăşi un milion de dolari, cu un preţ de cost de 400 de dolari pentru producerea unui kilogram de toxină botulică A, o substanţă mai periculosă decît gazele neurotoxice de astăzi, eliminate din arsenalele lor de către cele

mai multe dintre forțele armate ale lumii! De asemenea, conform aceluiași raport, producerea de toxine e extrem de ușoară în comparație cu dificultatea fabricării unei arme nucleare. Cu un minimum de precauții, o echipă restrînsă, ce ar dispune de cunoștințe științifice de nivelul primului ciclu universitar, ar putea, într-un laborator rudimentar, să manipuleze agenți biologici patogeni. Lucru și mai îngrijorător, formulele și metodele de cultură sînt accesibile în orice bibliotecă științifică universitară la care publicul are acces! Cu alte cuvinte, fabricarea unei arme bacteriologice nu e cu mult mai complicată decît producerea heroinei – curent practicată în laboratoarele clandestine sud-americane ori în cele din Triunghiul de Aur de către oameni cu o instrucție sumară – sau decît distilarea unui rachiu prost într-un alambic... Producerea de agenți patogeni în cantitate mare este același lucru cu ceea ce fac cu regularitate, de la descoperirea lui Pasteur, cele mai multe laboratoare farmaceutice: între altele, cultivarea de tulpini de viruși pentru fabricarea vaccinurilor! Se vede deci că nu e imposibil, dacă ai cîteva relații și bani, să-ți procuri materia primă necesară.

Unul dintre primii agenți cunoscuți pentru a fi utilizat ca armă a fost bacilul de antrax, boală pe care cei mai mulți dintre doctori n-o cunosc decît din cărțile de școală. *Bacillus anthracis* nu e greu de produs și nici foarte greu de transformat pentru a produce distrugeri în masă. Se pare că irakienii s-au gîndit serios într-o vreme să folosească antraxul împotriva forțelor americane în timpul Războiului din Golf, dar, fără îndoială, au ținut seama de capacitatea de reacție a Ministerului Apărării american: acesta dispunea de un vaccin, astfel încît Bagdadul a renunțat în cele din urmă; într-adevăr, în 1997, două milioane și jumătate de soldați americani au fost vaccinați, la un cost de 130 de milioane de dolari, desigur, dar neutralizîndu-se o eventuală inițiativă irakiană. Vaccinul este autorizat de oficialitățile sanitare americane încă din anii '70, dar pentru anumite asociații de foști luptători – deosebit de vigilente în privința efectelor pe termen lung ale armelor americane, cum ar fi de pildă celebrul „Agent Portocaliu", un defoliant folosit într-o vreme pentru a înlocui napalmul în timpul Războiului din Vietnam – n-ar fi exclus ca, datorită celor șase injecții de bază ale lui, vaccinul contra antraxului să fie la fel de periculos ca boala însăși; ceea ce, evident, autoritățile dezmint.

Toxina botulică, amintită mai sus, nu e o noutate în arsenalul biologic al teroriștilor, ci este un agent vechi și bine cunoscut de cercetători. Uneori există chiar în cutiile de conserve prost preparate sau prost sterilizate, mai ales în cele de legume, și e o boală de

care multă vreme s-au temut marinarii de cursă lungă. Maladia e cunoscută și de eschimoși care, de multe ori, au fost otrăviți de carnea pe care o săraseră și care fusese contaminată de toxină. În versiunea ei zisă unilaterală, toxina botulică are efecte asemănătoare cu cele ale unei intoxicații alimentare: provoacă o paralizie neuromusculară ce se manifestă între 24 și 36 de ore după contaminare. Boala e fatală dacă toxina atinge terminațiile nervoase și dacă victima nu beneficiază imediat de îngrijiri intensive. Primele semne clinice sînt lăsarea în jos a pleoapelor, o dilatare a pupilei, o paralizie generală ce antrenează, în cele din urmă, oprirea funcțiilor respiratorii, provocînd moartea prin asfixiere.

În aplicațiile ei militare – sau potențial teroriste – toxina botulică nu e ingerată cu alimentele, ci, mai curînd, inhalată, ceea ce, teoretic, o face mai ușor de dispersat. Însă primele efecte ale acestui agent aeropurtat se manifestă diferit, prin: uscarea mucoaselor, dificultăți de vorbire sau de înghițire, urmate de paralizie generală. Un ser a fost pus la punct în Statele Unite, dar nu e disponibil în cantități suficiente pentru a face față unui eventual atac de această natură. În plus, serul este derivat dintr-un produs veterinar și are numeroase efecte secundare cînd e injectat la om. În timpul operațiunilor „Scutul" și „Furtună în deșert", armata americană a realizat o antitoxină produsă în organismul calului și tratată apoi cu enzime pentru a i se elimina caracteristicile și a permite corpului omenesc s-o identifice și s-o înlăture ca pe un produs animal. Nu e sigur dacă această substanță, concepută în scopuri militare și sub presiunea timpului, ar obține autorizația oficialităților pentru a fi vîndută pe piață. Fidelii lui bin Laden susțin că stocuri de produse toxice sînt de pe acum răspîndite în capitalele arabe și occidentale.

Războiul bacteriologic încă nu a început cu adevărat, e doar în faza de pregătire. Dar un incident petrecut la New York în august 1999, și care s-a prelungit pînă acum, a constituit o grăitoare prefigurare a ceea ce ar putea fi o amenințare teroristă de această natură. Cazul virusului *West Nile*, sau „virusul Nilului Occidental", a început să semene panica în serviciile de sănătate newyorkeze, după ce s-au înregistrat 5 decese. Amplificată de mass-media, epidemia a fost chiar prezentată în mai multe rînduri drept o agresiune teroristă, în baza unor informații venind de la mai multe servicii de securitate. După cum spun cercetătorii, simptomele de infecție cu virusul Nilului Occidental sînt febra ușoară și greţurile, între trei și șase zile, iar vectorul (purtătorul) ar fi țînțarii. La copii și la persoanele cu o slabă apărare imunitară, la seropozitivii cu HIV între alții, virusul Nilului Oc

cidental poate provoca o encefalită mortală. Nici acest virus nu e un nou-venit. Îşi are locul lui în istoria virusologiei; a fost descoperit în 1937, în districtul Nilului Occidental din Uganda. Transportat de ţînţari şi de păsări, virusul în cauză e un mare călător, căruia i se întîmplă să urmeze migraţiile sezoniere ale păsărilor spre Europa. Unele tulpini au fost depistate în Rusia, la Volgograd şi la Rostov pe Don. La New York a apărut abia în august 1999, dar nimeni nu ştie de ce „vehicul" s-a folosit ca să traverseze Atlanticul. Ţinînd cont de data apariţiei primilor pacienţi infectaţi, experţii se gîndesc că vectorul, poate o pasăre sosită pe un cargou, a apărut la sfîrşitul lui iulie în nordul cartierului Queens şi în sudul Bronxului, două periferii situate la est şi la nord de Manhattan. Pentru a face parcă şi mai credibilă această teză, un curios fenomen survine în împrejurimile grădinii zoologice din Bronx: pe la mijlocul lui august, zeci de ciori, avînd în mod vizibil tulburări neurologice şi de orientare în trei dimensiuni, nemaiputînd să zboare, se prăbuşesc la pămînt. După autopsie, experţii trag concluzia că păsările au murit de encefalită. În zilele următoare, epidemia loveşte cormoranii şi vulturii, tot în împrejurimile Manhattanului. Şi exact atunci două persoane în vîrstă mor de o stranie encefalită provocată de un virus încă necunoscut, într-un spital din Queens, la cîţiva kilometri depărtare.

Eşantioanele de creier prelevate de la victime şi analizate de experţii CDC din Atlanta (*Center for Disease Control*) demonstrează, într-o a doua fază – după ce într-o primă etapă i se atribuise o falsă identitate, sub numele de „virusul Sfîntul Ludovic" – că, în realitate, e vorba despre un virus apropiat de virusul Nilului Occidental, acelaşi care pricinuise hecatomba de păsări! Peste puţin timp, primarul New Yorkului, Rudolf Giuliani, dă dispoziţie să se pulverizeze din elicoptere tone de insecticide deasupra suburbiei Queens. După criză, practic toate rezervele americane de insecticid au fost consumate de către oraşul New York în cîteva zile: peste o jumătate de miliard de bidoane!

Ancheta aprofundată, condusă de experţii americani în ameninţări bacteriologice avea să scoată la iveală că mai mulţi agenţi de informaţii americani atrăseseră deja atenţia Casei Albe asupra unei iniţiative a lui Saddam Hussein ce le-ar fi fost dezvăluită, cu cîteva luni în urmă, de către un transfug aflat în contact direct cu dictatorul irakian: Saddam Hussein îl anunţase, cuprins de surescitare şi jubilaţie, într-unul din birourile lui secrete din Bagdad, că dăduse ordine pentru dezvoltarea unei arme biologice pe bază de tulpinii SV1417 a virusului Nilului

Occidental, în aprilie 1999, armă pe care intenţiona s-o utilizeze împotriva unei ţinte numai de el ştiute.

Epidemia newyorkeză a pus, o dată mai mult, problema capacităţii de reacţie a serviciilor de sănătate în faţa unei ameninţări bacteriologice. În acest caz, precis, riposta a fost satisfăcătoare, ameninţarea era însă şi ea de mică amplitudine. Ea fusese motivată de informaţii referitoare la activităţile „Frăţiei bin Laden" în America.

Dacă armele biologice au un mare potenţial letal pe plan calitativ – au o mare capacitate de a ucide şi îngrozesc opinia publică – şi dacă costul lor scăzut le face ispititoare pentru terorişti, problema majoră a acestei categorii de arme rămîne slaba lor eficacitate pe plan cantitativ. Căci răspîndirea agenţilor toxici deasupra unei ţinte pretinde cunoştinţe de fizică, meteorologie şi hidrologie. Fără un fizician cu solide cunoştinţe în tehnicile aerosolilor, unui grup de terorişti i-ar fi foarte greu să pună în practică o operaţiune ucigătoare de mare anvergură.

Un comando terorist, ferm hotărît să recurgă la acest tip de armă, ar dispune, teoretic, de mai mulţi vectori ca, de pildă, contaminarea la sursă a produselor alimentare: într-o fabrică de lactate, într-o uzină de îmbuteliere, într-o fabrică de conserve sau ar putea recurge la poluarea rezervoarelor de apă. Un alt mijloc de dispersie ar fi cel utilizat cu eficienţă de către teroriştii japonezi ai sectei Aum[3], în metroul din Tokyo: e vorba de împrăştierea de vapori toxici într-un spaţiu închis, agravînd efectele contaminării prin violenţă ce se produce din cauza panicii. Alţi vectori, mult mai puţin controlabili, cum sînt insectele, animalele infectate – şoareci sau vite – ar putea fi, teoretic, utilizate. Numai că sînt mult mai greu de stăpînit.

Şi totuşi, cele mai multe dintre studiile realizate în acest domeniu au ajuns la concluzia improbabilităţii unei acţiuni de acest tip, care s-ar lovi, în aproape toate ţările dezvoltate, de procedurile de control al calităţii, foarte stricte în lanţurile de produse agroalimentare.

Dar, încă o dată, nici un risc nu poate fi exclus.

Ancheta asupra atentatului din metroul din Tokyo a dezvăluit că teroriştii puseseră la punct metode de dispersie foarte elaborate. De pildă, cumpăraseră două modele reduse de elicoptere radioghidate, care puteau duce fiecare cîteva kilograme de substanţă toxică. La scurtă vreme după atentat, arestarea unuia dintre membrii sectei, aflat în posesia unei valize metalice capcană, avea să demonstreze că şi alte atentate similare celui din metrou erau proiec

tate: valijoara conținea un sistem autonom de aerosoli, utilizînd un ventilator, un vibrator și un tub plin cu lichid ce urma să fie transformat în vapori cu ajutorul dispozitivului. Toată mașinăria era comandată de ultrasunete, o bijuterie de înaltă tehnologie. O armă care, cu siguranță, că e disponibilă pe piața terorii și pe care trimișii lui Usama bin Laden, veniți în Malaysia, au încercat s-o procure.

Numeroase scenarii de contaminare în masă au fost elaborate de serviciile specializate în lupta antiteroristă din numeroase țări occidentale. Cercetătorii americani Douglass, Livingstone și Berkowitz au împins simularea cît de departe s-a putut pentru a observa efectele pe care le-ar avea un atac bacteriologic asupra orașului New York și mai cu seamă asupra Insulei Manhattan, „dacă s-ar folosi numai 90 de litri dintr-un agent patogen difuzat prin niște aerosoli puternici: „Într-o zi cînd condițiile meteorologice ar fi favorabile și ar sufla un vînt ușor dinspre sud-est (12 km/h), un vaporaș ce s-ar deplasa cu o viteză de șase noduri ar putea parcurge în 3 ore aproximativ cei 32 km care despart Battery Park (vîrful cel mai sudic din Manhattan) de City Island (la intrarea în Long Island Sound) [...]. Dacă numai jumătate din persoanele vizate ar fi expuse și dacă numai jumătate din persoanele expuse ar fi atinse de forma pulmonară a antraxului și, în fine, dacă numai jumătate din persoanele atinse ar muri (toate estimările de față sînt moderate), ar exista peste 600 000 de morți".

E vorba, bineînțeles, de o ipoteză de tip exercițiu școlar... Pentru experții raportului canadian, realitatea e sensibil diferită de teorie! Uzura mecanică a agenților contaminanți într-un scenariu de acest tip poate reduce considerabil riscurile unei contaminări masive. Ceața, umiditatea, schimbările de temperatură, razele ultraviolete, un curent de aer contrar sau ascendent pot altera considerabil virulența unei arme bacteriologice răspîndite pe calea aerului sau prin apă. Deci nu-i chiar atît de simplu să atingi țintele, iar acțiunile bacteriologice sau biologice n-ar putea fi decît de slabă intensitate, producînd un climat de teroare la un moment dat, dar nu un cataclism. Ceea ce nu înseamnă că amenințarea e neglijabilă, de vreme ce crearea panicii e, în genere, scopul urmărit de teroriști, cel mai adesea pentru a exercita un șantaj sau pentru a favoriza un climat preinsurecțional.

Variantă a armelor biologice, armele chimice sînt, după cum spun experții, mai ușor de manipulat, de stocat și de dispersat pentru utilizatorii puțin experimentați, dar sînt cu mult mai puțin ucigătoare decît agenții vii. Și, după cum susține un raport nord-american, pentru a ucide un consumator ce a băut o jumătate

de cană de apă, provenind dintr-un rezervor de 5 miloane de litri, ar fi necesare cel puțin 10 tone de cianură de potasiu, pe cînd numai 500 de grame dintr-un agent bacteriologic, precum *salmonella typhi*, ar rezolva problema. Cei mai cunoscuți agenți chimici sînt gazele de luptă ca *tabunul* sau *sarinul*, deseori numite „gaze-muștar"[4]. Acestea au fost utilizate pe cîmpurile de luptă europene în timpul primului război mondial, între 1914-1918. Producerea sarinului nu pune probleme speciale, iar costul lui e foarte scăzut, comparativ cu prețul altor arme: fabricarea a 140 de grame de sarin necesită ceva mai puțin de 50 de franci și nu ar pretinde decît o investiție de 4-5 000 de franci în materiale de laborator. Substanțele de bază sînt disponibile în comerț, dar utilizarea lor cere cunoștințe de chimie, în special din cauza manipulării acidului fluorhidric ce intră în compoziția produsului.

O generație mai recentă a acestor agenți incapacitanți este gazul VX, de 10 ori mai toxic decît sarinul. Costul lui e tot atît de scăzut: cîțiva decilitri n-ar costa mai mult de 40 de franci, iar prepararea produsului s-ar putea face într-o bucătărie sau într-un garaj, dar și în acest caz ar fi necesare solide cunoștințe de chimie. O listă de produse deosebit de toxice, stabilită în septembrie 1999 de către guvernul american, clasează aceste substanțe în funcție de eficacitatea lor și preconizează măsuri de urgență pentru eventualele victime; gazul VX e socotit cel mai periculos, urmat de un altul, desemnat cu inițialele GF. Urmează apoi, la același nivel, somanul, sarinul și tabunul, gazele-muștar clasice, raportul recunoscînd că sînt destul de ușor de fabricat. Aceeași listă, enumerînd agenții bacteriologici, precizează că cei mai toxici sînt antraxul și ciuma, dar că tulpinile sînt extrem de greu de obținut și de utilizat ca arme de distrugere în masă. Usama bin Laden a chemat și găzduit vreme de 8 luni niște foști agenți comuniști ai STASI: germanii aceștia erau instructori în manipularea armelor chimice și bacteriologice. După cît se pare, *al-Qaida* ar dispune de grenade cu otrăvuri foarte periculoase.

Alte studii au presupus că teroriștii ar putea utiliza agenți psihoactivi sau psihotropi, ce ar provoca victimelor stări secundare: apatie, letargie sau depresie. Unele substanțe ar putea chiar afecta puterea de judecată a subiecților atinși, acreditînd părerea că nu-i nevoie să ucizi o populație întreagă pentru a o teroriza.

Și în aceste ultime cazuri se pune problema dispersiei produsului toxic. Studii precise au tras concluzia că, în medie, ar trebui produsă de un milion de ori doza letală pentru a atinge o populație dată, și asta din cauza slabei eficacități a agresiunii.

Atacuri foarte limitate, cum a fost cel din metroul din Tokyo, sau contaminarea unui loc public cu un avion utilitar agricol, sînt scenarii plauzibile, dar puţin probabile pentru atacuri masive.

Mai îngrijorătoare sînt scenariile privind raidurile de anvergură limitată împotriva clădirilor publice ce adăpostesc factorii de decizie politică de înalt nivel. Experţi americani de la Fort Detrick, Maryland, au simulat cu succes un atentat împotriva Casei Albe şi a Capitoliului, „contaminînd“ circuitele de aer condiţionat şi „infectînd“apa. Atentatul, dacă ar fi avut loc în realitate, n-ar fi făcut multe victime... doar preşedintele Statelor Unite, cîţiva membri ai echipei lui şi eventual cîţiva senatori.

Considerînd lucrurile din punct de vedere istoric, grupările teroriste n-au fost niciodată prea departe de acest domeniu. În anii '80, banda teroristă germană de extremă-stînga Bader-Meinhof ameninţase că va răspîndu-i antrax prin poştă în Germania de Vest, dar ameninţarea nu a fost pusă în practică. Arhivele serviciilor de poliţie americane şi europene sînt doldora de astfel de cazuri, mai mult sau mai puţin fanteziste, de ameninţări bacteriologice: de la contaminarea alimentelor pentru copii sau a cerealelor, revendicate de organizaţii care de cele mai multe ori cer oprirea experienţelor pe animalele de laborator, pînă la arestarea unor nebuni furioşi, care cultivă ciuperci otrăvitoare sau ricin[5] în grădinile lor, pentru a-şi pune otrăvurile în slujba unei cauze mpndiale.

Pe scurt, dacă agenţii bacteriologici sau chimici n-au fost niciodată utilizaţi pe scară largă de către o organizaţie teroristă este pentru că nu-i chiar aşa de simplu să faci asta. După cum ne putem întreba dacă teroriştii mai au cumva şi altă ambiţie decît aceea de a semăna teroarea; recurgerea la nişte arme de exterminare atît de greu controlabile, ar avea drept efect imediat mobilizarea opiniei publice internaţionale împotriva lor, făcîndu-i să treacă de la statutul de victime la acela de călăi, şi nu acesta e scopul lor.

Indiferent care ar fi poziţia teroriştilor în legătură cu acest subiect, serviciile occidentale de luptă împotriva terorismului continuă să fie vigilente după atentatul împotriva bazei de la Dahran, din Arabia Saudită, la 25 iunie 1996. A doua zi după atac, ministrul american al Apărării, William Perry, declara:

„Ştim că atacuri încă şi mai puternice sînt posibile. Vrem să le anticipăm şi să procedăm în consecinţă. În Golf şi în ţări precum Turcia şi Bosnia, trebuie să fim pregătiţi pentru un atac cu arme chimice, cu arme biologice, cu bombe de peste 1 500 kg şi bombe avînd între 5-10 tone, sau pentru atacuri cu mortiere.“

În prezent, „Frăţia bin Laden" îşi realizează noile arme cu ajutorul mijloacele de comunicare moderne, la îndemîna oricui. Şi mai ales cu ajutorul informaticii. Pe 16 decembrie 1999, expulzarea din Pakistan şi arestarea în Iordania a lui Khalil Deek şi a altor 13 militanţi implicaţi în pregătirea unui atentat ce urmărea sabotarea serbărilor sfîrşitului de mileniu va pune într-o lumină nouă metodele activiştilor islamici.

În 1997, Khalil Deek, un informatician arab naturalizat american, dar născut în teritoriile ocupate de Israel, s-a dus în Pakistan pentru a salva pe un CD-ROM, pentru posteritate, scrierile unui mare mistic musulman. În California, unde locuia pe atunci, Deek e specialist în crearea de site-uri pe Internet. Dar CD-ROM-ul ce va fi confiscat de poliţie în casa lui Khalil Deek din Pakistan, lîngă frontiera afgană, după arestarea lui în Iordania, nu este un manual de teologie ori vreo culegere de *surate*. Departe de asta! Spre marea mirare a anchetatorilor, aceştia vor descoperi că CD-ROM-ul găsit în locuinţa lui Deek conţine cîteva mii de pagini scanate, alcătuind o adevărată enciclopedie în limba arabă a luptelor de gherilă şi a activităţilor subversive! Mai multe manuale erau consacrate întreţinerii armelor de mînă şi a puştilor de asalt sau folosirii lor în luptele de stradă. Altele descriau primele îngrijiri care trebuie acordate celor răniţi de gloanţe sau de mine antipersonal. Iar altele detaliau pas cu pas fabricarea artizanală, de la patul armei pînă la butoiaş, a mitralierelor automate.

Conlucrarea lui Deek cu „Frăţia Bin Laden" nu putea fi pusă la îndoială. Într-adevăr, se va dovedi repede şi uşor că americanul avea în Pakistan un cont bancar comun cu Abu Zubaidah, unul dintre locotenenţii lui Usama bin Laden. Deek va nega însă că ar fi compilat enciclopedia aceea a djihadului, susţinînd că fusese realizată de pakistanezi şi că e victima unei înscenări. Lucrarea aceea de referinţă ar fi fost, de fapt, întocmită de celebrul „Birou de întrajutorare a mudjahedinilor" al lui Abdallah Azzam, condus astăzi de şeicul Mahomet Yussuf Abbas. Compilaţia aceea constituie memoria a 10 ani de djihad afgan împotriva ocupaţiei sovietice.

Enciclopedia adună laolaltă 11 volume ce tratează despre război, sub toate formele lui. Unul dintre volume era consacrat armamentului, de la armele de mînă pînă la armele antiaeriene tractate. Însuşindu-şi unul dintre aceste documente de peste 500 de pagini, întocmite în arabă, ucenicii mudjahedini pot învăţa cum se demontează un pistolet Makarov rusesc, o mitralieră grea 12.7 DH-SK, un mortier de 82 mm sau o baterie de apărare anti

aeriană. O broşură întreagă privea tancurile de luptă, detaliindu-le tipurile, motoarele, diversele tunuri de la bord, precum şi punctele lor slabe, exploatabile în luptele de gherilă.

Diverse modele de mină antitanc şi de grenade sînt şi ele prezentate într-unul dintre volumele consacrate explozibililor, precum şi felului în care trebuie dispuşi pe cîmpul de luptă. Modul de amplasare a TNT-ului sau al semtexului, de pildă, unul dintre explozibilii preferaţi ai teroriştilor, face, de asemenea, obiectul unui alt manual foarte amănunţit. Ajutaţi de planşe, stagiarii descoperă în paginile lor rudimentele terorismului. Anumite pagini (pe care nu le reproducem din grija de a nu-i informa pe aspiranţii-terorişti) explică în mod foarte precis cum poate fi transformat în capcană un pachet de ţigări, un plic cu o foiţă subţire de exploziv C4, uşa unui imobil, un aparat de radio, un televizor sau o canapea. Unul dintre capitolele acestui manual propune mai multe formule pentru fabricarea de explozibil, de la clasicul praf de puşcă, pînă la nitroglicerină. Sistemele de aprindere, de la detonatorul improvizat, meşterit dintr-o canistră plină cu apă şi prevăzut cu un flotor sau cu o cursă de şoareci, totul e descris cu aceeaşi minuţiozitate. Un alt capitol este consacrat distrugerii operelor de artă, însoţit de numeroase desene de poduri suspendate sau arcade. Îngrijirile acordate răniţilor, topografia, strategia, stăpînirea luptelor de stradă şi pînă şi fabricarea *ex-nihilo* a unei puşti de asalt, într-o fierărie de ţară, totul este explicat în „enciclopedia" djihadului. Ceea ce demonstrează că CD-ROM-ul acesta e o binecuvîntare pentru terorişti: pe un disc de mai puţin de 10 grame sînt stocate peste 6 000 de pagini de teroare şi subversiune! (cf. Documentul 34).

Utilizarea informaticii depăşeşte însă simpla stocare a informaţiilor cunoscute sau confidenţiale: Internetul şi numeroasele lui site-uri constituie o tribună pentru propaganda mişcărilor fundamentaliste islamice. Separatiştii musulmani din Daghestan, care, ca şi cecenii, sfidează astăzi Moscova, au şi cîştigat, de pildă, bătălia Internetului, difuzîndu-şi comunicatele în rusă şi engleză pe zeci de site-uri. Aceste adrese de pe Internet intitulate „Centrul din Caucaz" sau „Cecenia liberă" trag cu bule roşii virtuale asupra Kremlinului. Anumite site-uri sînt mausolee electronice în memoria eroilor luptei separatiste, ca de pildă generalul Djohar Dudaiev, ucis de ruşi în 1996. Site-urile acestea fac o propagandă intensă, afirmînd, de pildă, că au fost găsite droguri asupra cadavrelor de soldaţi ruşi din Cecenia... Ruşii însă au protestat imediat...

Mesageriile electronice ale rețelei Internet pot și ele contribui la djihad, căci permit unei rețele subversive să comunice în timp real, să facă schimb de texte, de fotografii, de imagini video sau de elemente grafice în anonimatul cel mai absolut. Dacă respecți cîteva reguli de bază pentru asigurarea securității, circulația informației devine aproape imposibil de piratat, chiar și pentru serviciile secrete cele mai eficiente. Zeci de furnizori de servicii de mesagerie electronică, ca de pildă Hotmail, Yahoo în Statele Unite, sau Libertysurf în Europa, permit crearea unei adrese de e-mail, fără a-ți dezvălui identitatea sau dîndu-ți un nume fals, în cîteva minute, și nimeni nu te mai poate opri, după ce transmiți sau primești un prim mesaj! Nici măcar nu-i nevoie să ai propriul tău telefon sau calculator, ca să poți comunica. Răspîndirea Internet café-urilor în lumea întreagă, inclusiv – și mai ales – în țările în curs de dezvoltare, face ca urmărirea utilizatorilor de Intenet să fie încă și mai problematică. Orașe precum Cairo sau Peshawar au zeci de cafenele Internet, iar mesageriile lor electronice sînt accesibile prin telefonia mobilă, exact ca în Uganda sau Thailanda. Teroriștii nici măcar nu au nevoie să se întîlnească fizic... Pentru un dolar de persoană, din Internet café-uri sau din centrele de afaceri ale vreunui hotel din Djakarta, San Francisco sau Johannesburg, membrii unei „celule de acțiune" pot comunica un sfert de oră în direct, sub un pseudonim, la adăpostul unui loc anonim și pot să-și transmită informații referitoare la un atentat, ca apoi să dispară în ascunzătorile lor. Dacă ar socoti că e util, și-ar putea confirma deciziile prin mesaje criptate trimise prin e-mail de pe site-uri care oferă gratuit acest serviciu, pentru a înșela vigilența *webmaster*[6], care stau cu ochii ațintiți asupra conținutului conversațiilor publice. Numai că aceștia din urmă veghează mai ales la eliminarea subiectelor de pedofilie.

Și tot cu ajutorul Internetului, un terorist, care are însărcinarea să repereze cutare sau cutare loc public din Rabat sau Riyadh, în vederea unui atentat, i-ar putea transmite teroristului însărcinat cu punerea bombei și care încă se mai află în ascunzătoarea lui din Manila sau Toronto, o secvență video de cîteva minute, înregistrată cu o cameră de amator, care ar detalia cu precizie traseul care trebuie urmat pentru a evita serviciile de pază și camerele de supraveghere. Dispozitivele de obținere a imaginilor 3D ar putea permite vizualizarea în relief a locului unui viitor atac sau al unui atentat, pentru a se putea organiza replierea comandoului; camerele de luat vederi puse la dispoziția marelui public și racordate la rețeaua telefonică și la Internet – și preluînd conceptul

siteurilor *Web-Cam*[7] – le-ar putea îngădui teroriştilor să efectueze o supraveghere continuă a ţintei lor, fără vreo altă intervenţie umană decît instalarea iniţială a unei camere, a unui calculator portabil şi a unui modem într-o locuinţă situată vizavi de obiectiv.

Noile arme ale djihadului, pe care Usama bin Laden le deţine la această oră, nu sînt doar ofensive, ci aparţin, de asemenea, şi panopliei mijloacelor de comunicare şi de supraveghere a vieţii private, evocate de George Orwell în romanul său *1984*: „*Big Brother is watching you...*"[8]

NOTE

[1] Acest proces aşa-zis al „albanezilor", pentru că 12 din cei 13 acuzaţi principali erau de naţionalitate albaneză, a fost unul dintre cele mai importante de la asasinarea preşedintelui Anuar al-Sadat, în octombrie 1981. Procedura, rod al colaborării discrete între serviciile egiptene şi cele americane de informaţii, inculpa 107 persoane, dintre care 67 în contumacie.

[2] Forţele de intervenţie NATO.

[3] În dimineaţa zilei de 20 martie 1995, la o oră de mare afluenţă, 5 vagoane de pe trei linii de metrou din Tokyo sînt contaminate de nişte pachetele mici conţinînd gaz sarin. Bilanţ: 12 morţi şi peste 5 000 de răniţi sau grav bolnavi. La cîteva săptămîni după atentat, secta *Aun Shinro Kyo* („Adevărul suprem"), condusă de Shoko Ashara, va fi identificată ca vinovată de producerea atentatului. La cîţiva kilometri de Muntele Fuji, anchetatorii vor descoperi un atelier de producere a gazului toxic sarin.

[4] Aceste gaze aparţin familiei de gaze organofosforice. Cealaltă mare familie de gaze toxice este cea a fluoro-acetalelor. În aceste categorii se află produse industriale sau agricole, cum sînt erbicidele şi insecticidele.

[5] Ricinul este o toxină provenind dintr-o plantă ce creşte mai peste tot în lume. La 11 septembrie 1978, toxina aceasta a servit la asasinarea disidentului Gheorghi Markov: otrava a fost administrată printr-o umbrelă-capcană, fabricată de securitatea bulgară... Toxina ucide toate celulele vii cu care intră în contact. Dacă e inhalată, provoacă necroza plămînilor; dacă e ingerată, intoxică ficatul, rinichii şi provoacă hemoragii interne. Otrava îşi face efectul cam în 10 ore, iar primele semne sînt: vărsăturile, crampele abdominale, febra şi diareea. Nu există tratament. Fără a fi o armă bacteriologică de ucidere în masă, dată fiind originea ei naturală, ricinul e o toxină deosebit de propice terorismului.

[6] Un *webmaster* este un tehnician care asigură menţinerea în stare de funcţionare şi controlul unui site Internet.

[7] Se numesc *Web-Cams* camerele video racordate la Internet pentru a permite marelui public accesul vizual la un loc privat sau public prin intermediul unui PC. Astfel se pot vedea în orice moment: situaţia traficului pe marile artere rutiere americane, gradul de înzăpezire a Muntelui Fuji sau debitul cascadei Victoria.

[8] *Ad litteram*: „ Marele Frate te supraveghează..."

15

Droguri şi terorism

Dar noile arme ale djihadului au un preţ. Şi dacă sistemul bancar internaţional, inclusiv cel al băncilor islamice, bine utilizat sau abil deturnat, permite celor care finanţează teroarea să spele banii murdari, mai trebuie însă realizată această bogăţie.

În cazul afganilor, producţia de droguri este o sursă de venit folosită de-a lungul secolelor. Imediat după retragerea sovieticilor – ca şi în timpul ocupaţiei – ceea ce nu era decît o activitate economică complementară în sînul triburilor devenise o industrie organizată, care a permis, în primul rînd, finanţarea cumpărărilor de armament. După retragerea Armatei Roşii, cei care opuseseră rezistenţă nu au fost singurii implicaţi în trafic; mai mulţi nomenclaturişti ai regimurilor prosovietice de la Kabul se comportau ca şi „baronii" drogurilor. În 1991, şeful serviciului de spionaj afgan, WAD, era destituit din cauza implicării sale prea evidente în reţeaua internaţională de vînzare.

La sfîrşitul războiului din Afghanistan, producţia de opiu a acestei ţări se dublase, de la 2 000 de tone în 1991 la mai mult de 3 000 de tone în 1992, mai mult decît cea a Birmaniei, care nu producea în aceeaşi perioadă decît 2 500 de tone de mac din care se obţine opiul! Conform experţilor americani, recoltele erau vîndute pe loc şi patru cincimi din cantitatea de heroină consumată în Europa proveneau din acest nou Triunghi de aur, care ar fi meritat supranumele de „Narcostan", evocat de un oficial sovietic. Situaţia nu s-a schimbat mult. Afghanistanul produce încă trei pătrimi din cantitatea de opiu consumată în lume, restul provenind din Birmania. Afghanistanul a delimitat o nouă zonă de producere a opiului cu o cantitate de 4 600 de tone în 1999. Cifrele rezultate în urma confiscărilor de droguri efectuate la singura frontieră indo-pakistaneză a Afghanistanului sînt sugestive: în 1997, 640 de kilograme de heroină; 650 kg, în 1998; 750, în 1999.

Această creştere a producţiei a fost cauzată, în mare parte, de întreruperea ajutorului financiar acordat de americani mişca

rilor de rezistență afgane. Din 1991, constrînsă de acum înainte să găsească alte surse de finanțare, organizația lui Gulbuldin Hekmatyar s-ar fi specializat în producerea de heroină, înființînd mai mult de 86 de laboratoare în mediul rural, dintre care unele au fost conduse de „chimiști" trimiși cu amabilitate de... mafia rusă. Comercializarea drogurilor a rămas însă în mîinile pakistanezilor stabiliți în regiunile de frontieră, nu departe de Peshawar. Cel mai cunoscut dintre *caizii* pakistanezi, Haji Ayyub Zaki ul-Afridi, un șef de trib, în același timp și membru în Parlament, își rezervă cumpărarea și distribuirea, lipsite de orice pedeapsă, a mai multe sute de tone de mac la fiecare recoltă; rezidența sa fortificată de la Landi Kotal, un oraș cunoscut prin meșteșugarii săi armurieri, fusese chiar ținta mai multor percheziții lipsite de succes.

Mai mare decît o fortăreață, casa lui ul-Afridi era un palat cu podeaua acoperită cu marmură albă, înconjurat de o magnifică grădină de trandafiri și de peluze, în mijlocul unui deșert de piatră gri! Cele cîteva persoane care au reușit să viziteze această casă afirmă că aici se aflau pînze de Van Gogh și Renoir, mobilier importat din Europa și, lux suprem într-un oraș pe atunci aproape lipsit de electricitate, climatizoare în toate camerele. Ul-Afridi, o vreme protejat de americani, în perioada în care îi ajuta să-i aprovizioneze pe mudjahedini cu arme, a fost nevoit totuși să se lase prins în decembrie 1995 de justiția americană în timpul unei călătorii la New York, în cursul căreia plănuia să se delimiteze de activitățile sale de traficant, recurgînd la DEA (*Drug Enforcement Agency*, organizație din Statele Unite al cărei scop este lupta contra drogurilor). Arestat, ul-Afridi a trebuit să suporte 5 ani de închisoare într-un penitenciar american înainte să se întoarcă în Pakistan.

În Pakistan și în Afghanistan, ca și în toate țările producătoare de mac sau de coca, drogurile sînt o marfă cu o ridicată valoare adăugată. Chimiștii nu cer prea mult ca să transforme materia primă, ei nu au nevoie decît de un hangar și de cîțiva muncitori plătiți mizerabil, ba chiar ținuți în captivitate de cei care-i angajează. Opiul este din abundență și singurul produs de transformare necesar este anhidrida acetică, un produs chimic importat cu ușurință din Europa Occidentală sau din fosta Uniune Sovietică, trecînd prin Asia Centrală sau prin Turcia.

Din munții afgani, drogurile pot fi expediate către Europa pe rute mai mult sau mai puțin cunoscute, trecînd prin Cecenia, Rusia și republicile baltice. Mai multe țări, printre care și Turcia, au constatat, începînd cu anul 1995, o creștere a traficului de droguri pe teritoriile lor. Fostele republici sovietice au fost,

de asemenea, contaminate; experţii au descoperit o rută care pleacă din Afghanistan, trece prin Khorog, în Tadjikistan, şi prin Osh în Kîrgîstan, urmînd pe o întindere de 700 de kilometri singura cale muntoasă cît de cît accesibilă. Cei care escortează încărcătura ştiu că nu vor întîlni nici un control de frontieră în momentul intrării în fostul imperiu sovietic. Heroina este apoi transportată spre Bielorusia, Estonia, Letonia, Lituania, Federaţia Rusă şi Ucraina, unde este împărţită în pachete mici, înainte de a fi exportată către Europa Occidentală prin intermediul altor trecători sau al reţelelor de „furnici"[1]. Cartelurile din Asia Centrală evită în mod evident traseele obişnuite, dar şi pe cele mai supravegheate, ce trec prin Turcia sau Nigeria via Africa de Sud. Traficanţii sînt, într-adevăr, din ce în ce mai bine informaţi: ei nu ignoră faptul că trecerea stupefiantelor va deveni din ce în ce mai riscantă în aeroporturile şi porturile cunoscute ca plăci turnante, mai ales o dată cu punerea în aplicare a noilor metode de detectare descoperite de occidenatali.

Un procedeu american elaborat de un laborator californian, *Ancore Corporation*, a stîrnit panică în rîndul reţelelor de traficanţi. Acest nou sistem, iniţial dezvoltat pentru ONDCP (*Office of National Drug Control Policy*) american, are capacitatea de a repera explozivii sau drogurile fără să fie deschise bagajele, lăzile sau containerele. Acest sistem, care se prezintă sub formă de tunel de detectare, face posibil chiar şi controlul automat, fără intervenţie umană, al camioanelor cu încărcătură, ceea ce explică de ce unul dintre promotorii acestui procedeu care oferă un control mai fiabil decît razele X a fost consorţiul franco-britanic Eurotunel, care a investit aproape 20 de milioane de dolari în punerea la punct a acestui detector între 1989 şi 1998. Această procedură, care poartă numele de cod PFNA (*pulsed fast neutron analysis*), expune substanţele determinate, ca heroina sau cocaina, sau, de asemenea, explozivii, la o bombardare cu neutroni care permite evidenţierea compoziţiei chimice şi cantitatea exactă a produselor testate. Dacă sistemul PFNA se generalizează, traficanţii vor întîmpina cele mai mari greutăţi la introducerea mărfii lor în ţările echipate cu această tehnologie. Costul ridicat al instalaţiilor, singurul obstacol relativ pentru moment, este cel care acordă încă o „păsuire" traficanţilor. În acest domeniu, decizia este, înainte de toate, politică. DOD (*Department of Defence*) şi FAA (*Federal Aviation Administration*) din SUA au investit mai mult de 35 de milioane de dolari, în cursul ultimilor ani, în acest proiect, ţinînd cont de miza pe care o presupune acesta în materie

de securitate și de sumele încasate de cartelurile de traficanți din America de Sud și de noile carteluri din Asia Mică, inclusiv cele ale talibanilor. În 1992, fluxul financiar dintre Afghanistan și mafiile rusești reprezenta, conform experților americani de la DEA, mai multe miliarde de dolari pe an, din care djihadul era finanțat în mod direct.

Astăzi, această industrie a drogurilor s-a dezvoltat din plin și servește interesele noilor stăpînitori ai Afghanistanului și ale prietenilor lor fundamentaliști sau teroriști, chiar dacă, oficial, regimul „studenților teologi" condamnă folosirea drogurilor. Talibanii afirmă, ceea ce în parte este adevărat, că au moștenit în această privință o situație prestabilită; li se-ntîmplă chiar să organizeze distrugeri în public ale plantei din care se extrage opiul sau să închidă cu mare vîlvă mediatică laboratoare cu o situație strălucită ca să facă plăcere reprezentanților Națiunilor Unite. Cîteva zeci de kilograme de opiu se transformă atunci în fum și ONU poate face un raport care va da satisfacție lumii întregi, cu atît mai mult cu cît talibanii ar dori să recupereze locul Afghanistanului la Națiunile Unite, ocupat încă de combatanții lui Masud.

Pe 27 iulie 2000, conducătorul suprem al talibanilor, mollahul Omar, a interzis cultivarea macului, declarîndu-l în contradicție cu islamul și completînd această măsură cu pedepse severe aplicate contravenienților. La puțin timp după interdicție, mai multe zeci de fermieri au fost arestați, iar cîmpurile lor însămînțate au fost distruse de polițiști. Decretul nu a făcut, desigur, mulți oameni fericiți în Afghanistan, unde macul constituie o sursă de venituri aproape unică în zonele rurale. Trebuie deci să ne gîndim că decizia vizează, în primul rînd, calmarea opiniei publice internaționale mai mult decît stăvilirea fluxului drogurilor spre Occident! Făcînd aceasta, regimul taliban a pus abil comunitatea internațională în fața unei situații date: făcînd acest pas nu se poate să nu ridici, în același timp, problema viitorului fermierilor condamnați la mizerie. Dar dincolo de tapajul rezervat opiniei publice internaționale, nu e mai puțin adevărat că înregistrările prin satelit efectuate în favoarea Națiunilor Unite dovedesc că suprafața cultivată cu mac este mai mare cu 90 de mii de hectare și că a crescut cu 50% într-un an. De acum încolo, Afghanistanul întrece Birmania care nu produce „decît" 1 200 de tone pe an.

La afîrșitul anilor '80, și Pakistanul se apucase, în cadrul unor campanii îndelung mediatizate, să distrugă cîmpurile cu maci ale țăranilor pashtuni, mergînd pînă la a utiliza substanțe cu toxicitate ridicată din familia „Agentului Portocaliu" american.

Aceste erbicide nu distrugeau numai macul, ci şi toate celelalte culturi şi aveau efecte devastatoare asupra animalelor, provocînd astfel conflicte violente între adevăraţii ţărani şi cei care nu se ocupau decît cu plantarea macului.

Dar stîrpirea acestei culturi şi transformarea agriculturii bazate pe creşterea macului în Afghanistan sau în Pakistan este un vis! Consumarea opiului durează aici de două secole şi se înregistrează încă din perioada colonizării engleze. Încă din vremea generalului Zia, camioanele deţinute de *National Logistics Cell* (Celula Naţională de Logistică, responsabilă cu transporturile oficiale în favoarea regimului pakistanez) părăseau rar în totalitate taberele rezistenţei din Afghanistan, după ce livrau arme mudjahedinilor în interesul americanilor. Militarii pakistanezi transformau macul cumpărat de la mudjahedini în laboratoare clandestine stabilite în zonele aşa-zis tribale din Afghanistan, regiuni aflate în afara legilor de drept, unde nu putea fi exercitat nici un control, înainte de a-l exporta în Europa via Iran. Formidabilele profituri generate de acest trafic au permis anumitor ofiţeri ai serviciilor secrete pakistaneze să finanţeze războiul împotriva Indiei în Kashmir sau chiar să dobîndească materiale militare. Conform mai multor servicii de informaţii occidentale, bomba atomică pakistaneză ar fi fost în acea perioadă în mare parte finanţată prin veniturile rezultate din vînzarea drogurilor[2].

Astăzi se constată o situaţie analoagă în Afghanistanul cavalerilor lui Allah; şi ei au nevoie de mulţi bani ca să lupte împotriva rezistenţei opuse de Massud, ca să cumpere arme şi să plătească solda călugărilor-soldaţi; drogurile le aduc mai multe sute de miliarde de dolari pe an. Un argument hotărîtor ca să îşi ia cîteva libertăţi faţă de morală sau faţă de islam.

Cultivarea macului nu îl deranjează deci din punct de vedere ideologic pe mollahul Omar, care se obişnuieşte fără ruşine cu avantajele *Zakat*-ului, impozitul religios în jur de peste 20% care este pus pe producţia de mac şi care ajunge în punga mişcării talibane! Abdel Nakeem Mujahid, reprezentantul talibanilor la Statele Unite, declara la New York: „Noi ne opunem cultivării macului, producerii de droguri şi stupefiante, dar nu putem lupta împotriva propriului nostru popor; el este la originea legitimităţii noastre."

Mollahul Omar a mers şi mai departe, afirmînd că niciodată talibanii nu vor permite ca opiul să fie vîndut în Afghanistan, în schimb, adăuga el, dacă cei care nu sînt musulmani vor să cumpere droguri şi să se intoxice, nu este datoria talibanilor să-i protejeze. Înţelegem mai bine de ce acest trafic este departe de a

încetat! Pe plan politic, regimul talibanilor se folosește de droguri ca de o pîrghie de comandă ca să obțină recunoașterea sa și nu rar se aud demnitari care afirmă că Occidentul singur poate rezolva această problemă deversînd milioane de dolari ca să favorizeze culturile de substituție. Aproape un șantaj, această strategie deranjează puterile occidentale care refuză să plătească o răscumpărare în schimbul unei stîrpiri a cultivării macului. Cum, în plus, să ai certitudinea că talibanii vor avea capacitatea să stăvilească această producție ancestrală?

Este, deci, sigur că lumea islamistă beneficiază din plin de subsidii venite din partea caizilor drogurilor, în schimbul unei spălări rapide a banilor în anumite rețele de bănci islamice. Același lucru este valabil și pentru talibani, care controlează 90% din suprafețele cultivate cu mac din Afghanistan și care, după ce au cerut o taxă forfetară de 200 000 de rupii (în jur de 3 000 de franci) proprietarului parcelei, apoi o a doua taxă de 100 de rupii pe kilogramul de opiu, au început să instaureze un alt sistem de colectare, care să fie în mai mare armonie cu *charia*: ei încasează în același fel 20% din cîștiguri!

Scara taxelor percepute pe producție variază în același mod, de la una simplă la una dublă, după cum parcela cultivată se află în regiunea Kandahar sau în provincia MNangarhar, în estul țării, la frontiera cu Pakistanul. În zonele așa-zise „tribale", prețurile pot urca pînă la 5 000 de rupii, o avere ținînd cont de venitul mediu local. Prețurile relativ mari din provincia Nangarhar se explică prin prezența a mai puțin de 15 laboratoare de producere a heroinei care adaugă o valoare considerabilă macului. Unele dintre aceste laboratoare produc pînă la 100 de kilograme de morfină-bază, utilizată apoi pentru producerea heroinei. Colectorii oficiali ai talibanilor eliberează chiar un bon de primire întocmit legal țăranului pentru ca acesta să poată trece fără dificultăți de posturile de control!

Conform mărturiei depuse de un laborant, astăzi refugiat în Pakistan, într-un spital unde urmează o cură de dezintoxicare, morfina-bază era ambalată, în laboratorul unde lucra, în baloturi de aproximativ 6 kilograme. Pe fiecare pachet talibanii percepeau 55 de dolari taxă, cam 6 000 de dolari venituri „fiscale" pe zi. Conform aceluiași lucrător, în aceeași regiune ar fi existat cel puțin 30 de centre de producere de aceeași anvergură... Să presupunem un total de 180 000 de dolari pe zi, și aceste laboratoare nu vor duce niciodată lipsă de cumpărători occidentali; prea mulți intermediari beneficiază de *brown sugar*, praful de

bază. Preţurile heroinei la Paris sau la New-York mărturisesc acest lucru: dacă un ţăran afgan încasează 600 de dolari pentru 10 kilograme de opiu din care se va obţine un kilogram de morfină şi apoi heroină, angrosistul din Turcia primeşte 12 000 de dolari, iar vînzătorul său cu amănuntul din Olanda 50 000 de dolari şi cei 600 de dolari de la început vor produce în stradă, prin vînzătorii de droguri, o cifră de afaceri de un milion şi jumătate de dolari[3]! Consumatorul va da de 2 500 de ori, chiar de 6 000 de ori în perioadele de criză, preţul plătit cumpărătorului afgan şi va contribui, fără măcar s-o ştie, la djihadul teocraţilor afgani[4]!

În general, tinerii islamişti formaţi în centrele de pregătire ale talibanilor sînt cei care trec ilegal frontierele cu cantităţi de droguri sau cei care le escortează şi se întîmplă chiar ca mollahii să binecuvînteze încărcăturile camioanelor! Opiul este, de asemenea, vîndut brut pe anumite pieţe specializate. Conform reprezentantului Programului Naţiunilor Unite de luptă împotriva stupefiantelor, unul dintre cele mai mari centre de comercializare a opiului s-ar afla în bazarul din oraşul Sangin, în provincia Helmand, la trei ore distanţă de Kandahar. Peste 300 de comercianţi, echipaţi doar cu nişte simple cîntare, vînd aici opiu, în mici bulgări încă umezi sau presaţi, ca nişte mari prăjituri uscate. Nu rar se-ntîmplă să vezi pe unul sau altul dintre aceşti modeşti negustori de bazar vînzînd, dintr-un mizerabil magazinaş din lemn, tot conţinutul unui vechi container ruginit sau, de sub o umbrelă zdrenţuită, mai multe zeci de tone de opiu pe an pentru un cîştig care se apropie de 200 000 de dolari, un cîştig pe care nici un alt negustor nu-l poate obţine într-o ţară devastată de război de mai bine de 20 de ani. Bazarul din Sangin distribuie jumătate din producţia afgană. Aceste pieţe sînt desigur controlate de mafiile locale, care impun propriile lor taxe vînzătorilor stradali.

Din bazarele afgane sau din anumite tabere ale lui Usama bin Laden, macul urmează apoi zecile de trasee în direcţia Europei şi a ţărilor vecine, unde este cîteodată prelucrat. Cu trei milioane de drogaţi în Iran şi mai bine de cinci milioane în Pakistan, dintre care aproape 80 000 de copii numai la Karachi, piaţa din vecinătatea talibanilor nu este nici pe departe de neglijat, dar purtătorii de cuvînt ai moralei afganilor nu şi-au pierdut totuşi piaţa. În decembrie 1999, un grup de trecători ilegali de frontiere, transportînd 77 de kilograme de heroină, a fost arestat în India; drogul purta marca de fabricaţie a unui laborator pakistanez foarte cunoscut de serviciile de poliţie.

Mai aproape de noi, bin Laden a încercat să infiltreze rețele în Maroc, ajutîndu-i pe traficanții de droguri, vînați de securitatea din Rabat. Astfel, filiera a recrutat un traficant care opera între Maroc și Spania și care era însărcinat, de asemenea, să-i supravegheze pe demnitarii saudiți, care dețin reședințe de vacanță în sudul Spaniei sau în Maroc. Banii sînt întotdeauna motorul războiului și islamiștii acestei mișcări nebuloase n-au neglijat niciodată acest punct. Spre deosebire de organizațiile teroriste din deceniile trecute, care s-au aflat uneori în incapacitatea de a-și finanța acțiunile sau chiar de-a putea să-și mențină activă rețeaua, islamiștilor fundamentaliști nu le-au lipsit niciodată banii. Conform ziarului *Newsweek*, FBI a reperat de curînd transferuri, via Minneapolis, a zeci de miliarde de dolari către Somalia și către o organizație aflată sub influența lui bin Laden.

NOTE

[1] O „furnică", în limbajul traficanților și al polițiștilor, este un trecător ilegal de graniță care transportă mici cantități de droguri.

[2] Pe 12 septembrie 1994, fostul prim-ministru pakistanez Nawaz Sharif declara cotidianului american *Washington Post* că el consideră că mafia drogurilor era dirijată în Pakistan de la cele mai înalte poziții în stat. Fostul șef al guvernului mergea pînă la a-i pune la îndoială pe fostul șef al Statului-Major al Armatei și pe fostul șef al serviciilor secrete. Conform lui Sharif, acești doi șefi responsabili ai securității i-ar fi propus un plan de traficare a heroinei ca să acopere cheltuielile militare destinate cumpărării de substanțe radioactive, ca plutoniul.

[3] Cifrele Observatorului Geopolitic al Drogurilor.

[4] Conform amplului articol din *Point*, iunie 2000.

16
De la un exil la altul

În martie 1998, zvonuri, scornite adesea de apropiaţii sai, lasau sa se inţeleaga ca Usama bin Laden are de gind sa se mute din nou. Declaraţiile in favoarea militarului saudit ale unui şeic yemenit, Mahommed bin Chajaa, din tribul Wahila, au lasat impresia ca Usama bin Laden se decisese sa-şi paraseasca refugiul pentru a se instala in Yemen, unde mai multe triburi i-ar fi garantat cea mai buna primire in regiunile Abine, Lahedj şi Saada. Acest proiect nu se va realiza, iar declaraţiile lui Mohamed bin Chajaa vor determina, cel puţin la Sanaa, un adevarat haos politic, urmat, la puţin timp, de o dezminţire oficiala a ministrului de Interne yemenit, Hussein Arab. Alegerea Yemenului era in acelaşi timp indreptaţita pentru Usama bin Laden: Yemenul, ţara limitrofa Arabiei Saudite, ar fi constituit o baza exterioara ideala pentru destabilizarea regimului wahhabit. În plus, de mai mulţi ani, Usama bin Laden ar controla aici, conform informaţiilor arabe, filiere de aprovizionare cu *qat*, o planta cultivata in sudul Africii. Acest drog obţinut din frunza este mestecat de-a lungul intregii zile de yemeniţii care-l consuma in mari cantitaţi de milenii. Mai mult, familia sa este originara din aceasta ţara.

În plus, Yemenul a devenit unul dintre polii discreţi ai activismului islamist: sud-vestul ţarii, in provincia Abyan, şi nordul, in regiunea Saada, adaposteşte mai multe grupuscule alcatuite din numeroşi militanţi veniţi din lumea araba. Majoritatea lor provin din Armata islamica din Aden, condusa de şeicul Zen al-Abidine al-Mundar; alţii sint integraţi in rindurile *Djihadului* lui Tarek al Fadhli, care reprezinta majoritatea radicala a mişcarii islamiste yemenite şi al carei efectiv este compus in mare parte din afgani. În fine, alţii aparţin ramurii radicale a „Fraţilor Musulmani", conduse de şeicul Yassin Abdulaziz al-Kabatti. Toate aceste grupari se considera ca aparţinind de un singur indrumator spiritual, şeicul Abdul Majid al-Zendani – cunoscut şi ca unul dintre recrutorii pentru djihad in Afghanistan – şi intreţin relaţii cu „Fraţia bin Laden"

Cheltuind aproape două milioane și jumătate de dolari provenind de la băncile islamiste din Yemen și recrutînd algerieni, bin Laden a finanțat o legiune islamică pentru a lupta împotriva Statelor Unite în Somalia, în 1993. El va semna un alt „pact de alianță teroristă" cu anumiți responsabili ai Vevak-ului, serviciile secrete iraniene.

Emisarul, trimis la începutul anului 1998 de Usama bin Laden la șeicul Chajaa, nu a lăsat să planeze nici o îndoială asupra intențiilor fostului saudit cu atît mai mult cu cît, la rîndul său, șeicul Chajaa a afirmat că dispune de 20 000 de oameni înarmați, toți cantonați în regiunea care se sustrage controlului real al statului yemenit. Această relativă absență a controlului de stat este, ca să spunem adevărul, rezultatul unei situații ciudate de compromis între beduinii dotați cu armament greu și un guvern căruia nu-i rămîne altă posibilitate decît aceea de a menaja triburile pentru a evita să-și vadă legitimitatea pusă la îndoială; nu rar s-a întîmplat ca beduinii înarmați cu puști-mitralieră și cu lansatoare de rachete să încercuiască un oraș și să-i blocheze porțile, atunci cînd sînt în dezacord cu statul. Și asta pînă au cîștig de cauză!

Diferendele civile sau comerciale din Yemen se reglează în același fel, uneori cu arme grele. Jurnalistul francez Patrik Forestier de la *Paris Match* relatează că, în cursul unei călătorii în Yemen, a aflat despre o reglare de conturi între două clanuri, în legătură cu o parcelă minusculă, care s-ar fi soldat cu moartea a 18 persoane, cu 26 de răniți în 24 de ore de împușcături! Țara întreagă este un arsenal care ar număra cel puțin 50 de milioane de arme, iar în anumite zone, nimeni începînd de la vîrsta de 10 ani nu merge pe stradă fără Kalașnikovul său la brîu. Ca să nu mai spunem că în privința șefilor irascibili de triburi, guvernul din Sanaa merge ca pe ouă și caută adesea să ajungă la o înțelegere. Este unul dintre motivele pentru care anumite triburi s-au specializat, fără să fie pedepsite, în luarea de ostatici din rîndul turiștilor occidentali[1] o marfă care valorează mai mult decît un balot de *qat*.

Dincolo de acest context în care domnește dezordinea, voința lui Usama bin Laden de a se instala în Yemen se bazează poate, în parte, și pe intenția sa de a exploata conflictele de la frontieră, în care sînt implicare regiunile Sanaa și Riyadh[2], în momentul în care el însuși se afla în dificultate în sînul propriei sale mișcări, o dată cu predarea lui Abu Talal, unul dintre locotenenții săi de-a lungul a 20 de ani, responsabil cu finanțele, care tocmai divulgase serviciilor de informații saudite numeroase secrete privind „Frăția bin Laden", o dată cu arestarea în

Arabia Saudită a mai multor zeci de partizani din organizaţia sa. Transferarea cartierului său general în aceşti munţi yemeniţi, greu accesibili, ar fi fost desigur o bună soluţie pentru creierul mişcării panislamiste, dar această mutare a fost, în mod evident, mult mai greu de pus în aplicare decît fusese prevăzut, ţinîndu-se cont de reacţia oficială a autorităţilor din Sanaa.

Din Yemen, Usama bin Laden ar fi putut să se consacre restructurării legiunilor de arabi afgani şi mai ales conducerii cadrelor risipite în Bosnia, în Algeria, cu talibanii sau în miliţiile lui Gulbuldin Hekmatyar. Ca să ducă la bun sfîrşit proiectul de regrupare în Yemen, bin Laden dispunea de mai multe loturi de paşapoarte yemenite şi somaleze care ar fi trebuit să permită implantarea noilor agenţi care aşteptau în inactivitate, necunoscuţi de serviciile de poliţie, în mai multe ţări de adopţie. Acest lot de peste 5 000 de paşapoarte yemenite furate ar fi permis, de asemenea, „Frăţiei bin Laden“ să redobîndească o identitate pentru cei 3 000 de afgani arabi refugiaţi ilegal în Yemen şi să scoată afară din ţară pe ceilalţi 2 000 de mudjahedini înainte de a se lansa într-un nou djihad. Această nouă implantare de reţele ar fi putut, de asemenea, să fie uşurată printr-o înfiinţare concertată de 27 de societăţi yemenite controlate de miliardarul saudit şi care ar rula în jur de 25 de milioane de dolari pe an, un flux financiar care ar fi avut avantajul de a putea camufla operaţiunile mai puţin „comerciale“.

Dar, în ciuda avantajelor sale numeroase, pista yemenită a fost, pînă la urmă, abandonată de Usama bin Laden, care rămîne totuşi foarte ataşat de această ţară. Personalităţi de prima mărime, ca şeicul Tarek al-Fadhli, sultanul Abyanului, care un timp a fost membru al *Djihadului* yemenit, şi generalul Ali Moshen al-Ahmar, fostul comandant al regiunii militare din nord-vest, au rămas foarte buni prieteni cu fugarul. Conform informaţiilor din primăvara lui 1999, generalul al-Ahmar ar fi fost conducătorul mai multor tabere de antrenament, ca aceea de la Wadi Jibarah, din vecinătatea oraşului Kitaf, în nordul Yemenului, sau ca aceea de la Wadi Rinah, condusă de şeicul Omar Seif, un vechi prieten al lui Usama bin Laden. Aceste două tabere ar adăposti peste 12 000 de islamişti pregătiţi de luptă.

În mod paradoxal, în Yemen, Usama bin Laden ar fi putut să aibă un adversar neaşteptat: grupul lui Abu Nidal. Într-adevăr, conform unei surse palestiniene din Libanul de Sud, şeful organizaţiei *Fatah-Consiliul Revoluţionar* nu s-ar mai afla la Cairo, unde se refugiase pe 12 august 1998, venind din Libia. Suferind de

leucemie, bătrînul terorist negociase tratamentul său medical și internarea sa într-o clinică privată cu *Jihaz aman al-Dawla*, conducerea serviciilor de informații egiptene. În schimbul unei clemențe justificate de starea sa de sănătate, Abu Nidal oferise sprijinul rețelelor sale pentru a-i scoate din ascunzători pe militanții islamiști ai organizației *Jamaa Islamya*, care amenințase statul egiptean. Cumnatul lui Mohammar Kadhafi însuși, *Abdallah Senussi*, șeful serviciilor de securitate externă libiene, și-ar fi adus contribuția la acest acord. Conform mai multor surse de informații occidentale și din Orientul Mijlociu, Abu Nidal a colaborat într-adevăr cu egiptenii. Mai multe asasinate pot fi atribuite fără echivoc organizației *Fatah-CR*, ca acela din 28 septembrie 1998, cînd a fost ucis imamul unei moschei din Sanaa, Mohammed Salah Abdel Mutaleb. În perioada cînd s-a petrecut asasinatul, militanții *Djihadului* yemenit acuzaseră grupul Abu Nidal, dar denunțarea lor păruse prea fantezistă, ba chiar de neimaginat. Și totuși...

La puțin timp după, în octombrie 1998, *Toufik al-Sirri* un islamist bine informat, stabilit la Londra[3] l-a acuzat la rîndul său pe Abu Nidal că a pus la cale pe 10 octombrie 1998, la Taiz, în sudul Yemenului, explozia unei moschei în care se adunau numeroși islamiști egipteni. În fine, pe 15 ianuarie 1999, 15 islamiști egipteni fuseseră expulzați din Kuweit, denunțați, conform acelorași surse palestiniene, de reprezentanții OAN, Organizația Abu Nidal din Kuweit.

„Frăția bin Laden" ar fi avut totul de pierdut dacă s-ar fi implicat într-o confruntare cu Abu Nidal; OAN este, într-adevăr, excepțional de bine organizată și lupta ar fi fost fără milă! Fondatorului și animatorului OAN, Mohammed al-Banna, alias Abu Nidal, s-a născut în 1937, la Jaffa, în Palestina, din tată palestinian și mamă siriană. În 1960, Abu Nidal este în trecere prin Arabia Saudită, unde fratele său este inginer, iar în 1962 se stabilește în Palestina, la Naplouse. Aici întîlnește o tînără pe care o va lua de soție și care va fi singura femeie din viața sa. În 1967, se va stabili în Iordania cu familia sa și se va apropia de organizația *Fatah* a lui Yasser Arafat. La Amman, înnoadă relații privilegiate cu Abu Iya, cunoscut și sub numele de Salah Khalaf. În 1969, o dată cu venirea la putere a lui Gaffar Nimeiri, Yasser Arafat îl însărcinează pe Abu Nidal să deschidă o misiune a organizației Fatah la Khartoum. Dar Abu Nidal va aluneca într-un activism care va displăcea noului regim și șederea sa în Sudan va fi scurtă. Întors la Amman, Abu Nidal va trăi dureroasa peri-

oadă a masacrelor din acel „Septembrie negru al anului 1970 împotriva palestinienilor stabiliţi în Iordania. Tensiunea dintre regele Hussein şi OEP atinge cel mai înalt grad. Yasser Arafat îl trimite atunci pe Abu Nidal la Bagdad ca să reprezinte organizaţia *Fatah* şi OEP. În 1973 are loc ruptura şi Organizaţia Abu Nidal devine o mişcare independentă sub numele de *Fatah – Consiliul Revoluţionar*, ale cărei acţiuni sînt adesea îndreptate împotriva fostei sale organizaţii de origine, OEP.

În această perioadă, OAN numără în jur de o mie de *feddayimi*, recrutaţi în majoritate din taberele palestiniene din Liban; mulţi sînt tineri care au fost traumatizaţi de masacrele din taberele din Sabra şi Chatila, din Beirut[6]. OAN este solid structurată cu o ierarhie ale cărei categorii sînt bine delimitate. Structurile politice sînt piramidale, avînd în vîrf biroul politic, compus din 11 membri, urmat de un comitet central, din 25 de membri. Toate nivelurile politice ale OAN au efective impare ca să uşureze luarea de decizii în urma unui vot dificil. Fiecare combatant nu-şi cunoaşte decît camarazii de la acelaşi nivel şi pe ofiţerul care-i ordonă şi, în plus, numai pe numele lor de cod.

Cu un astfel de grad de organizare şi disciplină, grupările OAN sînt exemplare între toate celelalte mişcări teroriste înregistrate şi ating acelaşi nivel de organizare ca şi *Hezbollah*. Sistemul OAN se sprijină pe responsabili de post, care instalează pentru început reţele de agenţi în aşteptare în ţările lor de adopţie. Aceste baze, echipate cu materiale de comunicaţie, cu vehicule, armament şi cu explozivi şi deţinînd şi fonduri în diferite monede naţionale, sînt puse la dispoziţia şefilor de comandouri care vin pentru o scurtă perioadă, rar mai mare de 5 zile, să îndeplinească o „misiune" specifică: mai simplu spus, un atentat care a făcut obiectul a numeroase recunoaşteri şi care a fost pregătit minuţios de conducătorul grupului. Comandourile OAN nu improvizează: o misiune trebuie să se deruleze urmînd un plan stabilit, ca să producă un număr maxim de stricăciuni; OAN nu obişnuieşte să acţioneze la întîmplare, fiind, prin aceasta, una dintre mişcările cele mai redutabile ale rezistenţei palestiniene. Cu OAN, pericolul pentru Usama bin Laden nu vine numai de la Washington sau de la Riyadh. În cursul îndelungatei sale cariere, Abu Nidal şi-a oferit deja serviciile palestinienilor, libienilor şi sirienilor şi nu mai ajunge la un compromis. Punîndu-şi maşinăria unsă şi perfecţionată, care aşteaptă de prea multă vreme nerăbdătoare, în subordinea serviciilor secrete egiptene, Abu Nidal devine un adversar de care Usama bin Laden şi reţelele sale vor fi obligate să ţină cont. „Frăţia bin Laden" nu va fi în aceste condiţii

vizată doar în Yemen, ci și în toată lumea arabă și occidentală. Paradoxal, doar prin intermediul unei alianțe în aparență împotriva firii, ca aceea de a coaliza cu mudjahedinii împotriva comuniștilor, Statele Unite ar putea încerca să se debaraseze de un adversar atît de tenace. Dar egiptenii apropiați de bin Laden au căutat să se etaleze prin împrăștierea partizanilor lui Abu Nidal, neliniștiți din pricina inactivității și a șefului lor.

După Yemen, Usama bin Laden ar fi căutat azil în Somalia, unde dispune de mai multe societăți comerciale și de un nucleu de vreo 400 de fideli afgano-arabi, susținuți de militanți ai organizației egiptene *Jamaa Islamya*. Dar Usama bin Laden nu ar fi fost cu adevărat în siguranță acolo, mai ales că relieful nu este deloc favorabil construirii unui adăpost.

O surpriză ar fi fost, fără îndoială, ca Usama bin Laden să încerce să se stabilească în Iran sub protecția anumitor membri ai serviciilor secrete iraniene cu care este deja in contact, dar aceasta ar fi produs o răsturnare a eșichierului: o alianță între șiiți și sunniți. Usama bin Laden visează la această alianță și s-ar vedea ajungînd imamul unificării! Planează totuși o ambiguitate asupra relațiilor reale dintre Usama bin Laden și iranieni. E cert că anumiți membri ai serviciilor secrete de la Teheran au văzut mereu în Usama bin Laden un punct cîștigat și chiar un cal troian în mijlocul Afghanistanului, un element în plus pentru a-și manifesta influențele în zonele de frontieră afgane. Teheranul se confruntă într-adevăr cu o problemă îngrijorătoare, pe care o constituie cei peste un milion și jumătate de refugiați afgani aflați pe teritoriul iranian de cînd a fost preluată puterea de talibani; refugiați care pun cu atît mai multe probleme, cu cît sînt adesea și traficanți de droguri.

Pentru americani și saudiți, o alianță între bin Laden și ayatollahii iranieni ar însemna o declarație totală de război. Dar Teheranul nu are încredere în șeful fundamentalist, mai ales în regimul actual. În februarie 1998, un trimis al lui Usama bin Laden s-ar fi dus totuși la Teheran ca să caute mijloace destinate susținerii albanezilor din Kosovo. Acest pact de ajutorare ar fi putut, în viziunea disidentului saudit, să îi intereseze pe iranieni, care vedeau în sprijinirea albanezilor continuarea sprijinului dat bosniacilor. Ayatollahul Rohani, secretar general al Consiliului de securitate iranian, ar fi insistat în cursul unei discuții cu membrii consiliului asupra importanței de a transforma Kosovo într-o zonă-bază pentru activiștii islamici din Europa, o idee împărtășită, desigur, de consiliul ulemalelor adunate în jurul lui Usama bin Laden. În februarie 2000, talibanii și trimișii iranieni au început negocierile secrete la ambasada iraniană din

Dubai. Omul însărcinat cu aceste contacte în interesul mollahului Omar era Maulavi Ahmed Motekavel. Scopul acestora era acela de a găsi o cale de înțelegere între cele două țări ale căror relații s-au deteriorat o dată cu capitularea Kabulului în 1996 și cu devastarea consulatului iranian de la Mazar I-Sharif (pe 8 august 1998 talibanii masacrează nouă diplomați din Teheran), dar mai ales de a face pace la frontiera lor comună și, mai ales, de a împiedica o alianță între Massud și serviciile secrete iraniene. În fine, această reuniune trebuia să conducă la o unire a sunniților cu șiiții în vederea unei viitoare lupte împotriva Occidentului.

Această luptă este întotdeauna o prioritate pentru fostul saudit, deoarece pe 24 noiembrie 1999, atunci cînd Iranul anunța oficial că se disociază de gestul de a oferi o recompensă pentru asasinarea lui Salman Rushdie, autorul cărții *Versete satanice*, condamnate de integriștii musulmani, Usama bin Laden își trimitea emisarii pe lîngă fundația Khordad care oferise prima inițială de două milioane și jumătate de dolari oricărui islamist care l-ar ucide pe autor. Conform unor apropiați ai lui Usama bin Laden, acesta s-ar fi gîndit o vreme să ia locul iranienilor și să ofere el însuși o primă. Talisma Nasreen, care fugise din țara sa, Bangladesh, în 1994, în urma unor amenințări proferate de islamiști din cauza publicării la Stock a cărții sale *Lajja, o reintoarcere*, ar fi putut și ea să intre pe lista neagră a „Frăției bin Laden".

Cecenia ar fi fost și ea pentru un timp văzută de fugar ca un azil acceptabil. Primele contacte ar fi avut loc în timpul vizitei lui Abdel Wahed Ibrahim, un înalt funcționar din Ministerul Afacerilor Externe, la Kandahar. Inițiativă fără urmări, însă. În mod evident, nu este deloc atît de simplu pentru inamicul public numărul 1 al Washingtonului să-și schimbe adăpostul; presiunile internaționale sînt prea puternice și astăzi nu mai există decît două țări în stare să ignore sancțiunile: Irakul lui Saddam Hussein și Afghanistanul talibanilor. Avînd în vedere eșecul demersurilor precedente pe lîngă Bagdad, chiar dacă o alianță operațională nu a fost cu adevărat respinsă, lui Usama bin Laden îi va fi greu să se stabilească în Irak.

Considerat opozantul numărul unu în urma luărilor sale de poziție și deposedat de cetățenia sa, lui Usama bin Laden îi este interzisă șederea în propria sa țară; Marea Britanie îl consideră indezirabil din cauza numeroaselor grupări de simpatizanți pe care le manipulează pe teritoriul său, iar Statele Unite acumulează anchete, dosare și acte de acuzare a acestui personaj de legendă ca să-l pună definitiv în incapacitate de mai face rău. Usama bin Laden se află, deci, în impas; constrîns să ducă un război exagerat, este

posibil ca bin Laden să aibă mijloacele necesare. Usama bin Laden a ajuns, într-adevăr, să federalizeze ansamblul mişcărilor islamiste în sînul unei „Frăţii" fără frontiere. La Londra se spune, în mediile simpatizante, că Usama bin Laden este capabil să semneze *illico* un cec de mai multe sute de mii de dolari cîtorva furnizori arabi de capitaluri pentru prietenii săi. Dar răzvrătitul saudit şi-a atins fără îndoială scopul mai degrabă graţie aurei sale, decît mijloacelor sale financiare, chiar dacă acestea din urmă pot uşura lucrurile.

Bazele acestei organizaţii internaţionale islamiste fiind deja stabilite, ele arată că puterea „Frăţiei bin Laden" nu este un mit. Mecanismul său de propagandă, mai ales, este cu precădere eficace prin micile centre în care se produc casete video în arabă şi în franceză destinate să sensibilizeze ţările musulmane din Africa, dar mai ales pe tinerii de la periferiile franceze la ieşirea din moschei, vinerea. Subiectele acestor casete, pe care sînt înregistrate în mod special lungi discuţii cu imami sau cu „doctori" în credinţă, sînt evident prozelitismul islamic, dar şi mobilizarea împotriva imperialismului occidental. Proiectul lui Usama bin Laden de a crea o organizaţie islamică internaţională a devenit o realitate care se măsoară prin operativitatea diferitelor structuri islamice existente, care se află toate în contact unele cu altele.

Abandonînd Afghanistanul, după retragerea sovieticilor, mudjahedinii s-au întors la ei, în Algeria, în Yemen sau în Egipt şi continuă astăzi djihadul în propriile lor ţări. Numele lui bin Laden este cunoscut în taberele de pe cîmpia de la Bekaa unde tineri combatanţi ai *Hezbollahului* libanez au fost văzuţi agitînd deasupra capetelor fotografia sauditului alături de aceea a şeicului Fadlallah... Usama bin Laden ar putea chiar să-şi vadă realizat visul: să devină o punte de legătură între şiiţi şi sunniţi; el ar fi astfel deţinătorul unei puteri unice şi acest ultim lucru preocupă astăzi cel mai mult serviciile de informaţii occidentale. Usama bin Laden este, fără îndoială, capabil să reuşească acest gen de sfidare, cariera sa stîndu-i mărturie.

Umbra acestei organizaţii devenite tentaculare planează asupra lumii întregi şi informaţii îngrijorătoare ajung regulat la birourile şefilor serviciilor de securitate. În ianuarie 2000, informaţii oferite de staţiile de ascultare din Africa de Nord şi fotografii prin satelit relevă faptul că raliul Paris-Dakar este ţinta unui comando apropiat de GIA şi de mişcările de răzvrătire din Niger, finanţate de Usama bin Laden începînd din 1996: prudenţi, organizatorii preferă să renunţe la o parte din traseu. Convoaie înarmate de terorişti au fost localizate în deşert cu precizie, ceea ce a determinat

Ministerul Apărării din Paris, cu acordul președintelui republicii, Jacques Chirac, să poziționeze mai multe Mirages asupra bazei aeriene din Dirkhu, în nord-estul Nigeriei, la frontiera algeriană. Încă din 1996, fotografii, făcute în timpul raliului și descoperite cu ocazia unei descinderi a poliției în ascunzătoarea unui grup de militanți islamiști algerieni din Niger, dezvăluiseră că aceștia din urmă „munceau" la un atac asupra raliului Paris-Dakar.

În decembrie 1998, se descoperă în Italia că Usama bin Laden tocmai finanțase cumpărarea din Cehia a unui lot de tancuri T55 destinate Georgiei. Conform datelor serviciilor de informații italiene, republica din Caucaz trebuia să revîndă aceste tancuri talibanilor.

În ianuarie 1999, baza militară franceză din Dijbouti face obiectul unei amenințări care determină autoritățile militare să pună în aplicare un dispozitiv de protecție excepțional. Tot în ianuarie 1999 se află că Usama bin Laden este bănuit de a fi implicat în capturarea turiștilor occidentali în Yemen. Conform informațiilor disponibile, răpitorii au fost antrenați în taberele fostului saudit.

În septembrie 1999, serviciile de informații din Turcia arestează un grup de islamiști finanțat de Usama bin Laden și constituit la Tabriz, în Iran: acesta avea misiunea să se infiltreze în Turcia, probabil pentru a comite un atentat cu ocazia reuniunii la vîrf a OSCE, care trebuia să se deschidă la Istanbul pe 18 noiembrie.

Existența „Frăției bin Laden" este deci un fapt cert; ideologia sa simplistă și puternica sa logistică financiară și de comunicație și-au făcut deja simțită prezența: ele au permis islamiștilor din regiunea pariziană să beneficieze de material de propagandă antioccidental; teroriștilor islamiști din Franța să meargă să caute subsidii la Londra; luptătorilor din GIA să meargă să se antreneze in taberele din Afghanistan sau tinerilor francezi, arabi sau nu, să utilizeze, ca să se ducă să lupte în Bosnia, filiere de recrutare bine rodate, puse în funcțiune acum mai bine de 20 de ani în vederea recrutării mudjahedinilor afgano-arabi.

În decembrie 1995, la Londra, o percheziție a poliției britanice în apartamentul algerianului Rashid Ramda va pune în evidență legăturile „Frăției bin Laden" cu rețelele GIA, în special datorită descoperirii printre chitanțe de conturi bancare ale lui Rashid Ramda a unui ordin de virament executat de birourile lui Usama bin Laden, atunci instalat la Khartoum. Rashid Ramda era unul dintre conducătorii GIA, șeful revistei *al-Ansar*, publicată la Londra, dar în primul rînd era implicat în atentatele asupra rețelei pariziene de transport RER, din 25 iulie 1995. Anchetele poliției franceze

ajunseseră la concluzia că, puțin înainte de atentatul din stația Saint-Michel, Raschid Ramda trimisese el însuși fonduri importate în mai multe etape lui Bualem bin Said, considerat artizanul atentatului[7]: Usama bin Laden a fost implicat doar financiar în atentatul din stația Saint-Michel din Paris, el fiind cel care l-a plătit.

La începutul lui 2001, Londra a votat legi antiteroriste mai riguroase și astfel au fost descoperite laboratoare de fabricare a armelor chimice construite la periferia londoneză de islamiștii susținători ai lui bin Laden.

Două mari întrebări se pun astăzi: cît timp va mai rezista Usama bin Laden și dacă el va avea „moștenitori"[8].

Singura soluție, pentru a-l înfrînge, ar fi poate să se trimită un comando în Afghanistan cu misiunea de a-l prinde pe inamicul numărul 1. Acest scenariu a fost, de altfel, denunțat de militanții islamiști la Islamabad: potrivit lor, circa 1000 de agenți FBI ar fi fost introduși clandestin în Afghanistan din Peshawar în septembrie 1997. În Afghanistan, aceste comandouri americane s-ar fi infiltrat în triburile din munți, cu misiunea de a-l captura pe Usama bin Laden. În decembrie 1997, agenții americani, identificați cu puțin timp înainte de a-și pune planul în aplicare, au încercat să părăsească țara, dar au întîmpinat atunci dificultăți din partea autorităților pakistaneze care le-a refuzat dreptul de tranzit. În primăvara lui 1998, conform surselor apropiate lui Usama bin Laden, unii dintre acești agenți ar fi fost încă reținuți în Afghanistan, unde viețile le-ar fi fost amenințate. Această istorie, nici confirmată, nici dezmințită de Washington, este foarte probabil o abilă propagandă a apropiaților lui Usama bin Laden, destinată să creeze o imagine de victimă răzvrătitului.

Este adevărat că, la rîndul lor, serviciile secrete egiptene au plănuit un scenariu asemănător în iunie 1998, vizînd să-i prindă pe anumiți apropiați islamiști refugiați în regiunea de frontieră afgano-pakistaneză. Usama bin Laden, într-un interviu acordat unui jurnalist pakistanez în 1998, afirma că saudiții au organizat o operațiune care avea drept scop eliminarea lui. Dar, conform aceleiași surse, talibanii i-au arestat pe ucigașii plătiți, care au mărturisit totul. Usama bin Laden ar putea să cîștige un adevărat război de rezistență cu dușmanii săi. Jucîndu-și abil rolul, talibanii s-au oferit să organizeze ei înșiși procesul lui bin Laden în Afghanistan, dar ei se plîng mereu că nu pot face asta deoarece așteaptă dovezile care îl acuză sau măcar un simplu dosar de instrucție. În replică, Usama bin Laden a declarat fără ocolișuri că el e gata să se prezinte în fața curții islamice a talibanilor, dar nu ca acuzat, ci ca acuzator: „Am

dovezi împotriva americanilor, în vreme ce ei nu au nici o dovadă împotriva mea..."

O declarație de credință reluată de talibani... Șeful lor, mollahul Omar, a afirmat de altfel întotdeauna, în special jurnalistului pakistanez Rahimullah Yusufzay, cu care a avut numeroase conversații: „Chiar dacă jumătate din Afghanistan ar trebui să fie distrusă, nu l-aș da pe bin Laden. Nu putem renunța la tradițiile afgană și islamică. Potrivit lor, trebuie să acordăm protecție oricărei persoane refugiate la noi, iar bin Laden nu este oricine, căci a luptat pentru noi."

În aceste condiții, un anumit număr de diplomați, ca și Națiunile Unite, au căutat o vreme să mențină o cale deschisă de comunicare cu talibanii. În locul amenințărilor și sancțiunilor, Washingtonul a ales dialogul. Ministerul american de Justiție nu le-a cerut, de exemplu, niciodată în mod oficial talibanilor să-l extrădeze pe Usama bin Laden și i-a lăsat pe saudiți să aibă inițiativa. Nici ei însă nu au cerut extrădarea[9].

Alți diplomați caută alți „intermediari", ca Pakistanul. Dar și aici, dialogul nu este pe față: pakistanezii sînt în totalitate favorabili talibanilor, al căror merit este pacea relativă a țării și a zonelor de frontieră, astfel încît aceștia nu au nici un interes să-și pună în joc credibilitatea și influența pe lîngă mollahul Omar ca să obțină extrădarea lui Usama bin Laden, care nu-i deranjează cu nimic, ba dimpotrivă. În plus, talibanii au o influență culturală și ideologica în regiune, iar Pakistanul a devenit într-o oarecare măsură viitorul lor teritoriu de cucerit; autoritățile pakistaneze nu intenționează să-și creeze vreo problemă cu reprezentanții unui curent de gîndire care în curînd va putea avea un impact în țara lor.

În fine, un ultim punct în ceea ce privește un eventual rol al Islamabadului, țara rămîne suspectă din cauza dezacordului asupra problemelor legate de proliferarea nucleară și de destabilizarea regională: situația din Kashmir stă mărturie. În aceste circumstanțe, extrădarea lui Usama bin Laden prin Kabul către Statele Unite sau către Arabia Saudită pare de neimaginat. Fostul saudit va face, probabil, să curgă încă multă cerneală în absența unei schimbări a hărții lumii, iar serviciile secrete ale lumii întregi vor renunța să-l hăituiască. Dar acest aparent *statu quo* nu este poate decît de ochii lumii. Dacă ar exista negocieri secrete, această analiză nu ar avea importanță decît pentru a cîștiga timp. Într-adevăr, o evoluție a talibanilor este întotdeauna previzibilă. În aprilie 1998, pentru prima dată în douăzeci de ani, un înalt responsabil american, ambasadorul pe lîngă Națiunile Unite, Bill Richardson, s-a dus în Afghanistan. Numărul doi al Departamentului de Stat, Richardson a particip

la o misiune de conciliere între principalii șefi ai facțiunilor afgane și totul lasă să se înțeleagă că această primă reuniune a fost urmată de alte contacte. Pînă astăzi, talibanii au dat dovadă de un anumit realism politic și e posibil să fie tentați să aibă, în privința datoriei de a proteja un musulman urmărit, aceeași flexibilitate intelectuală și religioasă ca aceea de care au dat dovadă în privința traficului de droguri. Usama bin Laden ar putea, în acest caz, să nu mai fie veșnic sub protecția Afghanistanului, chiar dacă, cum spunea, fără nici cea mai mică nuanță ironică, mollahul Mohamed Hassan, guvernatorul taliban al Kandaharului: „a-l expulza pe bin Laden ar fi un act de o reală cruzime". Pe 20 decembrie 2000 s-a înregistrat o rară unanimitate la Consiliul de Securitate de la ONU: rușii, sprijiniți de americani, au determinat votarea unei rezoluții impunînd embargoul asupra vînzării de arme talibanilor. Rezoluția precedentă, din octombrie 1999, acorda un răstimp de o lună Kabulului ca să-l expulzeze pe bin Laden.

Dacă s-ar simți cu adevărat maltratat, Usama bin Laden ar putea în orice clipă să se adreseze Națiunilor Unite sau Curții Supreme a Drepturilor Omului, sau să-și redacteze memorii, așa cum a făcut cu ultima sa carte intitulată *America și cel de-al treilea război mondial*, publicată în... Bangladesh, unde a fost imediat cenzurată, nu din pricina conținutului său, ci pentru că preaveneratul îndrumător al puternicei „Frății bin Laden" uitase să se conformeze legii de depozitare legală...

NOTE:

[1] În ianuarie 1996, 17 turiști francezi au fost răpiți de un trib care cerea în schimb eliberarea unuia dintre membrii lor arestat de regim. În ianuarie 1999, alți turiști, printre care americani, sînt răpiți în Yemen. Răpitorii fuseseră antrenați în taberele lui Usama bin Laden.

[2] Arabia Saudită revendică o parte din teritoriul yemenit aflat în nordul provinciei Hadramut și în estul regiunii Sanaa. În 1934 tratatul de Taez acorda Arabiei Saudite dreptul de a-și exercita autoritatea asupra mai multor provincii, dar tratatul a expirat în 1992. De la această dată, Yemenul a refuzat să-l prelungească.

[3] Se afla la conducerea centrului de observare islamică.

[4] La sfîrșitul lui noiembrie 1992, „afganii" yemeniți, sprijiniți de bin Laden, încercaseră să tragă cu rachete asupra avioanelor americane militare pe aeroportul din Aden.

[5] Abu Iyad, pe care autorii l-au întîlnit de mai multe ori, este unul dintre personajele-cheie ale OEP. Apropiat al lui Yasser Arafat, se va ocupa mult timp de probleme de securitate înainte de a fi asasinat în Tunis, în ianuarie 1989, la instigarea israelienilor.

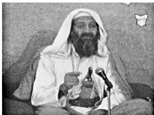
[6] Instalați în două cartiere ale Beirutului, Sabra și Chatila, sute de civili palestinieni sînt masacrați pe 16 septembrie 1982 de milițiile Forțelor Libaneze (creștine)

ajutate de armata israeliană care ocupase Beirutul cu cîteva zile mai devreme, în urma asasinării lui Beshir Gemayel (şeful Forţelor Libaneze), la puţin timp după alegerea sa ca preşedinte al Republicii libaneze, pe 23 august.

7 El va primi 30 de ani de închisoare, iar complicele său, 20.

8 Îl formează pe unul dintre fiii săi, Mohamed, „aproape adolescent". Acesta este supus unui antrenament militar în taberele afgane şi urmează o educaţie religioasă fundamentalistă. Maestrul său, teologul saudit Tasser Abdallah, se află în contact cu ulemalele sunnite. Mohamed s-a căsătorit la sfîrşitul lui decembrie 2000 în faţa camerelor canalului de televiziune din Qatar *al-Jazeira*, unde a apărut însoţit de tatăl său şi de mai mulţi oficiali talibani şi unde Usama bin Laden a citit un poem... glorificînd, în termeni voalaţi, atentatul de la Aden.

9 În faţa intransigenţei talibanilor, guvernul american, susţinut de numeroşi membri ai Consiliului de Securitate al ONU, le-a închis reprezentanţa de la New York pe 14 februarie 2001.

Usama bin Laden, înarmat cu pumnalul său.

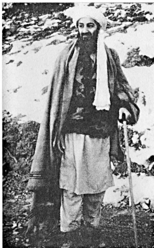
Egipteanul Ayman al-Zawahiri, mîna sa dreaptă.
(Aceste două fotografii sînt reproduse după o casetă video clandestină, filmată în 1999, în Afghanistan.)

„Conferință de presă" a lui bin Laden (al-Zawahiri stă în dreapta sa) înainte de depunerea jurămîntului de credință musulman: „Nu există alt dumnezeu decît Allah, iar Mahomet este profetul său."

Bin Laden discutînd cu membrii organizației sale într-o peșteră afgană.

Usama bin Laden în munții din Afghanistan.

Al-Zawahiri, cînd era medic la Cairo.

Usama bin Laden şi Abu Atef

Abu Atef, şeful **militar** al organizaţiei **lui** bin Laden, *al-Qaida*

MURDER

Nairobi & Dar es Salaam bombings, 1998
220 killed and 5,000 wounded

MURDERER

Usama Bin Laden

UP TO $5 MILLION REWARD

HEROES
Post Office Box 96781
Washington, D.C. 20090-6781 U.S.A.
email:heroes@heroes.net
www.heroes.net

UP TO $5 MILLION REWARD
ABSOLUTE CONFIDENTIALITY

Un afiș prin care este dat în urmărire bin Laden și se pune pe capul său un preț de 5 000 000 de dolari.

Interpol

7 January 2001

Wanted by Interpol

BIN LADEN, Usama

Legal Status	
Present family name:	**BIN LADEN**
Forename:	**USAMA**
Sex:	MALE
Date of birth:	10 March 1957 (43 years old)
Place of birth:	JEDDAH SAUDI ARABIA
Language spoken:	ARABIC

Physical description	
Height:	1.96 méter <-> 77 inches
Weight:	65 kg <-> 143 pounds
Colour of eyes:	BROWN
Colour of hair:	BLACK
Distinguishing marks and characteristics:	FULL BEARD, MOUSTACHE, MAY WALK WITH A CANE

Offences	
Person may be dangerous.	
Offences:	COUNTERFEITING , MURDER , TERRORISM , TERRORISM CONSPIRACY , THEFT WITH VIOLENCE
Arrest Warrant Issued by:	SOUTHERN DISTRICT OF NEW YORK, NEW YORK / UNITED STATES , TRIPOLI / LIBYAN ARAB REPUBLIC

Fişa de la Interpol a lui Usama bin Laden, pe 7 ianuarie 2001.

Şeicul Omar Ramdan, imamul orb, creierul atentatului de la World Trade Center.

Ahmed Ressam, algerianul arestat în Canada.

$2,000,000

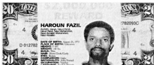
REWARD

CAPTURED 2/8/95

RAMZI AHMED YOUSEF

DESCRIPTION

Ramzi Ahmed Yussuf, cel care a provocat explozia de la World Trade Center. El a fost prins pe 8 februarie 1995.

Harun Fazil, unul dintre autorii atentatului de la Nairobi

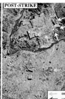

Wadi Al-Hadge, unul dintre complicii săi, aflat în mîinile justiției americane

Abu Abdel Aziz, zis Barbarossa, defilînd în Bosnia cu capul unui sîrb în mîini

Zhawar Kili Al-Badr, una dintre principalele tabere de antrenament ale lui bin Laden (fotografiile sînt luate prin satelit, înainte și după bombardamentele americane)

În timpul unui antrenament cu rachete Stinger

ANEXE

Documentul 1

Text provenit din mediile simpatizanților lui bin Laden:

Al treilea și ultimul răspuns

Pagina 24: Familia regală saudită nu l-a respins pe bin Laden pentru că este un terorist, ci pentru că este mai important și mai celebru decît ea. Există numeroși teroriști saudiți, dar ei nu și-au pierdut cetățenia. Prinții saudiți nu puteau să reducă autoritatea lui bin Laden, pentru că acesta nu se află sub tutela lor, din această cauză limbajul plin de ură al prinților Nayef și Sultan. Altă dovadă: al-Khattab, un mudjahedin saudit din Cecenia, nu și-a pierdut cetățenia.

من يمت من الضحايا حتى لو كانوا أبرياء بل حتى لو كانوا مسلمين و لا مانع أن يقتل المئات مادام هناك ضحايا أمريكان. و الميدان هنا ليس الأراضي المقدسة ولا حتى أمريكا نفسها وبذلك يمكن تجريد بن لادن من العاطف الإسلامي و العالمي من خلال إظهاره كشخص متعطش للدماء بلا مبرر ديني ولا منطق سياسي مقبول.

من هنا جاء الحماس الأمريكي لمواجهة بن لادن بعد قضية إعلان الجبهة و الانفجارين لكن هذا الحماس الأمريكي تزامن بقدر الله مع قضية فضيحة كلينتون مع لوينسكي مما أدى إلى تخبط مضحك في السياسة الأمريكية تجاه رد الفعل الإسلامي وهو ما نناقشه في المحور الثاني.

المحور الثاني: وهو لماذا حظي بن لادن بكل تلك الشعبية العارمة بين عامة المسلمين ؟ هذه القضية فرع عن الأولى.

في نظري فإن أهم عامل في ذلك لم يكن بيانات بن لادن و لا تفجيري كينيا وتنزانيا و لا تفجيرات الرياض و الخبر. العامل الرئيسي -والله أعلم- هو ردة الفعل الأمريكية المتمثلة في ضرب أفغانستان و السودان وتصريح كلينتون بأنه اتخذ قرار الضرب ردا على بن لادن. من أجل تصور هذه النتيجة ينبغي فهم العقلية الإسلامية الحالية التي تشعر بعداء أمريكا بسبب مواقفها ضد المسلمين و في المقابل ترى انبطاح حكام المسلمين لأمريكا و استخدامهم لتنفيذ خططها و برامجها، و لهذا فهم مضطهدون و مقهورون و بلهفة لمن يقف بوجه أمريكا و يثبت أنه أوجعها، وأي إثبات بأن بن لادن أوجع أمريكا و شفى صدور المسلمين أكثر من أن يقف كلينتون بنفسه و يردد اسم بن لادن ثلاث مرات و هو يعلن عن ضرب السودان و أفغانستان كرد على بن لادن و يفجر بعدها الإعلام الأمريكي و تبعا له الإعلام العالمي و العربي بوصف الحرب الدائرة بين بن لادن و أمريكا. و أنني أعتقد -و أرجو أن لا يساء فهمي- أنه لو لم تعمد أمريكا إلى الرد بهذه الصورة لربما لم يتحول بن لادن إلى ذلك البطل الأسطوري، بل إنه لو تمهلت أمريكا و حاولت استغلال الثغرات الشرعية في بيان الجبهة العالمية مستعينة بمن ترشحهم الحكومة السعودية و المصرية من علماء السلطة وركزت على الدماء و الأشلاء في كينيا و تنزانيا حيث قتل عدد كبير من المسلمين، لو عملت ذلك لم يحصل ما حصل من الشعبية لابن لادن و الله أعلم، و لعل الله أراد أن يربك الأمريكان حين قدر أن يتورط رئيسهم بتلك الفضيحة فانقلبت المعادلة بالكامل.

المحور الثالث: وهو لماذا يعلق آل سعود على بن لادن بهذا الأسلوب؟ و كما قلنا فهو فرع عن المحور الأول كذلك. آل سعود لم يجيروا من بن لادن لأنه "إرهابي"، بل تبرأوا منه لأنه اشتهر و أصبح أعظم منهم شأنا. فالإرهابيين "السعوديين" كثير و مع ذلك لم يجبر آل سعود إلا من بن لادن. و السبب له علاقة بتركيبة آل سعود النفسية أكثر من علاقته بابن لادن فآل سعود لا يريدون لأحد ينتمي للبلد المسمى باسمهم أن يكون أعظم شأنا منهم. وعادة ما يتعامل آل سعود مع هذه المشكلة بتحجيم الشخص الذي كبر حجمه مثل ما عملوا مع القصيبي و عايض القرني وسلمان العودة وسفر الحوالي. أما بن لادن فليس لهم سبيل لتحجيمه لأنه بعيد عن نفوذهم وكان الحل الوحيد هو نزع صفة الانتماء للمملكة، و لذلك كانت رائحة الانزعاج من شهرة بن لادن و القلق من علو شأنه تفوح من التعبير والأسلوب الذي استخدمه الأمير نايف والأمير سلطان في التعليق على قضية بن لادن. وقياسا على هذه القاعدة لن أستغرب إذا صدر أمر بسحب جنسية الخطاب الذي يجاهد في الشيشان إذا استمرت شهرته في التنامي وانظروا تصريحات نايف عن الخطاب تشبه بتصريحاته عن بن لادن.

Pagina 25: Iată cum este văzut bin Laden de partizanii săi: el a crescut într-o atmosferă foarte sănătoasă și religioasă, a învățat să aibă simțul responsabilității și încredere în el însuși, rămînînd, în același timp, generos și umil, calități care rar se găsesc la același individ. Timid, laconic, întotdeauna serios, evită să ridice vocea și să izbucnească în rîs. Dăruiește fără să numere, este răbdător, are simțul sacrificiului [...]. Este foarte popular în rîndul oamenilor săi, care-l iubesc cu fanatism, căci carisma sa nu este dominatoare. Nu inspiră teroare. Participă cu tinerii la toate activitățile lor, împarte cu ei mîncarea, se-mbracă asemenea lor și locuiește în același tip de casă. Deși căsătorit cu mai multe femei, trăiește mai ales alături de discipolii săi.

Bin Laden este foarte inteligent. Foarte bun observator, are simțul replicii. Își ia un răgaz înainte să hotărască. Ține să consulte ulemalele chiar dacă sînt dificil de adunat la un loc și chiar dacă discuțiile pot provoca întîrzieri. Prietenii și dușmanii îi recunosc toți curajul. „El a cochetat cu moartea de peste 40 de ori în timpul tirurilor de arme grele. De trei ori a fost acoperit de resturi umane de la cei sfîșiați în jurul lui: era trist pentru acești morți, dar nu și emoționat de evenimente." A fost salvat prin puterea lui Dumnezeu cînd un Scud a explodat la 17 metri de el. Altă dată, el a fost doar la un pas de moarte cînd a fost înconjurat de fumul provenit de la armele chimice. Bin Laden a visat mereu la *chahada* (martiriul pentru Allah) și crede că trăiește o a doua viață, pentru că a văzut atît de des moartea cu ochii. Toate acestea îi dau forța și credința de a duce mai departe djihadul.

المصادر هي إما معلومات مباشرة شخصية بحكم معايشة مباشرة. أو رواية من عدد كبير ممن عايش بن لادن مباشرة من علماء أو مرافقين أو أتباع أو حتى من عائلة بن لادن. أو بيانات الشيخ باسمه أو باسم الهيئات أو الجهات التي ارتبط بها. أو المقالات التي صدرت عنه بالصحافة باللغتين العربية والانجليزية. أو تسجيلات لمقابلات تلفزيونية لعدة محطات مثل وغيرها. ABC وCNN

قضايا و تحليلات عن أسامة بن لادن

شخصية بن لادن

نشأ بن لادن نشأة صالحة سواء من حيث الالتزام بفروض الإسلام أو من حيث الأخلاق والأدب العام. تعود بن لادن في خلال تربية والده على المسؤولية والثقة بالنفس والكرم والتواضع و هي صفات قلما تجتمع في شخص واحد. ويعرف عنه كذلك الحياء وقلة الكلام ويبدو عليه ملامح الجدية معظم الأحيان و يحاول مع ذلك أن يبدو بشوشا لكنه يتجنب رفع الصوت عموما أو المبالغة بالضحك. هذا كله عرف عنه حتى قبل أن ينخرط في الجهاد.

بعد أن انخرط في الجهاد تجلت فيه صفات أخرى من بينها البذل والتضحية و الصبر و التحمل، و ترجمت الثقة بنفسه و قدرته على تحمل المسؤولية إلى قدرة قيادية سواء من حيث المفهوم الميداني أو من حيث مفهوم قيادة الجماعة. و لابن لادن شعبية قوية عند أتباعه فهم يحبونه حبا جدا، لكن يقول العارفون به عن قرب أنه لسبب أو لآخر فإن "الكاريزما" عنده ليست طاغية ربما لأنه يتجنب التميز عن أتباعه ويبسط أكثر من اللازم فتزول آثار الهيبة. و يحرص بن لادن على مشاركة الشباب المرافقين له في كل نشاطاتهم وحياتهم اليومية ويتجنب أن يتميز عنهم بأكل أو شرب أو ملبس أو سكن. ورغم أنه متزوج من عدة نساء إلا أنه يقضي مع أتباعه وقتا أكثر مما يقضي مع أسرته.

القدرات القيادية والذهنية

من حيث المستوى العقلي و القدرات الذهنية يوصف بن لادن بأنه على درجة جيدة من الذكاء و الثقة بالنفس ودقة الملاحظة والبديهة. لكن من حيث ربط هذه القدرات الذهنية بقدرته القيادية و التخطيطية يشير العارفون بشخصيته أن لديه شيء من التردد في اتخاذ القرارات والحكم على الأمور إلى درجة تؤدي إلى الضرر بعض الأحيان. لكن هناك من يبرر تردده بأنه يفضل التريث في اتخاذ القرارات و استشارة العلماء و المشايخ و ليس بسبب عدم الثقة بالنفس. و يحرص بن لادن فعلا على استشارة العلماء حتى مع الظروف الأمنية الصعبة ولعل هذا كان من أسباب تأخر القرارات من قبله. وفي حين يعتبر بعضهم ذلك دليلا على الرشد والتروي فإن آخرين ينظرون إلى توسيع دائرة الاستشارة وتضمينها للقضايا الحركية بتفاصيلها و انتظار الرأي من عدد من العلماء الذين يصعب الاتصال بهم تكلفا زائدا يتعارض مع طبيعة الحسم و العزيمة في القيادة.

الشجاعة والحذر

من الصفات الصارخة التي يتحلى بها والتي يجمع عليها أنصاره و أعداؤه صفة الشجاعة، و يقول القريبون منه أنه بالإمكان أن تنفجر قنبلة ضخمة على مسافة قريبة و لا تتحرك منه شعرة. و لقد تعرض خلال أحداث أفغانستان إلى أكثر من أربعين مرة لحوادث القصف الثقيل وفي ثلاث حالات منها كان اللحم يتطاير عن يمينه وشماله ولم يظهر عليه ما يدل على تأثر يذكر

Documentul 2

Comunicatul nr. 17 din 13 august 1995

Scrisoare deschisă a lui Usama bin Laden adresată regelui Fahd în legătură cu ultima remaniere ministerială a Biroului Consiliului şi al Reformelor.

Primul extras:

„Aş vrea să vorbesc pe faţă despre tot ce aţi făcut grav tu şi anturajul tău împotriva lui Dumnezeu şi a religiei."

Al doilea extras:

„Remanierea a decepţionat deoarece ea n-a vizat cauza bolii şi baza catastrofei: tu însuţi, ministrul tău al Apărării, ministrul tău de Interne."

Al treilea extras:

Bin Laden îi reproşează că a vărsat „milioane şi milioane de dolari Siriei necredincioase, pentru a o recompensa pentru că a ucis mii de musulmani la Hama, în 1982". Şi continuă: „Regimul tău i-a susţinut pe maroniţii Kataeb (Falangele) în Liban. Tu sprijini regimul despotic care asupreşte Iranul şi pe musulmanii din Algeria. Tu îi sprijini, cu arme şi bani, pe răzvrătiţii creştini din Sudanul de Sud."

Comunicatul îl acuză pe regele Fahd că nu a aplicat regulile Coranului, nici *charia*, jurisdicţie fondată exclusiv pe Coran, că manifestă un comportament ateu, acceptînd, de exemplu, practici religioase blasfemiatoare şi deteriorarea practicilor tradiţionale. Politica sa externă este „legată de cruciaţi [creştinii] ca şi de ţările musulmane despotice".

هيئة النصيحة و الإصلاح
البيان رقم (١٧) [illegible]
التاريخ [illegible]هـ الموافق [illegible]م

بسم الله الرحمن الرحيم

رسالة مفتوحة إلى الملك فهد
بمناسبة التعديل الوزاري الأخير

Extras 1

الحمد لله والصلاة والسلام على رسول الله وعلى آله وصحبه ومن اهتدى بهداه .

إلى ملك نجد والحجاز فهد بن عبد العزيز، السلام على من اتبع الهدى، وبعد، فهذه رسالة مفتوحة نبعث بها إليك بعيداً عن أكتاب المجاملات الملكية وألقاب التفخيم، وهي مصارحة لك ببعض ما يمكن التصريح به مما ارتكبته أنت ومن حولك من أمور عظام في حق الله ودينه، وحق عباده وبلاده، وحق حرمه

Extras 2

الشوري الذي انتظرته الأمة طويلاً وخيّب آمالها بعد أن وُلد ميتاً، وما قدّم به أخيراً من تعديل وزاري هامشي لم يمسّ رأس الداء وأساس البلاء الذي هو أنت ووزير دفاعك ووزير داخليتك وأمير الرياض ومن على شاكلتكم.

Extras 3

أعلن عن دفع أربعة مليارات من الدولارات مساعدة للإتحاد السوفيتي السابق الذي لم يغسل بعد يديه الملطخة بدماء الشعب المسلم في أفغانستان، وذلك سنة ١٩٩١م .ونظام حكمكم حارس العقيدة السمحة فهو الذي دفع قبل ذلك آلاف ملايين من الدولارات للنظام النصيري السوري سنة ١٩٨٢م، مكافأة له على ذبح عشرات الآلاف من المسلمين في مدينة حماة، وهو كان يدعم الموارنة النصارى من حزب الكتائب اللبناني ضد المسلمين هناك، ونظام حكمكم (الرشيد!) هو الذي دفع مليارات الدولارات للنظام الطاغوتي الذي يطحن الإسلام والمسلمين في الجزائر، ونفس النظام هو الذي دعم بالمال والسلاح المتمردين

وآخر دعوانا أن الحمد لله رب العالمين

Extras 4

عنهم / أسامة بن محمد بن عوض بن لادن
(التوقيع)

التاريخ : ٥ / ٣ / ١٤١٦ هـ
الموافق : ٣ / ٨ / ١٩٩٥ م

Îi reproşează, de asemenea, că i-a susţinut pe comunişti în Yemen (p. 8) şi că i-a sprijinit pe mudjahedini în Afghanistan nu din dragoste pentru islam, ci pentru a proteja interesele occidentale, ameninţate în cazul unei victorii sovietice. Este condamnată atitudinea sa proamericană din Somalia (p. 4) şi din Palestina, ca şi faptul că a predicat supunerea şi capitularea. Iar textul continuă astfel: „Îl susţineţi financiar pe Arafat pentru că el impune ceea ce ocupanţii evrei n-au reuşit (să înfrîngă represiunea, să învingă *Djihadul* sau *Hamasul*)."

P. 9: „Regatul tău nu este decît un protectorat american, iar tu însuţi eşti la cheremul Washingtonului."

P. 12: I se reproşează înglodarea în datorii a ţării, situaţia şcolilor şi a spitalelor, faptul că acestea din urmă sînt prost întreţinute, precum şi şomajul, mai ales cel în rîndul licenţiaţilor. Îi sînt reproşate, de asemenea, palatul regal feeric şi fastuoasele sale reşedinţe din toate oraşele ţării şi din capitalele şi staţiunile balneare occidentale. Scrisoarea îl învinuieşte şi pentru rolul său în scăderea preţului petrolului.

P. 13: I se reproşează cheltuielile provocate de Războiul din Golf pentru cumpărarea de avioane britanice *Tornado*, în vreme ce numărul piloţilor este insuficient.

P. 14: Bin Laden îi reaminteşte soarta şahului Iranului, a lui Marcos din Filipine, a lui Ceauşescu, chiar şi pe cea a regelui Seud, constrîns să abdice. Critică ineficacitatea trupelor saudite terestre, maritime şi aeriene, care cheltuiesc sute de miliarde de dolari.

P. 17: Îl atacă pe generalul Sultan (şeful trupelor saudite în timpul Războiului din Golf) şi „eşecul său răsunător". Această scrisoare critică usturător bacşişurile obţinute din vînzarea de arme.

P.18: „Ca să protejați tronul care se clatina, aveți nevoie de prezența trupelor de cruciați și de evrei care profanează Locurile Sfinte."

P. 20: „Pentru binele tău și al alor tăi, demisionează! Tu, care ai cerut destituirea regelui Seud, care era totuși de zeci de ori mai puțin corupt decît tine, destituie-l pe ministrul Apărării care a provocat o criză la frontiera cu Qatarul și a fost pe punctul de a declanșa un război cu Yemenul."

Al patrulea extras:

Din partea lui Usama bin Mohamed bin Laden Awadh bin Laden

(Semnătura)

Data: 5.03.1416 (anul hegirei) care coincide cu 3.08.1995.

Documentul 3

Extras din rezumatul interogatoriului lui
Ahmed al-Sayed al-Najar, din 13 septembrie 1998

Din acest document aflăm că al-Najar facea parte, începînd cu anul 1979, din mişcarea *Tanzim Al-Djihad*, care era condusă de Ayman al-Zawahiri (cel care va deveni mîna dreaptă a lui Usama). Al-Najar era conducătorul ramurii *Daawa* (predicarea islamică) a grupării interne *Tanzim* (Egipt). În 1993, din cauza unui paşaport fals, el a putut să se întoarcă în Yemen, via Iordania, unde trăia cu Marjan Salem şi cu Mohamed al-Zawahiri (fratele lui Ayman). Din lipsă de bani, ei au comis furturi, în special de unelte şi de aparate electrice din consulatul german din capitala yemenită (sic!). Al-Najar l-a întîlnit pe Ayman al-Zawahiri la Khartoum, iar acesta din urmă l-a numit responsabil al grupării civile *Tanzim* din Egipt.

Umra, ceremonia religioasă care are loc în timpul Ramadanului la Mecca, îi serveşte drept acoperire, în 1995, pentru a întîlni diferiţi militanţi. În luna octombrie a aceluiaşi an, Ayman al-Zawahiri îl numeşte şi responsabil al grupării *Tanzim* din Yemen.

În ianuarie 1996, al-Najar găseşte de lucru în Albania, într-o asociaţie de binefacere, *Al-Haramain*, apoi în cadrul „Renaşterii Patrimoniului", la Tirana, unde păstra constant legătura telefonică cu Londra. Acum află că, dacă ar apărea dificultăţi în Albania, Usama bin Laden este gata să întreţină pe oricare dintre

membrii grupării *Tanzim* care s-ar duce în Afghanistan și să ofere 100 de dolari pe lună fiecărei familii, subliniind totodată că în Afghanistan viața este rudimentară și ocaziile de instruire a fiilor, rare. Țările sau orașele de adopție ale membrilor *Tanzim* sînt: Sudan, Yemen, Azerbaidjan, Afghanistan, Arabia Saudită și Asia de Sud-Est, dar și Austria, Germania și... Londra!

Sursele de finanțare sînt următoarele:

1. sumele oferite de bin Laden;
2. procentul de 10% luat din salariile membrilor *Tanzim*;
3. activitățile economice provenind din comerțul cu zahăr sau din comerțul din Asia de Sud-Est, ca și creșterea oilor, în Albania;
4. restaurarea vechilor imobile londoneze.

În procesul-verbal din 15.09.1998, al-Najar afirmă că Ayman al-Zawahiri se face răspunzător de explozia de la ambasada egipteană din Islamabad (sfîrșitul lui 1996). După atacul asupra bazarului Khan El-Khalili – bazar de antichități, de obiecte din aur, de covoare, foarte frecventat de turiști – al-Zawahiri a suspendat operațiunile în Egipt și a reorganizat gruparea internă *Tanzim* din cauza lipsei banilor, ceea ce i-a constrîns pe conducători să-și caute de lucru.

„Am suspendat orice contact cu membrii rămași în Egipt", afirmă al-Najar. Prin asociația „Renașterea Patrimoniului Islamic" din Albania, care răspundea și de ocrotirea orfanelor, i s-a propus să predea învățăturile care alcătuiesc *charia* și să fie profesor de arabă în asociația non-lucrativă *Al-Haramain*.

„Mi-am suspendat toate funcțiile pe care le îndeplineam în fruntea grupării interne *Tanzim*, continuă el, cînd am plecat la Tirana."

Sosit cu avionul la Damasc, în ianuarie 1996, a luat autobuzul pînă la Istanbul, de unde a cumpărat bilete de avion pen-

tru Tirana. Ofițerul albanez l-a trimis înapoi în Turcia „pentru că nu voiam să-i dau bacșiș". Și continuă: „Dar nu aveam viză decît pentru o singură intrare în această țară. Turcii au vrut să mă expulzeze în Egipt. Dar acolo reprezentantul companiei aeriene egiptene a refuzat să mă îmbarce deoarece nu aveam destui bani. Am reușit să iau legătura cu un sirian sau cu un libanez, care mi-a pus la dipoziție un bilet de avion pentru Damasc. Organizația îmi va trimite un nou bilet pentru Tirana cu condiția să nu rămîn în Turcia, doar s-o tranzitez. Directorul asociației, un saudit, era interesat de contactele mele cu celelalte organizații, de condamnările și de șederile mele în Afghanistan.

Asociația noastră este finanțată, am aflat, prin donații și numără filiere în Azerbaidjan și în Bosnia, și bănuiesc că și in Kenya, Tanzania, America sau în Bangladesh. Unul dintre membrii *Tanzim* din Albania a fost denunțat de presa albaneză. A trebuit să plece în Olanda și apoi în Anglia. Un altul s-a stabilit în Bulgaria, unde a fost arestat; un al treilea a plecat în Azerbaidjan după ce fusese interpelat cu pașapoarte false pentru Irlanda.

Am rămas șeful grupării civile interne *Tanzim* în timpul primelor mele 8 luni de ședere în Albania. Înainte ca doctorul Ayman al-Zawahiri să mă înlocuiască."

„Comitetul legii *charia*", aflăm în continuare, „publica o revistă intitulată *Nida al djihad (Chemarea la djihad)*, al cărei de loc de apariție nu îl cunosc".

Proces-verbal din 16.09.1998

Acest interogatoriu dezvăluie faptul că Usama bin Laden a oferit sprijinul financiar necesar și a participat la mai multe acțiuni ale *Djihadului*. Aflăm și că el a construit un centru de primire a mudjahedinilor arabi și că relațiile sale cu restul organizațiilor erau excelente. A oferit conducătorilor posibilitatea de

a lua parte la speculații comerciale profitabile. De asemenea, a creat locuri de muncă în întreprinderile sale din Sudan.

Talibanii i-au cerut lui bin Laden să-și asume în întregime responsabilitatea întreținerii afgano-arabilor nu numai din Afghanistan, ci și din Yemen sau din Sudan. Divergențe existau între *Djihad* și *Jamaa Islamya*, care făcea parte din emiratul lui Omar Abdul Rahman în timp ce *Djihadul* nu îl recunoștea pe acesta deoarece, fiind orb, nu putea fi ales emir. În plus, *Jamaa Islamya* insista ca decizia finală să le aparțină conducătorilor aflați în închisoare.

Încercările de apropiere făcute de saudiți au eșuat. Datorită bunei sale reputații, bin Laden a reușit să pună capăt controverselor și să se impună, nemaifiind nici o problemă ca Mustafa Hamza și Rifai Taha să încredințeze emiratul lui Omar Abdul Rahman. Conform lui bin Laden, slăbirea popoarelor și a guvernelor musulmane era cauzată de lobbyul evreiesc care conducea America: eliberarea de sub stăpînirea lor era obiectivul principal. Pentru aceasta, o gherilă mondială trebuia să atace constant obiectivele americane și israeliene, ceea ce ar obliga America și pe colaboratorii ei să-și revadă politica arabă și islamică. Reușita sa, în ciuda forțelor și a mijloacelor insuficiente, prin raportare la cele ale statelor arabe și musulmane, ar dovedi gradul de slăbiciune al conducătorilor acestor state.

Declarația lui bin Laden din martie 1998 prin care erau sanctificate contribuțiile Frontului la lovirea intereselor americane, ca de exemplu atacul ambasadelor americane din Tanzania și Kenya, va demonstra, de asemenea, țărilor arabe și musulmane fragilitatea Americii. Într-adevăr, în ciuda avertismentelor, America a fost incapabilă să-și protejeze ambasadele.

„Confirm că al-Zawahiri este adjunctul lui Usama bin Laden. Acesta din urmă își asumă responsabilitatea celei mai mari părți a finanțării. Ideologia noastră este fondată pe predicarea

învățăturii *Daawa* și pe aplicarea prescripțiilor *charia*, prin stabilirea califatului, a cărui sarcină va fi executarea poruncilor lui Allah."

Fuziunea anumitor grupuri din Asia de Sud-Est va semăna confuzie în sînul Frontului, pentru că prezența arabă va fi ambiguă acolo, dar activitatea Frontului este un punct de atracție pentru toți musulmanii din lume.

În Egipt, organizațiile deveniseră atît de lipsite de forță, încît erau incapabile să conducă operațiuni, ceea ce nu putea decît să le îndemne să fuzioneze. „Pentru mine, acest Front este singura speranță, el simbolizează o nouă orientare pentru mișcările islamice din lume."

Din cauza dușmăniei canalizate împotriva intereselor musulmane, a culturii lor și locurilor lor sfinte, partide politice nemusulmane din lumea arabă, ca socialiștii și cei de stînga, susțin acest obiectiv.

Al-Najar speră, de asemenea, în crearea unei singure *Umma* (stat care să-i adune pe toți musulmanii).

Proces-verbal din 20.09.1998

Predicatorii mișcării *Tanzim* se folosesc de moscheile care fac parte din școli și din universități și profită de diversele activități școlare. *Jamaa* a încercat să se infiltreze în serviciile poliției și ale armatei ca să oblige guvernul să demisioneze. Dar de la începutul anilor '80, această politică a devenit iluzorie prin lipsa mijloacelor și a posibilității de a organiza o lovitură de stat. *Jamaa* s-a orientat în acest caz spre acțiuni de gherilă. Ca urmare a unui context nefavorabil, aceste operațiuni au înregistrat eșec după eșec. *Jamaa* a efectuat, începînd cu anul 1990, operațiuni care fac parte din djihad, precum atacul împotriva ministrului de Interne, Hassan al-Elfi, și primului-ministru Atef Sedki sau

tentativa îndreptată împotriva turiştilor americani şi israelieni de la Khan El Khalili.

Al-Najar confirmă că finanţarea principală a operaţiunilor este asigurată de bin Laden, alte surse provenind din activităţi comerciale.

Tanzim se sprijină pe două consilii: cel al *sura*, cel mai important consiliu pe care al-Zawahiri l-a condus după 1991, şi Consiliul instituţional.

Documentul 4

Comunicat al Conferinţei Populare Arabe şi Islamice, chemînd la înfăptuirea uniunii naţionale palestiniene, în ciuda înmulţirii organizaţiilor (*tanzim*) şi la crearea de comisii însărcinate cu aprovizionarea cu arme şi cu propaganda.

Organizaţia *Jamaa Islamya* se întruneşte pentru a fi în contact cu Abu Amar (Yasser Arafat).

Acest comunicat din data de 4.01.1993 este semnat de Salim Zaamur, preşedinte al Comitetului organizaţiei *Fatah* (v. în partea dreaptă a documentului), dar în special de Hassan al-Turabi, secretar general al Conferinţei Populare Arabe şi Islamice (v. în partea de jos şi în mijlocul documentului) şi de Mussa Abu Marzuk, preşedinte al Comitetului *Hamas* (v. în partea stîngă a documentului).

بسم الله الرحمن الرحيم

المؤتمر الشعبي العربي والإسلامي

POPULAR ARAB AND ISLAMIC CONFERENCE

الامين العام

الشعب الفلسطيني أمر الوحدة الوطنية، والترفع عن الخلافات التي ترمي [illegible] الإساءة والإعلام والتعبئة الجماهيرية والسياسية وتفعيل اللجنة بالسيد ياسر عرفات في تحركات العمل الرسمي الدبلوماسي.

وعلى اللجنة أن تسعى في كل مكان [illegible] خاصة المرحلة التي تواجدوا في الاجتماع ومن ذلك في لبنان والأردن وتونس.

٧. اتفق على أن يعود أربعة بمقترح الوفدين إلى الخرطوم بعد تمام أسبوعين ذلك لتسمية أعضاء سائر اللجان منهما، والتشاور حول الأسئلة التي لم تحسم أو تحمل فيها اللجان رأي تعتبر إجرائية بشأن ذلك.

٨. اتفق على أن تستأنف لجنة الجامعة الإسلامية بغزة أعمالها وتجري الاتصال والتشاور مع الأخ أبي عمار والجهات المعنية بشأنها.

٩. اتفق الطرفان على ترجمة المواثيق التي سررت أولاً بينهما لإجازتها وتأكيدها مبادئ للعمل الفلسطيني المشترك.

١٠. اتفق الطرفان على أن يلتزما شدة بأن تجتنب أجهزة الإعلام الصادرة عنهما أي تهجم على الآخر أو ذكر سلبي مباشر أو غير مباشر، وأن يضبطا تواجدهما من أي مظهر للصراع أو تميل للاحتكاك أو التكيد والقتال مع الآخر، وأن توجها عنصرها في الضفة والقطاع والشتات الفلسطيني نحو حسن الخطاب المتبادل رغم بعض اختلاف الرأي وروح الوحدة الفلسطينية رغم تعدد التنظيمات.

١٩٩٢/١/٤

د. موسى أبو مرزوق

رئيس وفد حركة حماس

سليم الزعنون

رئيس وفد حركة فتح

د. حسن الترابي

الأمين العام للمؤتمر الشعبي العربي الإسلامي

Documentul 5

Organizaţia *Jamaa Islamya* în Egipt

„Crima voastră nu va rămîne nepedepsită! Cu puşti, avioane, americanii au condus cea mai mare operaţiune a terorismului mondial. Ieri au fost lansate bombe deasupra Sudanului şi Afghanistanului, omorînd femei şi copii şi distrugînd o fabrică de medicamente. Sînt aceleaşi bombe care au fost lansate deasupra Irakului, deasupra unui adăpost [o rachetă americană a străpuns adăpostul Amariya, din Bagdad, pe 13 februarie 1991, carbonizînd 1200 de persoane]." [...]

Casa Albă se scaldă în apele ruşinii şi ale crimelor. Americanii sînt incapabili să-i înfrunte pe mudjahedini pe cîmpul de luptă [...].

Musulmanii trebuie să sprijine Sudanul şi Afghanistanul. Trebuie încercuite ambasadele americane din ţările arabe, iar conducătorii arabi obligaţi să le închidă, căci acestea sînt cuiburi de spioni. Americanii trebuie să înceteze să-şi aplaude conducătorii cînd îi omoară pe musulmani.

بسم الله الرحمن الرحيم

لن تمر جريمتكم بدون عقاب

[illegible]

فوجئ العالم بالولايات المتحدة الأمريكية وهي تضرب بصواريخها وطائراتها [illegible] القانون الدولي في أكبر عملية حقيقية للإرهاب الدولي الذي تمارسه دولة امتلكت كل أسلحة القتل والدمار والإرهاب.

إن القنابل التي ألقيت بالأمس على السودان وأفغانستان لتقتل المدنيين والنساء والأطفال وتحطم مصنعًا للأدوية هي نفسها القنابل التي ألقيت على المدنيين العرب في ملجأ العامرية وقانا [illegible] بحر البقر.

إن هذه الغارات التي شنتها الطائرات الأمريكية بزعم ضرب قواعد المجاهدين [illegible] حيان لم ولن تأوي أي إرهاب وتخطى كل الحدود. [illegible] البيت الأبيض الأمريكي بعد أن تمرغ في وحل الجريمة والعار. [illegible] عجز القوات الأمريكية عن [illegible] مواجهة المجاهدين في ميدان القتال، فاكتفت بالقنابل على المدنيين والأطفال.

إن الجماعة الإسلامية [illegible] على هذا العمل الهمجي الأحمق لتؤكد على [illegible]

إن المسلمين [illegible] أمام هذه الصلف الأمريكي برد العدوان [illegible] والسيطرة الأمريكية على مقدراتنا وأرضنا

[illegible] الحركات الإسلامية والجهادية منها على وجه الخصوص مدعوة للقيام بدورها في مواجهة هذه الغطرسة ومخططات الولايات المتحدة الأمريكية [illegible] التي تهددها "وكم من فئة قليلة غلبت فئة كثيرة بإذن الله".

إن الشعوب المسلمة مدعوة للتعبير عن غضبها [illegible] السودان [illegible] الأمريكية [illegible] وطرد البعثات الأجنبية منها.

لقد آن الأوان لإنهاء مهزلة ذبح المسلمين وتقديمهم قرابين على أعتاب البيت الأبيض [illegible] الفضائح لزوات حكامه وفضائحهم وخلافاتهم الداخلية.

إن [illegible] الأمريكي عليه أن [illegible] كلما [illegible] وأنه ينبغي أن [illegible] إذا كان [illegible] عدد القتلى من المسلمين [illegible] في [illegible] الأمريكيين [illegible] لن يكون [illegible]

Documentul 6

Comunicatul *Frontului islamic mondial:*

„Clinton își bate joc de mai mult de un miliard de musulmani.

Trebuie omorîți necredincioșii acolo unde se află, trebuie alungați de acolo de unde ei v-au alungat. America este conducătoarea țărilor păgîne. Agresiunea împotriva Sudanului și Afghanistanului este o agresiune împotriva musulmanilor din lumea întreagă. A lupta contra țărilor necredincioase, America și Israel, este o datorie pentru toți musulmanii. Aceste două agresiuni constituie punctul maxim al terorismului mondial, fiind demne de niște pirați sau de niște *cow-boys* [...]. Această agresiune dovedește lipsa de strategie a americanilor, care l-au adus la putere pe Clinton. Acest atac probează și imbecilitatea americană, și disprețul față de musulmani. Dovedește incapacitatea CIA, deoarece șeicul mudjahedin Usama bin Laden nu avea nici un amestec [...]. Aceste atacuri dovedesc ostilitatea «ciinilor negri și a nenorociților de a se purta josnic cu oamenii care mai au mîndrie». Să participăm la Djihad pentru onoarea noastră și pentru pămînturile noastre. Este o datorie impusă de *charia* să reacționăm la agresiunea americană și a aliaților săi.

Trebuie să închidem toate ambasadele lor din țările musulmane, să le boicotăm economia, să ne retragem toți banii din băncile și din societățile lor, să le interzicem să pătrundă în spațiul nostru aerian și să renunțăm la mijloacele lor de comunicare.

Musulmani, treziți-vă!

Întoarceți-vă la religia voastră, nu-i mai susțineți pe conducătorii voștri corupți, ca să înceteze să vă umilească, să vă terorizeze și să vă transforme într-un produs de consum."

[illegible]

كلينتون يحتقر أكثر من مليار مسلم

(هذا بلاغ للناس ولينذروا به)

إن الحمد لله نحمده ونستعينه ونستغفره، ونعوذ بالله من شرور أنفسنا ومن سيئات أعمالنا، من يهده الله فهو المهتد، ومن يضلل فلن تجد له وليا مرشدا، ونشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له، ونشهد أن محمدا عبده ورسوله.

قال الله تبارك وتعالى: ﴿ وقاتلوا في سبيل الله الذين يقاتلونكم ولا تعتدوا إن الله لا يحب المعتدين واقتلوهم حيث ثقفتموهم وأخرجوهم من حيث أخرجوكم ﴾

إن ما قامت به أمريكا زعيمة دول الكفر هذا اليوم من اعتداء وحشي على السودان وأفغانستان هو اعتداء على المسلمين حيث قال تعالى: ﴿ فمن اعتدى عليكم فاعتدوا عليه بمثل ما اعتدى عليكم ﴾ [illegible] الاعتداء على أي شبر من بلاد المسلمين، من قبل أية دولة أو قوة كافرة، سواء كانت أمريكا أو إسرائيل، يجعل قتالها فرضا على المسلمين.

إنه اعتداء هو ذروة في الإرهاب الدولي [illegible] القراصنة وقطاع الطرق، [illegible] الأخلاق والإرهاب [illegible] الفريسة، وهو أسلوب يترفع عنه رجل الدولة، وتتنزه عنه الدول التي تحترم نفسها وتقدر قيمتها، وهو عار في جبين دولة تعتبر نفسها الدولة الأولى في العالم.

إنه اعتداء إن دل على شيء فإنما يدل على مدى الغطرسة الأمريكية التي أوصل كلينتون أمريكا إليها، بعد أن افتقدها حسن التقدير، وحسن التدبير وأفقدها القدرة على معالجة القضايا كدولة لا كعصابة.

إن ما قامت به أمريكا من قصف وحشي على الخرطوم والذي [illegible] سودانيين [illegible] من المسلمين والأبرياء [illegible] على مدى استهانة أمريكا واحتقارها للمسلمين.

إن هذا العمل الطائش من قبل أمريكا يدل على هشاشة جهاز استخباراتها لأنها تعرضت [illegible] بالشيخ المجاهد أسامة بن لادن لا من قريب ولا بعيد، إن سذاجة أمريكا وصلت إلى حد أنها تعلم أنّ [illegible] السور العظيم [illegible] الأسود بكل سهولة [illegible] والأمر الذي [illegible] في الخليج، لقد تحدت أمريكا جميع المسلمين في العالم وصفعتهم صفعة شديدة، [illegible] تحديا من أسود لأسود، ولا من أبطال صناديد لأبطال صناديد، ولا من أعزاء لأعزاء، وإنما كانت تحديا [illegible] ومن الأذلال [illegible] شجعان، ومن الأذلاء لأعزاء، فإلى الجهاد في سبيل الله أيها المسلمون [illegible] وتحرير دياركم وإقامة خلافتكم.

أيها المسلمون: يجب علينا شرعا أن نرد على عدوان أمريكا وحلفائها، وأن نتخذ [illegible] فيجب إغلاق جميع سفاراتهم وطرد موظفيهم من جميع بلاد المسلمين وأن نقاطعهم اقتصاديا [illegible] وسحب جميع أموالنا من مصارفهم وبلادهم وأن نطرد جميع شركاتهم، وأن نزيل كل وجود لهم في جميع بلاد المسلمين، وأن نحرم أجوائنا وموانئنا وأرضنا على طائراتهم وسفنهم ووسائل مواصلاتهم.

أيها المسلمون: [illegible] والله أن تستبدلوا بكم [illegible] من سباتكم، وأن تعودوا إلى [illegible] فتضربوا بأيديكم على هؤلاء الحكام الطواغيت [illegible] الذين أوردوكم موارد الهلاك، [illegible] الدول والأمم وتضعوا حدا لتماديهم في إذلالكم والعبث بكم، والظلم لكم، والمتاجرة بكم، [illegible]

أيها المسلمون: نعاهد الله عز وجل بأن هذا العمل الوحشي لن يمر من دون عقاب رادع وإن غدا لناظره قريب.

الجبهة الإسلامية العالمية

Documentul 7

Acest text este publicat aici pentru prima oară.

„În numele lui Dumnezeu cel preamilostiv

Abdallah Azzam a trezit la viaţă sufletul djihadului cu cuvintele şi scrierile sale.

A făcut cunoscut djihadul afgan întregii lumi musulmane.

Şi-a dat viaţa sa şi pe cea a celor doi fii pentru djihad.

Prin acest comunicat ne rugăm lui Dumnezeu pentru mîntuirea sufletului său.

Să dea Dumnezeu să-i inspire în continuare pe martirii din Afghanistan."

Semnat: Biroul Serviciilor

Comandamentul taberelor şi fronturilor

(Să ne amintim că Biroul Serviciilor este organismul care coordonează toate acţiunile lui bin Laden şi pe cele ale acoliţilor săi.)

الإهداء الأول

كلمة حق ودمعة وفاء

إلى الأخ الحبيب وشيخنا الفاضل عبد الله عزام (رحمه الله تعالى)

الذي أحيا روح الجهاد في نفوس الشباب بكلماته ؛ وكتابته .

الذي ربى النفوس على الجهاد بصدقه وإخلاصه .

الذي قدم ما تعجز أي جماعة عن عمله .

الذي قدم الجهاد الأفغاني الإسلامي للعالم

الذي صبر ولم يترك الميدان رغم الحجج ورغم الضغوط ورغم الإيذاء من معظم الناس إلا من والديه رحمهم الله .

الذي قدم حياته وحياة ثمرتين من فؤاده من أجل الجهاد .

إلى الله هذا العمل ثم إليك .

أسأل الله أن يجعله في ميزان حسناتك وكل من يستفيد منه إلى يوم القيامة ثم إلى أرواح الشهداء المسلمين في أفغانستان وغيرها

مكتب الخدمات

قيادة المعسكرات والجبهات

Documentul 8

Interviu cu Ibn-al-Khattab, comandantul militar al mudjahedinilor din Caucaz, realizat pe data de 27.09.1999.

Ibn-al-Khattab justifică djihadul din Daghestan și din Cecenia. Sprijinindu-se pe aproape 4 000 de mudjahedini, el cheamă la aplicarea legii *charia*.

După ce l-a elogiat pe bin Laden, declară că acesta nu intervine direct în Caucaz, deși el este unul dintre teoreticienii djihadului și principalul comandant al mudjahedinilor din întreaga lume. Bin Laden este actualmente angajat, continuă el, într-un război împotriva imperialismului american, dar nu a finanțat niciodată djihadul din Daghestan. Arma cea mai importanta este credința în Allah.

Acest interviu a fost difuzat prin publicațiile bin Azzam, al căror sediu se află la Londra, și care afirmă că n-are nici o legătură cu mudjahedinii.

(Șeicul Azzam a fost asasinat în 1989.)

INTERVIEW WITH IBN-UL-KHATTAB,MILITARY COMMANDER OF THE MUJAHIDEEN IN THE CAUCASUS.

MONDAY 27 SEPTEMBER 1999.

Distributed by: Azzam Publications.

The West and the rest of the world are accusing Usama Bin Ladin of being the prime sponsor and organizer of what they call 'International Terrorism', today. But as far as we are concerned, he is our brother in Islam. He is someone of knowledge and a Mujahid fighting with his wealth and himself for the sake of Allah. He is a sincere brother and he is completely the opposite to what the disbelievers are accusing him of. We know that he is well established with the Mujahideen in Afghanistan and other places in the world. But the distance between him and us is very big. As you know, routes and communication between him and us are severed.

What the Americans are saying is not true. However, it is an obligation for all Muslims to help each other in order to promote the religion of Islam. Usama Bin Laden is one of the major scholars of the Jihad, as well as being a main commander of the Mujahideen worldwide. He fought for many years against the Communists in Afghanistan and now is engaged in a war against American Imperalism.Usama Bin Laden never financed us in the Jihad in Dagestan because the distance between us is too huge and we have no contact whatsoever. Even during the Jihad in Afghanistan, such amounts of money ($25 million) were never spent by the Mujahideen in order to fight the Russian Forces. The Mujahideen have very basic means, with little weapons and money. Million or not, this will not delay or boost our Jihad for the sake of Allah. Our weapon is to believe in Allah (Iman). We just have to rely on Allah for help. Weapons, funds, support from individuals or groups is not everything. Allah will help those who are sincere in their intention of fighting for His Sake.

Military Commander of the Mujahideen in the Caucasus: Ibn-ul-Khattab This interview was made on 27 September 1999

Azzam Publications is only a news outlet. We do not have links with Mujahideen anywhere.

Azzam Publications

BCM Uhud,London WC1N 3XX,UNITED KINGDOM.

"And with the likes of all these (martyrs), nations are established, convictions are brought to life and ideologies are made victorious." [Shaheed Dr. Sheikh Abdullah Azzam, assassinated 1989]

Documentul 9

Prima pagină a „hebdomadarului djihadului din Algeria și de pretutindeni".

Partizanii:

Brigăzile GIA i-au atacat pe despoții din est, vest, nord și din sud.

Soldații din grupările islamice din Egipt ale *Al-Jamaa Islamya* înmulțesc operațiunile militare.

Într-o operațiune de un eroism sinucigaș, brigăzile Al-Kassam [din Palestina] ucid un mare număr de „fii de maimuțe și de porci (evreii)".

O puternică explozie cutremură capitala „cruciaților" (Paris); ea a omorît sau rănit numeroase persoane.

Articolul precizează că acest atac s-a desfășurat în stația RER Saint-Michel care se află „într-unul dintre cartierele cele mai șic (sic!) din oraș, [...] la vest de Palatul Elysée".

În pagina a doua a aceleiași broșuri se explică semnificația *Daawa* pentru care mii de musulmani au fost uciși la Sarajevo, în Cecenia, în Tadjikistan, în Kashmir, în Palestina, în Arabia Saudită, în Filipine și în China.

P. 3: Este anunțată asasinarea de către GIA a unui înalt funcționar din Ministerul Afacerilor Religioase, deoarece acest ministru face apel la toate țările creștine să-l ajute.

10 membri ai FLN au fost uciși de GIA, deoarece FLN este un partid laic, care a distrus țara și pe credincioși. Un italian creștin a fost mitraliat. „Nu peste mult timp acest porc a murit."

A sărit în aer trecînd peste o mină, un vehicul blindat al armatei algeriene dobîndit cu ajutorul familiei „saudite" (e vorba de familia care domnește în Arabia Saudită și în care se mai

في كل الإتجاهات .. شرقا وغربا ، شمالاً وجنوباً

كتائب الجماعة الإسلاميّة المسلّحة
تضرب الطواغيت بقوّة .

رغبة منّ قيادة الجماعة الإسلاميّة المسلّحة في الحفاظ على ثمرة الجهاد ..

نشرية "الأنصار" تعيد نشر البيان رقم 29 .

في هجوم عسكري جهادي أرهب العدو المرتدّ

جنود الجماعة الإسلاميّة بمصر يكتسحون من عمليّاتهم العسكرية المركّزة ..

في عملية استشهادية بطولية نادرة..

"كتائب القسّام" تقتل عددا من أبناء القردة والخنازير .

تسبّب في مقتل عدد من الأشخاص وجرح عدد آخر ..

انفجار عنيف يهزّ العاصمة الفرنسيّة الصّليبيّة باريس .

festă influențe evreiești). Un vînzător de droguri a fost arestat „înainte ca judecata lui Dumnezeu să aibă loc".

Două prostituate, cunoscute pentru relațiile lor cu opresorii (reprezentanții puterii) au fost strangulate. Au fost ridicate mai multe baraje rutiere: „cel mai nostim lucru a fost confiscarea Cupei Republicii, care trebuia dată cîștigătorului de nemilosul Zeroual (președintele algerian), de unul dintre aceste baraje."

P. 5: Prizonierii djihadului lîncezesc în celulele militanților împotriva Profetului (sic!), Fahd, Kadhafi, Saddam, Hassan al II-lea, Hussein al Iordaniei, Zeroual, Mubarak (în arabă înseamnă „cel binecuvîntat", dar textul îl supranumește cel „nebinecuvîntat"). Buletinul amenință că va tăia degetul unui scriitor laic (sic!).

Pp. 6-7: Un șeic palestinian înclină către nonviolență. Khomeini și-a renegat, în parte, credința față de poporul său, pentru a obține bunăvoința francezilor (care l-au găzduit în timpul exilului său și i-au permis să se întoarcă în Iran).

Gandhi a fost creat de englezi ca să-i împiedice pe musulmani să conducă India.

P. 13: Este revendicată asasinarea ofițerilor și a polițiștilor din Egipt; urmează o scrisoare dedicată Palestinei, în care se spune că *Hamas* a pus o bombă în plin centrul Tel-Avivului, care a omorît „șapte porci de iudei și i-a rănit pe alți 33". „Necredinciosul Arafat a condamnat această operațiune care nu poate să nu sădească speranța în inimile adevăraților musulmani."

Următoarea scrisoare se referă la Franța: GIA ridică în slăvi atentatul din la stația de metrou Saint-Michel din Paris.

Apoi, situația din Tunisia este descrisă prin reprimarea mișcării *En-Nahda*, condusă de Rashid *Ghannouchi*. Conform buletinului *Al-Ansar*, *En-Nahda* este o mișcare democratică. Noutățile despre războiul din Bosnia amintesc luptele dintre musulmani, bosniaci și sîrbii „serios înarmați de Rusia, Israel și de necredincioșii arabi".

أخبار وتعاليق

مصر : كنا قد ذكرنا في العدد الماضي من نشرة « الأنصار » خبراً مفاده أن مجاهدي الجماعة الإسلامية بمصر استطاعوا ضابطاً رفيعاً ، لكن المصادر ... بعد ذلك أن الهالك لم يكن الوحيد في هذه العملية ، بل قتل إلى جانبه أيضاً نقيباً وملازماً أولاً .

وفي عملية جديدة خلال اليومين الماضيين قامت سرية تابعة للجماعة الإسلامية بصعيد مصر بالهجوم على سيارة تابعة للشرطة الطاغوت ، فقتلوا ثلاثة من ركابها وجرحوا آخرين ، وقد عاد المجاهدون إلى قواعدهم سالمين بعد تنفيذ هذه العملية الجريئة .

ثم تلاث من المجاهدين في صعيد مصر باقتحام أحد البنوك وقاموا بغنيمة كبيرة من الأموال وعادوا إلى قواعدهم سالمين غانمين .

فلسطين : في عملية استشهادية بطولية نادرة نفذها أحد أعضاء حركة حركة حماس الإسلامية تم تفجير قنبلة في أحد الحافلات بأحد شوارع تل أبيب المكتظة باليهود ، وصل إثر هذه العملية قتل 7 خنازير يهود وأصيب 33 آخرا بجراح خطيرة . وقد كان رد فعل المرتد عرفات أن وصف هذه العملية التي تبعث الأمل في النفوس بالعملية (الإرهابية) . أما رد فعل اليهود فقد انتقدوا بشدة حكومة رابين التي لا تزال تصر على عملية السلام في الشرق الأوسط والتي هي سبب في مقتل هؤلاء المدنيين .

فرنسا : هز انفجار عنيف وضخم باريس يوم الثلاثاء الماضي ، وقد استهدف هذا الانفجار الذي وقع في محطة القطار بسان ميشال التي تقع في قلب باريس في إحدى أرقى المناطق في العاصمة الفرنسية حيث يكثر السواح الفرنسيون والأجانب في هذا المكان الشهير من العصر الكاتدرائي . وقد أسفر هذا الانفجار عن مقتل 7 أشخاص وجرح أكثر من 80 آخرين 30 منهم في حالة خطيرة وتبقى قائمة القتلى مفتوحة نظرا لوقوع إصابات كثيرة . كما ذكرنا في صفوف من كانوا يتواجدون في مكان الحادث .

تونس : بعد حملة الاعتقالات لجماعات الإخوان في مصر والذي أصبح شيئا عاديا ومألوفا ، يأتي دور حركة النهضة التونسية التي يرأسها الزنديق راشد الغنوشي ، فقد قامت أجهزة الأمن الفرنسية بتمشيط الأحياء السكنية والبيوت وانتهاك الحرمات والاعتداء على أهالي أعضاء هذه الحركة ... فلا كبير فرق بين جماعة الإخوان والنهضة تبنيا الديمقراطية مبدأً ووسيلة للوصول إلى الحكم وأعلنوا ذلك في كثير من المناسبات المحلية والدولية ، لكن وبالرغم من هذا فلا تزال الحكومات المرتدة تتعامل معهم على أنهم (أصوليون) . أما أن أولئك أن يتوبوا ويرشدوا ويتوقفوا عن الذل والصغار والاستسلام ويتركوا الحقائق والمنابر ليلتحقوا بإخوانهم في ساحات الوغى وميدان النزال !!

البوسنة : تدور معارك شرسة بين الصرب الكفار والمسلمين في منطقة جيبها ... والتي يقاتل المسلمين بأسلحتهم الخفيفة ضد الآلاف من جنود الصرب بأسلحتهم الثقيلة لهم من قبل روسيا وأسرائيل والسعودية الصرب ، وأكدت الحكومة البوسنية أن جيبها لم تسقط كلها كما تروج الدول الغربية وأنها ما تزال تقاوم رغم حظر الأسلحة المفروض على المسلمين . أما الأمم الملحدة المتحدة فبدلا من أن ترسل قواتها لرد هجومات الصرب ، فقد أرسلتها لحماية القوات الدولية الموجودة هناك .

الجزيرة العربية : وجه ابن باز تحذيرا إلى السعوديين بعدم تنظيم رحلات إلى أوروبا وأمريكا وأكد أن وراء هذه الرحلات خطرا كبيرا على المسلمين . ونحن نسأل : وهل في سفر المسلمين إلى الكيان الصهيوني (كما جاء في فتواه بإيجاز الذهاب إلى هناك) خير ونفع للإسلام والمسلمين ؟ إنها لا تعمى الأبصار ولكن تعمى القلوب التي في الصدور ؟ .

الشيشان : بعد توقف المفاوضات بين الروس والشيشان شهدت العاصمة غروزني اشتباكات أدت إلى مقتل جندي روسي وجرح آخرين . ويستمر هذا الإشتباك للأسبوع الثاني على التوالي .

ماليزيا : شهدت العاصمة كوالالمبور مظاهرات كبيرة تنديدا بموقف الأمم الملحدة المتحدة من البوسنة وطالب بإقالة المبعوث الخاص بطرس غالي من منصبه ... استمرار معاناة المسلمين اليومية هناك .

Documentul 10

Drapelul mişcării mudjahedinilor

Pe drapel figurează o inscripţie, chemînd la *djihad* în numele lui Allah şi la luptă împotriva necredincioşilor.

Se poate observa un glob înlănţuit, ţinut de o mînă acoperită cu o piele de şarpe în interiorul căruia se află o moschee a Profetului şi Kabâa. În stînga, sus, este scris, cu caligrafia rotunjită arabă: „Luptă-te pentru Allah şi participă la djihad", iar pe glob: „Aruncaţi-i pe necredincioşi din Peninsula Arabia".

Cele cinci drapele ale Naţiunilor Unite, Marii Britanii, Franţei, Statelor Unite şi Israelului sînt acoperite cu sînge.

În fundal, în spatele unei puşti AK 43 se vede drapelul mişcării *Harakat-Ul Mujahideen*. Afişele acestei mişcări sînt, de obicei, legate de lupta mudjahedinilor în Kashmirul ocupat de indieni. Acest afiş reprezintă simbolul mişcării *Harakat-Ul Mujahideen*.

În dreapta sus este scris un vers în arabă care este, de asemenea, reprodus jos în urdu: „Luptă-te pentru Allah".

La mijloc, cuvîntul *Allah* este scris cu cartuşe şi subliniat cu o armă automată pakistaneză foarte folosită de „Luptătorii pentru libertate".

وقاتلوا في سبيل
الله
حركة المجاهدين

Documentul 11

Comunicatul mişcării *Jamaa al-Islamya* a mudjahedinilor

„Obiectivul nostru: să redăm pămîntul poporului său deposedat de Occident şi să redobîndim Marocul.

Marocul este islamic, locuitorii vorbesc araba şi berbera.

Maghrebul este împărţit între Maroc, Sahara, Mauritania, Algeria şi părţile anexate de Niger şi Mali.

Această împărţire este un complot al necredincioşilor colonialişti: francezii, spaniolii, portughezii, evreii şi al companiilor internaţionale. Complotul este creat de iudaismul mondial şi de oamenii slabi care conduc ţara, al căror lider este Salaud al II-lea (sic!) (Hassan al II-lea).

Jamaa nu recunoaşte Algeria, ţară artificial creată. Mişcarea cere Ligii Arabe şi Organizaţiei Conferinţei Islamice să nu fie de acord cu existenţa acestei ţări pînă ce ea va dispărea, dacă nu, membrii celor două organizaţii vor fi pedepsiţi.

Salaud al II-lea mărturiseşte în cartea sa că şi-a ucis tatăl cu ajutorul unui medic.

Punctul 7: *Djihadul* îl ameninţă cu moartea pe fostul şi actualul prim-ministru spaniol, ca şi pe familia lui, şi pe cancelarul german din cauza poziţiei lor antislamice în Siria, Bosnia, Herţegovina şi în Kosovo.

Punctul 8: *Jamaa* se ridică împotriva iudaismului mondial, împotriva FMI şi a Băncii Mondiale.

Punctul 9: *Jamaa* afirmă: „Trebuie eliminaţi toţi francezii care trăiesc în Maroc şi ucişi toţi cei care vorbesc franceza în public."

Punctul 10: *Jamaa* îl informează pe Mohamed Abdul Rauf (alias Abu Amar [Yasser Arafat]) că „lupta împotriva evreilor este o datorie sfîntă chiar dacă aceştia părăsesc Siria, pînă cînd ei vor părăsi planeta şi bunurile lor vor reveni musulmanilor."

بسم الله والحمد لله الذي فطر السماوات والارض و من فيهن و ما بينهما بالحق وكان هو الهادي إلى الصراط المستقيم

و على صراط مستقيم والصلاة على رسوله الكريم و آله و صحبه أجمعين

تعلن الجماعة الاسلامية المجاهدة بأن هدفها هو اعلاء كلمة الله على ارض بلاد المغرب الاقصى،

مما يستوجب إسترجاع الأرض التي سلبت من المغاربة ثم إقامة الإسلام عليها وتبلغ مساحته

بحوالي ثلاثة مليون كيلومتر مربع

تحديد المغرب الاقصى: هو البلد الاسلامي الناطق أهله بالعربية و اللغات البربرية فهو

يحد غرباً بالمحيط الاطلس و شرقاً بالحدود التونسية والليبية، و جنوباً بنهر السنغال والنيجر و مالي و

شمالاً بالبحر الابيض المتوسط و المغرب الأوسط والذي قسم إلى خمسة أجزاء:

- المملكة المغربية (حوالي 16٪ من مساحته)

- الصحراء المتنازع عليها والتي سميت بالغربية

- موريطانيا الاقليم المنفصل بعد الدعم الخارجي الدولي

- القسم الذي ضم إلى المغرب الأوسط و تقدر مساحته بحوالي مليون و ستمائة الف كيلومتر مربع

ليلبس به ما يسمى بالجزائر بحدودها الحالية.

- قسم ضم إلى مالي و النيجر و كذلك الجزر الأخرى.

و تشير الجماعة بأن التقسيم هدف لإضعاف المسلمين و المؤامرة على الاسلام و ينتهي إلى الاعتراف

بما صنعه الكافر سواء الإستعمار الصليبي الفرنسي والإسباني والبرتغالي أو اليهودية العالمية

والشركات الدولية هو كفر مخرج من الملة الاسلامية، والنصوص الدالة على ذالك كثيرة في كتاب الله و

منها (ألم تر إلى الذين يزعمون أنهم يؤمنون بالله واليوم الآخر يتحاكمون إلى الطاغوت وقد أمروا أن

يكفروا به) وإلى جانب التفكيك فقد أخضع أبناء البلد إلى ثقافات الكافر و سياساته وأنظمته.

و تذكر الجماعة المؤمنين بكافة أرجاء البلاد بمناسبة ما سمي بذكرى ثورة الملك و الشعب بأن

المغاربة يومها طالبوا بإخراج المستعمر من كافة التراب الوطني بعكس الاسرائيليين يومئذ

Punctul 11: Se declară că *Jamaa* „nu suportă să rămînă nici măcar un evreu pe pămînt. Ce ar însemna prezența a 20 000 de maimuțe și de porci în Maroc?"

Punctul 12: *Jamaa* interzice survolarea țărilor de către avioanele civile franceze, britanice, spaniole, germane, americane. Ea este în stare să le distrugă pînă ce aceste țări se vor supune.

Punctul 13: *Jamaa* consideră Marea Britanie un dușman de moarte, deoarece a creat o comunitate evreiască în Siria.

Punctul 14: *Jamaa* estimează că wahhabiții (dinastia saudită) îi servesc pe evrei și pe „nazarineni creștini".

Punctul 15: *Jamaa* anunță că îi va urmări „în lumea întreagă pe jurnaliștii, scriitorii și regizorii care atacă Profetul și pe oamenii de bine, aleșii lui Allah; adică pe musulmani, inclusiv pe Fecioara Maria."

Punctul 18: S-a afirmat că „Islamul este pacea. Deci, nu poate exista pace cu evreii pînă ce aceștia nu se convertesc."

Punctul 20: Mișcarea afirmă că, democrația este un mare păcat față de Dumnezeu și o opresiune pentru popor".

Punctul 21: *Jamaa* „le oferă 6 luni portughezilor să părăsească țara (Marocul)".

Punctul 23: Se spune că „hotărîrile mișcării *Jamaa* vor fi executate cu o mînă de fier, oricare ar fi consecințele."

Semnat: Emirul mișcării *Jamaa Islamică Mudjahedină*, Abu Adbullah al-Sharif.

الجيش والدرك والشرطة الذين عزموا على تحرير البلاد من الكفار و أعوانهم بالداخل

7 ـ ملاحقة رئيس الوزراء الاسباني السابق ، و خلفه الحالي حتى الاغتيال بما في ذلك أفراد عائلتهما و كذلك المستشار الألماني الحالي نظراً لمواقفه المعادية للاسلام والمسلمين ببلاد الشام و البوسنة والهرسك و الشيشان و كوسوفو إلى غير ذلك و ماركو اندليك اليهودي.

8 ـ جهاد اليهودية العالمية و مؤسساتها و عملائها بما في ذلك صندوق النقد الدولي والبنك الدولي و العاملين بهما لما ألحقاه من ذل و مهانة للمسلمين عامة والمغاربة المسلمين خاصة و كذلك عائلات العاملين بهذه المؤسسات.

9 ـ العمل على القضاء على النفوذ الفرنسي بالمغرب الأقصى و تدمير الشركات الفرنسية و إتلاف الفرنسيين و كذلك الفرنسيين الموجودين بالمغرب الأقصى، و تنفيذ أحكام الاعدام لا محالة بمن تسول له نفسه التكلم بالفرنسية بالأماكن العامة في البلاد أو أمام المباريات و كذلك العائلات التي أصبحت الفرنسية لغتها اليومية و تستثني الجماعة من يستعملها من أجل الهجوم الاعلامي على الفرنسيين ، أو لإلحاق الهزيمة النفسية بهم أو الدعوة إلى الاسلام

10 ـ تتبنى الجماعة القضايا المصيرية للاسلام، و تخير محمد عبد الرؤوف القدوة الملقب بعرفات رئيس منظمة التحرير بأن قتال اليهود واجب مقدس حتى وان اخرجهم أهل الأرض من البلاد التي احتلوها بأرض الشام بل من الكرة الارضية و تسليم أموالهم للمسلمين فدية لله تعالى إلى كوكب آخر لأن الحرب ستكون ولن تكون يومها حرباً بين الكواكب لكن حرباً مقدسة دينية لتطهير البشرية من شعب أنجس من النجاسة.

11 ـ ان الجماعة الاسلامية المجاهدة تكره أن يكون في هذا العالم يهودي واحد يمشي فوق الأرض دون أن تصله يد العالمين جزاءه فكيف بها أن تقبل بوجود حوالي عشرون ألفاً من إخوان القردة والخنازير بالمغرب الأقصى.

12 ـ تمنع الجماعة أن تحلق الطائرات المدنية الفرنسية والاسبانية و البريطانية و الألمانية ...

Documentul 12

Acesta este un adevărat *credo* care predică măreţia şi necesitatea djihadului.

Iată cîteva extrase din acest document publicat de Mişcarea islamistă din Egipt şi scris de Mohamed Abdul Salam Faraj în februarie 1995:

Punctul 19: „Pentru a lua puterea, studiile nu sînt suficiente."

Punctul 21: „A lupta e mai important decît a face studii ştiinţifice."

Punctul 28: „Este lansată chemarea la djihad dacă necredincioşii se stabilesc pe pămînturile islamului sau dacă un imam o cere."

Punctul 39: „Pentru a ucide necredincioşi, nu contează dacă în acelaşi timp le ucizi femeile şi copiii."

من إصدارات الحركة الإسلامية
مصر

الجهاد
الفريضة الغائبة

بقلم

محمد عبد السلام فرج
(رحمه الله)

طبعة جديدة

Documentul 13

Pregătirea voluntarilor pentru djihad

Acest document amintește că taberele islamiste s-au dezvoltat în timpul războiului din Afghanistan (1979-1989) și denunță rolul mai multor ONG, printre care „Biroul Serviciilor". Sub acoperirea unor acțiuni caritabile, aceste organizații islamiste erau, de fapt, canale de transmisie ale organizațiilor FIS sau *Jamaa Islamya* egipteană.

Se mai afirmă că numeroși francezi, musulmani, prin origine sau convertiți, au luptat alături de bosniacii musulmani. Acordul de la Dayton (sfârșitul lui 1995) a determinat închiderea acestor tabere și plecarea voluntarilor, în special în Franța.

În sfârșit, acest document subliniază că au fost deschise tabere în Kashmir, dar și în Malaysia sau în Filipine, fără a uita să le menționeze pe cele din Angola (v. traducerea acestui document la pp. 240-242, *n. tr.*).

DOCUMENT DE TRAVAIL
POUR INFORMATION CONFIDENTIEL

FORMATION DES VOLONTAIRES POUR LE DJIHAD
EN CAMPS D'ENTRAINEMENT

L'existence de camps d'entraînement islamistes n'est pas un phénomène nouveau. Le LIBAN, la SYRIE, l'IRAN, la LIBYE ont été des précurseurs dans la formation militaire d'éléments islamistes extrémistes. Cette formation s'adressait à des hommes politisés en faveur de telle cause précise : lutte pour ou contre les Palestiniens, lutte contre les opposants au régime iranien, défense du régime du Colonel KHADAFI. Ces camps étaient financés et organisés par des Etats ou des nations en gestation (palestinienne) et s'adressaient essentiellement à leur propres ressortissants bien qu'assurant également la formation de sympathisants d'autres nationalités susceptibles de propager leur idéologie.

Le phénomène des camps islamistes a pris une nouvelle tournure lors de la guerre afghano-soviétique de 1979 à 1989. Pour chasser les soviétiques de l'AFGHANISTAN, les Musulmans afghans par le PAKISTAN, lui-même actionné par les ETATS-UNIS, ainsi que par l'ARABIE SAOUDITE, ont recours au DJIHAD, guerre sainte, et ont sollicité l'aide de leurs "frères" du monde entier pour combattre l'ennemi communiste.

Des milliers de volontaires appelés Afghans arabes sont accourus pour soutenir la lutte de libération des Afghans. Ils venaient d'ARABIE SAOUDITE, d'EGYPTE, du MAGHREB, de France. Leur formation militaire a été assurée dans des camps situés pour la plupart dans la zone frontière entre l'AFGHANISTAN et le PAKISTAN. Les Afghans arabes étaient formés tant aux techniques de combat que sur le plan religieux, car ils venaient aider leurs co-religionnaires et il convenait que la foi ne leur fasse pas défaut. La guerre de l'AFGHANISTAN contre l'URSS aura été le premier Djihad c'est-à-dire une guerre sainte contre un ennemi impie.

Le retrait des soviétiques a constitué la victoire des combattants pour le Djihad lesquels se sont retrouvés en panne d'objectifs, indésirables dans leurs pays d'origine soucieux de ne pas importer chez eux des fanatiques du Djihad et, pourvus d'un réseau de relations couvrant un grand nombre d'Etats essentiellement arabes.

Les caractéristiques du Djihad moderne sont alors apparues :

- des combattants motivés par la religion et non la politique,
- des individus en rupture de ban, leur patrie d'origine s'opposant à leur retour,
- des militaires ayant des frères d'armes de divers nationalités.

Forme de charisme où se mêlent l'affectif et la crainte.

- Le voyage

Pour ceux qui veulent rejoindre un camp à la frontière pakistano-afghane, l'un des points de passage est JEDDAH d'où il est très facile d'obtenir un visa pour le PAKISTAN, ici on se réclame du TABLIGH.

La guerre qui a ravagé la BOSNIE-HERZEGOVINE d'avril 1992 aux accords de DAYTON fin 1995, a fourni l'occasion aux Afghans arabes d'investir un nouveau théâtre d'opération et d'implanter de nouveaux camps en EUROPE.

L'accès des Afghans arabes aux camps bosniaques ou croates a été largement favorisé par les organisations caritatives islamistes, ONG ou agences gouvernementales, lesquelles, sous couvert d'actions humanitaires, attisaient le conflit bosniaque et le transformaient en djihad.

Outre les ONG implantées en AFGHANISTAN et au PAKISTAN telles El Haramein, le Wamy, Muslim Aid, le Bureau des Services, IIRO, le Haut Commissariat aux Réfugiés de l'ONU accréditera une vingtaine d'organisations caritatives islamistes, parmi lesquelles certaines se distinguent par leur participation active au Djihad. Ce sont : Al Kifah Refugee Center mis en place par Kamer Eddine KHERBANE, ressortissant algérien, membre de l'Instance Exécutive du FIS à l'étranger, IEFE ; Para Pro Taibi, ONG qui a employé Anwar CHAABAN, membre important de la Jamaa Islamiya égyptienne, mort en 1995 ; la Mouafaq, organisation qui émane de l'ONG Human Concern International et qui a employé Abderrazak ARROUM, membre du Front Islamique du TANGER, interpellé en 1995 en Allemagne ; Islamic Relief Agency - IaRA, agence caritative soudanaise ; Al Qaïda, ONG suspectée par des terroristes égyptiens, en relation avec des membres du GIA ; International Humanitaire HIF Organisation, ONG dépendant de l'organisation islamique Europe, Refah Partisi et entretenant des liens avec Abdallah ANAS, membre de l'IEFE.

Ces organisations caritatives, paravents de groupes islamistes tels le FIS, la Jamaa Islamiya Egyptienne, ou d'Etats islamistes tel l'IRAN, le SOUDAN, ont permis un recrutement plus large parmi les jeunes volontaires ; à la notion de djihad, elles apportaient la caution de "l'humanitaire" à l'engagement des jeunes si bien que de nombreux Français convertis à l'islam ont rejoint les rangs des extrémistes islamistes combattant pour les musulmans de BOSNIE.

En outre, l'engagement des volontaires ou moudjahidines dans les combats de BOSNIE a permis à un grand nombre d'entre eux d'acquérir la nationalité bosniaque, la plupart du temps, en épousant une ressortissante bosniaque.

Les accords de DAYTON ont entraîné la fermeture de ces camps et le départ des volontaires armés vers des contrées favorables à leur action (IRAN, SOUDAN, YEMEN, PAKISTAN), ou leur retour dans leur pays d'origine (ALGERIE, ARABIE SAOUDITE, EGYPTE, FRANCE...)

Depuis 1995, des camps d'entraînement ont été signalés dans les Etats ou régions suivantes : AFGHANISTAN, PAKISTAN, CACHEMIRE, LIBAN, IRAN, YEMEN, ASIE (MALAISIE, PHILIPPINES) et en AFRIQUE NOIRE (SOUDAN, ANGOLA).

„FORMAREA VOLUNTARILOR PENTRU DJIHAD ÎN TABERELE DE ANTRENAMENT

Existența taberelor de antrenament nu este un fenomen nou. Libanul, Siria, Libia au fost primele țări în care s-a realizat pregătirea militară a elementelor islamiste extremiste. Această pregătire se adresează bărbaților îndoctrinați în favoarea unei cauze precise: lupta pentru sau împotriva palestinienilor, lupta împotriva opozanților regimului iranian, apărarea regimului colonelului Khadafi... Aceste tabere erau organizate și finanțate de state și națiuni în formare (palestinienii) și se adresau, în principal, propriilor cetățeni aflați în alte țări, deși se ocupau și de pregătirea simpatizanților de altă naționalitate care ar putea să le propage ideologia.

Fenomenul taberelor islamiste a cunoscut o nouă orientare în timpul războiului afgano-sovietic din anii 1979–1989. Ca să-i alunge pe sovietici din Afghanistan, musulmanii afgani din Pakistanul condus de Statele Unite, ca și cei din Arabia Saudită au recurs la djihad, la războiul sfînt, și au solicitat ajutorul «fraților» lor din lumea întreagă pentru a lupta împotriva dușmanului comunist.

Mii de voluntari numiți afgano-arabi s-au grăbit să susțină lupta de eliberare a afganilor. Ei veneau din Arabia Saudită, din Egipt, din Maghreb, din Franța... Pregătirea lor militară a fost asigurată în taberele situate în majoritate în zona de frontieră dintre Afghanistan și Pakistan. Afgano-arabii erau pregătiți atît în privința tehnicilor de luptă, cît și pe plan religios, căci ei veneau să-și ajute coreligionarii și se cuvenea ca nici o problemă de credință să nu le fie necunoscută. Războiul Afghanistanului împotriva URSS ar fi fost primul djihad, adică un război sfînt împotriva unui dușman nemilos.

Retragerea sovieticilor a concretizat victoria mudjahedinilor care însă au rămas fără obiective, fiind, totodată, indezirabili în țările lor de origine care aveau grijă să nu aducă pe teritoriile lor fanatici ai djihadului. Ei dispuneau de o rețea de relații acoperind un mare număr de state, în special arabe.

Astfel au apărut caracteristicile djihadului modern:

- luptători motivaţi religios şi nu politic;
- indivizi deveniţi indezirabili în ţările lor de origine, care se opuneau întoarcerii lor;
- militanţi avînd fraţi de arme de diverse naţionalităţi.

Călătoria

Pentru cei care vor să ajungă într-o tabără de la frontiera pakistano-afgană, unul dintre punctele de trecere este Jeddah, de unde le este foarte uşor să obţină o viză pentru Pakistan, dacă spun că fac parte din *Tabligh*.

Războiul care a răvăşit Bosnia-Herţegovina din aprilie 1992 pînă la Acordul de la Dayton, de la sfîrşitul lui 1995, a oferit afgano-arabilor posibilitatea de a înfiinţa un nou teatru de operaţiuni şi de a implanta noi tabere în Europa.

Accesul afgano-arabilor în taberele bosniace sau croate a fost din plin favorizat de organizaţiile caritabile islamiste. ONG-urile sau agenţiile guvernamentale care, sub acoperirea acţiunilor caritabile, aţîţau conflictul bosniac şi îl transformau în djihad.

În afară de ONG-urile implantate în Afghanistan şi în Pakistan, ca *El-Haramein*, *Wamy Muslim Aid*, „Biroul serviciilor", IIRO – Înaltul Comisariat pentru refugiaţi din cadrul ONU va acredita în jur de 20 de organizaţii caritabile islamiste, dintre care unele se disting prin participarea lor activă la djihad. Acestea sînt: *Al Kifah Refugee Center*, înfiinţată de Kamar Eddin Kherbane, cetăţean algerian, membru al instanţei executive a organizaţiei FIS din străinătate, IEFE, *Pace per tutti*; ONG care l-a angajat pe Anuar Chaaban, membru important al mişcării *Jamaa Islamya* din Egipt, mort în 1995; *Muwafaq*, organizaţie care provine din ONG-ul *Human Concern International* şi care l-a angajat pe Abderrazak Arrum, membru al Frontului Islamic din Tunisia, arestat în 1995 în Germania; *Islamic Relief Agency* – ISRA, asociaţie caritabilă sudaneză; *Al-Qaida*, ONG în care sînt infiltraţi terorişti egipteni în relaţie cu membri ai GIA; *International Humanitaire Hilf Organisation*, ONG depinzînd de

organizaţia islamică turcă *Refah Partisi* şi întreţinînd legături cu Abdallah Anas, membru IEFE.

Aceste organizaţii caritabile sînt adevărate paravane ale grupărilor islamiste precum FIS, *Jamma Islamya* egipteană sau ale statelor islamice ca Iran şi Sudan care au permis o recrutare mai amplă din rîndul tinerilor voluntari; acestea adăugau noţiunii de „djihad" pe cea de „act umanitar" pentru înrolarea tinerilor, astfel încît numeroşi francezi convertţi la religia islamică au intrat în rîndurile extremiştilor islamişti care luptau pentru musulmanii din Bosnia.

În plus, angajarea voluntarilor sau a mudjahedinilor în războiul din Bosnia a permis multora dintre ei să obţină cetăţenia bosniacă, în general căsătorindu-se cu femei bosniace.

Acordul de la Dayton a determinat închiderea acestor tabere şi plecarea voluntarilor înarmaţi către locuri mai favorabile acţiunii lor (Iran, Sudan, Yemen, Pakistan) sau întoarcerea lor în ţările de origine (Algeria, Arabia Saudită, Egipt, Franţa).

Din 1993, tabere de antrenament au fost semnalate în statele sau regiunile următoare: Afghanistan, Pakistan, Kashmir, Liban, Iran, Yemen, Asia (Malaysia, Filipine) şi în Africa neagră (Sudan, Angola)."

Documentul 14

Nota Direcţiei Generale a Poliţiei Naţionale, în care aceasta îşi exprimă temerile faţă de regruparea pe teritoriul francez din Africa de Nord a unor foşti luptători din Afghanistan, refugiaţi în Pakistan (v. traducerea documentului la p. 245, *n.tr.*).

MINISTERE DE L'INTERIEUR
ET DE L'AMENAGEMENT DU TERRITOIRE

[illegible]

DIRECTION GENERALE
DE LA POLICE NATIONALE

DIRECTION CENTRALE
DE LA POLICE TERRITORIALE

SERVICE CENTRAL DE LA POLICE
DE L'AIR ET DES FRONTIERES
[illegible]/SCPAF/[illegible]

PARIS, le 28 MAI 1993

NOTE D'ACTUALITE

n° 18/93

<u>OBJET</u> : Menace de regroupement sur le territoire français des ressortissants maghrébins, anciens combattants d'Afghanistan réfugiés actuellement au Pakistan.

L'attention du Service Central de la Police de l'air et des frontières a été appelée sur la possible arrivée en France de ressortissants maghrébins, anciens combattants d'Afghanistan et actuellement réfugiés au Pakistan.

En cas de contrôle de passagers Algériens faisant apparaître un séjour au Pakistan ou en Afghanistan, il convient d'en aviser la D.S.T.

Roger [illegible]

„Ministerul de Interne
și al Amenajării Teritoriului

Paris, 28 mai 1993

Direcția Generală a Poliției Naționale

Direcția Centrală a Poliției teritoriale
Serviciul Central al Poliției aeriene și a frontierelor

Notă de actualitate
Nr. 18/1993

Obiect: Amenințare legată de regruparea pe teritoriul francez a unor cetățeni maghrebieni, foști luptători în Afghanistan, refugiați în prezent în Pakistan.

A fost atrasă atenția Serviciului Central al Poliției aeriene și a frontierelor asupra posibilității sosirii în Franța a unor cetățeni maghrebieni, foști luptători în Afghanistan, în prezent refugiați în Pakistan.

Dacă în urma controlării pasagerilor algerieni se dovedește că au stat o vreme în Pakistan sau în Afghanistan, se cuvine să fie avertizat DST.

Roger Lejeune“

Documentul 15

Notă confidențială a responsabililor luptei antiteroriste, în urma reuniunii lor de la Paris, în zilele de 21 și 22 octombrie 1996.

Această notă studiază terorismul de origine sunnită și pune în evidență amenințările teroriste provenind din Malaysia.

Sînt analizate, de asemenea, amenințările teroriste vizînd țările importante și în special Franța, pericolele la care se expun, conexiunile și finanțarea acestor mișcări. Și se observă apariția numelui lui Usama bin Laden (v. traducerea acestui document la pp. 250-253, *n.tr.*).

G7/P8

Réunion des responsables de la lutte anti-terroriste
PARIS - 21 et 22 octobre 1996

CONFIDENTIEL

COMPTE RENDU

Accueillant les délégations, Monsieur Claude GUEANT, Directeur Général de Police Nationale rappelle que cette réunion, voulue par les Ministres lors de leur rencontre le 30 juillet dernier à PARIS a notamment pour objet la mise en oeuvre des points 22 à 25 des conclusions relevées à cette occasion, dans le but d'améliorer les moyens de communication et d'analyse des services.

Les diverses menaces seront examinées dans un objectif opérationnel visant à mieux les cerner et à mettre en évidence les points suivants :

I. - Evaluation de la menace terroriste
sous ses différentes formes et des ripostes adaptées à chacune,
à la lumière des événements récents

<u>Le terrorisme d'extrême-gauche et d'extrême-droite</u>

La menace d'extrême-gauche apparaît en déclin dans la plupart des Etats-membres même s'il subsiste des foyers à surveiller en Allemagne et en Italie où des groupuscules poursuivent leurs activités contre l'OTAN et des organismes internationaux. Plus inquiétantes sont les références à un soutien au terrorisme islamiste sunnite.

En France on constate une pause des actions violentes tandis qu'émerge une nouvelle génération qui investit davantage la sphère politique tout en maintenant des liens avec ses homologues à l'étranger.

La situation est également contrastée en ce qui concerne l'extrême-droite dont les activités sont en hausse aux Etats-Unis (mouvements antigouvernementaux,

II. - Terrorisme d'origine islamiste sunnite :
rôle des réseaux internationaux

<u>La menace terroriste d'origine sunnite</u>

Pour la délégation française bien qu'aucun centre unique n'ait été détecté à ce jour l'extrémisme sunnite s'apparente à une véritable « internationale » disposant de nombreux réseaux de solidarité. Il est avant tout lié à des contestations locales (Algérie, Egypte) auxquelles s'ajoute un facteur déclenchant, la guerre d'Afghanistan, qui a permis l'émergence de combattants faisant référence au Djihad, disposant de lieux d'accueil (Afghanistan, Pakistan, Soudan mais aussi Malaisie) et de sponsors, souvent des ONG. De nouveaux foyers de confrontation (Bosnie, Tchétchénie, Cachemire) ont favorisé leur action.

<u>Situation intérieure</u>

Les communautés musulmanes et les groupes activistes sont inégalement représentés au sein des Etats membres.

<u>Situation intérieure</u>

Les communautés musulmanes et les groupes activistes sont inégalement représentés au sein des Etats membres.

La France accueille près de 4 000 000 de musulmans. Majoritairement sunnite, c'est une communauté inorganisée et peu pratiquante au sein de laquelle la propagande islamique opère essentiellement dans les banlieues auprès d'une jeunesse désoeuvrée qui sert de vivier de recrutement (ainsi que l'ont montré les attentats de l'été 1995 en France mais également des affaires précédentes - attentats de Marrakech au Maroc-), mais également au sein d'associations prétendument culturelles et dans les mosquées où les plus fanatiques sont repérés. Leur endoctrinement théorique achevé ces nouveaux militants sont envoyés en Afghanistan ou au Pakistan pour y parfaire leur formation. A leur retour ils deviennent à leur tour « recruteurs ».

Rompus aux techniques de clandestinité (utilisation de faux documents, « pertes » systématiques de documents authentiques, conversations et adresses codées) dotés de matériels de communication performants les membres de ces réseaux cloisonnés se répartissent hiérarchiquement les tâches.

De plus on relève des connexions entre délinquance de droit commun - souvent des jeunes algériens endoctrinés en prison (tel KELKAL) ou des Français convertis à l'Islam - et l'activisme islamiste (affaire de ROUBAIX)

<u>Connexions internationales</u>

Malgré la fin de la guerre d'Afghanistan (où plusieurs milliers de volontaires arabes, en majorité Saoudiens, Algériens et Egyptiens ont combattu les Soviétiques) la zone pakistano-afghane demeure une aire de trouble qui continue à accueillir et à former de nombreux « Combattants d'Allah ».

On y recense la plupart des camps d'entraînement où les Moudjahidins sont formés au maniement des armes et à la lutte subversive. L'existence de camps a également été signalée au Tadjikistan mais aussi en Somalie, au Yemen, au Soudan, en Iran et en Malaisie.

L'ex-Yougoslavie a constitué, durant un temps, un nouveau pôle d'attraction pour les « Afghans » qui l'ont massivement quitté depuis, nombre d'entre eux pour la Turquie. Quelques centaines se sont fixés sur place constituant le vecteur d'un prosélytisme virulent.

Enfin certains sont signalés en Tchétchénie ou ils pénètrent par des filières d'acheminement s'activant depuis la Turquie.

L'activisme des Moudjahidins est d'autant plus inquiétant qu'il apparaît en expansion et qu'il diffère radicalement de celui des organisations terroristes du passé mieux connues dans leurs modus operandi et leurs structures.

Ce phénomène est perçu comme une internationale diffuse, sans centre directeur, constituée de réseaux personnels de solidarité, où toutes les nationalités se côtoient, disposant de financement d'Etats mais aussi de particuliers et de structures de soutien telles certaines Organisations Non Gouvernementales.

Le Royaume-Uni, où la situation est perçue comme moins critique, accueille une communauté musulmane essentiellement originaire du sous-continent indien mais également une faction dure du Groupe Islamique Armé.

L'Allemagne sert de base de repli aux activités du GIA ainsi qu'à un noyau d'activistes (150 membres, 300 sympathisants) du Hamas et du Djihad Islamique Palestinien.

L'Italie relève une convergence tactique entre diverses organisations sunnites, la plus dangereuse à ses yeux étant la Jamaa Al Islamiya égyptienne bien

implantée à Milan où des tracts revendiquant des actions terroristes en Egypte ont été envoyés. Le GIA est également présent en Italie. La mobilité de ses militants, vers d'autres pays européens (transit de Milan vers Dublin d'individus munis de faux papiers) et l'Amérique du Nord a été remarquée

[redacted]

<u>Filières de financement à caractère chiite et sunnite</u>

Le Hezbollah dont les informations concernant les finances sont rares dispose de diverses sources de financement : aide mensuelle de la République d'Iran, impôts et dons religieux émanant des communautés chiites du Liban mais également de la diaspora, bénéfices réalisés par les sociétés et commerces contrôlés par le Parti, taxes prélevées sur les activités illégales de certains de ses membres.

Pour les sunnites et notamment les « arabes afghans » une partie du financement transite par les Organisations Non Gouvernementales, elles-mêmes alimentées par l'Arabie Séoudite. De généreux mécènes tel Oussama BIN LADEN apportent également leur contribution.

D'autres mouvement, tel le Hamas se financent via des collectes de fonds auprès des populations musulmanes effectuées par des associations de soutien à but officiellement humanitaire.

[redacted]

**„Reuniunea responsabililor luptei antiteroriste
Paris – 21 și 22 octombrie 1996**

REZUMAT

Întîmpinînd delegațiile, domnul Claude Gueant, directorul general al Poliției Naționale, amintește că această reuniune, inițiată de miniștrii în urma întîlnirii lor din 30 iulie același an, la Paris, are ca obiect punerea în practică a punctelor 22–25 ale concluziilor la care s-a ajuns cu această ocazie, pentru ameliorarea mijloacelor de comunicare și de analiză a serviciilor.

Diversele amenințări vor fi examinate într-un scop operațional, vizînd o mai bună înțelegere și evidențiere a următoarelor puncte:

I. Evaluarea amenințării teroriste sub diferitele sale forme și ripostele adaptate fiecăreia, în lumina recentelor evenimente

Terorismul de extremă stînga și de extremă dreaptă

Amenințarea de extremă stînga apare în declin în majoritatea statelor membre, chiar dacă încă mai există focare de supravegheat în Germania și Italia, unde grupuri mici își continuă activitățile împotriva organizației NATO și a organismelor internaționale. Mai neliniștitoare sînt referirile la o susținere a terorismului islamist sunnit.

În Franța se constată o încetare a acțiunilor violente, în vreme ce începe să se manifeste o nouă o nouă generație care investește mai mult în sfera politică, menținînd totuși legăturile cu omologii săi din afară.

Situația este în contrast cu cea care privește extrema dreaptă, ale cărei activități înregistează cote înalte în Statele Unite (mișcările antiguvernamentale).

III. Terorismul de origine islamistă sunnită: rolul rețelelor internaționale

Amenințarea teroristă de origine sunnită

Pentru delegația franceză, deși nici un centru nu a fost detectat pînă în prezent, extremismul sunnit face parte dintr-o adevărată «Internațională» dispunînd de numeroase rețele. El este, înainte de toate, legat de conflictele locale (din Algeria, Egipt) la care se adaugă un factor declanșator, războiul din Afghanistan, care a permis apariția luptătorilor care invocă djihadul, dispunînd de țări de adopție (Afghanistan, Pakistan, Sudan, dar și Malaysia) și de sponsori, adesea ONG-uri. Noi focare de conflict (Bosnia, Cecenia, Kashmir) le-au favorizat acțiunile.

Situația internă: comunitățile musulmane și grupările activiste sînt inegal reprezentate în cadrul statelor membre.

Franța primește aproape 4 000 000 de musulmani. În majoritate sunniți, aceștia alcătuiesc o comunitate lipsită de organizare și puțin practicantă, în cadrul căreia propaganda islamică acționează în principal la periferie, asupra unor tineri fără ocupație, care pot fi ușor recrutați (așa cum au arătat-o atentatele din vara lui 1995, în Franța, dar și atentatele precedente de la Marakesh, în Maroc), dar și în cadrul asociațiilor pretins culturale și în moscheile unde sînt recrutați cei mai fanatici.

Îndoctrinarea teoretică odată încheiată, acești noi militanți sînt trimiși în Afghanistan sau în Pakistan pentru a-și desăvîrși pregătirea. La întoarcere ei devin, la rîndul lor, «recrutori».

Obișnuiți cu tehnicile luptei în clandestinitate (utilizarea de documente false, «pierderea» sistematică a documentelor autentice, conversațiile și adresele codate), dotați cu materiale de comunicare performante, membrii acestor rețele bine structurate își repartizează ierarhic sarcinile.

Se descoperă din ce în ce mai multe conexiuni între delincvenții de drept comun – adesea tineri arabi îndoctrinați în închisoare (de exemplu Kelkal) sau francezi convertiți la islam – și activismul islamist (v. Afacerea Roubaix).

Conexiuni internaționale

În ciuda faptului că războiul din Afghanistan a luat sfîrșit (în război în timpul căruia mai multe mii de voluntari arabi, în majoritate saudiți, algerieni și egipteni, au luptat împotriva sovieticilor), regiunea pakistano-afgană rămîne o zonă de conflicte care continuă să primească și să formeze numeroși «luptători ai lui Allah».

S-a făcut o inventariere a majorității taberelor de antrenament, în care mudjahedinii sînt pregătiți să mînuiască armele și să lupte subversiv. Existența taberelor a fost semnalată și în Tadjikistan, dar și în Somalia, în Yemen, în Sudan, în Iran și în Malaysia.

Fosta Iugoslavie a constituit o vreme un nou pol de atracție pentru afgani, care au părăsit-o apoi masiv, mulți dintre ei pentru Turcia. Cîteva sute s-au stabilit acolo, constituind vîrful de lance al unui prozelitism islamist.

În fine, unii au fost semnalați în Cecenia, unde pătrund prin filiere de transport activate din Turcia.

Activismul mudjahedinilor este cu atît mai neliniștitor, cu cît se află în expansiune și cu cît diferă radical de cel al organizațiilor teroriste din trecut, mai bine cunoscute în ceea ce privește modul de operare și structurile.

Acest fenomen este perceput a fi o «internațională» difuză, fără centru conducător, constituită din rețele personale de solidaritate, în care se întîlnesc toate naționalitățile, dispunînd de finanțarea unor state, dar și de a unor particulari, și de structuri de susținere, prin ONG-uri.

Marea Britanie, în care situația este percepută ca fiind mai puțin critică, adăpostește o comunitate musulmană în special originară din India, dar și o facțiune radicală a Grupării Islamice Armate.

Germania servește drept bază de retragere pentru GIA, ca și pentru un nucleu de activiști (150 de membri, 300 de simpatizanți) ai *Hamasului* și *Djihadului Islamic Palestinian*.

În Italia există o convergență tactică între organizații sunnite, cea mai periculoasă fiind *Jamaa al-Islamya* egipteană, bine implantată la Milano, de unde au fost trimise manifeste revendicînd acțiuni teroriste în Egipt. A fost remarcata mobilitatea militanților săi către alte țări europene (tranzitarea Milanului către Dublin de către indivizi cu acte false) și către America de Nord.

Filiere de finanțare cu caracter șiit și sunnit: *Hezbollahul*, ale cărui surse de finanțare sînt puțin cunoscute, dispune de diverse surse de finanțare: ajutorul lunar venit din partea Republicii Iraniene, impozitele și donațiile religioase provenind de la comunitățile șiite din Liban, dar și din diaspora iraniană, beneficiile realizate de societățile și activitățile comerciale controlate de partid, taxele puse pe acțiunile ilegale ale unora dintre membrii săi.

Pentru sunniți și mai ales pentru arabo-afgani, o parte din bani trec prin organizațiile neguvernamentale, ele însele alimentate de Arabia Saudită.

Mecena generoși, precum Usama bin Laden, contribuie și ei.

Alte mișcări, precum *Hamasul*, se finanțează prin colectări de fonduri de la populațiile musulmane, efectuate de asociații de sprijinire, oficial cu scop umanitar."

Documentul 16

În acest carnet descoperit asupra unui pakistanez omorît, membru al unei organizații care luptă împotriva prezenței indienilor în Kashmir, s-au descoperit numele martirilor *Djihadului*, membri ai comandourilor sinucigașe, cu data morții lor programate între 1998-1999. Ei erau pregătiți într-o tabără specială a lui bin Laden, rezervată așa-numiților kamikaze: tabăra Khalid ben Laden Walid, situată în Khost, în Afghanistan.

ABU AHMAD 1

ABU ABDRAHMAN 2

ABU MAZKOOR 3

ABU ZAKIRAHMAN 4

ABU ULAASH 5

ABU DUJANEH 6

Documentul 17

Jamaa Islamya în Egipt

Operaţiunea din 17 noiembrie 1997 a fost îndeplinită de 15 mudjahedini ai uneia dintre Companiile *Talaat Yassine*: această luare de ostatici din rîndul turiştilor străini urmărea elib erarea emirului suprem al organizaţiei *Jamaa Islamya*, doctorul Omar Abdul Rahman, precum şi a membrilor Comandamentu lui istoric al mişcării *Jamaa*, ca şi punerea în libertate a altor per soane deţinute de egipteni şi de americani.

Jamaa Islamya acuză puterea egipteană că ar fi provocat moartea unui mare număr de ostatici şi de „indigeni" prin reacţia sa armată.

لاإله إلا الله الجماعة الإسلامية

محمد رسول الله بمصر

هذا بيان للناس وأول السيل قطرة

فى عملية جريئة نفذتها صباح الإثنين ١٧-١١-١٩٩٧ إحدى سرايا كتائب الشهيد طلعت ياسين حاولت فيها إحتجاز أكبر عدد ممكن من السائحين الأجانب بأحد المعابد السياحية بالأقصر بغرض الإفراج عن أمير عام الجماعة الإسلامية الدكتور عمر عبد الرحمن والقيادات التاريخية للجماعة وأبنائها وغيرهم من السجناء المعتقلين فى السجون الأمريكية والمصريه ولكن تعامل القوات الحكومية برعونة واستخفاف بأرواح السائحين والمواطنين أدى إلى سقوط هذا العدد الكبير من القتلى ..

والجماعة الإسلامية فى هذه المناسبة إذا تحتسب شهدائها عند الله تعالى فإنها توضح مايلى :-

(١) أن خمسة عشر (١٥) من مجاهدينا عملوا إلى إحتجاز عدد من السائحين وأن تسعة منهم تمكنوا من العودة إلى قواعدهم سالمين وقد أفاد أحدهم أن إثنين من بين مجاهدينا وقعا فى الأسر وقد ادعى النظام إستشهادهم مع أربعة آخرين من إخوانهم .

(٢) أن الجماعة الإسلامية تحمل النظام المصرى المسئولية الكاملة لتزايد عدد القتلى والجرحى من السائحين الأجانب وذلك لإستعمال قواتهم للذخيرة الحية فى محاولة [illegible] لمنع عملية الإحتجاز

[illegible] قد أكدت فى بيانها الصادر فى ٣٠-٦-١٩٩٧ م والذى نشرت [illegible] الحياة اللندنية فقرات منه فى [illegible]-٧-١٩٩٧ [illegible] دعت فيه العالم للتدخل لدى [illegible] النظام المصرى لإيقاف عملياته الهمجية ضد أبناء شعبنا وطالبت الصحافة من أبناء [illegible] وقد حذرت فى حينه من مواجهة [illegible] العقوبات [illegible] [illegible] لمطالب المشروعة .

Documentul 18

Comunicat din data de 17.11.1997 al *Mişcării Djihad*, Unităţile islamice Fatah

Deoarece guvernul egiptean a refuzat reconcilierea şi încetarea violenţelor, luarea de ostatici la Luxor, care nu va fi ultima de acest fel, este răspunsul la executarea islamiştilor, atîta timp cît Egiptul va continua tortura şi executarea militanţilor. Străinii nu sînt vizaţi, dar ei sprijină regimul venind să facă turism: banii lor servesc pentru cumpărarea de mijloace de tortură din Occident.

Mişcarea cere eliberarea a mai bine de 30 000 de prizonieri islamişti şi acuză guvernul că este ilegal deoarece a falsificat alegerile.

بسم الله الرحمن الرحيم

بيان إلى حكومات وشعوب العالم

• إن ما حدث في مدينة الأقصر اليوم ضد الأجانب الذين جاءوا لزيارة مصر على الرغم من تحذيرنا لهم الدائم والمتكرر ليعبر بشكل لا لبس فيه عن فشل السياسات التي يتبناها النظام المصري المجرم الذي قام بإعدام خيرة شباب مصر بعد محاكمات هزلية يسميها بالمحاكم العسكرية والذي تبنى جلاديه في وزارة الداخلية سياسة التصفية الجسدية والاعتقالات الجماعية والتعذيب البشع الذي لم تعرف مصر مثيلاً له [illegible] بطولها الطويل

• **والحركة الإسلامية الجهادية في مصر تود توضيح الآتي :**

1 - إن النظام المصري رفض في السابق عرضاً من قيادات تاريخية للحركة الإسلامية لوقف مسلسل العنف في مصر وكذلك رفض تبني أساليب المصالحة وحقن الدماء .

2 - إن عملية اليوم في الأقصر لن تكون الأخيرة فالمجاهدون سيواصلون عملهم ما دام النظام المصري مستمراً في التعذيب والقتل لأبناء الحركة الإسلامية .

3 - إن الأجانب ليسوا مستهدفين لذاتهم بالنسبة لنا وإنما نحن حذرناهم من تقديم الدعم المالي للنظام عبر مدخلات السياحة لأن هذه الأموال لا تستخدم لصالح الشعب المصري وإنما تستخدم في شراء أدوات التعذيب من الغرب وتوظيف مزيد من الزبانية في وزارة الداخلية .

4 - على الدول الغربية أن ترفع دعمها اللا محدود للنظام المصري وتطالبه باحترام حقوق الإنسان ووقف المهازل (المحاكم) العسكرية والإفراج عن أكثر من (30) ثلاثين ألف معتقل إسلامي يتعرضون هم وأسرهم بشكل دائم لأشد أنواع القهر والظلم الذي يتعرض له بني البشر

5 - إن دخول مصر ينبغي أن يكون باتفاق أمان من الشعب المصري لا بمواثيق كاذبة عقدت مع حكومة غير شرعية جاءت بتزوير الانتخابات ولا تمثل الشعب المصري المسلم تمثيلاً حقيقياً .

حركة الجهاد
طلائع الفتح الإسلامي
الاثنين :17 رجب 1418 هـ
الموافق :17 نوفمبر 1997 م

Documentul 19

Comunicatul lui Abi Hamza Hattab, emirul Grupării salafite pentru predicare şi luptă, care condamnă diferitele forme de umilinţe şi torturi pe care le „îndură fraţii noştri musulmani, în special în Franţa, dar şi în alte ţări păgîne".

„Îi informăm pe toţi fraţii noştri prizonieri că noi îi susţinem prin toate mijloacele şi că luptăm pentru victoria lor."

„Considerăm că autorităţile franceze poartă responsabilitatea pentru tot ceea ce se va întîmpla în urma proceselor întreprinse împotriva acestor fraţi prizonieri."

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله وصلى الله على نبينا محمد وعلى آله وصحبه وسلم

الجماعة السلفية للدعوة والقتال

موقف وبيان

يقول الله في كتابه: ﴿إنما المؤمنون إخوة...﴾

وقال عليه الصلاة والسلام في الحديث الصحيح: "مثل المؤمنين في توادهم وتراحمهم وتعاطفهم مثل الجسد إذا اشتكى منه عضو تداعى له سائر الجسد بالسهر والحمى".

إن [illegible] بسبب الأوضاع التي يعانيها ويعيشها إخواننا المسلمون في فرنسا خاصة وفي غيرها من بلاد [illegible] بالمعاملة [illegible] الإخوة المساجين الذين يتعرضون لشتى أنواع الإهانة والتعذيب وهذا إن دل على شيء إنما يدل على عداء هؤلاء للإسلام وأهله.

[illegible] الإسلام [illegible] كل الإخوة المساجين [illegible] الإسلام والمسلمين [illegible] السلطات الفرنسية مسؤولية ما يترتب من جراء هذه المحاكمات في حق هؤلاء الإخوة المساجين.

قال تعالى: ﴿وإن استنصروكم في الدين فعليكم النصر...﴾

أمير الجماعة السلفية للدعوة والقتال

أبو حمزة حسان حطاب

Documentul 20

„În numele Dumnezeului preamilostiv"

Decizia Biroului de Consiliere și Reformă din Londra

„Reuniți pe data de 11 iulie 1994, printr-o rezoluție a mișcării *Majlis de Choura*, am decis să deschidem o reprezentanța a Biroului de Consiliere și Reformă la Londra, pentru a da amploare activităților noastre și pentru a facilita contactele în vederea primirii corespondenței și cererilor. Dl. Khalid bin Abdhuram El Fawaz a fost numit director.

Să ne ajute Dumnezeu să reușim."

11.7.1994 (3.2.1415 al Hegirei)

Semnat: reprezentantul Biroului de Consiliere și Reforma, Usama bin Mohamed bin Laden

(Documentul este semnat jos, în stînga, chiar de Usama bin Laden, ceea ce e un lucru foarte rar.)

بسم الله الرحمن الرحيم

هيئة النصيحة والإصلاح
مكتب - لندن

قـــــرار

قـــــرار

بناءً على توصية مجلس الشورى لهيئة النصيحة والإصلاح في جلسته المنعقدة في يوم الاثنين ٢ / ٢ / ١٤١٥ هـ الموافق ١١ / ٧ / ١٩٩٤م، فقد تقرر افتتاح مكتب الهيئة في لندن رغبةً في توسعة نشاطاتها، وتيسيراً للاتصال بها لاستقبال المراسلات والتظلمات.

وقد عُيّن السيد/ خالد بن عبدالرحمن الفواز مديراً لهذا المكتب.

والله الموفق..

التاريخ: ٢ / ٢ / ١٤١٥هـ
الموافق: ١١ / ٧ / ١٩٩٤م

عنهم/ اسامة بن محمد بن لادن

Tel:0044716242462 Fax: 0044713289651/ Address: BM BOX 7666, London, WC1N 3XX, U.K.

Documentul 21

Această comisie internaţională pentru drepturile omului (Centrul de observare islamică de la Londra) condamnă spînzurarea a patru egipteni (numele lor sînt indicate), printre care Fawaz. După o şedinţă de judecată din data de 19 ianuarie 1997, în acest proces sînt acuzaţi 19 militanţi, dintre care 13 sînt condamnaţi la munca silnică. Această comisie nu este de acord cu judecarea civililor în tribunale militare, în faţa cărora apelul şi casarea sînt imposibile şi unde nu există dreptul de graţiere.

Acest comunicat datat 22 octombrie 1997 şi semnat de Centrul de observare islamică, afirmă că mărturisirile au fost făcute sub tortură.

International Commission On Human Rights

لجنة حقوق الإنسان الدولية

مصر : استمرار مسلسل الإعدامات التعسفية في ظل المحاكم العسكرية

تدين لجنة حقوق الإنسان الدولية المنبثقة عن المرصد الإعلامي الإسلامي قيام النظام المصري بإعدام أربعة من المدنيين الأبرياء بناءً على حكم صادر من محكمة عسكرية جائرة غير عادلة ثبت أنها تجاهلت أن الاعترافات المنسوبة إليهم جاءت وليدة الإكراه والتعذيب فضلاً عن أن هذه المحاكم تتسم بالظلم الفادح، وقد انتهكت عدداً من أهم الحقوق الأساسية التي يوجبها القانون الدولي، ومنها حق المتهم في المحاكمة أمام قضاة مستقلين ومختصين، وحقه في أن يتاح له وقت كافٍ لإعداد الدفاع، وحقه في الاستئناف أمام محكمة أعلى، وهؤلاء الأبرياء الذين تم إعدامهم هم:

١- ياسر فتحي محمد عبد المنعم فواز (طبيب) ٣- علي محمد أحمد فرحات (طالب)

٢- عرفان محمد حسيب القولي (طالب) ٤- ياسر عباس سليمان (دبلوم فني صناعي)

وكانت المحكمة العسكرية أصدرت حكمها الجائر بتاريخ ١٩٩٧/١/١٩م في القضية التي ضمت ١٩ مواطناً على النحو التالي: الإعدام لـ٤، وبالأشغال الشاقة المؤبدة لمتهمين، وبالأشغال الشاقة ١٥سنة على ٣متهمين، والأشغال الشاقة ١٠سنوات على ٣متهمين، والأشغال الشاقة ٥سنوات على ٥متهمين، والسجن ١٠سنوات على متهم واحد، وبراءة متهمين.

ولقد أصبح من الواضح الجلي بعد تنفيذ أحكام الاعدام الصادرة من محاكم عسكرية ضد مدنيين، وإفراط هذه المحاكم في إصدار أحكام الإعدام أن النظام المصري فشل فشلاً ذريعاً في إخضاع شعب مصر الأبي المسلم الذي يدافع عن عقيدته ودينه إلا باستخدام الوسائل غير المشروعة والمحرمة دولياً، فهو ما زال مستمراً في انتهاك حقوق الإنسان وإحالة المدنيين إلى محاكم عسكرية وممارسة أبشع أنواع التعذيب والقتل داخل السجون وخارجها -خارج نطاق القضاء- ضد أبناء الشعب الصابر.

ومن الجدير بالذكر أنه لا يحق للمتهمين استئناف الأحكام أو العقوبات التي تقضي بها المحاكم العسكرية أو الطعن فيها أمام محكمة أعلى، إلا لا تخضع جميع أحكام الإعدام التي تصدرها المحاكم العسكرية إلا لتصديق رئيس النظام، بعد مراجعتها من جانب «مكتب الاستئناف العسكري»، وهو هيئة غير قضائية يرأسها رئيس النظام نفسه - مما يدعو للدهشة ألا يعترض المكتب على أي حكم بالإدانة أو على عقوبة صدرت في أي قضية بل تم إقرار جميع أحكام الإعدام - ولا يجوز اللجوء إلى الاستئناف القضائي أو المراجعة بالنقض، وتعد هذه الإجراءات قاصرة عن الوفاء بالمعايير الدولية للمحاكمة العادلة، بما في ذلك المادة ١٤ (٥) من « **العهد الدولي الخاص بالحقوق المدنية والسياسية** »، والتي تنص على أنه « **لكل شخص أدين بجريمة حق اللجوء، وفقاً للقانون، إلى محكمة أعلى كيما تعيد النظر في قرار إدانته وفي العقاب الذي حكم به عليه** ». ومن العجيب أن رئيس النظام يضطلع بدور مشبوه (الخصم والحكم) باعتباره ينتمي إلى السلطة التنفيذية وإلى النظام القضائي معاً، ولم يستخدم حق العفو أو استبدال العقوبة لصالح أبناء مصر في الوقت الذي يكشف فيه من إطلاقه أكثر من ثلاثين جاسوساً من الصهاينة.

وفي الأخير: فإن لجنة حقوق الإنسان الدولية المنبثقة عن المرصد الإعلامي الإسلامي إذ تستنكر وتدين استمرار الإعدامات وإحالة المدنيين إلى محاكم عسكرية تعرب عن قلقها من هذا التصرف الذي ينذر بمزيد من التصعيد والمواجهة بين أبناء الحركة الإسلامية والنظام المصري، وتطالب اللجنة المجتمع الدولي باستخدام البيان ضغط ضد النظام المصري تلزمه باحترام القوانين والمواثيق الدولية التي صادق عليها والتي منها « **العهد الدولي الخاص بالحقوق المدنية والسياسية** »، « **واتفاقية مناهضة التعذيب** »، كما تطالب اللجنة المجتمع الدولي والمنظمات الحكومية وغير الحكومية التدخل السريع لإلغاء المحاكم العسكرية ووقف هذه الأحكام الجائرة بحق المدنيين.

وحسبنا الله ونعم الوكيل.

المرصد الإعلامي الإسلامي

الخميس: ٢٢ جمادى الآخرة ١٤١٨هـ

الموافق: ٢٣ أكتوبر ١٩٩٧م

Islamic Observation Center, PO Box 13875, London W9 1FG, UK.
E-MAIL : observer @ islamic.nethonect.co.uk Tel /Fax : 44 171 624 4[illegible]

Documentul 22

Acest comunicat purtînd numărul 1, din 18 august 1998, este o scrisoare deschisă a Armatei Islamice de Eliberare a poporului din Kenya. În ea se afirmă că atentatul întreprins de Compania martirului Khaled al-Saad viza numai Statele Unite. Într-adevăr, „americanii ne umilesc poporul, ocupă Peninsulele (Arabiei), ne sug averile şi ne obligă să le suportăm blocadele. Mai mult, ei ii susţin pe duşmanii noştri dintotdeauna, evreii israelieni care ocupă Moscheea Al-Aqsa."

Scrisoarea explică şi că acest atentat este justificat deoarece guvernul kenyan i-a autorizat pe americani să se folosească de ţara lor pentru a lupta împotriva ţărilor musulmane vecine, în special împotriva Somaliei. În plus, Kenya a colaborat cu Israelul, pentru că acolo se află centrul evreiesc, cel mai antimusulman din Africa Orientală.

Din Kenya, se mai poate citi, americanii au susţinut secesiunea sudului sudanez în jurul lui John Garang.

بسم الله الرحمن الرحيم

الجيش الإسلامي لتحرير المقدسات

البيان رقم
(١)

رسالة مفتوحة إلى الشعب الكيني

إلى الشعب الكيني ... وإلى أرتيب عرب مبي   السلام على من اتبع الهدى .. أما بعد .

[illegible]

أيها الشعب الكيني المسالم ،

[illegible]

أيها الشعب الكيني المسالم ،

[illegible]

التاريخ : ١٨/٤/١٤١٩هـ
الموافق : ١١/٨/١٩٩٨م

مكتب الإعلام

Documentul 23

Comunicatul nr. 4 din 12.8.1998 al
Armatei Islamice de Eliberare

„Avînd în vedere ocupaţia americană şi evreiască a împrejurimilor Moscheii Al-Aqsa, avînd în vedere ceea ce fac evreii în Palestina (distrug casele), avînd în vedere că mai mult de un milion de irakieni au murit, avînd în vedere închiderea ulemalelor în America şi în ţările dominate de Statele Unite şi avînd în vedere furtul averilor musulmanilor prin exploatarea petrolului, toate acestea ne obligă să declanşam djihadul în lumea întreagă şi în orice moment.

A lupta împotriva Statelor Unite şi a aliaţilor lor, evreii din Israel, înseamnă a lupta pe viaţă şi pe moarte. Înainte de Nairobi, îi avertizasem pe musulmani să nu frecventeze nimic din ceea ce este american şi repetăm această punere în gardă."

بسم الله الرحمن الرحيم

الجيش الإسلامي لتحرير المقدسات

البلاغ رقم (٤)

بلاغ للناس

أيها الناس:

إن الجيش الإسلامي لتحرير المقدسات:

- نظراً إلى احتلال الصليبيين الأمريكيين واليهود الإسرائيليين لأرض الله المقدسة [illegible] بلاد الحرمين وحول المسجد الأقصى.
- ونظراً إلى واقع الاحتلال والمهانة المفروضة على أمتنا المسلمة منذ أكثر من [illegible].
- ونظراً إلى ما يمارسه اليهود في فلسطين من تقتيل لأبنائنا ونسائنا، ومن تشريد [illegible] لساكن الآمنين من إخواننا.
- ونظراً إلى ما تفرضه أمريكا على شعوبنا المسلمة من ألوان الحصار وفنون التجويع [illegible] ضحيتها أكثر من مليون (1.000.000) من أطفالنا ونسائنا في العراق [illegible].
- ونظراً للحملة الأمريكية الشرسة لاستئصال جذور الإسلام في أرضنا والقضاء على [illegible] وجودنا.. مستخدمة في ذلك أنظمة الحكم العميلة التي ملأت السجون بآلاف الآلاف من [illegible] وأشرعت سكاكينها في رقابنا.
- ونظراً إلى سجن علمائنا وقادتنا في أمريكا وفي كل بلد تكون لها فيه هيمنة [illegible].
- ونظراً لنهب أمريكا وحلفائها لثروات المسلمين وخصوصاً الثروات النفطية [illegible].

نظراً إلى ذلك كله فإن الجيش الإسلامي لتحرير المقدسات مصطر إلى مواصلة الجهاد [illegible] في كل مكان وفي أي وقت. فمعركتنا مع هؤلاء المجرمين المستكبرين الأمريكيين [illegible] الإسرائيليين هي بالنسبة لنا معركة حياة أو موت. وسيلقنا المعتمدة حتى الآن [illegible] شحن مزيد من جثث الأمريكيين إلى حكومتهم الظالمة حتى تكسر شوكة أمريكا [illegible] كرامتها في أوحال الهزيمة بإذن الله.

ولقد كنا أنذرنا كل المسالمين في بياننا الأول قبل عملية الكمية [illegible] ما هو أمريكي. ونحن نجدد ذلك التحذير اليوم. فرجاؤنا لكل الناس أن يبتعدوا [illegible] بأمريكا من أي وجه كان، حتى لا يتكرر ما جرى في نيروبي وحتى لا [illegible] يلصقون.

والله من وراء القصد وهو الهادي إلى سواء السبيل

التاريخ: ١٤١٩/٤/١٩هـ

الموافق: ١٩٩٨/٨/١٦م

Documentul 24

Declarația Frontului Islamic Mondial pentru înfruntarea evreilor și a cruciaților (creștinilor)

„Vineri, am aflat că două enorme explozii în capitalele Kenyei și Tanzaniei au avut ca ținte ambasadele americane, (reușite) grație clarității planurilor și determinării militanților [...]. Operațiunile de la Riyadh și Khobar (în Arabia Saudită) au ucis 30 de ocupanți americani. Tinerii musulmani și, în special, saudiți trebuie să răzbune profanarea Pămîntului Sfînt și a Moscheii Al-Aqsa.

Americanii ne toacă averile și ne umilesc popoarele. [...] Americanii au crezut în minciunile evreilor pînă într-atît, încît acestea au dus la declanșarea războiului dintre mudjahedini și ocupanții americani. [...] Sîngele musulman a fost vărsat în Bosnia sub ochii americanilor (au existat gropi pline de cadavre, violuri, torturi, opera necredincioșilor). Armata de Eliberare a pus capăt acestei situații omorînd 13 000 de civili. America a uitat Nagasaki și Hiroshima și îi acuză pe nedrept pe tinerii musulmani de terorism. [...] Americanii i-au îndemnat pe evrei să ocupe Ierusalimul, apoi au ocupat Arabia Saudită. Ei i-au susținut pe conducătorii corupți din regiune. Zilele ce vor veni vor dovedi că America o să aibă soarta URSS: va primi lovituri din toate părțile.“

12 august 1998

الجبهة الإسلامية العالمية
لجهاد اليهود والصليبيين

بيان رقم
(٤)

ولن تتصر بعد ظلمه فأولئك ما عليهم من سبيل ..

الحمد لله الذي بنعمته وجلاله تتم الصالحات وتستمر والصلاة والسلام على رسول الله [illegible] الناس ليوم [illegible] أما بعد :

فقد طالعتنا الإذاعات في مساء الجمعة الماضية بأنباء انفجارين كبيرين هزا عاصمتي [illegible] السفارتين الأمريكيتين في البلدين الإفريقيين المذكورين. ولقد ذكرتنا قوة هذه الأحداث الهائلة [illegible] وتصميم منفذيها العجيب بالأحداث التي وقعت في جزيرة العرب ضد القوات الأمريكية المتمركزة في الرياض والخبر تلك الأحداث التي ذهب ضحيتها ما يناهز ثلاثين جندياً من جنود الاحتلال الأمريكي.

وحين أعلن من قيام جيش تحرير المقدسات الإسلامية من خلال هذه العمليات [illegible] الشعب الأمريكي- أننا لم نكلف نفسه حين حذرناه من مغبة الاحتلال الذي تمارسه [illegible] أمريكا في بلاد المسلمين، والإذلال والتدنيس الذي ترومه في مقدساتهم. فقد كنا على يقين أن [illegible] في بلاد الحرمين لا بد أن يشار لبيت الله الحرام وللمسجد الأقصى من أمريكا التي [illegible] وأنالت شعوبنا بظاهرها عموماً. وحين صدّق الشعب الأمريكي شهادته الكاذبة [illegible] إلى الهلاك والدمار التي [illegible] ولقد تلقى الشعب الأمريكي بحديث شرائع اليهود عن المصالح والمطامع [illegible] في أتون حرب مقوضة ناشبة بين الإسلام المجاهد وبين أمريكا المحتلة الغاصبة.

[illegible] من القول أن شعب أمريكا وحلفائها هذه العمليات لن يعني شيئاً كما لم يعن [illegible] من قبل هذا أي شيء. ولا معنى لهذا الشعب أنه يأتي في الوقت الذي تُراق فيه دماء المسلمين [illegible] بيد سلاح الصرب، كما أريقت من قبل ذلك في البوسنة تحت إشراف أمريكا وحلفائها [illegible] تضم الآلاف من القتلى والأسرى [illegible] التعذيب والذبح والاغتصاب [illegible] جيش تحرير المقدسات الإسلامية على قتل (13000) مدني صومالي على الأقل في [illegible] التي قادت أمريكا ضد هذا البلد المسلم في عام ١٤١٢هـ [illegible] اليوم الشرف [illegible] العالمين- ما فعله بسكان [illegible] الأمريكيون قيمة غير ثرواتهم الهابطة وأطماعهم الحاقدة.

فالإدارة الأمريكية تعمد إلى اتهام الشباب المسلم المجاهد بالإرهاب كي [illegible] الأحداث الخطيرة والقيام بإثارة زوبعة إعلامية وسياسية خادعة [illegible] تحريض أبناء شعبها القتل والسحق. فالسبب الوحيد الذي يدفع شباب الإسلام [illegible] يسمون لضرب الأهداف الأمريكية ليس إلا الظلم الذي مارسته الحكومة الأمريكية على شعوب العالم [illegible] على احتلال بيت المقدس، ثم قامت بعد ذلك باحتلال جزيرة العرب بما فيها [illegible] المسلمة، ومكنت لحكام الجور والفساد من مصالحها في المنطقة، فكيف تنتظر من شباب الإسلام غير [illegible]

والأيام القادمة كفيلة بإذن الله بأن تُري أمريكا مصيراً [illegible] الضربات من كل مكان وستظهر جماعات إسلامية إثر جماعات كلها تحارب المصالح الأمريكية [illegible] السرقة والنهب، وستنطلق جيوش إسلامية إثر جيوش لقتال القوات الأمريكية المجرمة الغاصبة [illegible] ولا يزال الذين كفروا تصيبهم بما صنعوا قارعة أو تحل قريباً من دارهم حتى يأتي وعد الله [illegible]

وآخر دعوانا أن الحمد لله رب العالمين

التاريخ : ١٤١٩/٤/١٩هـ
الموافق : ١٩٩٨/٨/١٢م

Documentul 25

Lecțiile de nimicire a distrugătorului american *Cole*

Iată mai jos un extras din textul liderului fundamentalist egiptean Rifai Taha (instigatorul atentatului de la Luxor, din Egipt), care a fost redactat în 12 noiembrie 2000, la circa o luna după atentat.

În ciuda masacrării femeilor și copiilor în Palestina de către evrei, Aden întîmpină distrugătorul *Cole* pe 12 octombrie. *Cole* este foarte bine protejat. Operațiunea a costat între 5 000 și 10 000 de dolari. Însă jurnaliștii plătiți de occidentali afirmă că: „Forța noastră nu poate fi comparată cu cea a sioniștilor. De altfel, americanii au folosit Irakul ca exemplu pentru a-i teroriza pe opozanți. Americanii au distrus o uzină de medicamente din Sudan, poate singura din țară. Am atacat taberele de antrenament din Afghanistan, unde nu se aflau decît lansatoare de rachete sau mitraliere. Americanii vor să fie judecați de tribunalele lor oameni pe care-i decretează a fi teroriști [...]. Pot să ne copleșească cu alcool, cu cosmetice [...], cu ceea ce se numește modă, dar nimic nu ne va opri. Cei care au cunoscut plăcerile nu vor avea forța sufletească să îndure un război lung pe plan mondial [...]. Necredincioșii nu vor putea suporta o viață în teroare, cu sabia lui Damocles deasupra capetelor!"

Propaganda occidentală a condamnat atacarea țintelor civile, dar totuși puțin îi pasă Occidentului că sînt uciși musulmani în Palestina sau în Cecenia.

بسم الله الرحمن الرحيم

ضـــرب المدمرة كـــول

الدروس والعبر

شهر كامل مضى منذ أن اتجه قارب صغير صناعة محلية نحو مدمرة أمريكية ليصارعها فيصرعها ..

ففي الثاني عشر من شهر أكتوبر الماضي وبينما كانت شواطئ عدن تفتح ذراعيها لاستقبال المدمرة الأمريكية " كول " غير عابئة بما يقدم عليه اليهود وبدعم من الولايات المتحدة الأمريكية من ذبح لأطفالنا ونسائنا أمام كاميرات التلفزيون في فلسطين ، بينما كانت ترسو هذه المدمرة الأمريكية في الميناء البحري لتزود بالوقود وبعض الخدمات ، انطلق نحوها قارب بسيط من صنع محلي ربما زود بموتور سيارة أو جرار زراعي أو حتى دراجة بخارية ..

والقارب لم يكن متجها نحو المدمرة ليؤدي التحية العسكرية أو يبتهج لاستقبال المدمرة الأمريكية أو ليتسول أصحابه بعض النقود من راكبي المدمرة حيث الفقر الشديد في اليمن وفي مدينة عدن

إن ضرب المدمرة كول بوصفه هدفا عسكريا حسمنا أصناف بعدا آخر ، فضرب الأهداف التي اصطلح على أنها مدنية استطاعت الآلة الإعلامية الضخمة للغرب أن تجعله عملا مدانا عند البعض في حين أن استهداف المدمرة هو عمل أكثر إيلاما بالنسبة للولايات المتحدة وهو في نفس الوقت لا يستطيع أحد حتى من القوى الكافرة نفسها إدانته واستعمال ذريعة مهاجمة المدنيين ، وهم يعنون بالطبع المدنيين من غير المسلمين أما المسلمون فلا بأس أن يقتل أطفالهم ونساؤهم وشيوخهم في فلسطين والشيشان وغيرهما !!! ..

كما أن أصحاب مقولات الإعتدال والعقلانية وضرورة صون حياة المدنيين من غير المسلمين لن يستطيعوا أن يدينوا هذا الحدث بشيء حيث أن الهدف هدف عسكري وأنه لدولة كافرة محاربة ومعادية تدعم الكيان الصهيوني في احتلال أرضنا وتشريد شعبنا ..

„America îi sprijină pe sioniști, ne ocupă teritoriile, îi determină pe frații noștri să emigreze. [...] Noi, mișcările islamiste, plătim un greu tribut ca să rezistăm cenzurii [...]. Evreii dirijează deciziile americanilor. Musulmanii trebuie să înțeleagă că americanii își pot schimba politica dacă primesc lovituri directe.

În fața forței nucleare americane, noi avem credința. America nu poate trăi în pace și fără să fie atacată de popoarele musulmane, căci o națiune nu poate fi învinsă atît timp cît tinerii săi sînt gata să moară, în vreme ce tinerii dușmani trăiesc în rușine și păcat, chiar dacă posedă arme de distrugere în masă."

ولقد كان توقيت توجيه الضربة المدمرة كول في ظل العدوان الهمجي والبربري الذي يقوم به اليهود في مواجهة شعبنا في فلسطين توقيتا موفقا ، ولقد دفع الكثير من أبناء الحركات الإسلامية لأن تحذو حذوه في صمت ، مما يدعو لتوقع المزيد من العمليات على هذا النحو ، وفي عمل تصعيدي مدروس في مواجهة الولايات المتحدة الأمريكية في ظل تنامي الشعور عند الكثيرين من أن الشعب الأمريكي لن يكف عن دعم الكيان الصهيوني بل ودفع قيادته السياسية في قراراتها ضد المسلمين على غرار ما تم في الكونجرس الأمريكي لمواجهة شعبنا في فلسطين لن يكف عن هذه الأفعال إلا إذا شعر هذا الشعب عمليا بخطر هذه السياسة عليه وتعريض أمنه للخطر سواء كان مدنيا أو عسكريا ، وإذا كانت الجالية اليهودية يعتبرها متخذ القرار الأمريكي مصدر ضغط ينصاع له في ظاهر الأمر ، فإن الشعوب المسلمة عليها أن توقن أن الشعب الأمريكي يمكن أن يغير سياسته إذا ما أضير ضررا مباشرا من جراء هذه السياسة ، وإذا ظلت الولايات الأمريكية حريصة على أن تجعلنا نعيش تحت مظلة رعبها كدولة عظمى نووية فعلينا أن نشعرها أننا نمتلك من القدرة الذاتية والإيمانية المتمثلة في الرغبة في نيل الشهادة وبلوغ الدرجات العلى ما يجعلها تضع أسلحتها هذه في المتاحف ليتندر عليها الناس ..

علينا أن نشعرها أن أرواحنا قد ضاقت بسجنها داخل أسوار أجسادنا وإنها ترغب في حرية تحلق من خلالها بحواصل طير خضر ، وأنها تملك من الإرادة والعزيمة ما يجعلها تدفع بهذه الأجساد لتحطم بها الدروع والمدرعات ..

لقد جاء ضرب المدمرة كول ليؤكد للولايات المتحدة الأمريكية أن قوة عتادها وبطشها لن يجعلها في مأمن من أيدي الشعوب الإسلامية ، وأن دعم الحكام لها لن يحميها من رعايا هؤلاء الحكام وأن السبيل الوحيد ليشعروا بالأمن هو أن يتعاملوا مع هذه الشعوب بما لها من تاريخ حضاري وجهادي لن يستطيعوا طمسه مهما امتلكوا من آلة عسكرية أو وظفوا حكاما لهم يحرصون على معاونتهم في ضرب شعوبهم ..

إن أمتنا الإسلامية ذاخرة برجالاتها وقادرة في أحلك الظروف على تقديم التضحيات ، ولن

Documentul 26

Acest document a fost publicat în iunie 1998, pe prima pagină a publicației *Les Partisans de la Shariah*, cu titlul „Prima sabie nucleară islamică" (v. traducerea acestui document la pp. 278-279, *n.tr.*).

LES PARTISANS DE SHARIAH

NEWS...NEWS...NEWS...NEWS...

Juin 1998 - Safar 1419 Fichier 1 Edite 3

LE ROI FAHAD CACHE DEUX INFIRMIERES DE ALLAH'S PUNITION

KOSOVO

L'AFGHANISTAN

LA PRESENCE [illegible] NUCLEAIRE ISLAMIQUE

LES ARRESTATIONS DE MUSULMANS DANS EUROPE ET ANGLETERRE

LES MOTS DE VERITE DANS MASJID-E-NABAWEE

L'ATTAQUE SEVERE A DETRUIRE ERUDITS ET DAA'EES DE JIHAAD.

L'ERUPTION DE GUERRE DANS YEMEN CONTRE L'ARMEE ISLAMIQUE DE ABYAN

LES EGYPTIENS EXECUTENT DEUX MUJAHIDEEN DANS LE PUBLIC

L'ISRAEL/ISLAM OPPOSE

L'Islam: questionne et répond

LE ROI FAHAD CACHE DEUX INFIRMIERES DE ALLAH'S PUNITION

Dans Mai tard les deux infirmières Britanniques' accusé de meurtre leur collègue Australien etaient acquittees. La révision entrait l'imprimé d'un pardon par le " - Gardien des Deux Mosquées Sacrees " -, Roi Fahad. Cette intervention royale est, et probablement sera un phenomène unique. Il est invraisemblable qui avait l'accusé été soeurs Musulmanes un tel répit n'aurait pas éta accordé. Dans le contraste ils auraient éte traites avec dans une humiliant et embarrassant la façon, leur honneur cabossait et exécutait ultimement à titre d'exemple du - " Islamique Sharia " - prédominant dans Saudia Arable. Le système de justice dans Saoudienne Arabie est evidemment imparfait, comme telle couverture et faveurs n'étaient pas aimées par les Musulmans arrêtees et exécutees dans une cour tres discrete et rapide case dans 1996 suivant le bombardement d'un USA base militaire à Riyad. Bien que pas De musulmans n'étaient supprimes dans cette attaque sur la base vies Musulmanes etaient prises dans l'égalisation et beaucoup souffraient plus de torture et humiliation. Cet exemple surintensifie le manque de suivre le Qu'ran et Sunna comme la SCIE De prophète rapportait que " - Pas de vies Musulmanes Ne devraient être prises comme un recompense pour les vies de Kaffirs " -. Un exemple de davantage de la justice du Saudian pouvoirs est où 40 frères

„Ştiri... Ştiri... Ştiri... Ştiri...
Iunie 1998 – Safar 1419 Fişierul 1

Regele Fahd ascunde două infirmiere de pedeapsa lui Allah
Kosovo
Afghanistan
Prima sabie nucleară islamică
Arestările musulmanilor în Europa şi Anglia
Cuvintele de ordine în Masjid-e-Nabawee
Atacul sever care să-i distrugă pe erudiţi şi Daa'ees de Djihad
Izbucnirea războiului în Yemen împotriva armatei islamice a lui Abyan
Egiptenii execută doi mudjahedini în public
Israelul se opune islamului
Islamul întreabă şi răspunde

REGELE FAHD ASCUNDE DOUĂ INFIRMIERE DE PEDEAPSA LUI ALLAH

La sfîrşitul lunii mai, două infirmiere britanice acuzate de uciderea colegului lor australian au fost achitate. Revizuirea procesului purta semnătura «păzitorului celor două moschei sacre» – regele Fahd. Această intervenţie regală este, şi probabil va fi, un fenomen unic. Dacă acuzatele ar fi fost surori musulmane, o astfel de relaxare nu ar fi fost permisă. Dimpotrivă, ele ar fi fost tratate într-un mod umilitor şi jenant, onoarea lor ar fi suferit urmări şi ar fi fost executate ca un exemplu al legii islamice *charia* – predominantă în Arabia Saudită. Sistemul de justiţie în Arabia Saudită este evident imperfect; astfel de acoperiri şi

favoruri nu ar fi fost acceptate de musulmanii arestaţi şi executaţi foarte discret într-o curte în 1996, în urma bombardării unei baze militare SUA la Riyadh. Deşi nu au fost ucişi musulmani, în acest atac asupra bazei, ei au fost prinşi şi mulţi au suferit torturi şi umiliri. Acest lucru intensifică lipsa de respect faţă de Coran şi sunna, cum înţelepciunea profetului spunea: „Vieţile musulmanilor nu ar trebui să compenseze vieţile Kaffirilor".

Documentul 27

Comunicatul organizației *Jamaa Islamya* din Egipt, din data din 22.10.1997

„În această dimineață, patru dintre noi au fost spînzurați.

Aceste execuții nu vor zdrobi hotărîrea noastră. Ne vom urma djihadul ca să respectăm *charia* [justiție fundamentată exclusiv pe Coran]." (punctul 1)

Şi *Jamaa Islamya* îi va răzbuna pe martiri „înainte ca să se usuce cerneala cu care am scris acest comunicat" *(sic!)* (punctul 5)."

لا إله إلا الله　　　　　　　　الجماعة الإسلامية

محمد رسول الله　　　　　　　　بمصر

لن تفلح مشانقهم وإنهم لهم المقهورون
وإن جندنا لهم الغالبون

في صباح اليوم قامت السلطات المصرية بقتل أربعة من أبطالنا شنقا وصبْرًا بعد وقوعهم في الأسر وتقديمهم لأحد المجازر العسكرية..

إن الجماعة الإسلامية إذ تحتسب شهداءها عند الله تعالي وتسأله أن يسكنهم فسيح جناته فإنها وأمام هذه المجازر التي يقوم بها النظام في حق شعبنا ومجاهدينا تؤكد علي ما يلي :

1- إن المجازر العسكرية والمشانق لن تستطيع بحول الله وقوته أن تهز صمودنا وسنواصل جهادنا لهذه الطائفة المبدلة لشرع الله تعالي إقامة لشرعه وثأرا لأوليائه ..

2- إن هذه المشانق لن تجلب لهذا النظام أمنا ولن تجلب له استقرارا ولكنها ستجلب له هزيمة وإنذحارا ، وما كان الله ليذر أولياءه دون أن ينتصر لهم من عدوهم ..

3- إن النظام قد أخطأ حساباته عندما ظن أنه يستطيع أن يؤثر في إرادة صمودنا وإستمرارنا وكان عليه أن يدرك أن همجيته وجبروته وبطشه لن تستطيع أن تصمد أمام عزيمة شعبنا وطليعته المجاهده من أبناء الجماعة الإسلامية ..

4- إن قيام النظام المصري بقتل أربعة من أسرانا صبْرًا ليقدم دليلا جديدا على همجية هذا النظام وأنه لن يتخلي عن سياسة القبضة الحديدية وسياسته القمعية ..

5- إن الجماعة الإسلامية ستثأر بإذن الله تعالي لشهدائنا قبل أن يجف مداد بياننا هذا ، وإننا سنستمر بإذن الله تعالي أوفياء لديننا ولشهدائنا ما بقي فينا عرق ينبض أو عين تطرف ..

إن نظاما يقتل أبناءنا ويرهب شعبنا ويستحيي نساءنا ويقوم بأسرهن ولا يعرف إلا لغة الجبناء ولا يجيد إلا منازلة العُزَّل والنساء ، ليس له منا إلا السيف ، ولن يُفل الحديد إلا الحديد ..

ولن تفلح مشانقهم في كسر إرادتنا والنيل من صمودنا ، وإنهم لهم المقهورون ، وإن جندنا لهم الغالبون ..

والله غالب على أمره ولكن أكثر الناس لا يعلمون ..

الجماعة الإسلامية

الأربعاء

1997/10/22

Documentul 28

Comunicatul organizației *Jamaa Islamya* din Egipt, din 14.10.1997

Acest comunicat revendică moartea a 15 polițiști ca răspuns la condamnările tribunalelor militare egiptene. Se afirmă că operațiunile vor continua atît timp cît spionii – „maimuțe și porci" (evreii) – sînt în libertate. *Jamaa* îi cheamă pe soldați și pe ofițeri să dezerteze și să li se alăture, iar pe guvernele arabe și musulmane să nu susțină guvernul egiptean pentru că „nu e nici democratic, nici fundamentat pe *charia*".

De asemenea, îi îndeamnă pe turiști să nu viziteze Egiptul, ca să-și păstreze viețile și averile, cu atît mai mult cu cît e vorba despre un conflict la care nu participă.

„Djihadul va fi continuat, se spune în concluzie, pînă ce Egiptul va fi curățat de murdăria evreiască și americană și toate drepturile vor fi restabilite."

لا إله إلا الله　　　　　　　　　　　　　　　　الجماعة الاسلامية

محمد رسول الله　　**الله أكبر وجهادنا لن يتوقف**　　بمصر

في صباح الاثنين 11\10\1997م وفي عملية مباركة قامت كتيبة الرعب أحد كتائب الشهيد طلعت يس همام بقتل مايناهز خمسة عشر من القوات الحكومية في ثاني عملياتها الجريئة للرد على أحكام المجازر العسكرية والصادرة في حق مجاهدينا وأخواتنا في منتصف شهر سبتمبر الماضي ..

إن الجماعة الإسلامية وهي تعلن مسئوليتها عن هاتين العمليتين تؤكد على مايلي :

1- إن عملياتها ستتواصل مالم يفرج عن نسائنا ويتوقف انتهاك أعراضنا، وهي تؤكد أنها لن تقبل أن يستمر تغييب نسائنا خلف الأسوار في الوقت الذي يُفرج فيه عن الجواسيس من القرود والخنازير..

2- إن كتائب الشهيد طلعت يس قد رصدت ردا على أحكام المحكمة العسكرية السابقة عددا من العمليات لن تتوقف قبل الإفراج عن الحرائر المعتقلات ..

3- إن الجماعة تعلن أن عملياتها الموجهة ضد القوات الحكومية توجه ضد عناصر منتقاة من هذه القوات معروفة بعدائها للإسلام والمسلمين، والجماعة تنتهز هذه المناسبة لتدعو ضباط وجنود القوات الحكومية بصفة عامة إلي سرعة ترك العمل في القوات النظامية الحكومية والإنضمام إلي صفوف المجاهدين ..

4- إن الجماعة الإسلامية إيمانا منها بمصلحة ديننا ووطننا فإنها ترحب بكل جهود حميدة تقوم على أساس الشرع والدين للإفراج عن كل المغيبين خلف الأسوار ..

5- إن الجماعة الإسلامية تكرر دعوتها للحكومات العربية والإسلامية بعدم دعم النظام المصري على اعتبار أنه نظام جاء علي غير أساس من شرع أو إختيار شعبي صحيح ، بل هو نظام متجبر تسلط على البلاد والعباد بقوة الحديد والنار .. إن أي دعم لهذا النظام إنما يصب في خانة العداء لشعبنا المسلم في مصرنا الحبيبة ..

6- إن الجماعة الإسلامية تدعوا كل زائري مصرنا من سائحين وغيرهم إلي الإمتناع عن زيارة مصرنا في هذه الآونة حفاظاً علي أموالهم وخشية أن يصابوا في معركة هم ليسوا طرفا فيها ..

7- إن الجماعة الإسلامية تؤكد أنها ماضية في جهادها لهذا النظام ما بقي فيها عرق ينبض أو عين تطرف حتي يقام شرعنا علي أرضنا وتحرر مصرنا من دنس اليهود والأمريكان ويحرر كل أسرانا وتعاد مساجدنا وتطلق الحريات فلا تكمم أفواه ولا يحجر علي رأي ويعم الأمن البلاد والعباد ..

والله أكبر وجهادنا لن يتوقف ..

والله غالب على أمره ولكن أكثر الناس لا يعلمون ..

الجماعة الإسلامية

الثلاثاء

1997/10/14

Documentul 29

Acesta este ultima prevenire a campaniei de distrugere şi nimicire vizîndu-i pe turiştii care vin din America, din Occident şi pe necredincioşi atît timp cît dr. Omar Abdul Rahman nu va fi eliberat. Oamenii lui Mustafa Hamza (deci ai *Jamaa Islamya*) continuă djihadul pentru a sfîrşi cu cei „vînduţi strainilor", care ridică spînzurători. „Cei mai buni tineri sînt ai noştri. Nici un necredincios nu va fi tolerat pe pămîntul nostru atîta vreme cît regimurile şi agenţii străini ne distrug religia. Vom purifica pămîntul nostru şi ne vom răzbuna martirii.

Semnat: pentru musulmanii din Egipt"

التحذير الأخير

من كتيبة الخراب والدمار

... ومن أجنبي من التعليم إلى ... أمريكا والغرب الكافر

بقلم أسر الدكتور ... عبد الرحمن إمام ... وعالم ...

[illegible]

الخراب والدمار

[illegible]

كتيبة الخراب والدمار

Documentul 30

În acest extras din interogatoriul lui Ahmed Ibrahim al-Sayed al-Najar, a cărui semnătură se află jos, centrată, pe fiecare dintre paginile manuscrisului, se poate citi că cei doi frați al-Zawahiri au plecat în Afghanistan în 1997, după ce talibanii și-au deschis frontierele arabilor.

Djihadul a considerat mișcarea talibanilor corectă, mai ales că este vorba despre o mișcare religioasă. A judecat că sînt normale refuzul de a acorda dreptul la studiu femeilor și obligarea bărbaților de a purta barbă.

De cînd talibanii au preluat puterea, Usama bin Laden a putut să încheie cu ei un acord care să-i permită să se stabilească în Afghanistan și să-și asume întreținerea mudjahedinilor arabi cărora li s-a impus unirea sub conducerea unică a lui bin Laden. Cei care se vor instala în Afghanistan vor primi o subvenție lunară de 100 de dolari din partea lui bin Laden. Conducătorii au început să debarce în Afghanistan, de exemplu cei ai organizației *Jamaa Islamya*, ca Mustafa Hamza și Rifai Taha, ca și islamiștii din Pakistan și din Bangladesh.

[illegible] بشروط [illegible] التي هي [illegible] الاستقلال
العربي [illegible] تحت مظلة [illegible]
[illegible]
[illegible] المسؤولية [illegible]
[illegible]
[illegible] الأول [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] على [illegible]
[illegible] والبيانات [illegible]
[illegible] السلطة [illegible]
[illegible]
[illegible] مصطفى [illegible]
[illegible]
[illegible] دولة [illegible]
[illegible]
[illegible] ١٩٩٨ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] جديدة [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] على [illegible]
[illegible] الصهيونية [illegible]
[illegible]
[illegible] الجماعات [illegible]
[illegible] خلال [illegible]

[illegible] [signature]

În martie 1998, al-Najar a aflat, prin intermediul Londrei, că o nouă grupare, botezată Frontul de Eliberare a Locurilor Sfinte islamice, fusese constituită sub conducerea lui Usama bin Laden, la care a aderat şi Ayman al-Zawahiri. Obiectivul acesteia era eliberarea Locurilor Sfinte islamice, producerea de daune evreilor şi americanilor din lumea întreagă pentru stîrpirea „otravei" israeliene şi americane.

„Nu eram întru totul de acord cu Usama bin Laden în privinţa manierei de a dirija djihadul în Egipt. Bin Laden pretindea că acţiunile noastre în Egipt erau prea costisitoare, iar cheltuielile pentru menţinerea unui militant prea ridicate din cauza vigilenţei Securităţii egiptene. Am propus deplasarea de capitaluri şi de militanţi ai mişcării *Tanzim*, ca şi a membrilor săi, către regiuni ca Bosnia şi Kosovo, datorită antrenamentului militar pe care l-ar putea desfăşura aici. Mai mulţi şefi ai mişcării *Tanzim* mi-au cerut să mă gîndesc la posibilitatea de a deveni refugiat politic în Marea Britanie, în vreme ce alţii erau reticenţi, avînd în vedere masacrele produse de islamişti în Algeria."

الى أن جاء ابن الدكتور أحمد خطاطبة من [illegible]
عام ١٩٩٤ في أحد الأيام [illegible]
من خلال [illegible]
ذلك اليوم [illegible] الخليل وبدأ يفكر في
أنه بعد العشاء [illegible]
في إعادة تنظيم [illegible] التنظيم من الداخل
وذلك [illegible] بدأ يفكر في
دعم التنظيم المدني [illegible]
[illegible] أعادة أحياء
نشاط التنظيم [illegible] الأمر لضباط الأمن
الملاحقة [illegible]
[illegible]
[illegible] التنظيم
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] عام ١٩٩٥ [illegible]
التنظيم [illegible]
[illegible]
التنظيم [illegible]
[illegible] التنظيم [illegible] عام [illegible]
[illegible]
[illegible]
الدكتور أحمد [illegible] عام ١٩٩٤ - ١٩٩٥ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] الدكتور أحمد [illegible]
[illegible] مستقبل التنازل عن

أحمد ابراهيم [illegible]

„De la plecarea mea din Egipt, în 1993, *Jamaa* a cunoscut pierderi grele şi serioase probleme financiare după ce islamiştii au încercat să-l asasineze pe Atef Sedki, primul-ministru egiptean, tentativă care a avut loc în ciuda lipsei de pregătire şi ca urmare a unei nerespectări a instrucţiunilor. Acest lucru l-a determinat pe dr. al-Zawahiri să lovească regimul egiptean la sfîrşitul anului 1994, atacînd în aceeaşi zi ambasada Egiptului din Pakistan şi Khan El Khalili. După aceste două operaţiuni, al-Zawahiri a trebuit să reorganizeze *Tanzim*-ul intern şi să-i constrîngă pe conducătorii organizaţiei să muncească pentru a supravieţui."

„Eu însumi, timp de un şi jumătate am fost incapabil să execut ceea ce mi se cerea.

Afghanistanul este cea mai bună soluţie, ca şi formarea Frontului de Salvare a Locurilor Sfinte islamice, sub emiratul lui Usama bin Laden. Cred că al-Zawahiri sau *Jamaa Islamya* vor accepta să se unească sub tutela lui Usama bin Laden, deşi principiile acestui Front duc la sentimente de animozitate faţă de America, ceea ce este periculos pentru islamişti din cauza slabei protecţii pe care putem s-o obţinem din partea talibanilor."

لم تستطع الجيوش تنفيذ [illegible] أثني
هذه [illegible] عن [illegible] أن يكون لنا
[illegible] هكذا [illegible] بحيث نعلم [illegible] نستطيع
الحكم [illegible] [illegible] لنا
[illegible] المتحولة
[illegible] هذا
[illegible] بالتبع [illegible] المستظهر [illegible]
أحد الأصدقاء ما زالت [illegible] في [illegible] بعض
[illegible] إلى أن لم توجد [illegible] يستعمل
[illegible] متوفر [illegible] المالي
المناسب على الرغم من وجود [illegible] كبيرة
حول [illegible] للعمل الجزئي [illegible]
[illegible] أما [illegible]
مكلفة للغاية حيث أنه تكلف [illegible] السنين [illegible]
مكلف جدا [illegible] جديد
[illegible] الإمكانات [illegible] المصري
هذا بالإضافة إلى أن [illegible] المصري داخليا
وخارجيا نشط بصورة كبيرة [illegible]
الكثير من العلماء [illegible] قياسي [illegible]
[illegible] الكثير من أعضاء [illegible]
مع خبرة [illegible] ووجهة نظره [illegible]
أنه [illegible] إلى الأماكن
التي تستضيف [illegible] مثل [illegible]
[illegible] الاتفاق [illegible] عليه [illegible]
[illegible] تدريب الأفراد [illegible]
ولذلك [illegible] الفترة [illegible]
[illegible] مع بعض [illegible]
[illegible] العمل [illegible] الإصلاح الأمريكية
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

بالنسبة لي صحيح أن الدكتور أحمد خطط من أجل
عام ١٩٩٤ في أحد بيوت حي تابع للنقل الجماعي
من قبل ضرب السفارة الفرنسية بقنبلة ثم في
ذلك اليوم ضرب جامع الخليل وبدأ التفكير
أنه بعد العملية تنسحب جماعة محمد العربي وبيسا
في ثلاث مناطق أخرى التنظيم من الداخل.
وذلك بأن يتم توحيد ما تبقى من بداية التفكير
دعم التنظيم المدني لم تعد شبكة جديدة وجود
يُحكى بيوت ما جرى عكس من خلال أعمال حضور
شبكات التنظيم بقيادة أكبر الناس إضافات الأخير
الملاحقة بسبب أحداث شيلي والأحداث
الكوادر وأجل من كوادر ضعيف حتى أنني
فترة من الفترات بدأ التفكير لرفع مستويات التنظيم
من لجان العمل حتى الداخل البلاد وتوزيع مجموعات
كاملة من الخارج لتمكين من تنفيذ عمليات مستوى
أعلى من ضربة أقل بكثير ذلك لم يتم لدرجة
أنه انتهى تماما بعد عام ١٩٩٥ بدأت قيادات
التنظيم وصفت من الأمن البحث عن عمل
للعيش وهذا ما أثر سلبيا على أداء قيادات
التنظيم وهذا ما كان ملموسا بالنسبة لي في
إطار تجربتي التنظيم المدني أنشط فيه كل عام أيضا
لم أستطع تحقيق ما طلب بسبب أنني لم أستطع الوضع
المجهودات ثروت صلاح شحاتة ومقدار حديث
الدكتور أحمد الظواهري في عام ١٩٩٤-١٩٩٥ لم تكن
خطط لبشر لكن أفغانستان مكانها في بل في مصر
خلال تداعيات الأحداث في أفغانستان من ذلك معتقد أن محطم
أفغانستان هي محل لوحيد للحفاظ على مقومات التنظيم
بالخارج وهذا ما تم بالفعل من خلال تكديس جهود أشخاص
المتواجدين بالخارج بإمارة أسامة بن لادن
وأعتقد أن الدكتور أحمد رغبته من مكانات الجماعات
وتكرار ... ضد ... مستقبل التنازل عن

أحمد إبراهيم ...

Documentul 31

Comunicat din 8.6.2000

„În mass-media s-a afirmat că inginerul Mohamed al-Zawahiri a fost predat egiptenilor. Este fals. Potrivit lui Ayman al-Zawahiri, fratele său, el a fost arestat acum cel puţin cinci luni.

Egiptenii l-au ucis pe doctorul Ala, purtătorul de cuvînt oficial al organizaţiei *Jamaa Islamya*. În plină zi, cu ajutorul americanilor, egiptenii l-au arestat pe inginerul Talaat Fuad Kassem, purtător de cuvînt al organizaţiei *Jamaa Islamya*.

Mohamed al-Zawahiri este închis în Egipt, în ciuda dezminţirii guvernamentale."

Acest comunicat este semnat de Rifai Ahmed Taha, unul dintre conducătorii organizaţiei *Jamaa Islamya* din Egipt şi responsabil de masacrul de la Luxor.

بسم الله الرحمن الرحيم

هذا بيان للناس فاعتبروا يا أولي الأبصار

تناقلت وكالات الأنباء والصحف والقنوات الفضائية أول أمس خبرا يؤكد تسليم المهندس محمد الظواهري إلى السلطات المصرية . وقد نقلت إحدى الصحف أمس تكذيب السلطات المصرية للخبر .. مما يؤكد خطورة الأمر بالنسبة للمهندس محمد الظواهري .. فمن المقطوع به أن السلطات المصرية قد تسلمت المهندس الظواهري . وقد أكد الدكتور أيمن الظواهري أ عملية اختطاف أخيه قد تمت منذ خمسة أشهر أو يزيد .

أما تكذيب السلطات المصرية لوجود المهندس في سجونها فليس مستغربا فقد اعتدنا منهم الكذب وعمليات القتل والاختطاف في وضح النهار فقد قتلوا الدكتور علاء المتحدث الرسمي باسم الجماعة الإسلامية في وضح النهار ثم نفوا مسئوليتهم عن الحادث ، وكذلك قاموا بالتواطؤ مع الولايات المتحدة الأمريكية باختطاف المهندس طلعت فؤاد قاسم والذي كان أيضا متحدثا باسم الجماعة الإسلامية ، ورفض وزير الداخلية المصري آنذاك التصريح بشيء حول عملية الاختطاف واعتبرها مما يمس الأمن القومي .

إننا هنا نؤكد وجود المهندس الظواهري في السجون المصرية ..

وإننا إذ نؤكد ذلك ، فإننا نؤكد في نفس الوقت أن استمرار هذه العمليات الإجرامية التي يقوم بها النظام في مواجهة أبناء الحركة الإسلامية بالتواطؤ مع الولايات المتحدة الأمريكية ومن يدور في فلكهم ، نؤكد أنها لن تثني أبناء الحركة الإسلامية عن مواصلة دعوتهم وتحريضهم لأمتهم وجهادهم حتى يتم اقتلاع هذا النظام المهترئ ..

إن هؤلاء الذين استباحوا لأنفسهم التحاكم إلى شريعة الغاب وقاموا بعمليات الخطف والاغتيال عليهم أن يدركوا أن ما استباحوه لأنفسهم لابد يوما يصيبهم ..

إن استمرار النظام المصري في تغييب شرع الله تعالى والاجتراء على ديننا ومقدساتنا وتكميم الأفواه ومصادرة الحريات واستمرار عمليات الاعتقال والخطف والاغتيال ومطاردة أبناء الحركة الإسلامية داخل وخارج مصر يؤكد عدم حرص النظام على استقرار البلاد وأمن العباد ...

إن النظام عليه أن يدرك أن هذه العمليات الجبانة والحمقاء لن يجني من ورائها إلا الشوك ، وأن هذه العمليات يهدد استقرار البلاد ويعبث بأمن العباد .. { **وظنوا أنهم مانعتهم حصونهم من الله فأتاهم الله من حيث لم يحتسبوا وقذف في قلوبهم الرعب يخربون بيوتهم بأيديهم وأيدي المؤمنين فاعتبروا يا أولي الأبصار** }

والله غالب على أمره ولكن أكثر الناس لا يعلمون

رفاعي أحمد طه
من قيادات الجماعة الإسلامية بمصر
6 من ربيع الأول 1421 هـ – 8 من يونيو 2000 م

Documentul 32

Hebdomadarul *Takbeer* („A-L preamări pe Allah"), care apare în limba urdu la Karachi, analizează, în numărul său din 25 februarie 1999, relațiile dintre Pakistan și bin Laden: „*Saddam* are o viziune naționalistă, bin Laden are o viziune islamistă."

Articolul este semnat de Ali Othman.

INTERNATIONAL URDU WEEKLY
TAKBEER
KARACHI PAKISTAN
تکبیر
25 FEB 1999
8

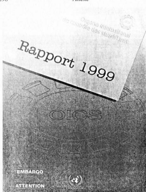

Documentul 33

Într-un raport facut public pe 23 februarie 2000, Organismul Internațional de Control al Stupefiantelor, acționînd sub egida Națiunilor Unite, denunța rolul talibanilor în fabricarea și comercializarea heroinei (v. traducerea documentului la pp. 299-301, *n.tr.*).

E/INCB/1999/1

369. En Inde, les autorités de répression continuent de signaler des saisies de comprimés de méthaqualone ainsi que le démantèlement de laboratoires illicites fabriquant cette substance, tandis que l'intensification des activités de répression et l'adoption d'une réglementation sévère se sont traduites par une baisse continue de la fabrication illicite de ce produit. L'Organe invite les autorités indiennes à demeurer vigilantes afin de prévenir toute relance de la fabrication illicite de cette substance. Il est préoccupé par le fait que des comprimés de méthamphétamine fabriqués illicitement dans la région montagneuse de Wa, au Myanmar, ont fait leur apparition sur le marché illicite indien.

Asie occidentale

Principaux faits nouveaux

370. En Afghanistan, la culture illicite à grande échelle du pavot à opium continue de s'étendre à des régions du pays qui n'avaient jusque là pas été touchées. On estime qu'en raison des conditions météorologiques favorables, la production d'opium a augmenté en 1999 par rapport à 1998, pour atteindre le niveau record d'environ 4 600 tonnes. Il est donc probable que l'Afghanistan représente environ 75 % de la production mondiale d'opium.

371. La volonté des autorités talibanes d'interdire la culture du pavot à opium et la fabrication d'héroïne reste douteuse, car elles continuent à percevoir des impôts sur la récolte de cette plante et sur la fabrication d'héroïne. Selon la dernière enquête en date, 97 % des superficies consacrées à la culture du pavot à opium se trouvaient dans des territoires sous contrôle taliban. La fabrication d'héroïne s'est déplacée du Pakistan, où elle a quasiment disparu, vers l'Afghanistan. L'Organe s'inquiète de cette grave situation qui a des incidences préjudiciables non seulement en Asie occidentale, mais aussi en Europe et dans le reste du monde. Il invite instamment la communauté internationale à prendre des mesures appropriées.

372. Les trafiquants utilisent la plupart des pays d'Asie occidentale comme points de transit pour les opiacés en provenance d'Afghanistan et à destination principalement de l'Europe, mais également d'autres régions. Du cannabis provenant de l'Afghanistan et du Pakistan transite également par de nombreux pays de la région de manière clandestine. Les précurseurs utilisés dans la fabrication illicite d'héroïne continuent de faire l'objet d'un trafic en sens inverse.

373. L'Organe s'inquiète de la progression rapide des cultures illicites ainsi que du trafic et de l'abus de drogues, en particulier d'héroïne, dans les pays d'Asie centrale (Kazakhstan, Kirghizistan, Ouzbékistan, Tadjikistan et Turkménistan) et du Caucase (Arménie, Azerbaïdjan et Géorgie). L'augmentation générale de la criminalité en Asie centrale et dans le Caucase ainsi que l'insuffisance des ressources et le manque d'expérience pour lutter contre ces phénomènes font que l'abus et le trafic de drogues risquent d'avoir des conséquences sociales dévastatrices pour les pays concernés si rien n'est fait pour les enrayer.

374. Si des quantités de plus en plus grosses d'opiacés provenant d'Afghanistan transitent clandestinement par l'Asie centrale, la majeure partie continue d'être acheminée par la République islamique d'Iran vers la Turquie, ou depuis le Pakistan vers la République islamique d'Iran et d'autres pays du golfe Persique, avant d'être envoyée vers sa destination finale. La Turquie reste le principal pays de transit de l'héroïne destinée à l'Europe.

375. La République islamique d'Iran a continué de s'employer activement à intercepter les envois illicites d'opiacés en provenance d'Afghanistan et à destination de la Turquie, des États membres de la Communauté d'États indépendants (CEI) et d'autres pays européens. L'Organe félicite la République islamique d'Iran de sa contribution décisive à la réduction des quantités d'opiacés disponibles sur les marchés illicites de ces pays. Plus de 80 % des saisies d'opium dans le monde sont le fait des autorités iraniennes, qui ont subi de lourdes pertes en vies humaines et ont consenti d'énormes sacrifices financiers.

376. La mer Caspienne est de plus en plus fréquemment utilisée pour le transbordement d'importantes quantités d'opiacés et de cannabis provenant d'Afghanistan et transitant par le Turkménistan, à destination de la Fédération de Russie et d'autres pays d'Europe.

377. L'abus d'opiacés a, semble-t-il, continué d'augmenter en Afghanistan et en République islamique d'Iran. Au Pakistan, l'abus d'héroïne semble demeurer très important. Bien que la toxicomanie reste peu répandue dans la plupart des autres pays d'Asie occidentale, une progression a été constatée dans un certain nombre de pays de la région (Azerbaïdjan, Émirats arabes unis, Jordanie, Kazakhstan, Kirghizistan, Liban, Ouzbékistan, Tadjikistan et Turkménistan).

378. Alors que l'Asie occidentale offre maintes possibilités de blanchiment d'argent, nombreux sont les pays de la région qui n'ont pas encore adopté de législation permettant de détecter et de combattre cette pratique.

53

„369. În India, autoritățile de represiune continuă să semnaleze confiscarea comprimatelor de metacalonă, ca și demolarea laboratoarelor ilicite care fabrică această substanță, în vreme ce intensificarea activităților de represiune și adaptarea unei reglementări severe se manifestă printr-o scădere continuă a fabricării ilicite a acestui produs. Organismul roagă autoritățile indiene să rămînă vigilente ca să prevină orice relansare a fabricării ilicite a

acestei substanţe şi îşi manifestă îngrijorarea provocată de faptul că şi-au făcut apariţia pe piaţa ilicită indiană comprimate de metamfetamină fabricate în regiunea muntoasă Wa, în Myanmar.

Asia occidentală
Principalele noutăţi

370. În Afghanistan, cultivarea ilicită pe scară mare a macului din care se extrage opiul continuă să se extindă în zone ale ţării care nu fuseseră pînă acum cercetate. Se estimează că, în funcţie de condiţiile meteorologice favorabile, producţia de opiu a crescut în 1999 prin comparaţie cu 1998, atingînd nivelul record de aproximativ 4 600 de tone. Este deci posibil ca Afghanistanul să producă aproximativ 75% din producţia mondială de opiu.

371. Dorinţa autorităţilor talibane de a interzice cultivarea macului din care se extrage opiul şi fabricarea heroinei rămîne îndoielnică, căci acestea continuă să perceapă impozite pe recoltarea acestei plante şi pe fabricarea heroinei. Conform ultimei anchete în vigoare, 97% din suprafeţele pe care se cultivă macul pentru opiu se află pe teritoriile aflate sub controlul talibanilor. Fabricarea heroinei s-a deplasat din Pakistan, unde aproape a dispărut, către Afghanistan. Organizaţia internaţională este neliniştită din cauza acestei grave situaţii care are consecinţe nefaste nu numai în Asia Occidentală, dar şi în Europa şi în restul lumii. Ea cere continuu comunităţii internaţionale să ia măsurile care se impun.

372. Traficanţii utilizează majoritatea ţărilor Asiei Occidentale ca puncte de tranzit pentru comprimatele cu opiu provenind din Afghanistan şi a căror destinaţie este în special Europa, dar şi alte regiuni. Canabisul provenind din Afghanistan şi din Pakistan este transportat, de asemenea, prin numeroase ţări din regiune, în mod clandestin. Materialele necesare fabricării ilicite a heroinei continuă să facă obiectul unui trafic în sens invers.

373. Organizaţia îşi arată îngrijorarea faţă de creşterea rapidă a culturilor ilicite, ca şi a traficului şi a abuzului de droguri, în special de heroină, în ţările din Asia Centrală (Kazahstan, Kirghizstan, Uzbekistan, Tadjikistan şi Turkmenistan) şi din Caucaz (Armenia, Azerbaidjan şi Georgia). Creşterea generală a criminalităţii în Asia

Centrală şi în Caucaz, ca şi insuficienţa resurselor şi lipsa de experienţă pentru a lupta împotriva acestor fenomene fac ca abuzul şi traficul de droguri să aibă consecinţe devastatoare pentru ţările în chestiune, dacă nu va fi făcut nimic pentru a le stopa.

374. Dacă din ce în ce mai mari cantităţi de comprimate cu opiu provenind din Afghanistan sînt tranzitate clandestin prin Asia Centrală, cea mai mare parte continuă să se îndrepte, prin Republica Islamică Iran, către Turcia sau din Pakistan către Republica Islamică Iran şi către alte ţări din Golful Persic, înainte de a fi trimise spre destinaţia finală. Turcia rămîne principala ţară de tranzitare a heroinei destinate Europei.

375. Republica Islamică Iran a continuat să participe activ la interceptarea trimiterilor ilicite de comprimate cu opiu provenind din Afghanistan, cu destinaţia Turcia, statele membre ale Comunităţii Statelor Independente (CSI) şi alte ţări europene. Organizaţia felicită Republica Islamică Iran pentru contribuţia sa decisivă la reducerea cantităţilor de comprimate cu opiu disponibile pe pieţele ilicite din aceste ţări. Mai mult de 80% din confiscările de opiu din lume aparţin autorităţilor iraniene, care au suportat grele pierderi de vieţi şi au consimţit să facă enorme sacrificii financiare.

376. Marea Caspică este din ce în ce mai frecvent utilizată pentru transbordarea importantelor cantităţi de comprimate cu opiu şi de canabis care provin din Afghanistan şi sînt transportate prin Turkmenistan, cu destinaţia Federaţia Rusă şi alte ţări europene.

377. Abuzul de comprimate cu opiu a continuat, se pare, să crească în Afghanistan şi în Republica Islamică Iran. În Pakistan, abuzul de heroină pare să rămînă foarte important. Deşi toxicomania rămîne puţin răspîndită în cea mai mare parte a ţărilor Asiei Occidentale, o creştere a fost constatată într-un anumit număr de ţări din regiune (Azerbaidjan, Emiratele Arabe Unite, Iordania, Kazahstan, Kirghizstan, Liban, Uzbekistan, Tadjikistan şi Turkmenistan).

378. De vreme ce Asia Occidentală oferă numeroase posibilităţi de spălare a banilor, sînt foarte numeroase ţările din regiune care n-au adoptat încă legislaţia care ar permite detectarea şi combaterea acestei practici."

بسم الله الرحمن الرحيم

المسدسات

Documentul 34

„În numele lui Dumnezeu cel Preamilostiv"

Notița consacrata revolverului, puștii de tip Kalașnikov: ce trebuie facut pentru a produce explozia unui pod sau deturnarea unui avion. Iata alaturi citeva pagini extrase din manualul teroristului perfect.

غطاء علبة المغلاق: عبارة عن قطعة معدنية تغطي علبة المغلاق والزنـاد وتقيهـا الصدمات والأوساخ ولها مقر على جسم السلاح من الأمام والخلف للتركيب ويشاهد في نهايتها ثقب لتثبيت النابض المرجع ودليله.

جسم السلاح: وهو القطعة الرئيسية التي تثبت عليها كافة الأجزاء داخله توجد مجموعة الزناد والمطرقة ومقبض الأمان ومفتاح تبديل الرمي، كما يركب عليها المغلاق والدافع من الأعلى وغطاء علبة المغلاق.

ويركب عليها من الأمام السبطانة مع حجرة الانفجار، أما القطعة التي تمسك بقية الأجزاء يشاهد في أسفلها ذيل الزناد وماسكة وفتحة تركيب المخزن وغطاء الخلفية.

وعن الخلف توجد قاعدة لتركيب الأخمص الخشبي أو محور لتركيب الأخمص المعدني.

وعلى الجانب الأيمن لوحة الأمان مع ثلاثة وضعيات لتأمين السلاح أو تحديد نوعية الرمي

تخريب الجسور الحجرية:

الأعمدة: تخرب جميعها بمعدات الحرق ويفضل بحشوات في ثقوب لا تقل عن نصف السمك .

البغلات: تخرب بمنطقتين في كل منهما ... عن الحافة (بعد طول الفتحة) حيث تكون الفتحات كبيرة . ولا تخرب الركائز في هذه الحالة لضخامتها شكل (١)

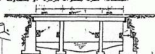
تخريب الجسور الخرسانية المسلحة:

الأعمدة: تنسف في مقطع واحد بمعدات الحرق بحشوات مركزة أو مشكلة ...

البغلات: تنسف بمقطع واحد في ربع الفتحة

السقالات: تخرب بحشوات مركزة أو مشكلة أو الثقوب ... حديدية

١- حشوات على الأعمدة ٣- حشوات على البغلات
٢- حشوات على السطح الناقل

شكل (٢)

توضيح الحشوات على جسر من خشب

تخريب الجسور المعلقة:

الأبراج: تنسف حسب ... (معدنية / اسمنتية ...)

البغلات: تنسف حسب نوعها

حبال القطع الرئيسية (الكابلات) تقطع في النقطة الرئيسية

التجسير ...:

تخرب بحشوات (٣) في موقع في قاع زورق التجسير وتنسف في وقت واحد

ملاحظات:

تقطع كافة عناصر الجسر في مناطق التخريب في مستوى واحد (مستوى قص)

في حالة التخريب المستعجل ... يمكن تخريب الجسور بحشوات غير مضغطة حسب نوع الجسر (...)

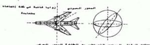
يمكن استخدام ... غير مضغطة إذا كانت ابعاد الجسر كبيرة

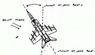
يمكن حرق الجسور الخشبية

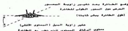
هناك ... في تخريب الجسور

شكل (٤)

زوايا قائمة في ثلاث إتجاهات
متعامدة
المحور العمودي
مستوى الرشاق المستوى الذي تطير به الطائرة المحور العرضي

زاوية إنحراف المسار
إتجاه الريح
زاوية إنحراف المسار

وضع الطائرة بعد تغيير زاوية المحور
العرضي حول المحور الطولي للطائرة
(طول الطائرة يبقى ثابتا)
تغيير زاوية الميل (المستوى الأفقي)
مستوى الرشاق المستوى الذي تطير به الطائرة

طول الطائرة أصبح أقل
إذن يتم حساب الراكورد في هذه الحالة زاوية الإنحراف العمودي
التغيير في زاوية المحور
العمودي (المستوى الثالث)
مستوى الرشاق المستوى الذي تطير به الطائرة

زاوية التسلق
مستوى الطيران العادي
مستوى التسلق
(طول الطائرة يبقى ثابتا)
التغيير في زاوية المحور الطولي للطائرة
(المستوى الرأسي)

INDICE

Indice de nume proprii prezente în text și în documente

Cuprins

Din colecția RAO ISTORIE au mai apărut:

Alexandru Duțu, Mihai Retegan
Război și societate

Mihai Retegan
1968 – Din primăvară pînă în toamnă

Ioan Scurtu
Viața cotidiană a românilor în perioada interbelică

Alex Mihai Stoenescu
Armata, Mareșalul și evreii
Istoria loviturilor de stat în România, vol. I
Revoluție și francmasonerie
Istoria loviturilor de stat în România, vol. II
Eșecul democrației române

CLUBUL CĂRŢII RAO

RAO CLASIC

J.W. GOETHE	➢ *Afinitățile elective*

OPERE XX

Franz KAFKA	➢ *Scrieri postume și fragmente* (I și II)
André MALRAUX	➢ *Antimemorii I: Oglinda limburilor*
	Capul de obsidian, Omul precar și literatura
J.-P. SARTRE	➢ *Căile libertății II: Amînarea*
	➢ *Căile libertății III/IV: Cu moartea în suflet/ O prietenie ciudată*
Henry de MONTHERLANT	➢ *Îndurare pentru femei*
	➢ *Fetele*
Herman HESSE	➢ *Peter Camenzind*

RAO CONTEMPORAN

Don DeLILLO	➢ *Mao II*
E.L. DOCTOROW	➢ *Labirintul apelor*
Margaret DRABBLE	➢ *Drumul strălucitor*
Dominique FERNANDEZ	➢ *Îngerul destinului*
Joseph HELLER	➢ *Catch-22*
	➢ *Ora închiderii*
John IRVING	➢ *Hotelul New Hampshire*
Julia KRISTEVA	➢ *Samuraii*
Javier MARÍAS	➢ *Inimă atît de albă*
Rose TREMAIN	➢ *Restaurația*

SUCCESE INTERNAȚIONALE

K.J. ANDERSON & D. BEASON	➢ *Sfîrșitul*
Ted ALLBEURY	➢ *De-o parte și de alta a fontierei*
Noel BARBER	➢ *Plîns și rîs*
Cathy CASH-SPELLMAN	➢ *Binecuvîntat fie copilul*
Tom CLANCY	➢ *Duel la înălțime* (2 vol.)
Tom CLANCY & Steve PIECZENIK	➢ *Centrul de comandă II: Imaginea din oglindă*
	➢ *Centrul de comandă III: Jocuri de stat*
	➢ *Centrul de comandă IV: Acte de război*
Nelson DeMILLE	➢ *La apa Babilonului*
	➢ *Spencerville*
William DIEHL	➢ *Mașinăria lui Sharky*
	➢ *Domnie în iad*
Dominick DUNNE	➢ *Un anotimp în purgatoriu*
Daniel EASTERMAN	➢ *Frăția mormîntului*
	➢ *Numele fiarei*
	➢ *Al șaptelea sanctuar*
Paul ERDMAN	➢ *Panica din '89*
	➢ *Sub semnul riscului*
Ian FLEMING	➢ *Diamantele sînt eterne* [seria JAMES BOND]
	➢ *Operațiunea Moonraker* [seria JAMES BOND]
	➢ *Din Rusia, cu dragoste* [seria JAMES BOND]
	➢ *Doctorul No* [seria JAMES BOND]
	➢ *Goldfinger* [seria JAMES BOND]
	➢ *Doar pentru ochii tăi* [seria JAMES BOND]
Colin FORBES	➢ *Cataclismul*
Frederick FORSYTH	➢ *Manifestul negru*
Mark FROST	➢ *Cei 6 Mesia*
Thomas GIFFORD	➢ *Puterea destinului*
John GRISHAM	➢ *Testamentul*
	➢ *Frăția*
Mary HIGGINS CLARK	➢ *Amintește-ți de mine*
	➢ *Noapte de vis*
Chuck HOGAN	➢ *Încercuirea*
P.D. JAMES	➢ *Planuri și dorințe*
	➢ *Fiul omului*
	➢ *Moartea unui expert*
John KATZENBACH	➢ *Călătorul*
	➢ *Ziua răfuielii*
	➢ *Omul din umbră*

Dean KOONTZ	➢ *Şoapte*
	➢ *Mr. Murder*
John le CARRÉ	➢ *Omul nostru din Panama*
Peter MAYLE	➢ *Un an in Provence*
	➢ *Din nou in Provence*
Margaret MITCHELL	➢ *Insula pierdută*
Marcia MÜLLER	➢ *Trofee şi lucruri moarte*
Ridley PEARSON	➢ *Nume de cod: Albatros*
Ralph PETERS	➢ *Flăcări din cer*
Anne RICE	➢ *Interviu cu un vampir*
	➢ *Regina damnaţilor*
	➢ *Povestea hoţului de trupuri*
	➢ *Diavolul Memnoch*
Robert ROSENBERG	➢ *Camera de montaj*
Kenneth ROYCE	➢ *Preşedintele a murit*
Lawrence SANDERS	➢ *Norocul lui McNally*
Michael TOLKIN	➢ *Printre morţi*
Scott TUROW	➢ *Vinovăţie dovedită*
A.E. van VOGT	➢ *Destinaţia Univers*
	➢ *Cartea lui van Vogt*
Barbara VICTOR	➢ *Coriander*

PROZĂ ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ

Razvan Ioan BOANCHIS	➢ *Portocaliu*
Ioan-Mihai COCHINESCU	➢ *Visul de iarnă al Isabellei*
Damian NECULA	➢ *Sărbătoare continuă*
Nicolae ROTARU	➢ *Îngerii de oţel*
Alex Mihai STOENESCU	➢ *Misiunea dominicană*
Cristian TEODORESCU	➢ *Povestiri din lumea nouă*

RAO PENTRU COPII

Carlo COLLODI	➢ *Pinocchio*
Erich KÄSTNER	➢ *35 Mai*
C.S. LEWIS	➢ *Călătorie pe mare cu „Zori de Zi"*
	➢ *Şifonierul, leul şi vrăjitoarea*
	➢ *Calul şi băiatul*
	➢ *Prinţul Caspian*
A.A. MILNE	➢ *Ursuleţul Winnie-Puh*
	➢ *Cartierul Winnie-Puh*
Louis PERGAUD	➢ *Războiul bumbilor*
Lynne REID BANKS	➢ *Indianul din dulap*
	➢ *Indianul se întoarce*
	➢ *Secretul indianului*
	➢ *Misterul dulapului*
Antoine de SAINT-EXUPÉRY	➢ *Micul prinţ*
Dodie SMITH	➢ *Noapte de vară*
R.L. STEVENSON	➢ *Răpit de tâlhari*
P.L. TRAVERS	➢ *Mary Poppins se întoarce*
	➢ *Mary Poppins deschide uşa*
	➢ *Mary Poppins în Parc*
	➢ *Mary Poppins şi casa de alături*

Basmele copilăriei

● *Mica sirenă* ● *Cenuşăreasa* ● *Ali Baba şi cei patruzeci de hoţi* ● *Tom Degeţelul*

Aripioare

Bufniţa ● *Papagalul* ● *Pinguinul* ● *Răţuşca*

Cranţ! Ce mai poveste!

Edwin vulturul artist ● *Holly somnoroasa*
Lucy îşi ascute cleştii ● *Sammy un piton de treabă*

Gîza cea hoinară

Annie furnicuţa ● *Jack, un greiere sărit*

Ştiu eu cum!

Şiretul ● *Fermoarul* ● *Capsa* ● *Nasturele*

Multiplan

Corpul omului ● Sistemul solar ● Mumiile egiptene ● Broaștele fantastice

Cărți ilustrate

Ursulețul Paddington ● Paddington la carnaval ● Martha și pisoii ei pictează
Biblia pentru cei mici ● Winter Time

Nu știam că...

Nu știam că rechinii își schimbă mereu dinții ● Nu știam că unii șerpi scuipă otrava
Nu știam că unele vase au aripi ● Nu știam că poți sări mai sus pe Lună

NON-FICȚIUNE

Carlos CASTANEDA	➢ *Arta visatului*
Zlata FILIPOVIC	➢ *Jurnalul Zlatei*
J. F. FOGEL/B. ROSENTHAL	➢ *Sfîrșit de secol la Havana*
L. FLETCHE PRONTY	➢ *JFK*
John SNELLING	➢ *Elemente de budism*
Gerard MAJAX	➢ *Magicienii*
Ernest VOLKMAN	➢ *Spionaj*
Simon WIESENTHAL	➢ *Calea speranței*

RAO Istorie

Mihai RETEGAN	➢ *1968 – din primăvară până în toamnă*

SCIENCE FICTION

Lino ALDANI	➢ *Crucea de gheață*
Poul ANDERSON	➢ *Orion va răsări*
Ray BRADBURY	➢ *Fahrenheit 451*
John BRUNNER	➢ *Oile privesc în sus*
	➢ *Să prinzi o stea căzătoare*
	➢ *Rețelele infinitului*
John DARNTON	➢ *Neanderthal*
David COPPERFIELD	➢ *La limita imposibilului*
D. DEVLIN, R. EMMERICH, S. MOLSTAD	➢ *Ziua Independenței*
William GIBSON	➢ *Chrome*
	➢ *Contele Zero*
Walter M. MILLER Jr.	➢ *Cantică pentru Leibowitz*
Norman SPINRAD	➢ *Între două lumi*
	➢ *Oameni în junglă*

JOHN SAUL

John SAUL	➢ *Strigăt în noapte*
	➢ *Focul iadului*
	➢ *Fulgerul negru*

DOSARELE X

Kevin J. ANDERSON	➢ *Anticorpii*
Chris CARTER	➢ *Înfruntă viitorul*
Brian LOWRY	➢ *Noul ghid oficial – Nu vă încredeți*

MILLENNIUM

Lewis GANNETT	➢ *Gheena*
Elisabeth HAND	➢ *Francezul*

DOCUMENT

Ion HOBANA	➢ *Un englez neliniștit*

ENCICLOPEDIA RAO

- *Biblia ilustrată*
- *Incredibila călătorie...*
- *GUINNESS - Cartea recordurilor 2001*
- *Atlas de istorie mondial, vol. I*
- *Eclipsa de soare din 11 august 1999*
- *Deținători de recorduri*
- *Istoria Artei*

SERIA CE ȘI CUM

- *Cele șapte minuni ale Lumii*
- *Multimedia și lumile virtuale*
- *Automobilul*
- *Marii exploratori și călătoriile lor*

PRIMA MEA ENCICLOPEDIE

- *Corpul omenesc*
- *Istoria*
- *La țară*
- *Plantele*
- *Marea*
- *Cum este vremea...*

ENCICLOPEDIA PENTRU TINERI

- *Energia și materia*
- *Plante și animale*
- *Comunicarea, de la origini la Internet*
- *Atlasul statelor lumii*
- *Istoria lumii*
- *Aventura vieții*